Raymond E.

Feist

Sürgünün Dönüşü

Gölgeler Meclisi Serisi Üçüncü Kitap

ithaki

Raymond Elias Feist

Gölgeler Meclisi
Cilt 3

Sürgünün Dönüşü

Çeviren: Aslı Sena Özarpacı

RAYMOND E. FEIST, Güney Kaliforniya'da doğdu ve büyüdü. Kaliforniya Üniversitesi'nde İletişim Bilimleri eğitimi aldı. Çok satan ve övgü toplayan Gediksavaşları Efsanesi (Riftwar Sağa) kitaplarının yazan olan Feist, İmparatorluğun Kızı, İmparatorluğun Hizmetkârı ve İmparatorluğun Hanımefendisi kitaplarını ise Janny Wurts ile birlikte kaleme almıştır.

Raymond E. Feist, Rancho Santa Fe, Kaliforniya'da roman yazarı olan eşi Kathlyn Starbuck ve kızıyla birlikte yaşamaktadır.

Gölgeler Meclisi Serisi - Üçüncü Kitap
Raymond Elias Feist
Sürgünün Dönüşü (Gölgeler Meclisi 3. Kitap)
Özgün Adı: Exile's Return (Conclave of Shadows, Book 3)

İlhaki Yayınları - 732
Edebiyat - 590
ISBN 978-605-375-128-1

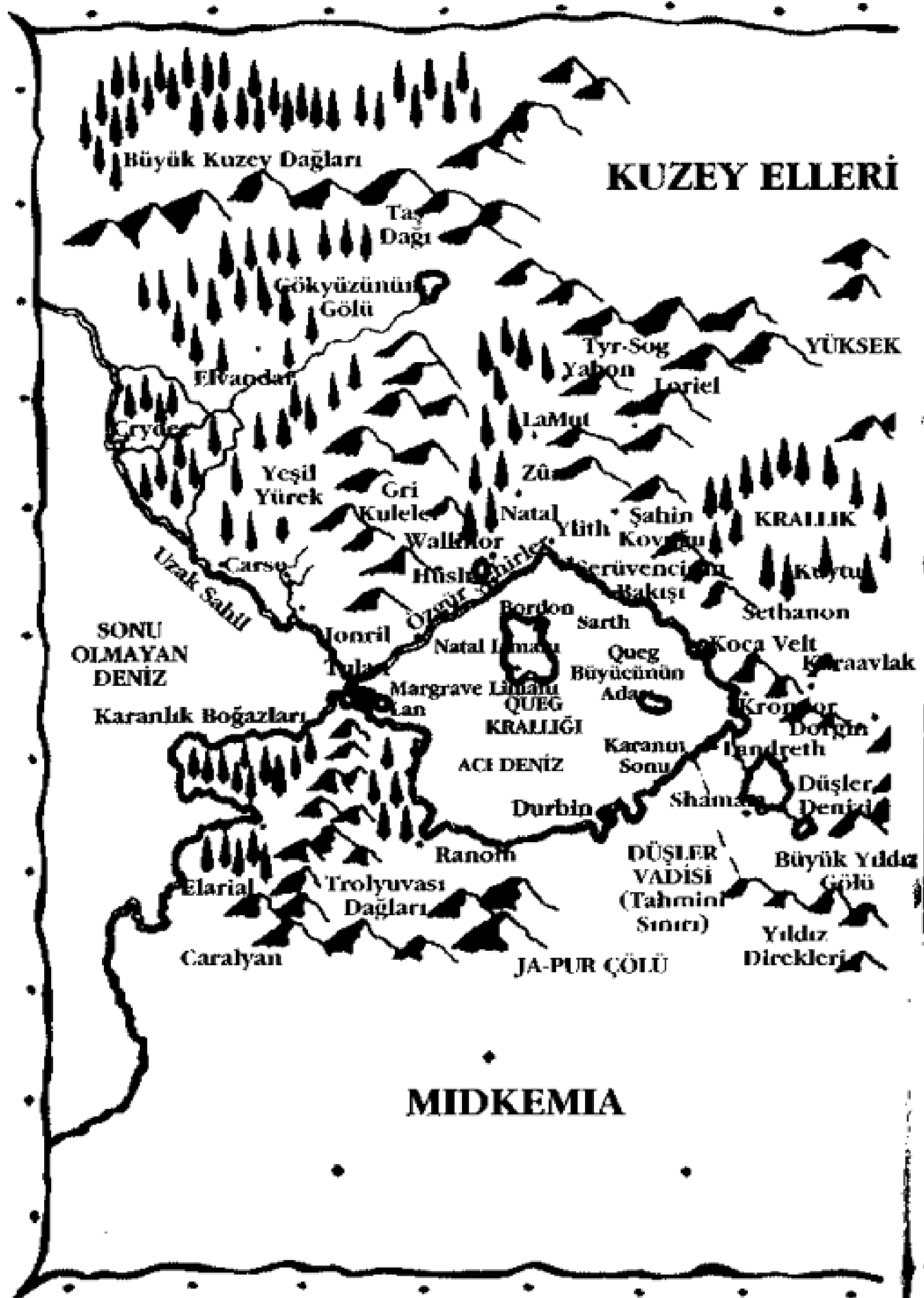
1. Baskı. Haziran 2011, İstanbul

Yayına Hazırlayan: Bora Öngürer
Kapak Tasarımı: Ethem Onur Bilgiç
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Şükrü Karakoç
Kapak, İç Baskı: Kitap Matbaacılık, Davutpaşa Cad. No: 123
Topkapı-İstanbul, Tel: 0212 482 99 10
Sertifika No: 16053

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Caferağa Mah. Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok.
Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul,
Tel: (0216) 330 93 08 - 348 36 97, Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr- www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Bu kitap da James'e;
Bir babanın verebileceği tüm sevgiyle...

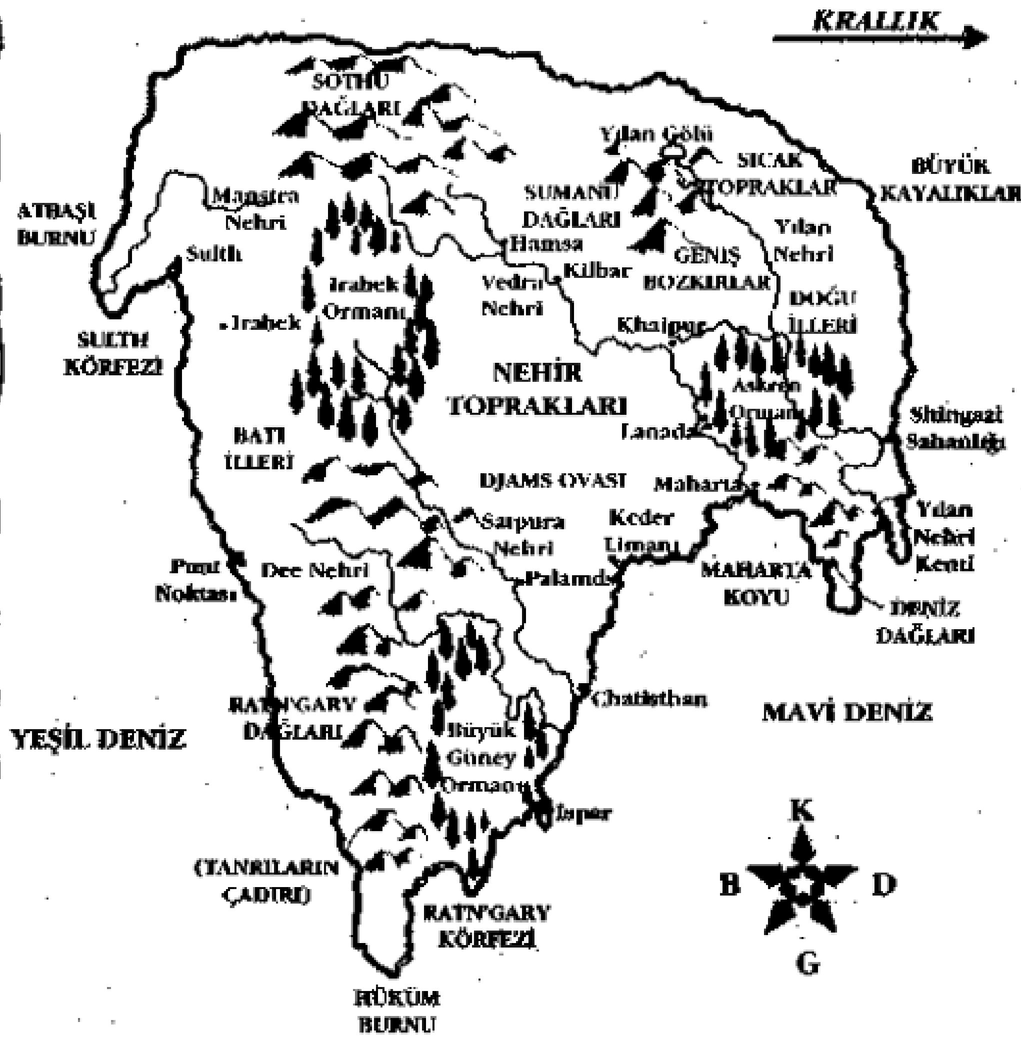

Büyük Kuzey Dağları
KUZEY ELLERİ
Taş Dağı
Gölü
Tyr-Sog
YÜKSEK
LaMut
Yeşil Yürek
Gri
Zûn
Natal
Ylith
Şahin
KRALLIK
Uzak Sahil
Bordon
Sarth
Sethanon
SONU OLMAYAN DENİZ
Jonril
Koca Velt
Queg Büyücünün
Margrave Limanı
QUEG KRALLIĞI
Karanlık Boğazları
ACI DENİZ
Karanın Sonu
Durbin
Düşler
Büyük Yıldız Gölü
DÜŞLER VADİSİ (Tahmini Sınırı)
Elarial
Trolyuvası Dağları
Yıldız
Caralyan
JA-PUR ÇÖLÜ
MIDKEMIA

Dünyanın Dişleri
Demirgeçidi
Kuzeyreisi
Yüksekşato
Karaorman
Dolth
Rodez
Ran
Euper
Romney
Tibum
Silden
Bas-Tyr
Sadara
Rillanon
Roldem
Krallığı
KRALLIK DENİZİ
Timons
Yeşil Eller
Ebegümeci
Limanı
İğne Ucu
YÜCE KESH İMPARATORLUĞU

NOVİNDUS

KRALLIK
SOTHU DAĞLARI
Yılan Gölü
SICAK TOPRAKLAR
BÜYÜK KAYALIKLAR
ATBAŞI BURNU
Nehri
SUMANU DAĞLARI
Hamsa
Yılan Nehri
Sulth
Kilbar
GENİŞ BOZKIRLAR
Vedra Nehri
Irabek Ormanı
DOĞU İLLERİ
Irabek
Khaipur
SULTH KÖRFEZİ
NEHİR TOPRAKLARI
Askren Ormanı
Shingazi Sahanlığı
Lanada
BATI İLLERİ
DJAMS OVASI
Maharta
Sarpura Nehri
Keder Limanı
Yılan Nehri Kenti
Punt Noktası
Dee Nehri
MAHARTA KOYU
DENİZ DAĞLARI
Chatisthan
MAVİ DENİZ
RATN'GARY DAĞLARI
YEŞİL DENİZ
Büyük Güney Ormanı
Ispar
K
B
D
G
(TANRILARIN ÇADIRI)
RATN'GARY KÖRFEZİ
HÜKÜM BURNU

"Geç olsa da görebilirsin şimdi; ismini temizleyebilirsin,
Ve övebilirsin şöhret uğruna mahvolanları.

Richard Savage Foster’ın Karakteri

-1-
TUTSAK

Atlılar üzerine doğru geliyordu.

Evvelki güne kadar Olasko Dükü unvanını taşıyan Kaspar, elindeki zincirlerle hazır bekliyordu. Birkaç dakika önce uzun boylu, beyaz saçlı bir büyücünün toz toprak içindeki bu yerde birkaç veda kelimesinden sonra bırakıp gittiği sürgündeki asilzade, yaklaşmakta olan göçebe grubuyla karşı karşıya kalmıştı.

Kaspar kendini hiç bu kadar canlı ve diri hissetmemişti. Güldü. Derin bir nefes alıp bacaklarını esnetti. Yaklaştıkça daha da belirginleşen atlılar karşısında yalınayak ve tek başına duruyor olmasına, iki ucunda kelepçeler bulunan ağır zincirlerden başka elinde hiçbir silah olmamasına rağmen onlar için bir tehdit oluşturduğunu biliyordu.

Atlılar yavaşladı. Kaspar altı kişi saymıştı. Üzerlerinde Kaspar'ın aşina olmadığı çivit mavisinden bol kesim kaftanlar, içlerinde de belden sırım kayışlarla kemerlenmiş beyaz bluzlar vardı. Şalvar pantolonlarının paçaları, siyah deri çizmelerinin içine sıkıştırılmıştı. Kafalarındaysa, sağ tarafından aşağı doğru kumaş parçası inen sarıklar vardı. Kaspar bu kumaş parçalarının, aniden gelen kum fırtınalarına karşı çabucak kaldırılıp ağız ve burnu kapamak veya kimliklerini gizlemek için kullanıldığını düşündü. Bu kıyafetlerin üniformadan ziyade geleneksel kabile kostümleri olabileceği kanaatindeydi. Bunun yanı sıra adamlar, ölümcül görünen silahlar taşıyordu.

Grubun lideri, Kaspar'ın anlamadığı bir dil konuşuyordu fakat ne tuhaftı ki, ona tanıdık gelen bir tarafı vardı. Kaspar, “Olasko dilini konuşabiliyor olma ihtimaliniz yoktur herhalde?” dedi.

Kaspar'ın lider olduğunu tahmin ettiği adam, yanındakilere bir şeyler söyledi, işaretini verdi, sonra da onları izlemeye koyuldu. Atlarından inen iki adam, kılıçlarını çekerek Kaspar'a doğru yürümeye başladı.

Arkalarında görünen üçüncü bir adamsa, deriden bir kayışı çözüyordu. Belli ki onunla yeni tutsaklarının gözlerini bağlayacaktı.

Kaspar elindeki zincirleri hafifçe indirdi, omuzlarını düşürdü. Sanki bu kaçınılmaz durumu kabulleniyordu. Karşısındaki adamların yürüyüşüne bakarak Kaspar iki şeyden emin olabilirdi: Bu adamlar tecrübeli dövüşçülerdi -muhtemelen çadırlarda yaşayan sağlam, güneş yanığı tenli ova insanlarıydı- fakat eğitimli asker olamazlardı. Tek bir bakışla, Kaspar nasıl hareket edeceğine karar vermek için ihtiyaç duyduğu tek gerçeği de öğrenmişti. Hâlâ at sırtında olan üç adam da yay çekmiş değildi.

Kaspar deri kayışlı adamın iyice yaklaşmasını bekledi. Son anda bir hamle yaparak adamı göğsünden yakaladı. Üçü arasında en tehlikesiz olan bu adamdı. Kaspar elindeki zincirleri savurmaya başladı. Birden zincirin tek ucunu elinden bıraktı. Bu uyduruk silah, Kaspar'ın kendisine ulaşamayacağını düşünen kılıçlılardan birinin yüzüne denk gelmişti. Kaspar kırılan kemiklerden çıkan sesi duydu. Adam sessizce yere yığıldı.

Elinde kılıç olan diğer adamın tepkisi gecikmedi. Hemen kılıcını kaldırdı ve bir şeyler haykırmaya başladı. Onu aşağılıyor, bir savaş nidası atıyor veya tanrıya dua ediyor olabilirdi. Kaspar bilemezdi. Eski dükün bildiği tek şey, hayatta kalmak için elinde yalnızca üç ya da dört saniyesinin kaldığıydı. Adamdan kaçmak yerine Kaspar kendini adamın üzerine doğru fırlatınca, hızla ona doğru gelmekte olan adamın elindeki kılıç çarpışmanın şiddetiyle havaya fırladı.

Omzuyla adamın kolunun altına girdi. Iska geçtiği hamlenin hızıyla, göçebe Kaspar'ın omzuna binmişti. Kaspar kuvvetli kollarıyla adamı kaldırdı ve havada çevirdi. Göçebe sertçe yere düştü. Nefesi kesilmişti. Kaspar, omurgasının kırılmış olduğunu tahmin ediyordu.

Kaspar, iki okçunun yaylarını gerdiklerini duymasa da harekete geçtiklerini hissetti. Bir takla atıp ayağa kalkar kalkmaz karşısına çıkan ilk adamın kılıcını kavradı. Elinde kayış olan göçebe, tam da bu sırada ayağa kalkıp kendi kılıcını çekmeye çalışıyordu. Kaspar, kılıcın kabzasıyla adamın kafasına vurdu. Adam yere yığılıverdi.

Kaspar, Tal Hawkins gibi bir kılıç ustası olmayabilirdi fakat hayatının büyük kısmını bir asker olarak eğitim almakla geçirmişti ve şu an, ayak uydurabileceği bir yakın dövüşün içerisindeydi. İkisi yaylı, biri de ince bir mızrak taşıyan üç atlıya doğru koşmaya başladı. Mızraklı atını dehlerken silahını Kaspar'a doğrulttu. Kullandığı at deneyimli bir savaş atı olmasa da iyi eğitimliydi. Tıpkı bir yarıştaymış da başlangıç noktasından çıkış yapıyormuş gibi atıldı. Kaspar az kalsın atın altında kalıyordu. Üstelik mızrak darbesi de göğsüne inecekti. Fakat çabuk bir hamleyle bundan da kurtuldu. At sadece birkaç metre geriden çıkmış olsaydı kazandığı hız sebebiyle Kaspar bir sonraki hamlesini gerçekleştiremeyebilirdi. Fakat Kaspar planladığı gibi dönerek sol eliyle atlıyı arkasından çekip eyerinden aşağı indirdi.

Adamın düşüp düşmediğine bakmadı. Kazandığı hızla en yakındaki atlıya kadar ilerlemeyi tercih etti. Atlı da bu sırada yayını germeye çalışıyordu. Kaspar sol eliyle uzanarak adamı ayak bileğinden yakaladı. Yukarı aşağı çekiştirerek sonunda adamı eyerin üzerinden düşürmeyi başardı.

Kaspar, son düşmanıyla karşılaşmak ya da atlarından düşürdüğü adamların tekrar kalkıp kalkmadığını görmek için döndü. Hattâ durumunu kabullenebilmek için iki defa dönüp baktı. Sonra yavaşça ayağa kalkarak parmaklarının arasından yere düşmesine izin verdi.

Son okçu atını büyük bir sükûnet içinde birkaç metre öteye almış, eyeri üzerinden Kaspar'a nişan alıyordu. Durum ümitsizdi. Şayet adam berbat bir atıcı değilse, Kaspar'ın göğsüne yöneltilen bu oktan kurtulması olanaksızdı.

Adam gülümsedi ve kafasını sallayarak Kaspar'ın "güzel" olarak algıladığı bir kelime söyledi. Ardından bakışlarını Kaspar'ın ardındaki birine yöneltti.

Birden, küçük düşürdüğü atlılardan biri Kaspar'ı ensesinden tutarak onu dizlerinin üzerine indirdi. Metal seslerini duyan Kaspar, kafasını çevirmeye çalıştı. Geride bıraktığı kelepçeleri biri almış, ona yaklaşıyor olmalıydı. Daha kafasını çeviremeden buz gibi demiri

çenesinin üzerinde hissetti. Bir an için gözlerinin önünde parlak ışıklar belirdi, sonra da bilincini yitirdi.

Kaspar'ın çenesi zonkluyordu. Boynu acıyordu ve tüm bedeninde şiddetli bir ağrı vardı. Bir an için zihni bulanmıştı fakat sonra göçebelerle yaşadığı durumu hatırladı. Daha iyi görebilmek için gözlerini kırpıştırdı, ancak gece karanlığının çökmüş olduğunu fark etti. Dönmeye çalışırken hissettiği acıdan, atlıların bilincini yitirdikten sonra dahi kendisini uzunca bir süre boyunca tekmelediklerini tahmin ediyordu. Böylece teslim olma taleplerine verdiği tepkiye karşı duydukları hoşnutsuzluğu göstermiş olmalıydılar.

Neyse ki aralarından kimseyi öldürmemişti. Yoksa onun da boynunu vururlardı. Göçebelerle yaşadığı durumdan kaçma şansının çok düşük olduğunu fark etmişti. Güçlükle ayağa kalkmaya çalıştı. Elleri deri kayışlarla arkadan bağlıyken bunu yapabilmesi büyük bir başarı olurdu. Fakat deneyimli bir savaşçının böyle bir ortamda hayatta kalma şansının, sıradan bir tarla işçisi ya da hizmetçiye kıyasla çok daha fazla olabileceğini de unutmuyordu.

Etrafına bakınırken bir çadırın içinde tutulduğunu fark etti. Bileklerinden sıkıca bağlanmıştı. Aynı şekilde bileğini tutan kayışlar da çadırdaki kazığa bağlıydı. Yarım metre kadar ilerleyebiliyordu fakat bileklerindeki kayışlar, ayağa kalkmasını engelliyordu. Kazığa şöyle bir baktı ve yerinden çıkarabileceği kanaatine vardı. Fakat bunu yaparsa çadır düşer, kaçtığının işaretini göçebelere açıkça vermiş olurdu.

Götürüldüğü sırada üzerinde olan kıyafetler hâlâ duruyordu. Hızla vücudunu gözden geçirerek hiçbir yerinin kırılmadığına veya çok kötü bir incinme olmadığına hükmetti.

Sessizce oturup düşünmeye başladı. Bu adamlarla ilgili hisleri, şu ana kadar hep doğru çıkmıştı. Çadırın gerisinde görebildiği kadarıyla küçük bir kamp vardı: Belki altı atlı ve onların aileleri ya da birkaç kişi

daha. Fakat atlar için bir dizi kazık dikilmişti. Kişi başına neredeyse iki veya üç at düşüyordu.

Çadırın diğer tarafından gelen sesler duydu. Sessizce konuşuyorlardı. Bu yabancı lisanı dinlemeye çalıştı. Arkasına yaslandı. Arada duyduğu iki üç kelime ona ümit verse de bir yere götürmüyordu.

Kaspar'ın dil yeteneği oldukça iyiydi. Babasının tahtının varisi olarak, civar milletlerin dillerini öğrenmesi gerekli görülmüştü. Bu sayede Kral Dili'ni -Adalar Krallığı'nın dilini- ve her biri Roldemceden türemiş, Olasko diline benzer tüm lisanları akıcı ve aksansız olarak konuşabiliyordu. Aynı zamanda kusursuz saray Keshcesi konuşabiliyordu. Queg Krallığı iki asır önce Büyük Kesh İmparatorluğu'ndan isyan ederek ayrıldıktan sonra kendi başına gelişen ve aslında Kesh dilinin bir türevi olan Queg lisanını da öğrenmek için de zaman ayırmıştı.

Seyahatleri sırasında bu yabancı milletlerin bir kısmının lehçe ve argolarını da öğrenmişti. Şu an duyduğu dil de ona bu açıdan tanıdık geliyor gibiydi. Gözlerini kapatıp kulak misafiri olduğu bu konuşmayı düşünmeye başladı.

Derken bir kelime duydu: ak-kâwa. Acqua! Aksan çok ağır, vurgu bambaşkaydı. Fakat bu kelime Queg dilinde su anlamına geliyordu. Su için bir yerde durmaları gerektiğinden bahsediyorlardı. Durdu ve anlamaya çalışmadan konuşulanları dinledi. Kulaklarının bu ritme ve seslere, yapı ve düzene alışmasını istiyordu.

Bir saat boyunca orada oturup dinledi. Başlarda yüz kelimeden birini biliyordu. Sonra elli kelimeden birini anlamaya başladı. Yaklaşan ayak seslerini duyduğunda on iki kelimeden birini anlayabilir hale gelmişti. Yere çöküp baygın numarası yaptı.

Kaspar, iki kişinin ayak seslerinin iyice yaklaştığını duyuyordu. Adamlardan biri kısık sesle konuşmaya başladı. Kaspar “iyi” ve “güçlü” kelimelerini yakaladı. Ardından hızlı bir konuşma başladı iki adam arasında. Kaspar'ın anlayabildiği kadarıyla biri olduğu yerde

onu öldürmeyi öneriyordu. Tüm bunlara değmeyecek belalar açabilirdi başlarına. Diğeriyse güçlü ve bir şeyde yetenekli olduğundan değerli görülebileceğini söylüyordu. Bu yetenekli olduğu şeyin kılıç kullanmak olduğunu düşündü Kaspar. Çünkü götürülmeden önce gösterebildiği tek hüner buydu.

Sahiden de baygın olup olmadığını anlamak için adamlardan biri sertçe vurduğunda tepki vermemek için Kaspar kendini zor tuttu. Sonra iki adam onu bırakıp gitti.

Kaspar gittiklerinden emin olduktan sonra gözlerini açıp çadırın çevresinde dolanan iki adamın gölgelerine baktı.

Doğruldu.

Duyduğu şeylere odaklanmaya çalışıyordu. Aynı zamanda bileklerindeki kayışlarla da uğraşmaya başlamıştı. Kaçma çabalarına bu kadar dalarsa yaklaşan biri olduğu takdirde onları duymayacağının farkındaydı. Hâlâ baygın olduğunu düşündüklerinden kaçma olasılığı bu gece için yüksekti. Çok az avantajı vardı. Büyük olasılıkla civar kırsalları biliyorlardı ve deneyimli izsürücülerdi.

Tek kozu onları şaşırtmaktı. Kaspar, kurnaz bir avın neler yapabileceğini bilecek kadar hünerli bir avcıydı. Harekete geçebilmek için en az bir saate ihtiyacı vardı, fakat önce şu bileklerindeki deri kayışlardan kurtulması gerekiyordu.

Mantıksız davranarak kayışları zorladı. Öyle sıkı bağlanmışlardı ki açmak için ellerini iki yana çektiğinde canı yandı. Göremiyordu fakat ellerinin ham deriyle bağlanmış olduğunu düşünüyordu. Islanmalarını sağlayabilirse kayışlar esneyebilir, o da bağları çıkarabilirdi.

Bir süre boşu boşuna çabaladıktan sonra dikkatini görebildiği halata yöneltti. Tüm çadırı indirmeden halatı kazıktan çıkarma şansının çok düşük olduğunu biliyordu, fakat başka bir şey de gelmiyordu aklına. Bir sağına, bir soluna baktıktan sonra elleri arkada bağlıyken bunu başarmasının imkânsız olduğu sonucuna vardı.

Kaspar oturup bekledi. Saatler geçtikçe kamp sessizleşmişti. Yaklaşan ayak seslerini duyunca bir kez daha baygın taklidi yaptı. Gece yatmaya gitmeden önce onu kontrol etmeye gelmişlerdi. Çadırdaki herkesin uyuduğundan emin olmak için birkaç dakika bekledi. Sonra doğruldu. Gökyüzüne baktığında daha evvel hiç görmediği yıldızlarla karşılaştı. Okyanus gezgini milletindeki pek çok erkek gibi, o da karada olsun denizde olsun yıldızlarla yönünü bulabilirdi. Fakat bunlar hiç bilmediği takımyıldızlardı. Tepesindeki bu görüntüye aşina olana dek temel yön bulma becerilerine güvenmek zorundaydı. Güneşin nereden battığını biliyordu. Uzaktaki kayalıkları, gün batımı noktası olarak zihnine kazımıştı. Dolayısıyla kuzeyin ne yönde olduğunu biliyordu.

Eve dönmek için büyük olasılıkla kuzey veya doğuya gitmesi gerekiyordu. Kaspar, Novindus kıtasının Olasko'nun tahmini olarak ne tarafında olduğunu bilecek kadar şey okumuştu. Bu kıtanın neresinde olduğu gerçeğine göre değişmek koşuluyla, Olasko'ya dönmek için en iyi şansı Yılan Nehri Kenti denilen yere gitmeye çalışmaktı. Bu topraklarla dünyanın diğer tarafındakiler arasında ticaret yoktu, fakat var olan ticaret de bu kentte başlamıştı. Oradan Günbatımı Adalarını bulabilir ve Krondor'a geçebilirdi. Adalar Krallığı'na geldikten sonra gerekirse eve yürüyerek bile gidebilirdi.

Bu teşebbüsünde başarısız olacağından neredeyse emindi, fakat başına bir şey gelecekse en azından eve dönüş yolunda gelmeliydi.

Evim, diye düşündü acıyla. Bir gün önce evinde, bir milleti yönetiyordu. Sonra kendi kalesinde esir alınmış, ölü zannettiği eski bir hizmetçisi tarafından bozguna uğratılmıştı. Geceyi zincirlere bağlı olarak, aniden değişen kaderini düşünerek geçirmiş ve şu ana dek çoktan asılmış olmayı beklemişti.

Fakat bu eski hizmetçisi, Talwin Hawkins, onu affetmişti. Böylece bu uzak topraklara sürülmüştü. Kaspar, geçen birkaç gün içinde neler yaşandığından pek emin değildi. Aslına bakılırsa son birkaç günde kendinde miydi onu bile bilmiyordu.

İdam edilmeyi beklediği sırada, tutulduğu yerin kapısındaki muhafızların konuşmalarına şahit olmuştu. Büyücü danışmanı Leso Varen, kaledeki savaşta öldürülmüştü. Büyücü seneler önce, Kaspar'ın korumasını talep edip karşılığında büyük bir güç önerisiyle gelmişti yanına. İlk başlarda varlığı çok önemli gelmemişti ve yalnızca zaman zaman ona fayda sağlıyordu.

Kaspar derin bir nefes alıp dikkatini özgürlüğünü kazanmaya verdi. Bir geleceği olabilecek kadar uzun yaşarsa, geçmişini düşünmek için de yeterince vakti olurdu.

Kaspar, son derece güçlü, geniş omuzlu bir adamdı. Fakat bu görüntüsü aldatıcıydı. Kendisine benzeyen diğer adamların aksine, oldukça esnekti. Ciğerlerindeki tüm havayı çıkartıp omuzlarını öne indirdi. Dizlerini omuzlarına doğru kuvvetle çekerek kafasını baldırlarının arasından çıkardı. Böylece ayaklarını bağlı olan ellerinin arasından geçirdi. Kollarını olabildiğince uzatmaya çalışırken vücudundaki tüm bağların buna karşı koymaya çalıştığını fark ediyordu. Fakat nihayetinde ellerini öne getirebildi.

Bu uğurda neredeyse koca çadırı indiriyordu. Yere uzanabilir hale geldiğini fark etmişti. Böylelikle halata ve kazığa yüklenen baskıyı azalttı. Kayışlar sahiden de ham deridendi. Dişlerini kayışlara geçirdi birden. Tükürüğünü kullanarak basitçe bağlanmış düğümü ıslattı ve iyice gevşeyene kadar kayışı kemirmeye devam etti. Uzunca bir süre boyunca düğümün arasındaki delikleri didikledi. Sonra birden düğüm gevşedi. Artık elleri serbestti.

Yavaşça ayağa kalkarken parmaklarını esnetip bileklerini ovuşturdu. Yavaş ve hafif nefes almaya çalışarak çadırın ön tarafına sürünerek gitti. Çadırın kenarından dışarı baktığında tek bir muhafızın kampın öteki ucunda sırtını ateşe dönmüş oturduğunu gördü.

Kaspar'ın aklından onlarca şey geçiyordu. Tecrübelerine dayanarak bildiği bir şey vardı: Kararsızlık, kötü bir karar vermekten daha çok zarar getirirdi. Muhafızı susturmaya çalışabilir, böylece gerçekleşmesi muhakkak takipte birkaç saat kazanabilirdi. Ya da oradan çıkar gider ve şafak sökmeden muhafızın kendisini kontrole

gelmemesini umabilirdi. Fakat kararı her ne olursa olsun, bir an önce harekete geçmeliydi.

Hiç zorlanmadan muhafızın olduğu yöne doğru bir adım attı. Hislerine güveniyordu: Bu risk, olası ödülüne değerdi. Muhafız basit bir melodi mırıldanıyordu. Belki de kendini uyanık tutma çabasıydı bu. Kaspar topukları üzerinde sessizce ilerledi ve adamın arkasına geldi.

Kaspar muhafızın arkasına geldiğinde ışığın değişmesi, kamp ateşi, ufak bir ses, ya da belki sadece bir his, muhafızın arkasını dönmesine sebep oldu. Kaspar var gücüyle saldırdı ve kulağının arkasından adama vurdu. Muhafızın dizleri titriyordu. Bakışları anlamsızlaşmıştı. Kaspar çenesine vurdu bu kez. Adam tam düşerken Kaspar onu yakaladı.

Muhafızın başındaki sarığı ve kılıcını alırken özgürlüğünün saniyelere bağlı olduğunu biliyordu. Fakat adamın ayakları Kaspar'ınkilerden küçüktü, dolayısıyla ayakkabıları bir işe yaramazdı.

Esir alındığı gece botlarına el koyan askere sövmeye başladı. Çıplak ayakla kaçamazdı. Çıplak ayakla seyahat edenler gibi nasırlaşmamıştı ayakları. Üstelik çevreyi pek iyi bilmese de gördüğü kadarıyla taşlı ve acımasız bir yol vardı karşısında. Kuzeydoğu tarafındaki uzak yamaçların orada ufak bir koruluk gördüğünü hatırlıyordu, fakat orada istediği gibi saklanabileceğinden emin değildi. Yakınlarda başka nasıl bir sığınak vardı bilemiyordu. Buraya gelişiyle göçebelerle karşılaşması arasındaki süre içinde etrafı araştırmaya vakti olmamıştı. Tek kaçış seçeneği bir çift bot bulup onu tutsak edenler uyanmadan olabildiğince yol katetmeli, yukarıdaki kayalık tepeye tırmanarak atların onu takip edemeyeceğinden emin olmalıydı.

Bir an için sessizce durdu, sonra aynı sessizlikle en büyük çadıra gitti. Kılıcını hazırda tutarak çadırın eteğini yavaşça kaldırdı. İçerideki horlamaları duyabiliyordu. Sanki uyuyan iki kişi vardı: Biri kadın, diğeri erkek. Karanlıkta pek bir şey göremiyordu. Bu yüzden de

gözlerinin karanlığa alışması için bir süre bekledi. Az sonra çadırın sol tarafında üçüncü bir kişinin daha olduğunu gördü. Boyuna bakılırsa bu bir çocuktu.

Kaspar, küçük bir sandığın yanına bırakılmış bir çift çizme gördü. Sandıktaysa kabile reisinin kişisel hazinesinin olduğunu tahmin ediyordu. Kaspar, onun cüssesinde bir adamdan beklenmeyecek kadar sessiz bir biçimde hareket ediyordu. Sessizce çizmeleri aldı ve kendi ayaklarına uygun boyutlarda olduklarını fark etti. Sonra bir kez daha kapıya yöneldi. Durdu. Birbirine zıt birçok dürtü içini kemirip duruyordu. Kendi lehine bir şeyler bulamazsa bu kez yakalanacağı, yeniden esir alınacağı ve belki de öldürüleceğinden neredeyse emindi. Fakat nasıl bir avantaj olabilirdi bu? Bu konuyu düşünürken değerli vakti akıp gitti. Bu zaman, asla geri getirilemeyecekti ve buradan uzaklaşmaya çabalarken artık onun aleyhine işliyor olacaktı.

Kararsızlık Kaspar'ın tabiatında yoktu. Karanlıkta etrafına bakınırken reisin silahlarını gördü. Tam da olmalarını beklediği yerdeydi: Olası bir tehlikeye karşı hemen yanı başında duruyorlardı. Uykudaki çiftin yanından geçerek göçebe liderin kılıcını aldı. Uzun, geniş bıçaklı bir silahtı ve tek bir amaç için tasarlanmıştı: Yakın menzilde adam öldürmek. Zarif bir şey değildi. Kaspar'ın aklına Kesh'in Jal-Pur Çölü'ndeki göçebelerce kullanılan kılıçlarını getirmişti. Bu insanların birbirleriyle ilgili olup olamayacaklarının düşündü. Jal-Pur dilinin Kesh diliyle ilgisi yoktu, fakat Queg dili Keshcenin lehçelerindendi. Bu adamların kullandığı dil de az da olsa benzerlik gösteriyordu.

Kaspar kılıcı alıp kapıya döndü. Çocuğa baktı. Bu loş ışıkta kız mı erkek mi olduğu anlaşılmıyordu. Saçı omuz hizasındaydı, üstelik yüzü de öteki tarafa dönüktü. Hızlı bir hamleyle Kaspar kılıcı çekti ve döşemeyi delerek yere sapladı. Çıkan sesle çocuk irkildi, fakat uyanmadı.

Kaspar çadırdan çıkmıştı. Hızla etrafına baktı ve ihtiyacı olan şeyi gördü: Ağzına kadar dolu bir kırba. Sonra iç geçirerek yan yana duran atlara baktı, fakat bu olasılığı görmezden gelmeye çalıştı. At hayatta kalma şansını yükseltirdi belki, fakat eyer vurmaya kalkarsa

büyük olasılıkla birilerini uyandırırdı. Üstelik çadırda bıraktığı uyarı ona nasıl bir avantaj kazandırırsa kazandırsın, bu insanların atını çalmak, lehine çevirdiği durumu kesinlikle berbat edebilirdi.

Kaspar köyden çıkıp ağaçlara, ötedeki tepelere doğru ilerledi. Esir alınmadan önce gördükleri, zeminin taşlı olduğuna işaret ediyordu. Yol çok zorluysa belki de atlılar onu takip etmezdi. Belki bir randevuları vardı, belki de Kaspar'ın bıraktığı mesaj durmalarını sağlardı.

Reis aptal değilse Kaspar'ın yaptığı şeyi anlardı. Çocuğun yanına bıraktığı kılıç aslında şunu söylüyordu: "Uyurken seni ve aileni öldürebilirdim, fakat canınızı bağışladım. Artık beni rahat bırakın."

En azından Kaspar, adamın bunu anlayabileceğini umuyordu.

Şafak sökerken Kaspar tepedeki kayalıklara tırmanıyordu. Önceki gün gördüğü küçük koruluğun üzerinde saklanılabilecek neredeyse hiçbir yer yoktu. O da böyle bir yer bulmak için çabalıyordu.

Hala kampı görebiliyordu, fakat artık çadırlar geniş vadinin üzerine dizilmiş noktacıklar gibi görünüyordu. Bulunduğu yerden vadinin, geniş bir düzlüğün geçit kısmı olduğunu görüyordu. Onun bulunduğu tarafta engebeli tepeler, karşıdaysa bir düzlük vardı. Vadinin öteki tarafından sıradağlar yükseliyordu. Tepeleri karla kaplı zirveler, bu dağları geçmenin zor olacağına işaretti. Birileri göçebelerin kampının bulunduğu yere bir kale dikmeye karar verse, askeri açıdan bölgenin savunulabilirliği takdire şayandı. Fakat dönüp ufka baktığında aslında burada korunacak hiçbir şeyin olmadığını fark etti.

Görünürde vadide su yoktu. Aralarından geçtiği ağaçlarsa onun tanımadığı bir türdendi. Sert ve siyah kabuklu, dikenli, cılız ağaçlardı ve belli ki hayatta kalmak için fazla suya ihtiyaç duymuyorlardı. Baktığı her yerde taş toprak görüyordu. Aşağıdaki vadi ve kayaların arasındaki geçit, bir zamanlar buradan bir nehrin aktığını söylüyordu. Toprak kayması veya iklimdeki değişimler, kurumasına sebep olmuştu. Şimdiyse yalnızca atlılara bir yerden bir yere kolay geçiş

yolunu gösteriyordu. Ne var ki Kaspar bu yerlerin neresi olduğunu bilmiyordu.

Uzaktan gelen sesler, kaçtığının anlaşıldığını haber veriyordu. Tırmanma çabasına geri döndü tekrar. Biraz başı dönüyor, kendini bitkin hissediyordu. Zamanı doğru mu hesaplıyordu bilmiyordu ama en az iki gündür ağzına lokma koymamıştı. Gece, Talwin Hawkins ve müttefikleri önüne zincirlere bağlı olarak sürüklenmiş, şafak vakti de hemen buraya getirilmişti. Sahiden de dünyanın öbür ucunda olmalıydı.

Dinlenmeye ve yemek yemeye ihtiyacı vardı. Kırbanın yanında bulduğu çantada biraz kuru et ve biraz da gevrek vardı. Vakti olursa bunları yemeyi planlıyordu. Fakat şimdilik göçebelerle arasına olabildiğince mesafe koymak istiyordu.

Üzerinden dar bir patika uzanan bir sırta geldi. Doğrulup uzaktaki kampa baktı. Çadırlar kaldırılıyor, insan ve at olduğunu tahmin ettiği küçük noktacıklar sakin bir biçimde ilerliyordu. Onu takip edeceklermiş gibi görünmüyorlardı. Kaspar bir an durup soluklandı ve patikaya baktı.

Yol, bir av patikasından daha genişti. Dizlerinin üzerine çöküp patikayı incelemeye başladı. Birileri yoldaki toprağı sıkıştırma zahmetine girmişti nedense. Yukarı doğru çıkan yolu takip ederken kamptan iyice uzaklaşıyordu. Az sonra sağ tarafında, üzerine keskiyle yol gösteren işaretler kazınmış bir kaya belirdi. Kaya, güneş ışığını kısmen de olsa engelliyordu. Buraya oturup gevreği ve kuru etin bir kısmını yedi. Kırbadaki suyun yaklaşık çeyreğini içti ve dinlenmeye koyuldu.

Görünüşe göre kaçmayı başarmış, kabile reisine bıraktığı mesaj da anlaşılmıştı. Onu arayan atlılar, tepeleri tırmanan izciler yoktu görünürde. Peşinde kimsecikler yoktu.

Kuru bir havaydı. Yönünü, doğan güneş sayesinde tahmin edebiliyordu. Yürümekte olduğu patika, bir zamanlar askeri yol olarak kullanılıyordu, fakat bir sebepten terk edilmişti sanki.

Civarındaki topraklar sert ve bereketsizdi. Dolayısıyla yolun üzerinde durmanın da pek anlamı yoktu. Belki de artık bu bölge üzerinde hâkimiyet iddia etmeyen bir millet, bir zamanlar burayı anayolları olarak kullanmıştı.

Günün çok sıcak geçeceğini biliyordu, bu yüzden de bir sığınak aramaya başladı. Fakat görünürde böyle bir yer yoktu. Bir süre bu eski askeri yolda kalmaya karar verdi. Hiçbir faydası olmasa, en azından buradan her yeri görebiliyordu. Büyük bir yudum su içtikten sonra kırbanın tıpasını kapattı. Bir daha ne zaman yeni bir kaynak bulacağını bilemiyordu.

Evvelki gece duyduğu kısa konuşmalar, suyun onu tutsak eden kabile için önemli bir mevzuu olduğunu gösteriyordu. Onların da yeni bir kaynağa ulaşmaya çalıştıklarını düşünerek yollarına paralel bir seyir izlemeye başladı.

Aradan bir saat geçtiğinde, aradaki mesafenin açıldığını fark etti. Atlarına binmeseler de düz arazide gidiyordu onlar. Kaspar'sa engebeli kayalıklar arasından yolunu bulmaya çalışıyordu. Yol on metre kadar düz gidiyorsa, hemen ardından aşağıdaki yamaçtaki kaymalar yüzünden çatlaklar, devrik kayalar ve boşluklar çıkıyordu karşısına. Çöken yerlerden birinin etrafından dolaşabilmek için beş metre kadar aşağı inmek zorunda kaldığı bile oldu.

Öğle vakti geldiğinde iyice yorulmuştu. Gömleğini çıkarıp basit bir koruma olarak kafasına sardı. Nereden bildiğini bilmiyordu, fakat sanki çocukken biri ona, kafa gölgede kaldığı sürece bedenin güneş yanığına karşı koyabileceğini söylemişti. Bir yudum daha su içip etten yedi. Et sertti, neredeyse hiç yağı yoktu ve oldukça tuzluydu. Daha fazla su içmek istiyordu, fakat bu isteğine karşı koydu. Yemeğini bitirdikten sonra bir yudum daha içecekti yalnızca.

Eti çiğnemek epey vaktini alsa da nihayet bitirdi ve kendine söz verdiği o büyük bir yudum suyu içti. Oturup etrafını incelemeye başladı.

Kaspar bir avcıydı. Talwin Hawkins gibi bir avcı değildi belki, fakat korkunç bir durumda olduğunu anlayabilecek kadar bilirdi yabanı. Bu topraklara nadiren yağmur düştüğü belliydi. Zira arada tek tük görülen çetin ağaçlar dışında bir yeşillik yoktu. Üzerinde oturduğu kayaların çatlakları arasından çıkmaya çalışan çimenler de yoktu. Eline bir taş alıp arkasını çevirdi. Taşın üzerinde ne yosun vardı, ne de liken. Bu topraklar çoklukla kuru kalıyor olmalıydı.

Üzerinde yürümekte olduğu sırtın güneye doğru indiğini görüyordu. Doğuda engebeli topraklardan başka hiçbir şey yoktu. Batıdaysa kurak bir vadi vardı. Bir süre daha bu yoldan gidip hayatta kalmasını sağlayacak bir şeyler bulmaya karar verdi. Göçebeler güneye yönelmişlerdi. Nihayetinde bir su kaynağı aradıklarını biliyordu. Hayatta kalmak için de onun da suya ihtiyacı vardı.

Ne de olsa görevi buydu: Hayatta kalmak. Kaspar'ın şu an pek çok emeli vardı: Opardum'a dönüp Olasko tahtını geri almak ve hain Yüzbaşı Quentin Havrevulen'le eski çalışanı Talwin Hawkins'den intikam almak. Yürürken aklına bir şey takıldı. Aslına bakılırsa bu iki adam hain değildi. Ne de olsa ikisini de Ümitsizlik Hisarı olarak bilinen adaya o hapsetmişti. Yasal incelikler konusunda ne yapmış olursa olsun, neticede ikisini de öldürtecekti.

Büyük olasılıkla kendisine sadık güçleri toplayıp hisarı alması gerekecekti. Talwin, kız kardeşi Talia'yı kendisiyle evlenmeye zorlamış, böylece taht üzerinde hak iddia etmiş olmalıydı. Büyük olasılıkla Havrevulen de ordunun komutasındaydı. Fakat Kaspar, Olasko'nun asıl beyinin kim olduğunu hatırlayan adamları toplayacak ve gücünü tekrar kazandığında, onlara gereken ödülü layığıyla verecekti.

Aklından onlarca şey geçiyordu. Yürürken arka arkaya planlar yapıyordu, fakat her planının başında belirli engelleri aşması gerekiyordu. Bu engellerin başında da dünyanın öbür ucunda olduğu gerçeği vardı. Yani bir gemiye ve mürettebata ihtiyacı vardı. Yani altına. Altını kazanmak veya bulmak için bir yol geliştirmeliydi. Bu da medeniyete veya bu kıtada medeniyet olarak görülen yere ulaşması

gerektiği anlamına geliyordu. Bu insanlara ulaşabilmek içinse hayatta kalmalıydı.

Güneş tepeye yükselirken etrafına bakındı ve şu an için hayatta kalmanın pek de olası olmadığını düşündü. Baktığı hiçbir yerde hiçbir şey görünmüyordu. Yalnızca kendisini tutsak eden göçebelerin gittiği yolu gösteren küçük bir toz bulutu vardı.

Fakat öylece durmak da yalnızca ölümünü garantilerdi. Yani gücü olduğu sürece yürümeye devam etmeliydi.

Yürüdü.

-2-
YAŞAM SAVAŞI

Kaspar ölüyordu.

İkindi güneşinden korunmak için sığındığı çıkıntının altında dinlenirken, artık vaktinin azaldığını biliyordu. Üç gündür yoldaydı ve suyu şafak vakti bitmişti. Başı dönüyordu, zihni bulanıktı ve tepenin kenarında bulduğu gölge bir yerde sıcağın geçmesini bekliyordu.

Gece düşene kadar su bulamazsa ertesi sabaha büyük olasılıkla uyanamayacağının farkındaydı. Dudakları çatlamıştı, burnu ve yanakları güneş yanmasından soyuluyordu. Sırtüstü yattığı kayalara değen su toplamış omuzlarının verdiği acıyı hissetmemeye çalıştı. Bu acının onu rahatsız etmesine izin veremeyecek kadar yorgundu. Üstelik bu acı, ona hâlâ yaşadığını hissettiriyordu. Güneş batmaya başlayana dek bekleyecek, sonra da aşağıdaki düzlüğe inmeye çalışacaktı. Arazi sevimsiz ve acımasızdı: Her yerde kırma taşlar ve killi toprak vardı. Onu buraya yollayan büyücünün kendisine çok az yaşama şansı verdiğini fark etti. Çöl kelimesiyle bağdaştırdığı uçuşan kumlar olmasa da, burası bir çöldü.

Karşılaştığı üç beş ağaç da cansız ve kuruydu. Kayaların alt kısmında dahi nem yoktu. Seneler önce öğretmenlerinden biri ona, kimi zaman çöllerde suyun yüzeyin altında bulunabileceğini söylemişti. Fakat Kaspar, bu yükseklikte böyle bir şey olamayacağına emindi. Çağlar önce bu toprakları süsleyen akıntılar vardıysa da hepsi uzun zaman önce yok olmuştu. Şayet biraz su kaldıysa, o da gitmeyi amaçladığı oyuntularda bulunabilirdi. Bu oyuntularsa, şu an sendeleyerek gittiği çatlak yüzeyin alt kısmındaydı. Kısa bir süre için durup soluklandı. Güçlükle nefes alabiliyordu. Ne kadar derin nefes alsa da hava ona yetmiyordu. İçinde bulunduğu durumun bir göstergesi de işte buydu.

Kaspar hayatında hiç bu kadar kasvetli bir yer görmemişti. Kuzey Kesh’teki Jal-Pur’un büyük kum ergleri ona egzotik gelirdi: Değişken

şekillerin olduğu hakiki bir kum denizi. Çocukluğunda babasıyla birlikte orada bulunmuş, yanında Kesh İmparatorluğu sarayının kraliyet hizmetkârlarından oluşan ve tek bir hareketiyle her arzusunu yerine getirmeye hazır bir insanlar sürüsüyle renkli çadırlar, zengin otağlardan oluşan gezgin bir köyde yaşamışlardı. Babası Jal-Pur'un efsanevi kum kertenkelelerini avladığında, hazır bekleyen hizmetçiler ferahlatıcı içeceklerden sunarlardı. Dağdan toplanan karla zekice kutulara kapatılan bu buz gibi içecekler kâh bitki aromalı su, kâh meyve özüyle hazırlanmış olurdu. Her gece soğuk bira ve baharatlı şarap eşliğinde geçen ziyafetler verilirdi.

O içkileri düşünmek bile Kaspar'a neredeyse fiziksel bir acı yaşattı. Sıkıntılı düşüncelerini şu an bulunduğu yere yöneltti.

Burada da renkler vardı, fakat hiçbiri göze hitap etmiyordu: Gözü yoran toprak rengi, kirli sarı, paslı demir kırmızısı ve grilerle kaplı ten rengi. Her şey tozla kaplıydı ve hiçbir yerde suyun varlığına işaret edecek bir mavilik veya yeşillik yoktu. Kuzeybatı tarafında bir parıltı görmüştü gerçi. Sıcak hava sebebiyle suyun yaptığı bir yansıma olabilirdi bu.

Sıcak Kesh topraklarında yalnızca bir defa ava çıkmıştı. Fakat kendisine anlatılan her şeyi hatırlıyordu. Keshliler, Overn Suyu adı verilen büyük gölün etrafındaki otlaklarda gezen aslan avcılarının soyundan geliyordu ve gelenekleri yüzyıllara meydan okuyordu. Yaşlı kılavuz Kulmaki Kaspar'a, “Gün batanında kuşları kollayın genç efendi. Çünkü o vakitler suya doğru uçarlar,” diye tavsiye verirdi. Son iki gündür ufku kolluyordu boş yere. Kuş falan görmemişti.

Bitkin ve susuz halde yatarken bilinci kapanıp açılıyordu. Zihni, karmaşık rüyalar, anılar ve hayallerle uyanık duruyordu.

Babasının onu çocukken ava çıkardığı bir günü hatırladı. Erkeklere eşlik etmesine ilk defa izin verilmişti o gün. Yaban domuzu avlanacaktı. Kaspar'sa ağır domuz mızrağını ancak kaldıracak gücü vardı. İlk iki yaban domuzunu avlayan babasının yanında at sürüyordu o da. Fakat sonra kendi karşısına bir av çıktı ve Kaspar bir an için tereddütte kaldı. Bunu fırsat bilen domuz, mızrağın geniş

ağzından kaçmayı başardı. Kafasını çevirdiğinde, babasının gözlerindeki hoşnutsuzluğu görünce, Av Ağası'nın uyarılarına kulak asmadan hayvana saldırdı.

Daha adamlar gelmeden Kaspar'ın atı, domuzu çalılıklara kadar sürmüştü bile. Kaspar her şeyi yanlış yapmıştı, fakat babası ve diğerleri geldiğinde, hâlâ can çekişen hayvanın üzerinde zaferiyle övünerek duruyordu. Üstelik bacağındaki derin yarayı umursamıyordu bile. Av Ağası hemen bir ok atarak hayvanı öldürürken Kaspar'ın babası da, oğlunun bacağını sarmak için koştu.

Aptalca yapılan hareketlerle ilgili olarak verdiği öğütlere karşın, Kaspar'ın babasının gözlerindeki gurur, gencin tüm hayatını etkileyecekti. Asla korkma. Ne olursa olsun, her kararın korkmadan verilmesi gerektiğini, aksi takdirde her şeyin kaybedileceğini biliyordu.

Kaspar, hükümdarlık görevinin omuzlarına bırakıldığı günü hatırladı. Rahipler, naaşın bulunduğu odunları ateşe verirken, o sessizce küçük kız kardeşinin ellerini tutuyordu. Duman ve küller gökyüzüne yükselirken, genç Olasko Dükü bir kez daha her konuda korkusuz olmaya, halkını da o domuzla savaşıyormuş gibi korumaya söz verdi.

Bir yerden sonra, her şey hayatı zehir etmeye başlamıştı. Olasko için parlak bir yer edinme çabaları, bir şekilde salt bir ihtiras haline dönmüş ve Kaspar Roldem Kralı olması gerektiğine karar vermişti. Tahta geçecekler arasında sekizinci sıradaydı. Yani doğunun dağınık milletlerini Roldem bayrağı altında toplayabilmek için yalnızca birkaç kazaya, birkaç zamansız ölüme ihtiyacı vardı.

Orada uzanmış bunları düşünürken, babası belirdi birdenbire. Kaspar öldüğünü, babasının da onu Ölüm Salonu'na götürmeye geldiğini düşündü bir an için. Orada Lims-Kragma hayatına değer biçecek, çarkın bir sonraki çevrilişinde nereye geleceğini belirleyecekti.

"Sana dikkatli olmanı söylememiş miydim ben?"

Kaspar konuşmaya çalıştı, fakat sesi cılız bir fısıltıdan öteye geçemiyordu. “Ne?”

“İnsanı zor duruma düşüren zaaflar arasında en ölümcül olanı kibirdir. Zira kibirle bilge biri bile aptallık edebilir.”

Kaspar doğruldu. Babası gitmişti.

Şu halde babasının hayalinin ne anlama geldiğini çözemiyordu, fakat içinden bir ses bunun önemli olduğunu söylüyordu. Bunun üzerine düşünecek vakti yoktu. Güneşin batmasını bekleyemeyeceğini biliyordu. Artık hayatı dakikalara bağlıydı. Kayalıklardan düzlüğe indi. Sıcakla ortaya çıkan kuru pus, gri ve koyu sarı kayalıkların üzerinden yükselirken bir zamanlar suların düzleştirdiği kırık taş parçalarının üzerinde sendeleyerek ilerliyordu.

Su.

Gerçekte var olmayan şeyleri görmeye başlamıştı artık. Babasının öldüğünü biliyordu, fakat hayaleti üzerine doğru geliyordu sanki.

“Gerçek olmasını istediğin şeyleri söyleyen kimselere çok güvendin, gerçekleri anlatmaya çalışanlaraysa sırt çevirdin.”

Ağzını açmadan, aklında konuşuyordu Kaspar. “Fakat benden korkuluyordu!” Kelimeler, anlaşılmaz bir hırıltıyla çıktı ağzından.

“Diplomasi ve hükümdarlığa giden tek yol korku değildir oğlum. Güvenden sadakat doğar.”

“Güvenmiş!” diye bağırdı Kaspar. Çatlayan sesi, kupkuru boğazından güçlükle çıkıyordu. “Kimseye güvenme!” Durdu. Babasına doğru suçlarca parmağını sallarken neredeyse yere düşecekti. “Bana bunu sen öğrettin!”

“Yanılmışım,” dedi hayalet hüzünle. Sonra da kaybolup gitti.

Kaspar etrafına bakındı ve yansıyan ışığın olduğu yöne doğru gitmekte olduğunun farkına vardı. Sendeleyerek ilerlemeye devam etti. Yavaş yavaş mesafeyi azaltıyordu.

Çocukluk anılarını, sonra da egemenliğinin yıkılışını zihninde tekrar yaşarken, aklına pek çok düşünce hücum ediyordu. İsmini hatırlayamadığı genç bir kadın belirdi gözlerinin önünde. Önce yavaşça yürüyordu, sonra ortadan kayboldu. Kimdi bu? Hatırladı sonra. Bir tüccarın kızıydı. O hoş olduğunu düşünmüştü, fakat babası görüşmelerini yasaklamıştı. “Diplomatik bir evlilik yapacaksın,” demişlerdi ona. “İstiyorsan onu yatağına alabilirsin ama aşk gibi saçma düşünceleri aklından çıkar.”

Kız başka biriyle evlenmişti.

Keşke ismini hatırlayabilseydi.

Tökezleyerek yoluna devam etti. Pek çok defa dizlerinin üzerine düşse de tekrar ayağa kalktı. Belki dakikalar, saatler, belki de günler geçmişti; bilemezdi. Bir yandan vaktinin azaldığını hissederken, bir yandan da aklı ona oyunlar oynuyordu.

Gözlerini kırpıştırırken güneşin battığının farkındaydı. Şu an küçük bir vadiden aşağı doğru yürüyordu.

Sonra sesi duydu.

Bir kuş ötüyordu. Serçe ötüşünden biraz daha kalın bir sesti, fakat bir kuş sesiydi bu.

Kaspar gözlerini kırpıştırarak üzerindeki rehaveti atmaya çalıştı. Bulanık görüşünü düzeltmeye çalışırken sesi duydu bir kez daha. Kafasını kaldırıp dinledi. Bu sırada üçüncü kez aynı ses duyuldu.

Sese doğru sendeleyerek yürümeye başladı. Engebeli yolun tehlikelerini umursamıyordu bile. Düştü, fakat kendini derinleşen vadinin duvarlarının dibinde buldu.

Ayaklarının altında çimenler vardı ve aklı bu gerçeğe tutundu: Çimen varsa, su da olmalıydı. Etrafına bakındığında suya dair hiçbir iz göremiyordu, fakat az ötede bir dizi ağaç vardı. Var gücüyle ilerlerken önce dizlerinin üzerine düştü, sonra da yüzüstü.

Nefes nefese yerde yatıyordu. Yüzü çimenlerin üzerindeydi. Nemli yaprakları yüzünde hissedebiliyordu. Gücü yoktu ama çimenleri eşelemeye başladı. Gevşek zemini tırnaklarıyla kazmaya çalışıyordu. Aşağıda bir ıslaklık vardı sanki. Kalan son gücüyle dizleri üzerinde yükseldi ve kılıcını çekti. Ne tuhaftır ki aklına gelen, eski kılıç ustasının kılıcı böyle tuttuğunu gördüğünde ne diyebileceğiydi. Fakat bu tuhaf düşünceyi de bir kenara atıp kılıcı toprağa batırdı. Kazmaya başladı. Bir bahçıvan küreğini nasıl kullanıyorsa, Kaspar da kılıcını öyle kullandı ve kazdı.

Geriye kalan gücüyle toprağı eşeledi ve neredeyse kendini kaybetmiş bir biçimde yere bir delik açtı. Sığınacak bir yer yaratabilmek için toprağı kazan porsuklar gibi toprağı hızla iki yana atıyordu. Sonra kokladı. Islaklığın yaydığı kokunun yanı sıra, kılıcın da üzeri nemlenmişti.

Elini deliğe daldırdı ve çamura dokundu. Kılıcı bir kenara atıp çıplak elleriyle kazmaya başladı. Sonra ellerini suya daldırdı. Su çamurluydu ve balçık tadı veriyordu, fakat karnının üzerine yatıp her seferinde küçük bir avuç su içebiliyordu. Elini suya daldırıp kurumaktan çatlamış dudaklarına götürdü ve içti. Bir ara boynu ve yüzünü de suyla ovdu fakat çoğunlukla suyu içmeyi tercih etti. Su içmek için kaç defa arka arkaya ellerini dudaklarına götürdüğünü bilmiyordu fakat sonunda yere yığıldı. Başı yere vurdu, gözleri bilinçsizce yukarı bakmaya başladı.

Kuş, sanki yakınlarda bir tehlike olduğunu hissetmiş gibi yerdeki taneleri tırnaklıyordu. Kaspar, birkaç metre ötedeki bir çukurun ardından, karnı üzerine yatmış kuşu izliyordu. Önünde dikenli çalılar vardı. Kuş -ne olduğunu tam bilmediği bir av kuşuydu- yerdeki kırıntıları gagaladı, gagasına aldı, sonra da yedi.

Kaspar, o sabah gölgelik bir yer bulabilecek kadar kendine gelmiş, yalnızca açtığı 'çeşme’den su içmek için bulduğu yerden ayrılmıştı. Su her seferinde daha zor çıkıyordu. Bu küçük deponun da kısa zamanda kuruyacağının farkındaydı. Öğleden sonra, vadinin daha

derinlerine inmeye, nereye çıktığını ve kazıp su çıkarmak için başka bir yer bulup bulamayacağını görmeye karar verdi.

Gün batımına doğru ağacı buldu. İsminin ne olduğunu bilemiyordu, fakat sert kabuklu meyveleri vardı. Birkaç tanesini topladı ve kabuk bıçakla soyulduğunda içinden çıkan meyvenin yenilebilir olduğunu fark etti. Etli ve sert bir meyveydi, tadı da muhteşem denilemezdi. Fakat Kaspar çok çaresizdi. Açlıktan ölse de sadece birkaç ısırık aldı ve bekledi.

Meyveler zehirli gibi durmuyordu. Birkaç tanesini yedikten sonra karnına bir sancı girdi. Zehirli olmayabilirlerdi fakat insanın midesine oturuyorlardı. Belki de üç gündür hiçbir şey yemediği için midesi hassaslaşmıştı.

Kaspar'ın iştahı her zaman yerinde olmuştu. Belki bir ava çıktığı ya da yelkenliyle sahilde açıldığı için kaçırdığı öğle yemekleri dışında açlık nedir bilmezdi. Babasının evindeki diğerleri, böyle anlarda sert bir şekilde şikâyet ederlerdi. Şu halini görseler kimbilir ne tepki verirlerdi diye düşünüp sessizce güldü Kaspar. Şimdiye hepsinin ölmüş olacağını hatırladığındaysa artık gülmüyordu.

Kuş iyice yaklaştı.

Kaspar tohumları el altındaki parçalardan uydurduğu bir kapana gidecek şekilde yerleştirmişti. Tuhaf görünümlü bir kaktüs soğanından kopardığı sert lifleri örmek için epey uğraşmıştı. Keshli kılavuzunun öğrettiği bir numaraydı bu da. Tomurcuğun ucunu koparıp iyice çekerek keskin bir uç elde ediyordu. "Doğanın iğnesi ipliği," demişti kılavuz. Çok uğraşmış, sonunda kolunun iki katı uzunluğunda bir ip elde etmişti. Elleri kolları kesikler ve iğne yaralarıyla dolmuştu. Bu da bitkinin diken dolu dallarından bir tuzak yapma konusunda ne kadar da azimli olduğunun bir göstergesiydi.

Kuş yaklaştıkça Kaspar sessizce, kıpırdamadan durmak için kendini zor tutuyordu. Zaten küçük bir ateş yakmıştı bile. Biraz yellendiği takdirde tekrar alevlenecekti. Kaspar'ınsa kuşu gördükçe ağzı sulanıyordu.

Yemlerle uğraşan kuş, onu görmedi bile. Dış taraftaki sert kabuğu çıkarıp içteki yumuşak taneye ulaşmaya çalışıyordu. Küçük lokmayı yutan kuş, bir sonraki yeme geçti. Bir an için Kaspar şüpheyle durdu. Kuşun kaçacağı ve bu ıssız yerde açlıktan öleceği düşüncesi sardı zihnini.

Şüphe onu öyle ele geçirmişti ki neredeyse kuşu kaçıracaktı. Kuş, yemi havaya attı ve Kaspar'ın tuzağı kurduğu noktadan biraz daha ileriye kondu. Kaspar kuşun kaçacağından neredeyse emindi artık. Fakat ipi çektiğinde tuzak tam da istediği ve beklediği noktanın üzerine kapandı.

Dikenli kafesten çıkmaya çalışan kuş çırpınıyor, ötüyordu. Kaspar küçük kafesi kaldırıp içindeki kuşa ulaşmaya çalışırken kolunu delen demir gibi iğneleri umursamadı bile.

Hemen kuşun boynunu kırdı ve daha ateşin başına dönmeden tüylerini yolmaya başladı. Kuşun iç organlarını sökmek için kılıcının ucunu kullanırken de epey bir dağınıklığa sebep oldu. Göçebe reisi uyarmak için bıraktığı bıçak keşke yanında olsaydı!

Nihayet kuş hazırlanmış, şişe geçirilmişti. Artık ateşin üzerinde çevirebiliyordu. Kuşun pişmesini bekleyemeyecekti neredeyse. Dakikalar güçlükle geçerken, karnındaki ağrıların daha çok bu umut dolu bekleyişe bağlı olduğunu biliyordu.

Hayat boyu Kaspar'ın belli disiplin anlayışı olmuştu. Fakat az pişmiş kuşları yememek, aklına gelen en zorlu sınavlardandı. Elbette bunun tehlikelerini biliyordu. Gençken geçirdiği gıda zehirlenmesi, aklında kalıcı bir anı bırakmıştı.

Sonunda kuşun piştiğine karar verdi ve sıcaktan yanan dudaklarıyla dilini hiç umursamadan deli gibi yemeye başladı. Cılız kuşun üzerinde ne kadar et ve yağ varsa hepsini çabucak bitirmişti. Bu zamana kadar yediği en güzel yemekti bu. Fakat doyduğu söylenemezdi. Ayağa kalkıp etrafına bakındı. Belki yakalayıp yiyebileceği başka bir kuş görebilirdi.

Sonra bir erkek çocuğu gördü.

En fazla yedi sekiz yaşlarındaydı. Üzerinde el dokuması kıyafetler ve çarıklar vardı. Her ikisi de tozla kaplıydı. Kaspar'ın gördüğü en güzel çocuktu ve yüzünde ciddi bir ifade taşıyordu. Koyu sarı saçları vardı. İri, açık mavi gözleriyle Kaspar'a bakıyordu.

Kaspar birkaç dakika boyunca kıpırdamadan durdu. Sonra çocuk dönüp gitti.

Az sonra Kaspar da çocuğun ardından koşmaya başladı fakat açlık ve bitkinlik onu güçsüz kılıyordu. Tek korkusu, çocuğun babası veya köylüleri ikaz etmesiydi. Kaspar kimseden korkmasa da, birden fazla adamla karşılaştığında kendini anlatamayacak kadar güçsüz olduğunu biliyordu.

Kaspar çocuğu gözden kaçırmamaya çalıştıysa da çocuğun gözden kaybolduğunu gördüğü son noktadaki birkaç dakikalık tırmanıştan sonra şiddetli bir baş dönmesi onu durdurdu. Oturdu. Karnı guruldyordu ve geğirmeye başladı. Karnım tutarken bir an için nasıl göründüğünü düşünüp güldü. Kaç gün olmuştu? Evet, altı veya yedi gün önce Olasko'daki kalesinde esir alınmıştı, fakat şimdiden kaburgaları sayılıyordu. Açlıktan ölmek üzereydi.

Kendini sakinleştirmeye çalışarak ayağa kalktı ve bir iz görmeye çalıştı. Doğu krallıklarında asil olarak doğmuş herkes kadar yetenekli bir iz sürücüydü. Kaspar'ın kibirlendiği özellikleri vardı, fakat iz sürücülük ve avcılık bunlardan değildi. Yalnızca düşündüğü kadar iyiydi bu işlerde. Kayaların üzerinde sürtünme izleri gördü ve kayayı tırmandığında karşısına bir patika çıktı.

Tıpkı terk edilmiş eski yol gibi bu da eski bir patikaydı. Çağlar öncesinde at arabaları veya diğer araçlar için yapılmıştı, fakat şimdi hayvanlar ve arada sırada insanlar tarafından kullanılıyordu. Çocuğun dümdüz ilerleyen ayak izlerini gördü ve takip etmeye başladı.

Bir avcı olarak ona eş değer görebildiği tek asilzadenin Talwin Hawkins, yani onu tahtından edip değer verdiği her şeyi elinden alan adam olduğunu düşününce gülümsedi. Kaspar durdu ve soluklandı.

Bir şeyler yolunda değildi. Başı dönüyor, odaklamıyordu. Birkaç parça meyve ve cılız bir kuş onu hayatta tutmaya yetmezdi. Düşünceleri gezinip duruyor ve bunu en az açlık ve pislik kadar sıkıntı verici buluyordu.

Aklındaki düşünceleri atmak için kafasını salladı ve yürümeye devam etti. Zihnini tetikte tutmaya çalışırken Talwin Hawkins'i düşündü. Tabii ki Kaspar ona ihanet ettiği için yaptıklarında haklıydı. Kaspar, kız kardeşinin Adalar Krallığı'ndan gelen bu genç asilzadeye olan düşkünlüğünü fark etmişti. Aslında Hawkins'i seviyordu ve kılıçtaki, avcılıktaki ustalığına hayrandı. Kaspar bir an için durdu. Roldemli Dük Rodoski'nin suikastında neden onu üçkâğıda getirdiğini bilemiyordu. O zaman iyi bir fikir gibi gelmişti, fakat şimdi bu sonuca nasıl vardığını hatırlayamıyordu. Hawkins becerikli bir hizmetkârdı ve üstelik yaşlı şeytan suikastçı Amafi de onun adamıydı. Çetin bir takım oluşturuyorlardı ve ne kadar değerli olduklarını kanıtlamışlardı. Yine de Rodoski'nin cinayetine teşebbüs eden kişinin Hawkins olduğunu öne sürmüştü.

Kaspar kafasını salladı. Olasko'dan ayrıldığından bu yana, içinde bir şeylerin değiştiğini hissetmişti defalarca. Şu zor durumundan da öte bir şey. Bir süre sonra, Tal Hawkins'in bir tehdit oluşturabileceğini söyleyen kişinin arkadaşı Leso Varen olduğunu hatırladı.

Kafasının dağıldığını fark eden Kaspar, gözlerini kırpıştırdı. Birilerini uyarmadan çocuğu bulmalıydı. Yakınlarda herhangi bir yerleşim alanına dair iz yoktu, dolayısıyla Kaspar çocuğun henüz evinden uzak olduğunu düşündü. Bir kez daha çocuğun bıraktığı izlere odaklanarak takibe geçti. Telaşa kapıldığı için şimdi biraz daha hızlanmıştı.

Zaman ilerlemiş, güneşin gökyüzündeki konumu değişmişti. Kaspar'ın tahminlerine göre yarım saat kadar geçmişti ki duman kokusu aldı. Yol onu bir geçide çıkarmıştı, fakat şimdi yukarı, yüksek bir kayaya yöneliyordu. Buraya vardığında Kaspar bir çiftlikle karşılaştı. Ağılda iki keçi vardı ve uzakta birkaç büyükbaş görünüyordu. Uzun boynuzları, kahverengi benekli beyaz postlarıyla

tuhaf bir cinse ait olmalıydılar. Yeşil çayırdaki çimenlerde otluyorlardı. Saz çatılı toprak bir binanın ardında neredeyse sekiz hektarlık bir alanda rüzgârla sallanan mahsulleri gördü: Mısır diye düşündü, fakat emin olamıyordu. Binanın hemen önündeyse bir kuyu vardı.

Hızla kuyuya doğru gitti ve uzun halatın ucundaki kovayı suya daldırdı. Su berrak ve soğuktu. Doldurduğu suyun hepsini içti.

Kovayı tekrar suya daldırırken binanın kapısında duran kadını ve hemen arkasındaki çocuğu gördü. Kadın elindeki arbaleti ona doğrultmuştu. Yüzündeki kararlı ifadeye çatık kaşları, kısık gözleri ve sıkı çenesi eşlik ediyordu. Göçebelerin kullandığı dilde bir şeyler söyledi. Onu uyardığı aşikârdı.

Kaspar, kadının birkaç kelimesini anlayabileceğini ya da en azından konuşma tonundan niyetini çözebileceğini umarak Queg dilinde konuştu. Kılıcını kınına koyarken, “Size zarar vermeyeceğim,” dedi yavaşça. “Ama yiyecek neyiniz var onu görmek isterim.” Elleriyle bir şeyler yiyormuş gibi yaptı ve evi işaret etti.

Kadın bağırarak bir cevap verdi ve elindeki silahla ona gitmesini işaret etti. Kaspar, yavrusunu koruyan bir dişinin en büyük tehlikelerden biri olduğunu bilecek kadar iyi bir avcıydı.

Yavaşça kadına yaklaşarak yine konuşmaya başladı. “Size zarar vermek niyetinde değilim. Yalnızca yemek yemem gerek.” Avuçlarını dışa doğru açtı.

Derken o nefis kokuyu duydu. İçeride bir şeyler pişiyordu ve Kaspar içi acıyarak kokuyu çekti: Sıcak ekmek kokusu. Yanında da güveç veya çorba olmalıydı.

Sakince, “Yakında bir şeyler yemezsem öleceğim kadın! Yani beni öldürmeyi istiyorsan şimdi yap da aradan çıksın,” dedi.

Onu kurtaran refleksleri olmuştu. Kadın arbaletin tetiğine dokunmadan önce bir an için tereddüt edince Kaspar sola yattı ve ok havayı yardı geçti. Kaspar kenara düştü, sonra ayağa kalktı ve saldırıya geçti.

Kadın atışının isabetsiz olduğunu görür görmez elindeki arbaleti lobut olarak kullanmak üzere kaldırdı. Kapıya doğru gelen Kaspar’ın omzuna indirdi elindekini. Adam, “Kahretsin!” diye bağırarak kollarını kadının beline doladı ve onu yere indirdi.

Çocuk öfkeyle bağırarak Kaspar’a vurmaya başladı. Küçük fakat kuvvetliydi, dolayısıyla Kaspar vuruşlarını hissedebiliyordu. Arbaleti hâlâ sıkıca elinde tutan kadının üzerindeydi ve onu durdurmaya çalışıyordu. Kadının elini öyle sıkıyordu ki kadın sonunda çığlık atarak silahı bıraktı. Kaspar tam vaktinde ayağa kalkmıştı. Aksi takdirde çocuğun salladığı tava kafasına inecekti.

Çocuğun bileklerini tutup büktü. Çocuk çığlık atarak elindekini düşürdü. “Yeter artık!” diye bağırdı Kaspar.

Kılıcını çekip kadına yöneltti. Donakalan çocuğun yüzünde derin bir korku ifadesi vardı.

“Pekâlâ,” dedi. Hâlâ Queg dilinde konuşuyordu. “Tekrar söylüyorum: Size zarar vermeyeceğim.” Sonra kılıcını bırakıyor gibi yaptı. Kadının yanından geçerek arbaleti aldı ve çocuğa verdi. “Hadi bakalım evlat. Dışarıdan oku bul ve yerleştirebiliyor musun diye bir bak. Eğer beni öldürmeniz gerekiyorsa tekrar deneyebilirsiniz.”

Kadını ayağa kaldırdı ve baştan aşağı süzdü. Kadın bir deri bir kemikti, fakat bir zamanlar güzel olduğu anlaşılıyordu. Sadece yaşadığı bu zor hayat onu yaşlandırmıştı. Otuz mu yoksa kırk yaşında mı pek anlaşılmıyordu. Yüzü güneşten esmerleşmişti. Fakat gözleri canlı bir maviydi ve korkusunu kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Yavaşça, “Bana yemek getir kadın,” dedi. Sonra kolunu bıraktı.

Çocuk elinde arbaletle kımıldamadan duruyordu. Kaspar’sa etrafına bakınıyordu. Bu kümes gibi evin sadece bir odası vardı, fakat araya asılan perde sayesinde kadın uykusunda olsun biraz mahremiyet bulabiliyordu. Üzerinde uyuduğu ot yatak ve küçük bir sandık, Kaspar’ın oturduğu yerden görülebiliyordu. Masanın altındaysa bir tane daha yatak rulo yapılıp kaldırılmıştı. İki iskemle vardı. Açık

ocağın hemen yanında uyduruk bir dolap duruyordu. Ocağın üzerindeyse dumanı tüten güveç... Aşağıdaki ocakta da ekmek oluyordu. Kaspar uzanıp hâlâ ılık olan ekmek parçalarından birini aldı. Birazını koparıp ağzına tıktı. Sonra da taburelerden birinin üzerine oturdu. Gönülsüz ev sahibine bakarak, “Bu kadar kaba olduğum için özür dilerim, fakat aç kalmaktansa kaba davranmayı tercih ederim,” dedi.

Ekmeğin tadı ağzına iyice yayılınca yüzünü bir gülümseme kapladı. “Bu gerçekten güzelmiş.” Yemek kabını işaret ederek, “Şundan biraz alayım,” dedi.

Kadın duraksadı, sonra ocağa doğru yürüdü. Güveçten birkaç kepçe alıp bir kaba doldurdu ve Kaspar’ın önüne koydu. Ardından da tahta bir kaşık verdi. Kaspar kafasını sallayarak, “Teşekkür ederim,” dedi.

Kadın çocuğunu da alarak bir adım geri gitti. Kaspar yemeğini bitirdi, bir tabak daha isteyecek oldu. Fakat önce kımıldamadan duran anne oğula baktı. Queg dili pek bir işe yarıyor gibi görünmüyordu. Fakat göçebelerin konuştuğunu duyduğu dile en yakın bildiği dil buydu. Kendini işaret ederek, “Kaspar,” dedi.

Kadın hiçbir tepki vermedi. Kaspar bu kez de onları işaret ederek, “İsimleriniz?” dedi.

Kadın korkuyor olabilir, fakat yine de aptal değil diye düşündü Kaspar. “Jojanna,” cevabı duyuldu kadından.

“Joyanna,” diye tekrar etti Kaspar.

Kadın ismi tekrar etti. “Jojanna.” Kaspar bu kez 'y’ sesinden sonra gelen yumuşak 'h’ sesini de fark etti.

“Joy-hanna,” dedi bu kez. Kadın, bu söylediği istenilene yeterince yakınmış gibi kafasını salladı.

Çocuğu işaret etti Kaspar.

“Jorgen,” dedi.

Kaspar kafasını sallayarak çocuğun ismini tekrarladı. Güveçten biraz daha aldı. Büyük olasılıkla akşam yemeklerinin çoğunu o yemişti. Suratlarına baktı ve kâsesindekinin bir kısmını tencereye geri boşalttı. Biraz daha ekmek aldı ve onlara uzattı. “Yemek.” Masaya gelmelerini işaret etti.

“Yemek,” diye tekrar etti kadın. Kullandığı kelime aynıydı fakat çok farklı bir aksam vardı. Kaspar kafasını salladı.

Kadın yavaşça çocuğu masaya götürdü. Kaspar ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. Boş bir kova görmüştü. Onu aldı, ters çevirdi ve tabure niyetine kullandı. Ciddiyetini koruyan mavi gözleriyle çocuk onu izlerken kadın da bir yandan çocuğuna yemek koyuyor, bir yandan Kaspar’a bakıyordu.

Her ikisi de masaya oturduğunda Kaspar, “Jojanna ve Jorgen, benim adım Kaspar. Birkaç gün öncesine kadar dünyanın öbür ucundaki en kudretli adamlardan biriydim. İtibarım zedelendi, fakat bu pejmürde görüntüme rağmen sahiden de anlattığım gibi biriydim ben,” dedi.

Ona boş gözlerle bakıyorlardı. Kaspar güldü. “Pekâlâ. Sizin Queg dilini öğrenmenize lüzum yok. Benim sizin dilinizi öğrenmem gerek.” Üzerine oturduğu kovaya vurarak, “Kova,” dedi.

Kadın ve oğlu sessiz duruyordu. Kaspar ayağa kalkarak kovayı işaret etti ve kelimeyi tekrarladı. Sonra onları işaret etti ve bir kez daha kovayı gösterdi. “Siz buna ne diyorsunuz?”

Jorgen ne söylemek istediğini anlamıştı ve bir şey söyledi. Kaspar’ın daha önce duyduğu hiçbir kelimeye benzemiyordu bu. Tekrar etti, Jorgen de kafasını salladı. “Bu da bir başlangıç,” dedi eski Olasko Dükü. “Belki yatma vaktine kadar yeterince konuşabiliriz de ben uykudayken boğazımı kesmezsiniz.”

-3-
ÇİFTLİK

Kaspar küçük kulübede, yerde uyandı.

Jorgen veya annesi kaçmasın diye kapının önünde uyumuştu. Dirseğinin üzerinde doğrularak sabah karanlığına baktı. Sağındaki bacanın yakınlarında yalnızca küçük bir pencere vardı. Dolayısıyla içerisi hâlâ oldukça karanlıktı.

Kadın da çocuk da uyanmıştı. Fakat ikisi de yattıkları yerden kalkmamıştı. Kaspar otururken, “Günaydın,” dedi. Arbaletlerine ve ciddi yaralanmalara sebep olabilecek keskin şeylere el koymuş, ulaşamayacakları bir yere yığmıştı. Bir avcı ve savaşçı olarak, gönülsüz dostlarından herhangi birinin ona zarar vermek istemesi durumunda içgüdülerinin onu uyandıracağını biliyordu, bu yüzden de iyi bir uyku çekmişti.

Yavaşça kalktıktan sonra Kaspar aldıklarını yerlerine geri koydu. Kadının bunlarla yapacağı işler olabilirdi. Önceki günü eşyaları işaret edip isimlerini sorarak geçirmişti. Bu yeni dili yavaş yavaş çözüyordu. Lehçenin, birkaç yüzyıl önce Acı Deniz bölgesinde konuşulan eski Kesh diliyle bağlantılı olduğunu anlayabilecek kadar öğrenmişti. Her genç asilzade gibi Kaspar’a da İmparatorluk tarihi zorla öğretilmişti. Dolayısıyla Kesh muhacirlerin batıya kaçmasına sebep olan bir dini savaş olduğunu hatırlıyordu. Bu muhacirlerin bir kısmı yakınlara yerleşmiş olmalıydı.

Kaspar’ın dillere karşı özel bir yeteneği her zaman olmuştu. Fakat şu an, Queg dilini zamanında biraz daha fazla konuşmadığı için pişmanlık duyuyordu: Bu insanların ataları, aynı Kesh lehçesinin bir başka dalını konuşuyordu. Yine de burada yaşayabilecek kadar iyi anlaşıyordu anne oğulla.

Kaspar çocuğa bakarak, “Kalkabilirsin,” dedi.

Çocuk ayağa kalktı. “Dışarı mı çıkayım?”

Kaspar yaptığı yanlışı fark edip düzeltti. “Yani kalk. Ama dışarı çıkman gerekiyorsa dışarı da çıkabilirsin.”

Onlara karşı iyi davranmış olduysa da Jorgen hâlâ dövülmeyi ya da öldürülmeyi bekliyor, Jojanna’ysa ona tecavüz edeceğini düşünüyordu. Kaspar kadının çekici olduğunu kabulleniyordu, fakat isteksiz kadınlar ona cazip gelmezdi. Parası ve gücü için istekliymiş gibi görünenler bile.

Kadın ayağa kalktı ve kendisi için yapılmış küçük perdeyi çekti. Çocuksa yatağını kaldırıp masanın altına koydu. Kaspar iki iskemleden birine oturdu. Kadın ocağın başına giderek korları karıştırdı, biraz odun ekledi. “Oduna ihtiyaç var mı?” diye sordu Kaspar.

Kadın kafasını salladı. “İneği sağdıktan sonra biraz daha keserim. Buzağısını geçen hafta bir yaban kedisi kaptı.”

“Kedi canınızı sıkıyor mu?”

Kadın soruyu anlamamıştı. Kaspar tekrarladı. “Kedi buzağıları sürekli rahatsız ediyor mu?”

“Hayır,” dedi.

“Ben odun keseyim,” dedi Kaspar. “Balta nerede?”

“...” Kaspar kadının kullandığı kelimeyi anlamamıştı. Tekrarlamasını istedi. Sonra Kesh dilinde 'baraka’ anlamına gelen kelimeyi farklı bir biçimde söylediğini fark etti. Önce kelimeyi tekrarladı, sonra da, “Yediklerimin karşılığı olarak çalışacağım,” dedi.

Kadın duraksadı, kafasını salladı, sonra da o günkü yemeklerini hazırlamaya koyuldu. “Ekmek yok,” dedi. “Önceki geceden kalan var.”

Kaspar kafasını salladı fakat bir şey söylemedi. Dün gece ekmek pişirmediğini her ikisi de gayet iyi biliyordu. Korku içinde, saldırıya

uğramayı bekleyerek oturmuştu kadın. Kaspar’sa sürekli, anlamsızca bir şeylerin isimlerini soruyordu.

Yavaşça, “Sana ya da çocuğa zarar vermeyeceğim,” dedi. “Buraya yabancıyım ve yaşayabilecek miyim bunu görmem gerek. Yediklerim için çalışacağım.”

Kadın durdu, sonra Kaspar’ın gözlerinin içine baktı. Sanki nihayet ikna olmuş gibi kafasını salladı. “Birkaç parça kıyafet var. Onlar benim...” Yine anlayamadığı bir kelime söylemişti.

“Senin ne?” diye araya girdi Kaspar.

Kadın kelimeyi tekrar etti. “Adamıma aitti. Jorgen’in babasına.” Bu kelimenin 'koca’ anlamına gelen yerel bir sözcük olduğunu düşünüyordu. “O nerede şimdi?”

“Bilmiyorum,” diye yanıtladı kadın. “Üç...” Yine bilmediği bir kelime kullanmıştı, fakat bu kez araya girmedi Kaspar. Gün mü, hafta mı yoksa ay mı demek istemişti anlardı sonunda, “...önce pazara çıktı. Bir daha geri dönmedi.” Kadının sesi gayet sakindi, yüzündeyse hiçbir duygu yoktu. Fakat Kaspar, gözlerindeki nemi görebiliyordu. “Üç...” Yine hangi kelimeyi kullandığını anlamamıştı. “...onu aradım. Sonra Jorgen’le ilgilenmek için geri döndüm.”

“İsmi ne?”

“Bandamin.”

“İyi bir adam mıdır?”

Kafasını salladı.

Kaspar başka bir şey söylemedi. Kadın büyük olasılıkla, Kaspar geldiği sırada Bandamin evde olsaydı neler olabilirdi onu düşünüyordu. Kaspar, “Ben odun keseyim,” dedi.

Dışarı çıktı ve baltayı barakada, kütüklerin yanında buldu. Jorgen tavukları yemliyordu. Çocuğu yanına çağırdı. Azalan kütükleri işaret ederek, “Yakında biraz daha bulmamız gerekecek,” dedi.

Çocuk kafasını salladı ve hızlı hızlı konuşmaya başladı. Çayırın öte yanındaki ağaçlan işaret ediyordu. Kaspar kafasını sallayarak, “Dediklerini anlamıyorum, daha yavaş konuş,” dedi.

Jorgen’in de onu anlamadığı açıktı. Kaspar hızlı konuşan çocuğun taklidini yaptı, sonra yavaş konuşmasını istediğini ifade etti.

Ne demek istediğini anlayan çocuk, “Oradan bir ağaç keseriz,” dedi.

Kaspar kafasını sallayarak, “Daha sonra,” dedi.

Son birkaç günde yaşadıkları yüzünden hâlâ bitkindi, fakat ateşin bir hafta daha yanmasını sağlayabilecek kadar odunu kulübeye taşımayı başardı.

Son postayı da ocağın yanındaki kovaya bıraktıktan sonra Jojanna, “Neden buradasın?” dedi.

“Çünkü yaşamak için su ve yemeğe ihtiyacım var,” dedi.

“Hayır, çiftliği demiyorum,” dedi kadın yavaşça. “Burayı diyorum...” Daha geniş bir yer anlatmaya çalışıyor gibi etrafında büyük bir daire çizdi. “Sen...” Yine bilmediği birkaç kelime kullanmıştı. “...uzaktan geliyorsun, değil mi?”

“Yabancıyım,” diyerek kafasını salladı. “Evet, çok uzaktan geliyorum.” Tabureye oturdu. “Anlatması çok zor...” Duraksadı. “Bunları anlatacak kelimeler...” diyebildi sonunda. “Ama o kelimeleri bulduğumda sana anlatacağım.”

“Gerçeği mi?”

Bir an için kadının yüzüne baktı. Sonra, “Sana gerçeği anlatacağım,” dedi.

Kadın Kaspar’ın gözlerine bakıyor, hiçbir şey söylemiyordu. Sonra kafasını sallayarak mutfaktaki işine döndü.

Kaspar ayağa kalktı. “Ben gidip çocuğa yardım edeceğim.”

Kaspar dışarı çıktığında Jorgen’in çayıra doğru yürüdüğünü gördü. Durdu. Ne yapılması gerektiğini hiç bilmiyordu ki! Olasko’da kiralık çiftlikleri vardı, fakat en fazla atla yanından geçerken görmüştü buraları. Oralarda ne üretilir pek bilmezdi. Yalnızca nasıl çalışıldığını biraz bilirdi. Çocuğun arkasından yürümeye başlarken kendine gülüyordu.

Bir ağacı kesmek, Kaspar’ın tahmin ettiğinden daha zordu. Aslında bu işin yapıldığı sadece bir kez ve çocukken gören biri için bu gayet normaldi. Ağaç az kalsın üzerine devriliyordu. Yaralanmadığı anlaşılınca Jorgen bu durumla dalga bile geçti.

Tüm dalları kesti, ağacın gövdesini de taşınabilir parçalara ayırdı. Ayırdığı parçaları, atların koşum takımlarını bağlamakta kullanılan deri parçalara sardı. Ailenin tek atının da Jorgen’in babasıyla ortadan kaybolduğunu anlamıştı. Dolayısıyla şimdi Kaspar, at görevini üstlenmiş, kütükleri nemli çayırın üzerinden eve doğru taşıyordu. Güçlükle ilerlemeye çalışırken inatçı kütükler de zıplayarak peşinden sürükleniyordu.

Soluklanmak için durduğunda Jorgen’e, “Oradayken iyi bir fikirmiş gibi gelmişti,” dedi.

Çocuk güldü. “Kesip eve götürmemizin daha kolay olacağını söylemiştim.”

Kaspar bu yaşadıklarına bir türlü inanamayarak kafasını salladı. Çocuğun biri onu azarlıyordu. Bu öyle yabancı olduğu bir şeydi ki ona hem eğlenceli hem de sinir bozucu geliyordu. İnsanların ona otomatik olarak saygı göstermesine alışmıştı. O varken onu eleştiren tek kelime duyulmazdı. Bir kez daha koşum takımına güç vererek, “Tal Hawkins ve çetesi beni böyle görse gülmekten yerlere yatardı,” dedi.

Durum karşısında oldukça eğleniyor gibi görünen Jorgen’e baktı. Neşesi bulaşıcı gibiydi. Kaspar da gülmeye başladı. “Pekâlâ, sen haklıydın. Git baltayı getir. Şu şeyleri burada keselim.”

Jorgen koşarak gitti. Kaspar çayırın üzerinden on defa gidip gelmek istemiyordu, fakat atları olmadığı sürece fikri sahiden de bir işe yaramazdı. Balta ve su kovasını bıraktıkları yere doğru koşan çocuğa bakarak gerindi.

Kaspar sekiz gündür çiftlikteydi. Çocuk ve annesi için korku dolu bir tecrübe olarak başlayan bu macera, daha sakin bir hal almıştı. Kaspar hâlâ kapının önünde uyuyordu, fakat artık olası silahları geceden toplamıyordu. Kapının önüne yatmasının sebebiyse, bu tek odalı kulübede Jojanna'ya mümkün olduğunca mahremiyet sağlamaya çalışmaktı. Elbette güvenlik sebepleri de vardı. Kapıdan girmeye çalışan biri olursa, önce Kaspar'ı geçmesi gerekecekti.

Kaspar, çiftliğin etrafındaki bölgenin neresi olduğunu hâlâ tam olarak kestirebilmiş değildi, fakat tehlikeye açık bir yer olduğu açıktı. Eşkıyalar ve yağmacı paralı askerler, bu bölgede az görülen şeyler değildi, fakat çiftlik pek az yolcunun yoluna çıkan eski anayoldan -Kaspar'ın sürünerek geçtiği- oldukça uzaktaydı.

Kaspar bir kez daha gerinerek kollarındaki gücü hissetti. Yemek ve su olmadan geçirdiği üç gün içinde kilo kaybettiğini biliyordu. Şimdi de sürekli çiftlik için çalıştığından eriyordu. Geniş omuzlu eski Olasko Dükü, yapması gereken şeyleri çaba harcamadan yapabilir, en güzel yemeği yer, en harika şarabı içerdi. Fakat şimdi, kendi pantolonunun beli bol geldiğinden Bandamin'in kıyafetlerini giymek zorundaydı. Ne tıraş bıçağı, ne aynası, ne de makası olduğu için, her daim düzgün duran sakallarını uzamaya bırakmıştı. Her sabah yüzünü su kovasında yıkamadan önce yansımasına bakıyor, kendini güçlükle tanıyabiliyordu. Güneşten yanmıştı, siyah sakalı iyice uzamıştı, yüzü de küçücük kalmıştı. Oysa iki haftadan az bir zamandır buradaydı. Bir ay sonra kimbilir nasıl görünecekti! Kaspar bunu düşünmek istemiyordu. Bu insanlardan olabildiğince şey öğrenip gitmek niyetindeydi. Ne olursa olsun, geleceğinde çiftçilik olamazdı. Yine de o gittikten sonra Jojanna'nın ne yapacağını düşünmüyor değildi.

Jorgen Kaspar'a yardım etmeye çalışıyordu, fakat daha sekiz yaşında bir çocuk olduğundan ilgisi çocukça şeylere kayabiliyordu.

Günlük işleri arasında buzağısını kaybeden ineği sağmak, tavukları yemlemek, çitleri kontrol etmek ve küçük bir çocuğun yapabileceği diğer ufak görevler vardı.

Jojanna kocasının işlerinden yapabildiği kadarını üstlenmişti, fakat çoğunu yapabilmesi imkânsızdı. Kaspar'ın tanıdığı en dayanıklı işçilerden biri de olsa, kadının aynı anda iki yerde olması olanaksızdı. Yine de çalışkanlığı Kaspar'ı hayretlere düşürüyordu. Şafak sökmeden kalkıyor, gün battıktan saatler sonra yatağa giriyordu. Tek amacı, kocası gittikten sonra da çiftliği eskisi gibi idare edebilmekti.

Kaspar'ın topraklarında kiracı olarak çalışan yüzlerce çiftçi vardı. Bu zamana kadar nasıl çalıştıklarını hiç düşünmemiş, onlar hep var olacakmış gibi davranmıştı. Artık onların da hayatlarına bir nebze olsun değer vermeyi öğrenmişti. Jojanna ve Jorgen, Olaskolu pek çok çiftçiye nazaran daha iyi bir hayat yaşıyorlardı, çünkü üzerinde yaşadıkları arazi onlarındı, küçük de olsa bir sürüleri vardı ve satışı kolay ürünler üretebiliyorlardı. Fakat Kaspar eski hayat tarzıyla onların durumunu karşılaştırdığında, neredeyse açlık sınırında yaşadıklarını fark etti. Kendi ülkesindeki çiftçiler kimbilir ne kadar fakirdi!

Kendi ülkem, diye düşündü acıyla. Doğuştan gelen hakkı elinden alınmıştı. Ya bu hakkı geri alacaktı ya da bu uğurda ölecekti.

Jorgen elinde baltayla geri döndü. Kaspar ağacı daha küçük parçalara ayırmaya başladı.

Bir süre sonra çocuk, "Neden ikiye ayırmıyorsun?" dedi.

"Ne?"

Jorgen sırıttı. "Dur göstereyim." Barakaya koştu ve metal bir kamayla geri döndü. Kamanın ince ucunu bir kertiğe geçirdi ve kaldırdı. "Baltanın arkasıyla vur," dedi Kaspar'a.

Kaspar baltaya baktı ve arka tarafının ağır ve düz olduğunu gördü. Neredeyse bir çekiç gibiydi. Baltayı ters çevirerek arka tarafıyla

kamaya vurmaya başladı. Jorgen bir kahkaha atarak elini çekti ve kafasını salladı. “Bunu yapmak daima parmaklarımı acıtır.”

Üç kuvvetli darbeden sonra ağaçtan çatırdama sesi duyuldu ve gövde ortadan ikiye ayrıldı. Mırıldanarak, “Durup dikkat ederse her gün yeni bir şey öğreniyor insan,” dedi.

Ne dediğini anlamayan çocuk şaşkın bir ifadeyle Kaspar’a baktı ve, “Ne?” dedi.

Kaspar Olasko’da konuştukları dili kullandığını fark ederek elinden geldiğince bir tercümesini yaptı. Çocuk bu kez kafasını salladı.

Daha sonra Kaspar ağaç gövdesinin geri kalanını da parçalara ayırarak bir kısmını yakacak olarak kenara attı. Arka arkaya birkaç defa tekrarlamak zorunda kaldığı bu iş, nedense onu rahatlatıyordu.

Son zamanlarda gördüğü tuhaf durum ve duygular içeren rüyaları, onu rahatsız ediyordu. Güçlükle hatırlayabildiği fakat yine de rahatsızlık verici bulduğu şeyler görüyordu. Bu rüyaların en tuhaf yanı da gerçek hayatta gözünden kaçan detaylardı. Sanki kendini izliyor, farklı yerlerde ilk defa görüyordu. Bu görüntüler kimi zaman yanında kız kardeşinin olduğu saray yemeklerinden, kimi zaman da kalesinin altındaki zindanlardan birinde bir mahkûmla yaptığı konuşmalardan oluyordu. Bazen de tek başına olduğu günleri hatırlatan şeyler görüyordu. Asıl can sıkıcı olan uyandığında hissettikleriydi. Sanki o anları tekrar yaşıyordu. Fakat bu kez yaşadığı sırada hissettiğini hatırladığı duygular o görüntülere eşlik etmiyordu.

Üçüncü gece gerçek gibi bir rüya daha görmüştü. Leso Varen’in odasında, büyücüyle konuşuyordu. Odada kan ve insan dışkısı kokusuyla beraber, büyücünün çalışma alanında karıştırmak ve yakmakta ısrar ettiği şeylerin kokusu vardı. Kaspar bu konuşmayı çok iyi hatırlıyordu, çünkü Varen, Kaspar ve Roldem tacı arasında duran her şeyi yok etmesi gerektiğini ilk defa o gün söylemişti. Bu fikri ne kadar cazip bulduğunu da hatırlıyordu tabii.

Fakat rüyadan uyandığında, odadaki iğrenç kokudan midesi bulanıyordu. Hâlbuki o gün Varen'i odasında ziyaret ettiğinde kokunun farkına bile varmamış, neredeyse hiç rahatsız olmamıştı. Fakat bu sabah, kapının önünde yattığı yerden aniden kalkmış, nefes almaya çalışmıştı. Neredeyse Jorgen'i uyandıracaktı.

Kaspar, Jorgen'den sürekli aklından geçenleri anlatmasını istiyordu. Bu konuşmalar sayesinde kulağı dile daha yatkınlaşıyordu. İyice konuşabilir hale gelmişti fakat gittikçe sinirleniyordu da. Jorgen ve Jojanna, çiftlikleri ve kuzeybatı yönünde birkaç gün uzaklıktaki köyleri dışında yaşadıkları dünyayla ilgili neredeyse hiçbir şey bilmeyen basit çiftçilerdi. Büyükbaş hayvanlarını ve tahılları köyde satıyorlardı. Kaspar'ın anlayabildiği kadarıyla da Bandamin, bölge yerlilerine göre oldukça iyi durumda biri olarak görülüyordu.

Jeshandi adı verilen bir ırkın komutası altında olan kuzeybatıdaki büyük bozkır hakkında bir şeyler duymuştu. Bu halk, onu esir tutmaya çalışan göçebelere benzemiyordu. Jojanna'nın babası zamanında güneyden göç eden Bentu halkından geliyorlardı. Adalar Krallığı'nın Batı Diyarları'nda yer alan Karabasan Tepesi'nde, Zümrüt Kraliçe'nin hezimetiyle sonuçlanan savaş sırasında bu göçün yaşandığını tahmin ediyordu Kaspar. Kaspar'ın babası Düklük görevini devam ettirirken, Olasko istihbaratı olabildiğince bilgi toplamıştı. Hem Krallık hem de Kesh'de çalışan ajanlardan önemli detaylar derlenmişti, fakat Kaspar, hikâyenin büyük bir kısmının rapor edilmediği görüşündeydi.

Bildiği tek şey, Zümrüt Kraliçe olarak bilinen bir kadının, Novindus kıtasının epey batısında bir yerde ortaya çıktığı ve pek çok şehir devlete dev ordusuyla savaş açtığıydı. Bazı raporlara göre orduda devasa büyüklükte yılan adamlar da vardı. Kraliçe'nin tek amacı, Adalar Krallığı'nı istila etmekti.

Bu durumun yaşanmasıyla ilgili olarak ortada herhangi bir sebep görünmese de ve bilindik tüm askeri mantığa aykırı olsa da, savaş gerçekleşmişti. Krondor neredeyse tamamen bir enkaz yığınına

dönmüştü ve Batı Diyarları'nın yeniden inşası otuz sene sonra dahi hâlâ sürüyordu.

Ağacı kesme işini bitiren Kaspar, bu toprakları geçmeye çalışırken belki bu konuda daha fazla şey öğrenebileceğini düşündü. Çocuğa bakarak, "Orada öyle durmasana. Odunların birazını da sen al. Hepsini ben taşıyacak değilim," dedi.

Elinden geldiği kadar odunu taşıyan çocuk, şakayla karışık inlemeye başladı. Odunların bir kısmını o taşıyor ve Kaspar da becerebildiği kadarını almıştı. "Bir at ve araba için neleri vermezdim," dedi.

"Atı babam almıştı... Giderken," dedi Jorgen. Taşıdığı yükten dolayı somurtuyordu.

Kaspar zamanla ilgili terimlerin çoğunu öğrenmişti. Çocuğun babasının, o gelmeden üç hafta önce ortadan kaybolduğu anlaşılıyordu. Bandamin, Heslagnam adı verilen köydeki bir hana danasını satmak için çıkmıştı. Sonra da çiftlik için gerekli birkaç parça şey alacaktı.

Aradan üç gün geçtikten sonra Jojanna ve Jorgen köye inmişlerdi fakat Bandamin'i gören yoktu. Çiftlikle Heslagnam arasında bir yerde adam, arabası ve dana kaybolmuştu.

Jojanna bu konuda konuşmaya pek gönüllü değildi. İki ay geçmesine rağmen kocasının döneceği umudunu taşıyordu hâlâ. Kaspar'sa bunun gerçekleşmesini pek muhtemel bulmuyordu. Buralarda yasa diye bir şey yoktu. Teoride, bu bölgede yaşayanlar arasındaki bir anlaşmaya göre kuzeye giden göçebelere, Jeshandi'ye de, zamanında zorla kabul ettirildiği gibi, yolculara ve onlara eşlik edenlere dert açılmayacaktı. Anlaşmanın nereden çıktığı bilinmiyordu, fakat diğer pek çok şey gibi bu anlaşma da, Zümrüt Kraliçe'nin ordusu bu toprakları yağmaladığında geçerliliğini yitirmişti.

Kaspar, bu çiftliğin sürü ve mahsul anlamında diğerlerine nazaran daha iyi durumda olmasının sebebini, Bandamin'in babasının Zümrüt Kraliçe'nin ordusuna zorla alınan adamlardan biri olmaktan yakasını

kurtarabilen gücü kuvveti yerinde birkaç adamdan biri olmasına bağlıyordu. Bilgisindeki eksiklikler onu çok sinirlendiriyordu, fakat Jojanna'nın anlattıklarından yaşanmış olabilecek şeyleri bir araya getirmeye çalışıyordu.

Jojanna'nın kayınpederi, başkaları Sumanu adı verilen güneybatıdaki dağların öte tarafında gerçekleşen savaş için zorla orduya alınırken saklanmayı başarmıştı. Terk edilmiş çiftliklerden başıboş hayvanları, hububat ve sebzeleri toplamıştı. Bir araba ve at da bulmuştu. Birkaç ay sonra da bu küçük vadiye gelip Bandamin'in devraldığı çiftliği kurmuştu.

Kaspar odunları, kulübenin arkasındaki odunluğa koydu ve geride bıraktığı parçalardan biraz daha almak için döndü. Bitkin görünen çocuğa bakarak, "Annenin yardıma ihtiyacı var mı ona bak istersen?" dedi.

Jorgen kafasını salladı ve annesinin yanına koştu.

Kaspar durup kulübenin köşesinden dönen çocuğa baktı. Baba olmayı hiç düşünmediğini fark etti o an. Evlenmesi ve bir varis büyütmesi gereken günlerin geleceğini biliyordu, fakat gerçekten baba olmanın ne anlama geleceğini hiç düşünmemişti. Şu ana kadar. Çocuk babasını çok özlüyordu. Kaspar bunu anlayabiliyordu. Bandamin'in kayboluşunun arkasındaki olay çözülebilir miydi merak ediyordu.

Biraz daha odun getirmek için geri dönerken, çiftlik hayatının tahmin ettiğinden çok daha çetin olduğunu düşündü. Fakat tanrılar, Hayat Çarkı'nda onu buraya yerleştirmeyi uygun görmüşlerdi. Olasko tahtına tekrar çıksa bile, tüm çiftçilere birer at ve araba alamazdı ya! Tüm bu saçmalıklara gülerken ağrıyan omuzlarını gerdi.

Kaspar önünde duran yemeğinden kafasını çevirip yukarı baktı. "Gitmem gerek," dedi.

Jojanna kafasını salladı. "Bunun olacağını biliyordum."

Kaspar uzunca bir süre sessiz kalırken, Jorgen bir ona bir annesine bakıyordu. Üç aydan fazla bir zamandır Kaspar evin demirbaşlarından olmuştu ve her ne kadar temel çiftçilik bilgilerinden yoksun olduğu için çocuk onunla zaman zaman dalga geçse de, Kaspar babasının bıraktığı boşluğu doldurmaya başlamıştı.

Jorgen'e ne kadar alışmış olursa olsun, Kaspar'ın bu uzak topraklarda yaşayan küçük çocuktan çok daha mühim endişeleri vardı. Onlardan öğrenebildiği kadar şey öğreniyordu. Artık bölge dilini gayet iyi kullanıyordu ve Jojanna'nın öğretebildiği kadarıyla gelenek ve inançlarına da alışmıştı. Kalması için hiçbir neden yoktu. Oysa gitmek için pek çok nedeni vardı. Ak saçlı büyücünün bıraktığı yerden yalnızca birkaç kilometre öteye gidebilmek için aylarını vermişti. Üstelik aşması gereken daha dünya kadar yol vardı.

Sonunda Jorgen, "Nereye gideceksin?" dedi.

"Eve."

Jorgen bir şey söyleyecek gibi oldu, sonra sustu. Nihayet, "Biz ne yapacağız?" diyebildi.

Jojanna, "Bu zamana kadar ne yaptıysak onu yapacağız," dedi.

"Ata ihtiyacınız var," dedi Kaspar. "Yaz buğdayları hasada hazır olur yakında. Mısır zaten hazır. Arabayı pazara kadar çekebilecek bir at bulmak gerek."

Jojanna kafasını salladı.

"Sürüden birkaç hayvan satın. Kaç tane satmak gerekir?"

"İki tane satsak iyi bir at alabilirim."

Kaspar gülümsedi. "Atlardan anlarım." Uzmanlık alanının yük hayvanları değil de savaş atları, avcılar ve kız kardeşinin gösterişli binek hayvanları olduğundan bahsetmedi tabii. Yine de aksağı olan hayvanı ayırt edebilir, toynaklardaki taban iltihabını fark edebilir, uysal olup olmadığını anlayabilirdi.

“Mastaba’ya gitmemiz gerekecek.”

“Orası nerede?”

“Heslagnam’a iki ya da üç günlük yürüme mesafesinde. Orada büyükbaşları bir tüccara satabiliriz. Belki ellerinde takas edilecek atları da vardır,” dedi Jojanna.

Yemeğin geri kalanında Kaspar hiç konuşmadı. Jojanna’nın tekrar yalnız kalmaktan korktuğunu biliyordu. Kaspar’a hiç yanaşmamıştı, Kaspar da durumun böyle kalmasından memnundu. Aylardır bir kadınla birlikte olmamıştı ve Jojanna da bu cılız haliyle bile çekiciydi. Fakat evin küçüklüğü Jorgen’le ilgili endişeleriyle birleşince ondan uzak durmaya karar vermişti.

Jojanna kimi zaman kocasını tekrar göreceği umudunu taşıyor, kimi zamansa adam ölmüş gibi yasını tutuyordu. Kaspar, birkaç aydan sonra onu Bandamin’in yerine koyacağından emindi. İşte biraz da bu yüzden gitme vaktinin geldiğini hissediyordu.

“Belki sana buradaki işler için yardım edecek birini bulabilirsin.”

“Belki,” dedi ne düşündüğünü açık etmeyen bir ses tonuyla.

Kaspar tahta tabağını kaldırdı ve bulaşık kovasına kadar taşıdı. O andan kendilerine ait şiltelerine gidene kadar sessizlik vardı.

-4-
KÖY

Kaspar, Jojanna ve Jorgen, eski anayolda yorgunluktan yavaş yavaş yürüyorlardı.

İki gündür olduğu gibi yine düzenli bir hızda ilerliyorlardı. Kaspar her yere yürüyerek gitmenin bu kadar sıkıcı olduğunu fark etmemişti daha önce. Ömrü boyunca emrinde atlar, arabalar ve hızlı gemiler olmuştu. Belki en fazla bir av sırasında ya da saray bahçesinde yaptığı yürüyüşlerde bedensel olarak bu kadar hareket etmek zorunda kalmıştı. Yayan gitme sadece yorucu değil, sıkıcıydı da.

Jorgen'in ne durumda olduğunu görmek için dönüp arkasına baktı. Çocuk, güçlükle ilerleyen iki dananın arkasında yürüyordu. Elindeki uzun sopayla, yol kenarındaki bitkilerden otlanmak için sıradan çıkan hayvanları dürtüyordu. Aslında etrafta fazla ot yoktu, fakat bu inatçı hayvanlar sopayla dürtülmedikleri sürece karşılarına çıkan her ihtimali değerlendirmek istiyorlardı.

Kaspar bir an önce ilerlemek istiyordu fakat içinde bulunduğu durumun da farkındaydı. Yayaydı ve Jojanna'yla oğlu dışında yanında kimse yoktu. Üstelik koruması, erzağı yoktu ve bu düşman toprakları hiç bilmiyordu. Jojanna'nın vermiş olduğu kısıtlı bilgilerden, bölgenin, üzerinden neredeyse bir nesil geçmiş olmasına rağmen hâlâ Zümrüt Kraliçe'nin ordusunun bıraktığı tahribatın üstesinden gelmeye çalıştığı anlaşılıyordu.

Erkeklerin çoğu ortada olmasa da, çiftlik ve köyler çabuk toparlanmıştı. Yaşlılar, gençler çalışacak, evlenip başka çocuklar dünyaya getirecek kadar olgunlaşana dek hayatlarını her şeyden kısarak sürdürmüşlerdi.

Hala mülki düzen sorunu yaşanıyordu. Koca bir nesil, babasız büyümüştü ve birçoğu da yetimdi. Bir zamanlar şehir devletlerince kontrol edilen civar topraklarda, artık karmaşa hüküm sürüyordu.

Geleneksel düzenin yerini diktatör ve hırsız baronların yasaları almıştı. En büyük çete kimdeyse, bölgenin yöneticisi o oluyordu.

Jojanna'nın ailesi hayatta kalmayı başarmıştı, çünkü diğerlerine göre nispeten daha uzakta kalıyorlardı. Bölgede yaşayan köylüler çiftliklerinin nerede olduğunu bilirlerdi, fakat yoldan geçenlerin buraya rast gelmesi pek olası değildi. Şans eseri Jorgen kayıp kuşları aramaya çıkmış olmasa, Kaspar şimdi hayatta olmayabilirdi. Yemek bulmak için birkaç saat daha yürümesi, açlıktan ölmesine sebep olurdu.

Doğudaki topraklar alçalıp uzakta bir çölle birleşerek kahverengiye dönerken, batıda sıradağlar yükseliyordu. Bentuların yanında esir olarak kalsaydı onu köle yaparlardı. Ya da kötü bir kaçış planı yapmış olsaydı, o uzaktaki dağlarla üzerinden bu eski yolun geçtiği tepelerin arasındaki kuru topraklarda büyük olasılıkla ölürdü.

Uzaktaki parıltıyı fark etti. “Nehir mi var orada?”

“Evet, orası Yılan Nehri,” dedi Jojanna. “Ötesinde Sıcak Topraklar vardır.”

Kaspar, “Yılan Nehri Kenti nerede, biliyor musun?” diye sordu.

“Güneyde, Mavi Deniz'de.”

“Öyleyse suyun akış yönünü takip etmeliyim,” diye bir sonuca vardı Kaspar.

“Oraya gitmek istiyorsan öyle yapmalısın, evet.”

“Ben eve gitmek istiyorum,” dedi Kaspar biraz da hüzünle.

“Bana evini anlat biraz,” dedi Jorgen.

Arkasını dönüp bakan Kaspar, çocuğun sırıttığını fark etti, fakat siniri çabuk geçti. Nasıl olduysa çocuğa çok alışmıştı. Olasko hükümdarı olarak yasal bir varis dünyaya getirmek için evlenmesi gerektiğini biliyordu, ancak çocuklarını seveceği aklının ucundan geçmezdi. Bir an için acaba babasının onun sevip sevmediğini düşündü.

“Olasko denizci bir memlekettir,” dedi Kaspar. “Başkentimiz Opardum, dev falezlere dayanır. Korunaklı fakat oldukça yoğun çalışan bir de limanımız vardır.” Ağır ağır yürürken bir yandan da konuşmasına devam ediyordu. “Triagia adı verilen büyük bir...” Kıtanın onların dilinde ne anlama geldiğini bilmiyordu. “...Büyük bir yerin doğu kıyısında. Yani kaleden...” Kesh dilinde kullanıldığı şekliyle ifade ettiği kelime ne Jojanna’yı ne de Jorgen’i şaşırtmıştı. “...Kaleden güneşin deniz üzerinden doğuşunu görebilirsiniz.

“Doğuda yaylalar, nehir boyunca da çiftlikler vardır. Pek azı sizinkine benziyor tabii...”

Bir süre daha onlara kendi anavatanını anlatarak zaman geçirdi. Bir ara Jorgen, “Ne iş yapıyordun? Çiftçi değildin,” dedi.

Kaspar, “Avcıydım,” dedi. Daha önce, danalardan birini kesip yazlığa koymak için derisini yüzerken, bu gerçeği çocukla paylaşmıştı aslında. Bu sırada, çabuk bozulan şeyleri sakladıkları yer altındaki mağarayı düşünüyordu. “Aynı zamanda askerdim. Sürekli geziyordum.”

Jorgen, “Nasıl bir şey?” dedi.

“Ne nasıl bir şey?”

“Gezmek.”

“Aynen böyle işte,” dedi. “Sürekli yürüyorsun, denize açılıyorsun veya ata biniyorsun.”

“Hayır,” dedi Jorgen gülerek. “Yani gittiğin yerler nasıldı, onu sormak istedim.”

“Bazıları Sıcak Topraklar gibiydi,” dedi Kaspar. “Bazı yerlerse sürekli soğuk ve yağmurluydu...” Krallıklar Denizi’ni çevreleyen milletlerden ve gördüğü daha renkli ve eğlenceli şeylerden bahsetti onlara. Tepeyi aşıp Heslagnam köyünü görene dek onları böyle eğlendirdi ve dikkatlerini dağıttı.

Kaspar daha zengin bir yer beklediğinden biraz hayal kırıklığına uğradı. Görünürdeki en büyük yapı, açık yeşil renkli tuhaf çatısıyla iki katlı ahşap ve köhne handı. Tepesindeki bacada duman tütüyordu ve arka tarafta bir ahırla avlu vardı. Dükkâna benzer iki bina daha vardı, fakat ne sattıkları tabelalarında yazmıyordu. Kaspar, Heslagnam köyünden kimin ne alabileceğini bilemiyordu zaten.

Jojanna, Jorgen'e iki danayı avluya çıkarmasını söyledi. Bu sırada o ve Kaspar içeri girecekti.

Kapıdan içeri girdikleri anda Kaspar'ın hayal kırıklığı bir kat daha arttı. Baca ve ocak, kötü harçlı taşlardan yapılmıştı ve havalandırma yetersizdi. Dolayısıyla içerisi yemek, terli insan, yere dökülmüş bira ve diğer içkiler, küflü saman ve ayırt edilemeyen diğer kötü kokularla doluydu.

Binanın arka tarafından getirdiği fıçıyı taşıyan iri adam dışında handa kimsecikler yoktu. Fıçıyı yere koyan adam, "Jojanna! Bir hafta daha gelmezsin zannediyordum!" dedi.

"İki dana satacağım."

"İki mi?" dedi adam ellerini yağlı önlüğüne silerken. Kalın boyunlu, geniş omuzlu, göbekli bir adamdı ve yalpalayarak yürüyordu. Kıvırmış olduğu gömlek kollarının altından birkaç çizik görünüyordu. Kaspar, evvelden askerlik veya paralı askerlik yapmış olabileceğini düşündü. Vücudundaki onca yağın altında bir bela yattığını görebiliyordu.

Kadınla konuşurken Kaspar'a baktı. "Benim bir danaya bile ihtiyacım yok ki! Soğuk odada hâlâ bir çeyrek dana duruyor. İyice dinlendi artık. Belki seninkilerden birini alabilirim, kazığa geçirir haftaya keserim ama ikisini birden alamam."

Jojanna, "Sagrin, bu Kaspar. Yemek karşılığı çiftlikte çalışıyor. Gittiğinden beri Bandamin'in yerini tutuyor," dedi.

Kötü kötü sırıtan adam, "Eminim tutuyordur," dedi.

Kaspar bu hakarete kulak asmadı. Hancı kavgacı birine benziyordu. Kaspar'ın kimseden korkusu yoktu, fakat bela çıkarmak niyetiyle de yola koyulmamıştı. Gençken arkadaşlarının böyle kavgalarda boş yere öldüğünü o kadar çok görmüştü ki gereksiz yere bela çıkarmanın hiçbir faydası olmayacağını biliyordu. Kaspar, “Madem et senin işine yaramıyor, biz de bir sonraki köyü deneriz,” dedi Jojanna'ya dönerek.

“Yani Mastaba'yı ”

“Durun bir dakika,” dedi Sagrin. Sakallı çenesini okşamaya başladı. “Altınım ya da takaslık malım yok fazla. Sizin aklınızda ne var?”

“At,” diye yanıtladı Kaspar. “İki at.”

“Demek at istiyorsunuz!” dedi Sagrin kahkahalarla gülerek. “Danaların ağırlığınca altın isteseydiniz daha iyiydi. Birkaç ay önce Bentu köle tacirleri geldi ve iki atımı satın aldı. Ertesi gece de gelip geri kalan üç atımı çaldılar.”

“Burada at satacak başka kim bulunur?” diye sordu Kaspar.

Sagrin düşünüyormuş gibi çenesini ovaladı ve sonunda, “Mastaba'da at bulamayacağınızdan eminim. Belki nehrin aşağısında bulabilirsiniz,” dedi.

Jojanna, “Nehrin aşağısına gitmek silahlı adamlar için bile tehlikeli bir şey Sagrin, biliyorsun. Sana daha iyi bir teklif sunalım diye bizi korkutmaya çalışıyorsun sen!” dedi. Kaspar'a döndü. “Mastaba'da at olmadığı yalandır kesin.”

Jojanna çıkmak için arkasını dönerken Sagrin onu kolundan yakaladı. “Bekle bakalım Jojanna! Kimse bana yalancı diyemez. Sen bile!”

Kaspar bir an olsun tereddüt etmedi. Sagrin'in elini yakalayarak başparmağını diğer adamın başparmağının altındaki sinirlere bastırdı. Bir an sonra iri adamı itti ve Sagrin bu darbesine karşı koymaya çalışırken Kaspar adamın kirli tuniğini yakalayıp çekti. Sagrin bir an için sendeledi, sonra içinde yatan eski dövüşçü

numaralarını ortaya çıkardı. Yere sert bir şekilde düşmedi. Kendini yan tarafa atarak ayağa kalktı. Kavgaya hazırdı.

Saldırıya geçmek yerine Kaspar geri çekilerek sakince, “Sen daha bir adım atamadan kılıcımı boğazına dayarım,” dedi.

Sagrin, elinde kılıcıyla kendine güvenerek duran bir adam görüyordu karşısında. Bir an için duraksadı, sonra içindeki tüm kavga isteği kayboldu. Sırıtarak, “Asabiyetimin kusuruna bakma. Fakat onlar da sert sözlerdi,” dedi.

Jojanna, Sagrin’in çektiği kolunu ovuyordu. “Sözlerim sert olabilir Sagrin ama önceleri Bandamin’le benden faydalanmaya çalışıyordun.”

Bir adım önce çıkan iri hancı, “O sadece iş içindi,” derken iki elini yana açtı. “Fakat bu kez gerçeği söyledim. Fazladan olan kısrağı Yaşlı Balyoo aldı ama ihtiyar kısrağın dizi şişmişti ve yavrulamak için bile elverişli değildi. Yani çoktan hayvanı alaşağı etmiş olabilir. Zaten onun dışında da buralarda at bulmak, bedava bira bulmaktan daha zordur.”

Kaspar, “Peki ya katır?” diye sordu.

“Katıra mı bineceksin?” diye sordu Sagrin.

“Hayır, arabayı bağlayıp çift sürmesi için katır arıyorum,” dedi Kaspar Jojanna’ya bakarak.

“Kelpita’nın bir katırı var. Bir dana karşılığında verir sanırım,” dedi Sagrin. Barı işaret etti. “Ben gidip ona sorayım, siz de kendinize birer içki alın.”

Jojanna kafasını salladı. Jorgen handan içeri girerken Sagrin de çıkıyordu. Yanyana geçerlerken adam çocuğun saçını karıştırdı. Jojanna barın arkasına geçerek Kaspar’la kendine birer bira koydu. Çıkardığı üçüncü bardağaysa Jorgen için biraz su doldurdu.

Masaya geçen İkiliye bakan Kaspar, daha sonra yanlarına gitti. “Ona güveniyor musun?”

“Genelde güveniyorum,” dedi Jojanna. “Önceden bizden faydalanmaya çalışıyordu ama dediği gibi işte. Pazarlık yapmaya çalışıyor.”

“Kelpita kim?”

“Yolun karşısındaki şu büyük binanın sahibi. Nehrin aşağı tarafında ticaret yapar. Arabaları ve katırları vardır.”

“Ben katırlardan pek anlamam ama orduda...” Bir an için durdu, sonra devam etti. “Bir süre katıldığım orduda, ağır yükler için at yerine katır kullanıyorlardı. Anlaşılması güç hayvanlar olduklarını biliyorum.”

“Ben onu çalıştırırım!” dedi Jorgen hevesle.

“Dana ne kadar getirir?”

“Ne demek istiyorsun?” Jojanna, Kaspar’a ne söylediğini anlamamış gibi bakıyordu.

“Hayatımda daha önce hiç dana satmadım.” Kaspar pek çok şeyin fiyatını dahi bilmediğini fark etmişti. Dük olarak hiçbir şeyi kendi cebinden ödemezdi. Onun taşıdığı altınlar bahis veya genelevler için ya da iyi yapılmış bir hizmeti ödüllendirmek içindi. Bütçesini kaledeki çeşitli işler için taksim ettiğini gösteren belgeler imzalamıştı, fakat hizmetçilerin tuz, et ya da meyve için bölge tüccarlarına ne kadar ödediğini hiç bilmiyordu. Yemeklerin ne kadarının kendi çiftliklerinden vergi olarak gönderildiğini bilmiyordu. Hanım arkadaşları için hediye olarak özel yetiştirilmiş bir at değilse veya kendi savaş atı değilse, atların bile fiyatlarını bilmezdi aslında. Kaspar gülmeye başladı.

“Ne oldu?” diye sordu Jojanna.

“Bilmediğim o kadar çok şey var ki,” dedi hiçbir şey açıklamadan. Jojanna anlamayarak suratına bakınca, anlatmak zorunda kaldı. “Orduda diğer insanlar -levazım subayları, ikmal subayları, erzak tedarikçileri- bu işlerle ilgilenirdi. Ben çıktığımda yemek hep hazır olurdu. Ata binmem gerekse hemen bir tane getirirlerdi.”

“Bu güzel bir duygu olmalı,” dedi Jojanna. Tavırlarından Kaspar’a inanmadığı anlaşılıyordu.

Bildiği lüks eşyaların fiyatlarını düşündü. “Buralarda bir dana gümüş veya bakır para olarak ne kadar eder?”

Jorgen gülmeye başladı. “Paramız var zannediyor!”

“Sus!” diye bağırdı annesi. “Dışarı çık da yapacak faydalı bir şeyler bul. Veya oyun oyna. Ama dışarı çık.”

Çocuk söylenerek handan dışarı çıktı. Jojanna, “Buralarda pek para görmeyiz,” dedi. “Kimse para yapmıyor. Savaştan sonra da...” Hangi savaş olduğunu söylemesine lüzum yoktu. 'Savaş’ denildiği anda Zümrüt Kraliçe’nin yarattığı yıkım anlaşılıyordu. “...Pek çok sahte para yapıldı. Bakırı gümüş rengine boyuyorlardı ya da kurşunu altın gibi gösteriyorlardı. Buraya yolu düşen gezginler bazen para verdikleri için Sagrin’de bir denektaşı var. Böylece sahtesiyle gerçeğini ayırt edebiliyor. Fakat bizler çoğunlukla takas yöntemini kullanır veya birbirimiz için çalışırız. Kelpita dana karşılığı ne verebileceğini söyleyecek, sonra da katır karşılığı yeterli olur mu ona bakacak. Bir katır için iki dana bile isteyebilir.”

“Kesinlikle isteyecektir,” dedi Kaspar. “Ama müzakere budur, değil mi?”

“İstediğim şey onda. Üstelik bir danayla yapabilecekleri de kısıtlı. En fazla bir tanesini yiyebilir.”

Kaspar güldü. Jojanna da gülümsedi. “Sonra danayı Sagrin’le takas eder. O da hayvanı kesip derisini yüzer. Karşılığında Kelpita bir süre hiçbir ücret ödemeden burada yer içer. Bu durum onu mutlu ederken karısının canını sıkacaktır elbette. Çok içki içmesinden hoşlanmıyor da.”

Kaspar durdu ve bir süre hiçbir şey söylemedi. Olaskolu köylülerin de benzer hayatlar sürdüğü düşüncesi gelmişti yine aklına. Olasko’da da çok içtikleri zaman eşlerinden azar işiten tüccarlar, köhne hanların işletmesini alan eski askerler, oyunlarında onlara

eşlik edecek bililerini arayan küçük çiftlik çocukları olmalıydı. Arkasına yaslanıp onların her birini tanımanın imkânsız bir uğraş olduğunu düşündü. Kalede çalışanların isimlerini değil, yarısının yüzlerini bile güçlükle hatırlıyordu. Ama öyle bile olsa, ne tip insanların koruma için onu aradıkları konusunda daha dikkatli olmalıydı.

Birden beklenmedik bir hüzün kapladı içini. İnsanları ne kadar da az düşünmüştü. Tıpkı gördüğü rüyalarda olduğu gibi bir dizi olay sardı düşüncelerini.

“Ne oldu?” dedi Jojanna.

Kaspar ne demek istediğini anlamayarak kadına baktı. “Ne?” “Benzin soldu, gözlerin yaşardı. Ne oldu?”

Şaşılası derecede boğuk sesiyle, “Hiçbir şey,” dedi. Güçlükle yutkunarak, “Birden aklıma gelen eski bir hatıra sadece,” dedi. “Savaştan mı?”

Omuzlarını kaldırarak kafasını salladı, fakat hiçbir şey söylemedi.

“Bandamin de bir zamanlar askerlik yapmıştı.”

“Gerçekten mi?”

“Senin gibi değil ama,” diye ekledi hemen. “Delikanlıyken bölge kuvvetlerinde babasıyla birlikte görev yapmış. Burayı adam edebilmek için.”

“İyi bir iş çıkarmışlar.”

Kadın omuzlarını kaldırdı. “Bilmem. Hâlâ haydutlar ve çapulcular var etrafta. Bentu köle tacirleri de özgür insanları yakalayıp güneye götürüyorlar. Orada, onları zengin çiftçilere veya değirmencilere satıyorlar veya yakaladıkları bir savaşçıysa, onu da oyunlara çıkması için Yılan Nehri Kenti’ne götürüyorlar.”

“Şu Yılan Nehri Kenti dediğin yer... Ne kadar uzaklıkta?”

“Tekneyle gidersen birkaç hafta sürer. Yürüyerek daha da uzun. Tam olarak bilemiyorum. Sen oraya mı gideceksin?”

“Evet,” diye yanıtladı Kaspar. “Eve dönmem lazım. Bunun için de bir gemiye ihtiyacım var ve benim evime giden tek gemi oradan kalkıyor.”

“Uzun bir yol.”

“Ben de öyle düşünüyorum,” dedi Kaspar.

Bir saat kadar sonra Sagrin döndü ve, “İşte Kelpita’nın önerisi...” dedi. Elindeki listede takaslık birkaç mal, ileri bir tarihte verilmek üzere eklenmiş tohumlar ve komşu köyden bir başka tüccarla yapılacak anlaşma vardı. Jojanna tekliften memnun gibi görünüyordu.

Kaspar, “Yemek de dahil bir gece burada konaklamayı da o listeye eklersen anlaşırız,” dedi.

“Pekâlâ!” dedi Sagrin ellerini çarparak. “Kızarmış ördek ve güveç var yemekte. Bu sabah taze yaptığımız ekmek de cabası.”

Adam mutfağa doğru yürürken Jojanna fısıltıyla, “Fazla bir şey bekleme. Sagrin güzel yemek yapamaz,” dedi Kaspar’a.

Kaspar, “Yemek yemektir ve ben de çok açım,” dedi.

Jojanna, “Hala bir atın yok,” dedi.

Kaspar omuzlarını kaldırdı. “Ben bir yolunu bulurum. Belki nehrin aşağısına gidecek bir tekne bulurum.”

“Bu zor olur.”

Sagrin yemek için mutfağa giderken kendine bir bardak daha bira dolduran Kaspar, “Neden?” diye sordu.

“Yemekte anlatırım. Şimdi gidip Jorgen’i bulsam iyi olur.”

Kaspar kafasını sallayarak birasını yudumladı. Jojanna’yla evli olup Jorgen gibi bir çocuğa sahip olmak çok da kötü bir hayat sayılmaz

diye düşündü kendi kendine. Sonra bu içler acısı hana bakarak, ama daha iyi bir hayatım da olabilir dedi.

İlk olarak Kaspar uyanmıştı. Jojanna ve Jorgen, handa yatak yerine geçen iki küçük karyolada yatıyordu. Kaspar'sa yerde, ot yatağın üzerinde yatmıştı.

Bir şeyler uykusunu aralamıştı. Dikkatlice dinledi. At sesi geliyordu!

Kılıcını çekerek hızla koridoru geçti ve merdivenlerden aşağı indi. Sagrin elinde eski kılıcıyla ortak salonda bekliyordu. Kaspar eski askere kapının yanına geçmesini işaret etti. Bu sırada kendisi de pencere kenarına yaklaştı.

Beş atlı görüyordu. Adamlar hanın etrafında dolanıp konuşuyorlardı. İçlerinden biri hanı işaret etti, öbürü kafasını sallayarak yolu gösterdi. Üzerlerinde kalın pelerinler vardı fakat Kaspar, altta kalan kıyafetlerden bu adamların ne olduğunu anlayabiliyordu. Bunlar askerdi.

Az sonra dönüp kuzeye doğru at sürmeye başladılar.

Kaspar," Gittiler," dedi.

"Kimdi onlar?" diye sordu Sagrin.

"Askerler. Ayaklarında süvari çizmeleri vardı. Rengini çıkaramasam da tuniklerindeki tek çizgiyi gördüm. Rengi de beyaz veya sarı olabilir. Hepsinin de kılıcı aynıydı, ama yayları veya kalkanları yoktu. Kafalarında da tüylü sarıklardan vardı."

"Kahretsin," dedi Sagrin. "Mastaba'ya gitmeye karar verdiler herhalde. Ama dönecekler."

"Kim bunlar?"

"Güneyde, Delga şehrinde -tabii oraya şehir denilebilirse- kendisine Muboya Raca'sı diyen bir haydut var. Bunlar onun adamları. Delga'yla Yılan Gölü arasında kalan tüm topraklar üzerinde hak iddia

ediyor ve kasabalarla köylerde askeri karargâhlar kuruyor. Bir de bu piç kurusu insanlardan haraç kesiyor.”

Kaspar, “Peki insanlara koruma sağlıyor mu?” dedi.

“Sayılır,” dedi Sagrin. “Bizi buralardaki diğer hain ve haydutlardan koruyor. Böylece bizi tavuk gibi yolmak ona kalıyor.”

“Bir yeri yönetmek masraflı iştir tabii,” dedi Kaspar.

“Ben başımızda birisi olmadan da iyiyim,” dedi Sagrin.

“Seninle aynı fikirde olan silahlı adamlar bulursan onu da buna ikna edebilirsin. Şu benim gördüğüm beş kişi bile başka kimseden yardım almadan tüm kasabayı yönetebilir.”

“Haklısın,” dedi Sagrin kendini sandalyeye atarken. “Buralarda benim gibilere asker diyorlar işte. Çiftçilerden birkaçı da güçlü kuvvetli ama hiçbirinin dövüş talimi yok.

“Ben bu işlerden biraz anlıyorum, çünkü daha delikanlıyken babam bir ordu kurmuştu. Zamanında çok eşkıyayla savaştık.” Kolundaki çizikleri gösterdi. “Yanlışlık olmasın Kaspar. Ben bu yaraları hakkımla, dürüstçe aldım. Ama artık yaşlandım. Savaşsam bile kazanamayacağımı biliyorum.”

“Şu Raca hanedanlık kurmak isteyen ilk haydut olmayabilir. Benim geldiğim yerde...” Bu düşünceyi hemen bir kenara bıraktı ve yeniden konuşmaya başladı. “Jojanna ve Jorgen gibi insanlara -kadınlara ve çocuklara- düzen ve güvenlik sağlayabilecekse iyi olur, öyle değil mi?”

“Sanırım. Ne olacaksa olacak artık. Ama yine de şikâyet etmeye hakkım var.”

Kaspar güldü. “Buyur et şikâyetini sen.”

“Jojanna’yla mı kalacaksın?” diye sordu. Kaspar ne demek istediğini anlamıştı.

“Hayır. Hâlâ kocasının hayatta olabileceğini uman iyi bir kadın o.”

“O ihtimal düşük işte. Hayattaysa bile ya bir madende ter döküyor, ya güneydeki zengin çiftçilerden birinin yanında çalışıyor ya da Yılan Nehri Kenti’ndeki arenada dövüşüyordur.”

“Her neyse. Benim kendi planlarım var zaten,” dedi Kaspar. “Ve bu planların arasında çiftçi olmak yok.”

“Zaten çiftçiymiş gibi görünmüyorsun da. Asker misin?”

“Bir süre asker olarak görev yaptım.”

“Sanırım başka şeyler de var,” dedi Sagrin. Nefes alarak sandalyesinden kalkarken, “Eh, ben de kalksam iyi olur. Güneş bir saate doğacak. Ben de zor uykuya dalarım. Hele ki elimde bir kılıçla uyumak zorundaysam.”

Kaspar kafasını sallayarak, “Anlıyorum,” dedi.

Artık bir sonraki adımının ne olması gerektiğini biliyordu. Güneye gitmeliydi. İsmi ne olursa olsun orada ordusunu toplayan bir adam vardı ve atları da olmalıydı.

Kaspar’ın da bir ata ihtiyacı vardı.

-5-

ASKER

Kaspar sessizce bekledi.

Süvariler ilerlerken o da fundalıkların arkasına sinmişti. Jojanna'nın çiftliğinden ayrıldığından beri son bir hafta içinde iki devriye grubu daha görmüştü. Bu insanları pek az tanıdığını göz önünde bulundurarak onlarla konuşmamaya karar verdi. Sıradan askerlerin soru sormadan silahlarına davranmak gibi bir özellikleri vardı ve Kaspar da ölmek, esir düşmek ya da silah zoruyla orduya alınmak istemiyordu.

Çiftliği bırakmak tahmin ettiğinden de zor olmuştu. Hele Jorgen, bir kez daha annesiyle bir başına kalacağı gerçeğini sahiden de kabullenemiyor gibiydi. Diğer taraftan, satın aldıkları katır, ağır işlerde kullanılacaktı. Kelpita'nın oğlu da hasat dönemi yanlarına gelip onlarla çalışacaktı. Böylece Jojanna da tahıllarını kaybetmeyecekti.

Kaspar, oraya hiç gelmemiş olsa nasıl yaşayacaklarını merak ediyordu. Çiftliği çalıştırmak için çırpınırken ellerinde ne katırları olacaktı ne de yeteri kadar odunları.

Yine de veda etmek tahmin ettiğinden daha zordu.

Birkaç gün önce, bölge askerlerinin durak noktası haline getirdiği bir köyden geçmiş, yemek karşılığı bir günlüğüne bir çiftlikte çalışmıştı. Yemek azdı ve içecek olarak yalnızca su vermişlerdi, fakat yine de Kaspar memnun kalmıştı. Sarayının en önemli işaretlerinden olan o zengin yemekleri anımsadı, ancak hemen bu düşünceleri bir kenara bıraktı. Bir parça sıcak sığır eti, aşçısının pişirdiği bir tabak baharatlı sebze ve bir sürahi Ravensburg şarabı için birilerini seve seve öldürebilirdi.

Atlıların gittiğinden emin olan Kaspar, yola dönerek ağır adımlarla yürümeye devam etti. Güneye indikçe eski anayol biraz düzelmeye başlamıştı. Son iki gün içinde geçtiği yerlerde yakın zamanda düzeltme çalışmaları olduğuna dair izler görülüyordu.

Bir dönemeçten geçerken uzaktaki büyük şehri fark etti. Etrafındaki topraklar gittikçe daha yeşil ve verimli bir hal alıyordu. Bu Muboya Raca'sı her ne yaptıysa, başkentin etrafındaki bölgede, çiftçilerin çalıştıkları alan boyunca güvenliği sağlamıştı. Yol boyunca çiftlikler diziliydi ve bayırların üzerindeki meyvelikler görünüyordu. Belki bu huzur dolu ortam, Jorgen ve annesinin yaşadığı yere de ulaşırdı zamanla. O çocuğun gelecekte bir şahsı olmasını istiyordu.

Kentin kapılarına yaklaştığında, sert bir adalet sisteminin uygulandığına dair işaretleri fark etti hemen. Farklı çürüme aşamalarındaki bir düzine kadar ceset, sergilenmek üzere asılmıştı. Neredeyse bir o kadar kafa da kazığa geçirilmişti. Adamlar halatlarla ahşaptan çarmıhlara asılmışlardı. Yani Queg dilinde 'çarmıha gerilmişlerdi'. Çarmıhın ölmek için pek hoş bir yol olmadığını duymuştu. Bir süre sonra vücut sıvıları ciğerlerde birikiyordu ve insan kendi tükürüğünde boğuluyordu.

Kapıda bir bölük asker bekliyordu. Hepsi de at sırtında gördüğü diğer askerler gibi giyinmişti. Tek fark, bu askerlerde pelerin ve o süslü şapkaların olmamasıydı. Aynı şekilde bu askerler de zincir korumalı metal miğferlerden takmışlardı.

İçlerinden biri Kaspar'ı durdurmak için yanma geldi. "Delga'ya ne münasebetle geldin?"

"Güneye gidiyorum. Yolum buradan geçiyor."

"Tuhaf bir aksanın var."

"Buralı değilim."

"Ne iş yaparsın?"

"Avcıyım. Eskiden askerdim."

“Belki de hayduttun?”

Kaspar adama uzun uzun baktı. Zayıf ve sinirli biriydi. Konuşmasında aşağılayıcı bir tavır vardı. İnce bir çenesi, gri dişleri vardı. Rütbesi neydi bilemiyordu, fakat Kaspar’ın ordusunda en fazla onbaşı olabilirdi. Bu tipleri iyi bilirdi: Kurumlu olurlardı ve kapasitelerinin elverdiği kadar yükselseler bile bunu anlayamazlardı. Bu laflara alınmayan Kaspar, “Haydutsam epey fakir bir haydut olduğumu söyleyebiliriz. Emeklerim karşılığı elimdeki tek şey kılıcım, sırtımdaki kıyafetler, bu çizmeler ve zekâm,” dedi. Asker tam konuşmaya başlamıştı ki Kaspar sözünü kesti. “Ben dürüst bir adamım ve burada barındığım süre karşılığı çalışmaya hazırım.”

“Raca’nın paralı askere ihtiyacı olduğunu sanmıyorum.” Kaspar gülümsedi. “Ben askerdim dedim. Paralı askerdim demedim.”

“Nerede hizmet ettin?”

“Eminim adını daha önce hiç duymadığın bir yerde.”

“Pekâlâ, içeri gir ve bela çıkarma. Gözüm üzerinde.” İçeri girmesini işaret etti.

Kaspar kafasını sallayarak kapıdan içeri girdi. Bu topraklarda gördüğü ilk gerçek şehir burasıydı ve bu zamana kadar karşısına çıkan diğer tüm yerleşim yerlerinden daha medeni görünüyordu. Kapının yakınlarındaki hanlar, beklediği üzere Sagrin’in hanı gibi köhne ve eskiydi. Daha iyi durumda olanlar, dükkânlara yakın olmalıydı. Pazar alanına ulaşana dek yürüdü. Bu öğlen vaktinde, pazar elbette ki kalabalıktı. Delga zengin bir yer olduğunu her haliyle belli ediyordu. İnsanlar da günlük işlerinden gayet memnun gibiydi.

Kaspar tüm hayatı boyunca yönetim alanında eğitilmişti, çünkü hükümdar olacağı belliydi. Ona bir ömür yetecek kadar aptal, deli ve beceriksiz adam görmüş, bir o kadarını da okumuştu. Avam takımının güçlü bir milletin temelini oluşturduğunu ve onlardan belli bir yere kadar vergi toplanabileceğini biliyordu. Kaspar’ın plan ve entrikaları açık askeri müdahalelere duyulan gereği en aza indirmek

üzerine kuruluyordu ki zaten savaşlar çok pahalıya patlar ve insanların sırtına büyük yük bindirirdi.

Öyle ya da böyle, Kaspar halkının mutluluğunu düşündüğünden değil -Jojanna ve Jorgen'le karşılaşana dek fakirlerin nasıl zor bir dutumda olduklarını bile hiç düşünmemişti- fakat genel anlamda ülkesinin refahını önemserdi ve bu da hoşnut halk ile sağlanabilirdi.

Delga insanları da sıkıntılı ya da ağır yükler altında ezilmiş gibi görünmüyorlardı. Açıkta satış için sergilenen bu kadar çok lüks eşyayı gören hükümet muhbirleri veya vergi memurları, onları endişelendirmiyordu sanki.

İkindi vaktiyle yoğunlaşan işler, pazar yerini renk ve ses cümbüşüne çevirmişti. Zaman zaman sayılan demir paraların veya şakırdayan cüzdanların sesini duyuyor, bunların Raca'ya gönderildiğini tahmin ediyordu.

İlk bakışta bu hükümdar halkının desteğini alıyor gibiydi. Üzerlerinde diğerlerinden farklı üniformalar taşıyan adamlar, pazarda dolanırken sürekli bir bela çıkacak mı diye kolluyorlardı. Kaspar bunların polis veya kent bekçisi olabileceklerini düşündü.

İçlerinden biriyle; geniş omuzlu, yüzü ve boynu yaralı olan bir adamla göz teması kurdu. Adam durduğu halde Kaspar bakışlarını ondan çevirmedi ve ona doğru yürümeyi sürdürdü. Adamın üzerinde mavi bir tunik vardı. Fakat diğer süvariler gibi pantolonunu çizmelerinin içine sokmak yerine balon paçalı bir pantolon giyerek yukarı uzanan çizmelerini nerdeyse tamamen gizlemişti. Kılıcı biraz daha kısaydı ve miğferi yoktu. Miğfer yerine de geniş kenarlı fötr şapka benzeri bir şey takmıştı kafasına.

"İyi günler," dedi Kaspar.

"Yabancı," dedi adam selamlamayı kısa keserek.

"Zannederim polissiniz?"

"Doğru anlamışsın."

“Acaba burada nereden iş bulabilirim?”

“Ne iş yaparsın?”

“Hünerli bir avcı ve askerim,” dedi Kaspar nazikçe.

“Avladığın bir hayvanı getirirsen hanlarda satabilirsin ama Raca’nın paralı askere ihtiyacı yok.”

Zaten bu konuşmayı daha önce de yaptığını düşünen Kaspar, konuyu daha fazla uzatmadı. “Peki ya bedensel çalışma isteyen bir iş bulabilir miyim?”

“Kervansaraydaki balya veya küfeleri kaldıracak birine her zaman ihtiyaç vardır.” Güneyi işaret etti. “Şehri geçip kapıdan çıkacaksın. Ama bugün için çok geç kaldın. İşe alımlar sabahın ilk saatlerinde yapılır.”

Kaspar kafasını sallayarak teşekkür etti ve şehrin içinde yürümeye başladı. Bir anda etraf hem çok yabancı, hem çok tanıdık gelmişti. Bu insanlar farklı giyiniyor, konuşmaları ve aksanları kulağa tuhaf geliyordu. Bu zamana kadar o dili rahat kullanabildiğine inanıyordu, fakat şimdi anlıyordu ki o yalnızca Jojanna’yla Jorgen’in seslerine alışıktı. Burası büyük şehir olma yolunda ilerleyen bir yerdi. Yeni yapılan bir inşaatın yanından geçerken kendi halinde işleriyle uğraşan adamları gördü. Yerleşkenin bu hızı ve ritmi ona tanıdık geliyordu.

Dış kapıya ulaştığında Kaspar kervansarayın sahiden de bir sessizliğe gömülmüş olduğunu fark etti. Polisin söylemiş olduğu gibi, o günkü işlerin büyük kısmı bitmişti. Bir kervandan öbürüne gitti. Yaptığı birkaç konuşmadan sonra oranın da nasıl bir yer olduğunu anlamıştı. Bir hafta sonra güneye gidecek bir kervan vardı. Kervan sahibi o zaman gelip muhafız olarak iş istemesini söyledi. Ancak bu aralıkta ona önerebileceği başka bir iş yoktu.

Güneş batarken Kaspar artık yorulmuş ve acıkmıştı. Açlığı konusunda yapabileceği bir şey yoktu, fakat en azından sessiz olursa uyuyacak bir yer bulabilirdi. Bu topraklar oldukça sıcaktı.

Üstelik henüz baharın başıydı: Tabii dünyanın öbür ucundaki mevsimler konusunda yargısı doğruysa. Geceleri serin olabiliyordu, fakat soğuk denilemezdi.

Ateş başına oturmuş sessizce sohbet eden bir grup işçi gördü ve yanlarında oturmak için izin istedi. Adamlar izin verince de ikisinin arasındaki yerini aldı. Onun yalnızca aklında hayal edebileceği şeylerden bahsediyorlardı: İsmini hiç duymadığı köylerden, bilmediği yerlerden geçen nehirlerden ve onlara tanıdık, Kaspar'a yabancı gelen başka pek çok şeyden. Bu kıtaya geldiğinden beri ilk defa, Kaspar Talwin Hawkins'den ve ona ihanet eden herkesten intikam almak ve evine dönmek istiyordu.

Arabalar, eski anayol üzerinde sallanarak ilerliyordu. Yolculuk kötü geçiyordu fakat en azından bir araç üzerindeydi. Kaspar yürüyerek gitmek zorunda kalmadığı için memnundu. Yemek için bile güçlükle yeten paralar karşılığında yükleme ve boşaltma yapmış, zor bir çalışma haftasını geride bırakmıştı. Daha da kilo vermişti. Pantolonu düşmesin diye beline bir sicim kemer bile almıştı.

Diğer işçilerle beştaş oynayarak da para kazanıyordu ancak son gün şansı yaver gitmemişti. Dolayısıyla elinde fazladan yalnızca birkaç bakır para vardı. Fakat yine de fazladan parası vardı ve en ufak bir ilerleme dahi onun lehineydi. Tüm bunlara dayanmayı başarmıştı. Onun için çok zor bir haftaydı, fakat diğerleri tüm ömürlerini böyle geçiriyorlardı. Kaspar'a göre bu adamların en belirgin özelliği ümitsizlikleriydi. Geçirdikleri her gün, hayatta kalmak için bir sınavdı. Ertesi gün ne olacağı bir şekilde halledilirdi nasıl olsa.

Kaspar hem sabırsızlanıyor, hem de katlanıyordu. Her gün olabildiğince ilerleme kaydetmeye çalışıyor, geride kalan hesapları görebilmek için mümkün olduğunca çabuk evine dönmek istiyordu. Ancak bu yolculuğun uzun süreceğinin farkındaydı ve bu sürenin ne kadar uzun olacağı da onun elinde olmayan pek çok etkene bağlıydı.

Jorgen ve annesini bulmadan evvel yabanda verdiği savaş, yalnızca fiziksel bir güçlüktü. Ancak kervansarayda çalışarak geçirdiği hafta,

hayatının en acınası haftasıydı. Ayrıcalıklarla dolu geçirdiği ömründe daha önce hiç yaşamadığı bir sefaletin içine düşmüştü.

Bölgede kısaca Savaş olarak anılan Zümrüt Kraliçe'nin savaşının, o daha çocukken gerçekleştiğini öğrenmişti. Adalar Krallığı, Karabasan Tepesi savaşında Zümrüt Kraliçe'nin ordularını bozguna uğratırken Kaspar daha bebekti. Ancak olayın etkileri onlarca sene sonra hâlâ sürüyordu.

İşçilerin çoğu, yaklaşan savaşçı göçebeler yüzünden evlerinden kaçan insanların çocuklarıydı. Düşman, bulduğu sağlam adamların hepsini askere alıyor, silah zoruyla önlerine iki seçenek sunuyordu: Ya onlar için savaşacaklardı ya da öleceklerdi. Kadınlar fahişe, aşçı ya da hizmetçi olarak alınıyordu. Hattâ kimi çocuklar yük arabalarını taşımaya zorlanıyordu.

Binlerce çocuk öksüz kalmıştı ve onlara bakacak kimse yoktu. Güçsüz olanlar ölüyor, hayatta kalanlar vahşileşiyordu. Dahil oldukları haydut çetesi dışında ne bir aile kavramları kalıyordu ne de aşağılık çete reisine duydukları bağlılıktan öte bir sadakat duygusu.

Böyle bir yere düzen getirmek, en yetenekli hükümdarı bile zorlar diye düşündü Kaspar. Bu görev ona verilmiş olsa o da Muboya Raca'sı gibi başlardı işe: Merkez noktalardan birini güçlendirir, sağlamlaşmasını ve zenginleşmesini sağlar, sonra nüfuz alanını genişletir ve zamanla da bu nüfuzu, hâkimiyet haline çevirirdi. Kuzeyde sistemli bir direnişle karşılaşana dek, genç Raca yaşamın çok büyük bir kısmında böyle devam edebilirdi bile.

Kaspar bir hafta boyunca hamallar ve yük arabacılarıyla kaldığı için onlara pek çok soru sormuş ve bölgeyle ilgili epey bilgi edinmişti. Doğuda Yılan Nehri, ötesindeyse göçebe Jeshandi topluluğunun kontrolü altındaki çorak topraklar vardı. Göçebelerin nehrin öbür tarafında olup bitenle hiç ilgisi olmadığı anlaşılıyordu. Ancak Yılan'ın öte yanında sadece onların sözü geçiyordu. Zümrüt Kraliçe'nin ordusu bile o cephede Jeshandilerin baskısıyla karşılaşmıştı. Kaspar çocukken babasının arşivinden savaşla ilgili bazı raporlar okumuştu

ve Kraliçe'nin ordusunun büyüklüğü göz önüne alınırsa, bu savaşı atlatan Jeshandiler'in korkunç bir süvari gücü olmalıydı.

Batıda Sumanu Dağları ve Vedra Nehri'ne kadar uzanan geniş otlaklar ve şehir devletlerden oluşan bir kordon vardı. Bu doğal engel, Raca'nın batıyla herhangi bir sorun yaşamasını engelliyordu. Güneyde de ufak çapta asilzadeler ve sözde hükümdarlar toprak sahibiydiler ancak söylentilere bakılırsa, Raca o taraftaki komşularından biriyle girdiği savaşı da kazanmak üzereydi.

Ancak güneyde, Mavi Deniz kıyılarında Yılan Nehri Kenti bulunuyordu ve bölge yerlileri burayla ilgili pek bir bilgiye sahip değildi. Şehrin hâkimiyeti, zamanında kıyıdan Yılan Gölü'ne kadar ulaşmıştı ve bölge klanlarından oluşan bir kurul tarafından yönetiliyordu. Kaspar, bundan daha fazlasını bilemiyordu. Kimi Günbatımı Adaları, güney Kesh kentleri ve hattâ Queg ve Krallık kadar uzak yerlerden gelen gemiler bu limana yanaşıyordu. Kaspar'ın eve gidiş yolu bu olabilirdi. Yani savaş olsa da olmasa da oraya gitmek zorundaydı.

Arabalar yolun üzerinde tıngırdayarak ilerlemeye devam ederken, Kaspar beklenmedik bir anda çıkabilecek tehlikelere karşı gözünü yoldan ayırmıyordu. Böyle bir şeyin olma ihtimalinin düşük olduğunu tahmin ediyordu, çünkü Muboya'nın ne kadar güneyine inerlerse, kırsal da o kadar sakin ve huzurlu görünüyordu. En azından şu bahsi geçen savaşla karşılaşana kadar öyle olacak gibiydi.

Kaspar aracın arka tarafındaydı. Yol dışında gördüğü tek şey, arkasındaki arabayı çeken birkaç at ve Kafa'nın aksi suratıydı. Yaşlı sürücü Kafa, sessiz bir tipti, fakat konuştuğunda ağzından pek güzel bir şey çıkmazdı.

Kaspar'ın bindiği aracın sürücüsü Ledanu'ysa, görmezden gelmeye çalıştığı, çenebaz bir adamdı. Adam aklına ne gelirse hiç düşünmeden ve amaçsızca söylüyordu. Ne var ki Kaspar sessizlikten sıkılmıştı ve Ledanu'nun yaptığı laf kalabalığından faydalı bir şeyler öğrenebileceği umuduyla adamın konuşmalarına biraz katlanabileceğini düşündü.

“Bana gideceğimiz şu şehri anlatsana Ledanu.”

Bildiklerini arabadaki yeni arkadaşıyla paylaşarak onu etkilemeye heves eden kısa boylu adam, “Kaspar, dostum,” diye söze başladı. “Simarah muhteşem bir yerdir. Hanlar, genelevler, hamamlar ve kumarhaneler vardır orada. Çok medeni yerdir.” Kaspar arkasına yaslandı ve Ledanu’nun bahsettiği yerlerden en keyifli bulduklarıyla ilgili bitmek bilmeyen detayları dinledi. Askerlerin dağılımları, bölge siyaseti ve komşu kentlerle ilişkileri gibi işe yarar bilgileri bu kaynaktan edinemeyeceğini anlamıştı. Yine de burayla ilgili bir şeyler duymak güzeldi. Ne de olsa güneye gidebilmek için yeni bir yol bulana kadar, yeni evi burası olacaktı.

Kaspar, bu sabah işçiye ihtiyacı olan birilerinin olup olmayacağını görmek için kapı aralığına dayanmış bekliyordu. Geleneksek olarak günlük işçi arayanlar, güneş doğmadan Simarah’ın kuzey kapısına yakın bir pazarda buluşurdu. Kaspar, Simarah’a geldikten sonraki bir hafta içinde her sabah iş alabilmişti ve ödemeler de Muboya’dakinden daha iyiydi.

Henüz büyük çaplı bir savaş yoktu görünürde, ancak güneyde Muboya’yla kendine Sasbataba Kralı adını veren birinin toprakları arasındaki sınırda bir çatışma vardı. Asker toplamaya çalışıyorlardı ve verilen para daha iyi olduğu için çalışanların çoğu bu çatışmada yer almayı tercih ediyordu. Dolayısıyla Kaspar’a sürekli iş çıkıyordu. Kumardaki şansı da geri dönmüştü. Yani iş çıkmasa bile bir hafta boyunca karnını doyuracak kadar parası vardı. Ayrıca yerel konaklama evinde kendine bir oda -merdiven altında neredeyse kümes kadar bir odaydı tabii- bile tutmuştu. Basit yemekler yiyor, içki içmiyordu. Böylece her geçen günü daha karlı kapatıyordu.

Güneye giden bir başka aracın buradan geçmesini ve muhafız olarak iş bulabilmeyi umuyordu, ancak Kral Sasbataba’yla yaşanan bu gerginlik sırasında güneye giden tüm mallar ve erzaklar askeri koruma eşliğinde gönderiliyordu. Eve dönüş yolculuğunu heyecanla

beklerken içinden bir ses bir an önce harekete geçmesi gerektiğini söylüyordu.

Pazar yerine doğru üç adam yaklaşırken tüm işçiler umutla ayağa kalktı. Kaspar bu üçlüyü son birkaç gün içinde tekrar görmüştü. İkisi yaklaşık iki düzine kadar adam alırken, üçüncüsü biraz bekliyor, orada toplanan adamları yakından inceliyordu. Sanki gözle görülemeyecek bir özellik arıyordu onlarda. Sonra da tek başına oradan çekip gidiyordu.

İlk adam, "Meyve toplayacak üç adama ihtiyacım var! Yalnızca tecrübeli meyve bahçesi çalışanlarından alacağım!" diye bağırdı.

İkinci adam, "Güçlü adamlara ihtiyacım var! Boşaltılacak yük için. On adam!" dedi.

Ancak üçüncü adam, işçi kiralayan iki adamın yanına üşüşen çalışanların arasında öylece dolanıyordu. Kaspar'a yaklaştı. "Hey sen!" dedi. Tuhaf bir aksanı vardı. "Birkaç gündür seni burada görüyorum." Kaspar'ın yanındaki kılıcı işaret etti. "Nasıl kullanıldığını biliyor musun?"

Kaspar gülümsedi. Fakat sıcak bir gülümseme değildi bu. "Bilmiyor olsam burada duruyor olur muydum?"

"Kılıç kullanabilen birine ihtiyacım var. Başka hünerleri de olmalı."

"Nasıl hünerler?"

"Ata binebilir misin?"

Kaspar, kendisine iş vermeyi planlayan bu adama iyice baktı ve tehlikeli biri olduğuna karar verdi. Önereceği şey büyük olasılıkla yasadışıydı. Şayet öyleyse Kaspar iyi para kazanabilirdi. Bir süre adamın yüzüne baktı. Ona güven duymasını sağlayacak hiçbir özelliği yok gibiydi. İnce burnu, koyu renk gözlerinin çok bitişik görünmesine sebep oluyordu. Yağlı saçları arkaya doğru taranmıştı. Dişleri hem sararmış hem çarpıktı. Basit kıyafetleri kaliteli kumaştan yapılmaydı. Kılıcının kabzasının da fildişinden olduğu fark ediliyordu. Fakat adamın en dikkat çekici özelliği yüzündeki ifadeydi. Yorgun ve

endişeli gibiydi. Yaptırmak isteyeceği şey büyük olasılıkla tehlikeli olacaktı. Bu da iyi para demekti. Soruyu düşünen Kaspar, “Bazıları kadar iyi ama çoğu kişiden daha iyi,” dedi.

“Aksanını çıkaramadım. Nerelisin?”

“Çoğu buradan çok uzakta olan yerlerde yaşadım. Fakat en son kuzeyde, Heslagnam ve Mastaba civarında kaldım.”

“Güneyden değil misin?”

“Hayır.”

“Dövüşe girmekle ilgili bir problemin var mı?”

Kaspar, vereceği cevabı düşünür gibi bir süre sessiz kaldı. Pazarlığa bir at dahil olursa, görev ne olursa olsun kabul edecekti. Simarah’a geri dönmek gibi bir planı kesinlikle yoktu. İşi beğenmezse atı çalıp güneye gidebilirdi. “Görev savaşa girmekse, ben paralı asker değilim. Ama gerekirse savaşıp savaşamayacağımı soruyorsan cevabım evet, savaşabilirim.”

“Her şey beklediğimiz gibi giderse, at sürebiliyor olman bizim için yeterli olacaktır dostum.” Kaspar’a kendisini takip etmesini işaret etti. Yürürken, “İsmim Flynn,” dedi.

Kaspar aniden durdu. “Kinnochlu musun?”

Flynn arkasını döndü ve Adalar Krallığı dilinde konuşmaya başladı. “Derin Taunton’dan geliyorum. Sen?”

“Olasko’dan.”

Flynn ona baktı ve yine Kral Dili’nde, “Öyleyse ikimiz de evimizden çok uzaktayız Olaskolu,” dedi. “Fakat bu vesileyle tanrılar bize ihtiyacımız olan şeyi sunuyor olabilir. Çünkü eğer yanılmıyorsam medeniyetten uzak bu yere kendi isteğinle gelmiş değilsin. Beni takip et.”

Flynn isimli adam, dükkânların olduğu bu bölgenin eski sokaklarını hızla geçti ve uzun bir ara sokağa döndü. Kaspar ifadesini hiç

değiştirmeden sakin kalmaya çalıştı fakat kalbi çok hızlı atıyordu. Çocukken öğretmenlerinden birinin soyadı Flynn'di. Kinnoch diye bilinen ve uzun zaman önce Adalar Krallığı tarafından istila edilen bir bölgenin parçası olan yerden geliyordu. Ancak bölge insanları kendi kültürel kimliklerini korumuş, kendi aralarında kullandıkları dili kullanmaya devam etmişlerdi. Kaspar'ın eğitmeni de, gencin merakını köreltmek için ona birkaç kelime öğretmişti. Ancak o kadarı bile diğer kavim üyeleri tarafından ihanet olarak görülmeye yeterdi. Kinnoch insanları tereddütsüz savaşçılar, şairler, yalancılar ve hırsızlardan oluşuyordu. Sarhoş olmaya, ani öfke ve hüzün patlamaları yaşamaya meyilli olurlardı, ancak bu adam dünyanın bu ucuna gelebildiyse, medeniyete dönebilecek gücü de olabilirdi.

Flynn; soğuk, tozlu ve karanlık bir depoya girdi. İçeride iki adam bekliyordu. Flynn kenara çekilirken kafasını salladı ve adamlar hiçbir işaret vermeden kılıçlarını çekerek saldırıya geçti.

-6-
FIRSAT

Kaspar sağa atladı.

Saldırıya geçenler daha hiçbir şey yapamadan Kaspar kılıcını çekmiş, adamın sırtına doğru bir hamle yapmak için geriye dönmüştü.

Kılıcıyla hamleye karşı koyan Flynn, “Yeter! Yeteri kadar gördüm!” dedi. Hâlâ Kral Dili’nde konuşuyordu.

Kaspar, diğer iki adam gibi bir adım geri gitti. Kılıcını kınına hızla geri koyan Flynn, “Üzgünüm dostum, ama gerçekten de o şeyi kullanabiliyor musun görmem lazımdı,” dedi. Kaspar’ın kılıcını işaret ediyordu.

“Sana kullanabildiğimi söylemiştim.”

“Beni sevdiğini söyleyen kadınlar da tanıdım. Ama böyle söylemeleri bunun gerçek olduğu anlamına gelmiyordu,” diye cevap verdi Flynn.

Kaspar’ın kılıcı hâlâ elindeydi, fakat artık aşağı indirmişti. “Galiba güven konusunda sorun yaşıyorsun.”

Flynn dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle kafasını sallayarak, “Çok dikkatlisin,” dedi. “Beni affet ama tehlike anında ne kadar akıllı davranabiliyorsun bunu görmemiz gerekiyordu. Kendini koruyamasaydın bu çocuklar seni öldürmezdi ama birkaç çizikle geri yollarlardı.”

“Senin yapmak istediğin şu sınav yüzünden arkadaşın kötürüm kalacaktı,” dedi Kaspar. Omuz hizasında sarı saçları olan yapılı adam, Kaspar’ın bu gözlemlerinden pek hoşnut kalmamıştı. Hiçbir şey söylemese de mavi gözlerini kıstı ve Flynn’e bakarak kafasını salladı.

Üçüncü adam geniş omuzlu, ince boyunlu ve kelleşmekte olan kafası dışında her yanı kıl dolu biriydi. Güldü. Kısa, köpek havlaması gibi bir gülüştü bu. “İyi hamle olduğunu söylemek gerek.”

Kaspar kaşını kaldırarak, “Ya Kinnocklusun ya da benim kulaklarım bu aksanı daha önce hiç duymadı,” dedi.

Sarışın adam, “Hepimiz Krallık’tan geliyoruz,” dedi.

“Ben Krallık'tan gelmiyorum,” dedi Kaspar. “Ama oraya gitmiştim.”

İki adam soran gözlerle Flynn’e baktı. Flynn, “Kendisi Olaskolu,” dedi.

“Senin evin bizimkinden de uzakmış!” dedi sarışın olan.

“Ben McGoin. Bu da Kenner,” dedi iri yarı adam.

“Ben Kaspar.”

“Demek dördümüz kafa dengiyiz. Hepimiz de kuzeyden geliyoruz.” Kenner aynı fikirde olduğunu göstererek kafasını salladı.

“Buraya nasıl geldiniz?” diye sordu Kaspar.

“Önce sen anlat,” dedi Flynn.

Kaspar kimliğini saklamasının daha iyi olacağını düşündü. Adamlar yalan söylediğini düşünebilir veya böyle bir bilgiyi kendi faydalarına ve gelecekte onun aleyhine işleyecek bir biçimde kullanabilirlerdi. Hem eskiden kim olduğunun artık önemi kalmadığı düşüncesindeydi. Dünyanın bir ucundaydı ve hem unvanı, hem de toprakları elinden alınmıştı. Onların hikâyesini de duyduktan sonra belki daha fazla şey paylaşabilirdi.

“Çok ilginç bir hikâyem yok aslında. İnsanları istediği yere gönderebilecek kadar güçlü bir büyücünün ters anına denk geldim. Bir baktım Opardum’dayım, bir baktım üzerime doğru gelen yarım düzine Bentu’nun arasında, Heslagnam yakınlarındayım.”

“Bentu köle tacirlerinden mi kaçtın?” dedi McGoin.

“Hayır,” dedi Kaspar. “Önce beni yakaladılar. Sonra kaçtım.” Flynn güldü. “Ya sende de bir parça sihir gücü var ya da Kinnocklular kadar iyi yalan söylüyorsun.”

“Maalesef o şerefe nail değilim,” dedi Kaspar.

“Büyücüler,” dedi Kenner. “Kesinlikle hepsi uğursuz.”

“Bana çatan öyleydi, orası kesin,” dedi Kaspar. “Fakat beni okyanusun ortasında bırakıp boğulmamı seyredebilirdi.”

“Doğru,” dedi Flynn.

“Şimdi siz hikâyenizi anlatın.”

“Biz Vykor Limanı’ndan gelen tüccarlarız,” diye söze başladı Flynn.

Kaspar Flynn’in yalan söylediğini hemen anlamıştı. Günbatımı Adaları’ndan gelen korsanlardan olmaları daha muhtemeldi.

“Krondor’dan Milton Prevence isimli bir tüccarın bir araya getirdiği birlikte yer alıyorduk. Yılan Nehri Kenti’ne vardığımızda, klan savaşlarıyla karşılaştık. İki klan limanın hâkimiyetinin kimde olduğu konusunda da savaştığı için limana bile giremedik.

“Dönüp karaya çıkabileceğimiz bir yer aradık biz de.” Dostlarını işaret etti. “İlk başta otuz kişiydik.”

Kaspar kafasını salladı. “Birkaç tüccar ve kaç muhafız?”

Flynn kafasını salladı. “Hiç muhafız yoktu. Tüccarız ama hepimiz başımızın çaresine bakmayı öğrendik. McGoin bir keçecinin yanında çırak olarak başladı, sonra yün ticaretine girdi. Oradan da lüks giyime. Buranın ipekleri, gördüğü en iyi ipekler. Kesh’teki mallardan bile iyi.

“Kenner’ın uzmanlığı baharat. Ne kadar nadir baharat bulursa o kadar iyi. Benim uzmanlık alanımsa değerli taşlar.”

Kaspar kafasını salladı. “Bunların hepsi taşınabilir ve ağırlığı olmayan şeyler. İpek hariç.”

“Ama hafiftir,” dedi McGoin. “Tüm gemi ambarını doldursan bile su çizgisinden ancak bir metre aşağı iner.”

“Ne oldu peki?”

Konuşmayı bu kez Kenner devraldı. “İki seçeneğimiz vardı. Batıya dönüp Vedra Nehri’nde ticaret yapmak için Maharta Kenti’ne geçebilirdik. Orada ticaret yoğundur, pek çok egzotik mal bulunur fakat pek çok hünerli tüccar olduğundan satış fiyatları da düşüktür.”

“Diğer seçeneğiniz neydi?” diye sordu Kaspar.

“Yılan Nehri’nin doğuya dönüp neredeyse kıyıya kadar ulaştığı bir yer var. Kıyıdan nehre yürümek bir haftadan az zaman alıyor. Biz de atlarımızı getirmedik. Nehirde Shingazi Sahanlığı denilen bir kasaba var. Eskiden ufak bir ticaret noktasıydı fakat şimdi nehrin yukarısına geçmek için harika bir yer.”

McGoin, “Biz de bir tekne kiralayıp nehir yukarı çıkmaya başladık,” diye ekledi. “Orada adalıların görmediği şeyler bulabileceğimizi düşünüyorduk.”

Flynn güldü. “Kibrin gözü çıksın. Biz pısırık adamlar değiliz Kaspar. Fakat yola çıktığımızda otuz kişiydik ve hepimiz de nasıl başımızın çaresine bakacağımızı biliyorduk.

“Fakat kuzeye çıktıkça işler çığırından çıktı.”

“Ne kadar zamandır buradasın Kaspar?” diye sordu McGoin, araya girerek.

“Altı yedi ay kadar oldu. Artık farkında değilim.”

“Ne kadar kuzeye çıktın?” diye sordu Flynn.

“Mastaba’ya kadar çıktım.”

“Öyleyse Yılan Gölü’ne gelmedin,” dedi Flynn. “Çok tehlikeli bir yer. Göçebeler...”

“Jeshandiler, evet biliyorum.”

“Göl etrafında yerleşim kurulmasını engelliyorlar. Ama orada başkaları da var. Gölün güneyinde Sumanu dağları var. Biz oradan...”

“Yola oradan çıktık Flynn,” dedi McGoin.

Flynn, uzun bir hikâye anlatacakmış gibi derin bir nefes aldı. “Shingazi Sahanlığı’nda bir nehir botu bulduk. Geniş omurgası, dar su kesimi olan, güzel bir tekneydi: Gerektiğinde halatla çekebileceğin ve güvertesinde yürüyebileceğin türde bir tekne.

“Kaptan, Malabra adındaki kente gelene kadar düzgün bir limandan geçmeyeceğimizi söyledi. Orası da kuzeyde gidebileceği son yermiş. Fakat tekneyi bize satmayı önerdi. Aramızdan birkaçının nehir botu tecrübesi vardı. Bu yüzden de Malabra’ya gelene kadar her şeyi halledebileceğimizden emindik. Bu seyahatin komutasının Prevence’ta olmasına karar verdik. Carter adında bir adam da, Malabra’dan çıktıktan sonra teknenin kaptanlığını yapacaktı.

“Malabra’ya yolculuğumuz üç ay sürdü. Bir süre için her şey yolunda gibi görünüyordu. Sonra hava kötüledi. Kıyıda sığınmak zorunda kaldık. Birkaç gün sonra haydutlarla karşılaştık. Biz suyun üzerinde kalmaya çalışırken onlar beş gün boyunca at sırtında bizi takip etmişlerdi. Üç adamımızı okla indirdiler.”

Kenner, “Tahmin etmemiz gerekirdi,” dedi. “Tek bir düzgün ticaret fırsatı dahi çıkmamıştı karşımıza. Üç adamımızı da daha en baştan kaybetmiştik. Tahmin etmeliydik...”

“Fakat biz yolumuza devam ettik,” diye konuşmasını sürdürdü Flynn. “Malabra’ya vardığımızda iki adamımız hummadan öldü.” Olanları hatırlamaya çalışıyormuş gibi duraksadı. “İlk başta fena gitmiyorduk. Bundan pek de farklı olmayan bir depoda bir taşra pazarı kurduk. Dil çok zor gelmedi, çünkü aramızda Queg dilini konuşabilen bir düzine kadar adam vardı. Biliyorsun, bu iki lehçe birbirlerine çok benziyor. İşte o zaman işler biraz...” Yardım beklermiş gibi arkadaşlarına döndü.

McGoin, “Bölge sakinlerinden bazıları satış için depoya bir şeyler getirmeye başladı,” dedi. “Bizde epey altın vardı. Krallık standartlarına göre iyi sayılabilecek bu miktar, buradakilere göre tam bir hazineydi. Adamlarda para olmadığını fark etmişsindir sanırım. Babamın da savaştığı o harbin ceremesini çekiyorlar sanki hâlâ.

“Ama bize getirdikleri şeyler... İlk başta biz zannettik ki bu getirilenler... Nasıl denir ki?” Kenner’a baktı.

“El yapımı.”

“Evet, el yapımı,” dedi McGoin. “Uzun zaman önce yitmiş medeniyetlerden kalma parçalar. Getirdikleri sahiden de eskiydi.”

“Nasıl şeyler getiriyorlardı?” diye sordu Kaspar. Hikâyelerine iyice kaptırmıştı kendini.

“Bazıları, şu tapınak keşişlerinin festivallerde taktıklarına benzer maskeler takıyordu. Fakat daha önce gördüğümüz hiçbir şeye benzemiyorlardı. Hayvan suratları ve başka yaratıkların suratları... Ne olduklarını bilemiyorum. Bir sürü de mücevher getiriyorlardı. Bunların bazıları çok sıradandı, bazılarıysa...” Omuzlarını kaldırdı.

Flynn sözü aldı. “Tüm hayatım değerli taş ticareti yapmakla geçti Kaspar. Değersiz mücevherler de gördüm, Adalar Kraliçesine layık parçalar da. Fakat o şeylerin bazıları öyle güzeldi ki!”

“Bu kadar değerli parçaları altın karşılığı vermeyi neden istiyorlardı ki?”

“Elinde tüm ömrü boyunca çalışsa kazanacağı kadar değerli kolyesi olan bir çiftçi düşün. Adam bu kolyeyi ne satabiliyor, ne takas edebiliyor ne de yiyebiliyor. O kolye bir kova dolusu çöp de olsa aynı şey değil midir?” dedi McGoin. “Ama bir çanta parayı azar azar harcayarak, senelerce kendini geçindirebilir.”

“Biz de böylece tüm mücevherleri satın aldık,” dedi Flynn.

“Yüzüğü de anlatsana,” dedi Kenner.

Kaspar etrafına bakındı. Bel hizasına kadar yükselen boş çuvalları görünce buraya oturmaya karar verdi. Flynn, “Yüzük de getiriyorlardı. Kimi altın oluyordu ama çoğu diğer metallerden yapılmaydı. Bazıları taşlıydı ve yalnızca birkaç tanesi için gerçekten kaliteliydi diyebilirim. Fakat çoğu, üzerlerinde tuhaf işaretler olan sıradan metallerdi,” dedi.

Kaspar alaycı konuşuyor gibi görünmek istemiyordu fakat, “Durun tahmin edeyim. Yüzükler büyülü müydü?” dedi.

Flynn, kafalarını sallayan diğer iki adama bakarak kemer çantasına uzandı ve içindeki yüzüğü çıkardı. Deponun karanlığı içinde yüzük parlıyordu.

Kaspar ayağa kalktı, Flynn’in yanına giderek yüzüğü aldı. Sonra incelemeye başladı. Kalaya benzer sıradan bir metalden yapılmıştı fakat parlıyordu. “Deneyen oldu mu?” diye sordu Kaspar.

Flynn, “Greer diye biri vardı, o denedi. Yüzüğü taktıktan sonra bir süre için hiçbir şey olmadı. Sonra birdenbire, bir gece Castitas’a saldırdı ve onu öldürdü. McGoin, başkalarına zarar vermemesi için Greer’i öldürmek zorunda kaldı. Sonra yüzüğü ben taktım. Greer’e ne olduğunu öğrenmeye çalışıyordum. Bir süre sonra bir şeyler görmeye başladım. O günden beri yüzüğü kimse takmadı,” dedi.

“Neden atmadınız peki?”

“Yıldızlimanı diye bir yer duydun mu hiç?”

Kaspar, bahsedilen yeri biliyordu, fakat kafasını salladı. Bilmezden gelmenin daha iyi olacağını düşündü. Sıradan biri gibi görünmek istiyorsa, güngörmüş tavırları abes kaçabilirdi. “Duydum diyemeyeceğim.”

“Kesh ve Krallık sınırında, Büyük Yıldız Gölü’ndeki bir adadır Yıldızlimanı. Bir garip büyücü yaşar orada. Çok güçlüdürler...”

“Ve zengin,” diye araya girdi McGoin.

“Ve zengin,” diyerek arkadaşını onayladı Flynn. “Yüzüğü onlara satacağız.”

Kaspar etrafına bakındı. “İçimden bir ses bu işin içinden yüzükten öte bir şeyler olduğunu söylüyor. Bakın, yanlış anlamadıysam siz otuz kişilik zengin bir tüccar grubuydunuz. Yanınızda da o kadar altın vardı ki siz üçünüz geriye kalan yirmi yedi kişinin defterini dürmeye karar verseniz o altınlar size bir ömür yeterdi, öyle değil mi?”

“Neredeyse küçük bir servetimiz vardı denilebilir,” dedi Kenner.

“Öyleyse katil olmadığınızı düşünüyorum. Yalnızca cin fikirli tüccarlarsınız ve şimdi de elinizde çok daha fazla edecek mal mı var?”

Kafalarını salladılar.

“Öyleyse tekneyle evinize dönmek için güneye inerken güvenlik için bir avuç koruma tutmamanızın bir sebebi var.”

Üç adam dönüp birbirlerine baktı. Nihayet Flynn, “Biz de o konuya geliyorduk şimdi,” dedi. “Yüzük ufacık bir şey. Tabii onun yüzünden iki adam öldüğü için elbette özel bir gücü var, fakat tüm bu sıkıntılarımıza değecek bir şey değil. Başka bir şey daha var.”

Flynn, deponun öteki ucunu işaret etti ve birlikte o tarafa yürüdüler. Basit bir yük arabasıydı Flynn’in gösterdiği. Kaspar’ın kendi yaşadığı kentin sokaklarında gördüğü arabalardan neredeyse farksızdı. Arabanın arkasında yağlı çadır beziyle örtülü bir şey vardı. Boyutlarına bakarak, Kaspar örtünün altında nasıl bir şey olduğunu tahmin edebiliyordu. Flynn arabanın içine atladı ve çadır bezini kenarından kaldırdı.

Bu bir cesetti; en azından Kaspar öyle olduğunu düşünmüştü. Ya da içi boş bir zırh takımıydı. Fakat her neyse de, daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu.

Kaspar da Flynn’in yanına çıktı ve çadır bezini biraz daha kaldırdı. Gösterdiği şey bir zırh takımıysa da ek yeri görünmüyordu. Rengi siyahtı, fakat boyun, omuz, bilek, kalça ve ayak bileklerinin kenarlarında altın görünümlü şeritler vardı. Kaspar eğildi ve zırha dokundu. Metalden yapılmıştı fakat çok yumuşaktı. Sahibi her kimse

uzun boylu biri olmalıydı: Kaspar'ın 1.90 metreye yakın boyunu aşacak kadar uzun.

Kaspar Opardum'dayken Doğu Krallığı'nda bilinen en güzel zırhları Roldemli Usta Zırhçılardan alırdı, fakat bu onların bile yapamayacağı türden bir şeydi.

"Kılıcınla vursana," dedi Flynn. Kaspar'a gereken yeri verebilmek için arabadan aşağı atladı hemen. Ayağa kalkan Kaspar kılıcını çekti ve zırhın omuz kısmına hafif bir darbe indirdi. Kılıcı, sanki sert lastiğe vurmuş gibi geri tepti. Kaspar bir kez daha zırhın yanına eğildi.

"İçinde biri var mı?" diye sordu.

"Kimse bilmiyor," diye yanıtladı Kenner. "Ne miğferi ne de zırhın başka bir tarafını çıkarabildik."

"Uğursuz bir tarafı var," dedi Kaspar yavaşça.

Miğfer basit bir yapıdaydı. Sanki bir silindiri kesmişler, keskin kenarlarını da yuvarlatarak omuzdan yukarıya kadar dümdüz bir biçimde uzanan bu başlığı oluşturmuşlardı. Ön taraf da biraz yukarı kaldırılmıştı. Böylece yukarıdan bakıldığında tam olarak yuvarlak değil, gözyaşını andıran bir şekil ortaya çıkıyordu. Miğferin her iki tarafında da kanada benzer parçalar vardı. Ancak Kaspar'ın bugüne kadar avladığı hiçbir yaratığın kanadına benzemiyordu bu kanatlar. Kuzgun kanadı biçiminde, fakat arkaya doğru hafif eğimli bir görüntüleri vardı. Kanatlar, dev bir yarasanınki gibi perdeliydi. Fakat bu sıradan bir yarasa da değildi. Görüş için miğferin ön tarafına küçük bir aralık yapılmıştı. Kaspar zırhın içini görmeye çalıştı.

"Hiçbir şey göremiyorsun değil mi?" dedi McGoin. "Jerrold eline bir meşale alıp içine bakmaya çalışmıştı da neredeyse saçını yakıyordu."

"Orada bir şey var. Cam veya kuvars. Kılıcın geçmesini engelleyen bir şey," dedi Kenner.

Kaspar geri durdu. "İtiraf etmem gerekir ki bu gerçekten de eşsiz bir şey. Neden bunu ta Yıldızlimanı'na kadar taşıyacaksınız ki?

Buralarda da karşılığında iyi para verecek birileri olmalı.”

“Kesinlikle büyülü bir şey bu,” dedi Flynn. “Buradaki büyücüler de hem sayı olarak çok az hem de çok fakir.” İki arkadaşına bakarak, “İlk başta alıcı bulmaya çalıştık,” dedi. “Ama kısa süre sonra buranın yoksul bir yer olduğunu anladık. Bulduklarımızı alıp eve dönebilirdik. Elimizdeki altınlar ve satın aldıklarımızla oldukça rahat birer yaşam da sürdürebilirdik.”

“Ama biz hırsız değiliz,” dedi Kenner. “Anlattığımız gibi ortaklarımız vardı ve bunların bazılarının da kendi aileleri. Hepsine kazancın küçük birer parçasını verebilirdik ama bu kaybettikleri eşleri veya babalarının yerini tutar mıydı?”

Kaspar yavaşça, “Buraya gelmenin bir risk olduğunu zaten biliyor olmalıydılar,” dedi.

“Evet ama benim de bir karım ve üç oğlum var,” dedi McGoin. “Kuzeyde ölecek olsam dostlarımın eve dönüp geride bıraktığım kadına ve oğullarıma bakacak ve geleceklerini sağlayacak kadar para vermelerini isterim.”

“Ne asil duygular bunlar,” dedi Kaspar arabadan aşağı atlarken. “Başka ne var?”

Flynn, Kaspar’a bir kılıç verdi. Zırh gibi o da siyahtı. Kabzaya elini koyduğunda kolunda hafif bir titreme başladı. “Hissettin mi?” dedi Flynn.

“Evet,” dedi Kaspar ve kılıcı geri verdi. Beklediğinden daha hafif bir kılıçtı bu, fakat sebep olduğu titreme onu huzursuz etmişti.

Flynn zırhın olduğu yere giderek, “Şimdi izle,” dedi. Yüzüğü bir kez daha çantasından çıkararak metale yaklaştırdı. O donuk parlaklığı göz alıcı bir hale gelmişti. “Bence zırhın sihirli olduğuna şüphe yok. Bu da onu kanıtlıyor.”

“Etkileyici,” dedi Kaspar. “Peki, tüm bunların benimle ne ilgisi var?”

“Fazladan birine daha ihtiyacımız var,” dedi Flynn. “Kuzeyden geliyor olman ve Krallık’a dönmek istemen bizim için bir artı. Bizimle Yılan Nehri Kenti’ne kadar gelecek akıllı bir kılıç ustası arıyoruz. Klan savaşlarının artık bittiğini umuyoruz.” Flynn, elini Kaspar’ın omzuna attı. “Ama söylediğim gibi, belki de tanrılar seni belli bir sebep için karşımıza çıkardı. O kadar yolu kendi isteğiyle gidecek bir adam, parayla tutacağımız tüm dövüşçülerden daha iyi olacaktır. Seni eşit ortak yapmaya da hazırız.”

Kenner karşı çıkacak gibi oldu, fakat hiçbir şey söylemedi. McGoin de kafasını sallıyordu.

“Çok cömertsiniz,” dedi Kaspar.

“Hayır,” dedi Flynn. “Teklifimizi kabul etmeden her şeyi bilmen gerekiyor. Arkadaşlarımızın hepsi biz bunu bulmadan önce ölmemişlerdi.” Arabayı işaret ediyordu. “Zırhın olduğu yeri gösteren köylü onu almak istemiyordu. Örtüsünü açtığı andan itibaren yanına bile yaklaşmak istememişti. Krallar gibi yaşamamızı sağlayacak kadar mal bulmuştuk biz de. Dört araba birden doldurduktan sonra güneye döndük.

“Senin de bahsettiğin Heslagnam’a vardığımızda yalnızca altı kişi kalmıştık. Araba sayımız da bire düşmüştü. Bir ülkeye yetecek kadar serveti yolda, arkamızda bırakmak zorunda kalmıştık.”

Bu duydukları Kaspar’ın hoşuna gitmemişti. “Öyleyse birileri sizin bu cesedi, zırhı ya da her neyse onu almanıza memnun olmamıştı.”

“Öyle görünüyor. Gün içinde bir köy ya da kasabada dinlenirken saldırıya uğramadık hiç. Ne oluyorsa geceleri, yolda yalnızken oluyordu.”

“Bir gece Fowler McLintoc öylece ölüverdi. Vücudunda hiçbir iz yoktu,” dedi Kenner.

“Bir akşam da Roy McNarry tuvalet için gitti ama bir daha geri dönmedi. Bütün bir gün boyunca onu aradık ama izine rastlayamadık,” diye ekledi McGoin.

Kaspar, dalgayla acıma arası kısa kahkahasıyla güldü. “Peki, neden o kahrolası şeyi bırakıp geriye kalanları almadınız?”

“İstediklerinin o şey olduğunu anladığımızda artık her şey için çok geçti. Üç arabayı zaten geride bırakmıştık. En iyi taşları ayırdık -şuradaki çuvalda duruyorlar- ve mücevherlerle diğer kıymetli parçaların çoğunu sakladık. Bir mağara bulduk, kaybetmemek için işaretledik ve her şeyi orada bıraktık. Yolda gelirken atları yemek alabilmek için sattık ve sonunda buraya geldik. Ama hemen her hafta aramızdan biri öldü.”

“Bu hikâyenizle beni yanınızda götürmeye ikna edemezsiniz.”

“Biliyorum. Ama sonunda elde edeceklerimizi düşünsene!” dedi Flynn. “Büyücüler bu şey için bir servet öder. Neden, biliyor musun?”

“Öğrenmek için can atıyorum,” dedi Kaspar duygusuzca.

Flynn, “Okumuş bir adamsın sen, belli,” dedi. “Kral Dili’ni bir asil gibi konuşabiliyorsun ama Olaskolusun.”

“Biraz okula gitmişliğim var,” dedi Kaspar.

“Gediksavaşı hikâyelerini bilir misin?”

“Yüz yıl kadar önce başka dünyalardan gelen bir ordunun sihirli bir gedikten Adalar Krallığı’na girdiğini ve burayı neredeyse tamamen işgal ettiğini biliyorum.”

“Dahası da var,” dedi Flynn. “Tarihe geçmeyen pek çok şey var. Büyükbabamdan -ki kendisi Sethanon savaşında yük taşıyarak görev almıştı- bir şeyler duymuştum. Ejderhalar ve kadim sihirle ilgili bir şeyler...”

“Lütfen büyükbabanın ocakbaşı masallarını bırak da sadede gel Flynn.”

“Ejderha Efendilerini duydun mu hiç?”

Kaspar, “Dürüst olmak gerekirse duydum diyemem,” dedi.

“Ejderha Efendileri eski bir savaşçı ırktır. İnsanlardan evvel bu dünyada onlar yaşıyordu. Elflerden bile önce buradaydılar. Güçlü sihirler yapabilen ejderha binicileri soyundan geliyorlardı. Kaos Savaşları sırasında tanrılar onları yok etti.”

“Bu ilahiyat, tarih değil ki,” dedi Kaspar.

“Belki, belki de değil,” dedi Flynn. “Fakat tapınaklar bunu bir ilke olarak öğretiyor. Metinlerde Ejderha Efendilerinin adı hiç geçmese de, efsaneler hâlâ biliniyor. Ama şuna bir baksana Kaspar! Bu antik tabutundan çıkmış bir Ejderha Efendisi değilse başka nedir bilemiyorum. Ama bahse girerim Yıldızlimanı’ndaki büyücüler bunu öğrenmek isteyecek ve bunun için epey para vermeye de razı geleceklerdir.”

Kaspar, “Yani bu şeyi kuzeye taşıyıp Vykor Limanı’ndan Yıldızlimanı’na kadar deniz üzerinden geçirmenize yardım edecek, sonra da sizinle beraber büyücülerden bunun karşılığında ödül isteyecek bir dördüncüye ihtiyacınız var, öyle mi?” dedi.

“Evet,” dedi Flynn.

“Çıldırmışsınız,” dedi Kaspar. “Asıl bunu mağaraya saklayıp diğer hazineleri yanınızda getirmeliydiniz.”

Kenner, McGoin ve Flynn birbirlerine baktı. En sonunda Kenner sessizce, “Denedik ama yapamadık,” dedi.

“Ne demek yapamadık?”

“Söylediğin şeyi yapmaya çalıştık, fakat mağarayı kapattıktan sonra daha yarım kilometre bile gitmemiştik ki geri dönmek zorunda kaldık. İşte o zaman bütün altın ve diğer malları orada bırakıp bunu aldık yanımıza.”

“Delisiniz,” dedi Kaspar. “Bir at ve Krallık’a geçebilme ücreti karşılığında sizinle gelirim ama sonrasında yanınızda olacağıma söz veremem. Hayır demek için bana pek çok neden verdiniz.” Bir süre durdu. “Aslında ben hemen şimdi hayır diyeceğim size. Böylece beladan da uzak durmuş olurum.”

Flynn omuzlarını kaldırdı. “Pekâlâ. Gitmeyi dene bakalım.”

Kaspar elinde kılıcıyla arabadan aşağı atladı. “Ne demek istiyorsun?”

“Seni durdurmayacağız,” dedi Flynn. “Demek istediğim bu değildi.”

Kaspar üç adamın çevresinde döndü. Deponun kapısına geldiğinde, “Size iyi şanslar beyler,” dedi. “Umarım bir gün Krallık tavernalarında karşılıklı kadeh kaldırırız. Gerçi bunun pek muhtemel olduğunu sanmıyorum ya. Bu grup çok uğursuz bir işe kalkışıyor ve ben de buna bulaşmak istemiyorum, teşekkür ederim.”

Döndü, iterek kapıyı açtı ve dışarı adımını atmaya çalıştı.

Adım atamıyordu.

-7-
KARAR

Kaspar birden duraksadı.

Kapıdan dışarı adımını atmak istiyordu, fakat bir şeyler onu durduruyordu. Döndü ve, "Pekâlâ, bir düşüneceğim," dedi.

Flynn kafasını salladı. "Bizi burada bulabilirsin. Ama yarın yola çıkmamız gerekiyor."

"Neden?" diye sordu Kaspar.

"Bilmiyorum," dedi Flynn. "Bir yerde çok uzun süre kalamayız işte."

Kenner, "Sen de anlarsın," diye ekledi.

Kaspar, orada kalması gerektiğini söyleyen dürtüsünü bastırarak depodan ayrıldı.

Sabah kalabalığı arasından sıyrılarak ilerliyordu. Birası çok da kötü olmayan ucuz bir han buldu. Genelde öğle yemeğinden önce içki almazdı, fakat bugün istisnai bir durum vardı. Zaten az kalan parasından, harcayabileceğinden fazlasını harcadı. Ancak içinde bir yerde, Flynn ve diğerlerine katılacağını biliyordu. Saçma sapan bir büyünün zorlamasından dolayı değil. Bunu istiyordu. Bu adamlarla giderse, tek başına iki yılda gideceği yolu onlarla altı ayda gidebilirdi. Denizci olmadığından geçiş parasını biriktirebilmek için aylarca çalışması gerekirdi. Zaten Novindus ve Triagia arası düzenli sefer yapan gemiler çok azdı. Günbatımı Adaları'na giden bir gemiye binse bile oranın parasıyla iki yüz altın para vermesi gerekecekti. Olasko'da bile hünerli bir zanaatkâr bu kadar parayı ancak yarım senede kazanabilirdi.

Hayır, bu yolla en azından bir atı olur, Krallık'a girebilirdi. Oradan da gerekirse evine yürüyerek giderdi.

Birasını bitirip depoya geri döndü. Adamlar hâlâ orada bekliyordu. "Bizimle misin?" diye sordu Flynn.

"Vykor Limanı'na kadar," dedi Kaspar. "Sonrasına bakarız. At, güzel bir yerlerde yatmaya yetecek kadar altın, yolda da yemek isterim. Ayrıca Salador'dan Opardum'a geçiş ücretimi de karşılayacaksınız. Gerisi sizin olsun. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedi Flynn. "Yarın günün ilk ışıklarıyla yola çıkabilecek şekilde hazırlanmalıyız. Askeri malzeme taşıyan bir araba güneye gidecek. Yakından takip edemeyiz tabi ki ama en azından bir süre peşlerinden gidebiliriz. Böylece haydutlar bizden uzak durur."

"Pekâlâ," dedi Kaspar. "Ama önce bir tabut bulmamız gerekiyor."

"Neden?" diye sordu Kenner.

"Çünkü buralarda insanlar ölülerini gömüyor, yakmıyor. Yani şu brandanın altında bir tabut olursa, şu... şeyden çok daha az dikkat çekecektir." Arabayı işaret etti. "Yılan Nehri Kenti'ne kadar böyle gidebilirsiniz ama Vykor Limanı'nda gümrükten zor geçersiniz. Son istirahati için evine getirilen bir arkadaş... Krallık'ta ölüler nereye gömülüyor?"

"Sanırım Serüvencinin Bakışı taraflarında."

"Tamamdır," dedi Kaspar. Üç yeni yol arkadaşına baktı. "Yılan Nehri Kenti'ne varmayı başarabilirsek ganimetlerin bir kısmını kıyafete harcamak zorunda kalacağız. Böyle eşkıya ve kabadayı gibi değil, kültürlü tüccarlar gibi görünmeniz gerekiyor beyler."

McGoin, elini beş günlük sakalının üzerinde gezdirerek, "Haklısın Kaspar," dedi.

"Burada mı uyuyorsunuz?"

Flynn ve diğerleri kafalarını salladı. Flynn, "Yolda bulduğumuz hanlarda kalmaya çalıştık ama imkânsızdı. Durup dururken uyanıp, her şey güvende mi diye kontrol etmek için endişe duyuyorduk," dedi.

"Bazen gecede iki ya da üç kere kalktığımız oluyordu," dedi Kenner.

"O yüzden artık arabanın altında uyuyoruz," dedi McGoin.

"Siz istiyorsanız orada uyuyun. Ama ben sıcak bir banyo, temiz kıyafetler istiyorum ve bu gecem de güzel bir handa geçecek. Bana biraz para ver Flynn."

Flynn birkaç gümüş para çıkardı ve Kaspar'a uzattı. "Sabaha görüşürüz."

Depodan ayrılan Kaspar, kalesini kaybettiğinden beri ilk defa kendini şımartıyordu. Bir terzi bulup yeni bir tunik, pantolon ve birkaç parça giyim eşyası aldı. Üstüne bir de dış ceketi ve metal bir iğneyle kenarına sahte yakut tutturulmuş keçe berelerden aldı. Sonra da kentin en iyi hamamını buldu. Tabii elbette burası, Opardum'daki muhteşem hamamların yanına bile yaklaşamıyordu.

Kaspar kendini tazelenmiş ve canlanmış hissediyordu. Meydandaki hanlardan birinde oda kiraladı. Barda çalışan hoş bir kızla tanıştı. Kızın gönlüne dokunacak birkaç söz ettikten sonra kız, diğer konukların yataklarına çekilmesini ve işlerinin bitmesini bekledi, ardından da Kaspar'ın kapısında bitiverdi.

Bir saat boyunca derin ve güzel bir uyku çeken Kaspar, sıçrayarak uyandı. Etrafına bakındı. Aklı karışmıştı. Sonra nerede olduğunu hatırladı ve yatağındaki kıza dönüp onu incelemeye başladı.

Hoş bir kızdı. En fazla on dokuz yaşındaydı ve o da tıpkı bu işi yapan diğerleri gibiydi. Zavallı kız zengin bir koca yakalamayı ya da en azından bu yaptıkları karşısında cömert bir ödül kazanmayı umuyordu. Evlenir miydi yoksa bir geneleve mi düşerdi, bunu ancak zaman söyleyebilirdi.

Kaspar tekrar kafasını yastığa koydu, fakat bir türlü uyuyamıyordu. Yatakta dönerken kafasındaki her şeyi silmeye çalışıyordu. Fakat her dalışında aklına o araba ve üzerinde yatan şey geliyordu.

Sonunda kalktı ve giyindi. Kız için de bir gümüş para bıraktı. Flynn haklıysa, bu verdiğinden çok daha fazlasını yakında kazanacaktı.

Kapıyı sessizce açarken kız uyandı. "Gidiyor musun?" diye sordu uykulu uykulu.

"Güne erken başlamam gerek," dedi Kaspar ve kapıyı arkasından kapadı.

Karanlık sokaklarda dikkatlice yürüyordu. Bu geç saatte dışarıda düzgün insanların olmayacağının farkındaydı. Nihayet depoya ulaştı. Kapıyı açtığında Kenner'ın uyanık beklediğini, diğerlerininse uyuduğunu gördü.

Kenner yavaşça ona yaklaştı. "Şafak sökmeden buraya düşeceğini biliyordum."

Kaspar, bu cümleye alaylı bir cevap verebilirdi, fakat kendini tuttu. "Sen neden uyanıksın?"

"Aramızdan biri hep uyanık kalır. Sen de burada olduğuna göre artık işimiz biraz daha kolaylaşacak. Saat kaç?"

"Gece yarısını iki saat kadar geçti," dedi Kaspar.

"Öyleyse üç saat de sen nöbet tutarsın. Sonra da McGoin'i uyandırırsın." Kenner arabanın altına geçti, üzerine bir battaniye örttü ve yattı.

Kaspar, üzerine oturabileceği bir sandık buldu ve nöbetine başladı. Kenner kısa süre içinde uykuya dalmıştı, dolayısıyla Kaspar, kendi düşünceleriyle baş başa kalmıştı. Arabaya gidip örtünün altına bakmamak için kendini zor tutuyordu. Onu burada tutan gücün doğaüstü bir şey olduğunu kabul etmiyordu. Kendi seçimleri sonucu buradaydı.

Yakın geçmişini düşünürken tüm büyücülere ve büyülü her şeye sövdü. Çok fazla tesadüf üst üste gelmişti, fakat kadere ya da tanrıların onun burada olmasını istediğine inanmıyordu. Kimsenin maşası değildi. Evet, bir büyücünün yanında olmaktan zevk almıştı, fakat Leso Varen aynı zamanda onun danışmanıydı. Kaspar'a önerdiği şeylerin çoğu iğrenç olsa da, sonuçta verdiği fayda zararlardan hep daha fazla oluyordu. Varen nüfuzlu biriydi. Kaspar'ın

sarayındaki en nüfuzlu danışman belki de oydu. Ancak son kararı hep Kaspar verir, ne yapılıp yapılmayacağını o söylerdi.

Leso Varen'in ilk geldiği günü düşünürken tüm karanlık anıları aklına üşüştü. Büyücü bir gün saraydaki halka açık görüşme sırasında gelmiş, bir süreliğine kalacak bir yer istediğini söylemişti. Zararsız büyülerin basit bir sağlayıcısı diye düşünüldü. Fakat kısa süre içinde Kaspar'ın sarayının demirbaşlarından olmuştu. Zaman geçtikçe de Kaspar'ın bakış açısı değişmeye başlamıştı.

Birden Kaspar, hırslarına öncelik verip vermediğini düşündü. Ya da belki büyücünün tatlı sözleri, üzerinde tahmin ettiğinden daha büyük bir etki yapmıştı.

Kaspar bu beklenmedik düşünceleri bir kenara attı. Ona evini ve kaybettiklerini hatırlatan her şeye karşı derin bir öfke duyuyordu artık. Düşüncelerini Flynn'in anlattıklarına yönlendirmeye çalıştı.

Olayların hepsini sırasıyla aklında tutmaya çalışıyordu. Triagia'dan gelen tüccarların Novindus'a kadar gitmeleri nadir görülen bir durum olsa da hiç duyulmamış bir şey değildi. Ve bu zamana dek Krallıklar Denizi'nde görülmemiş zenginlikleri arayan böyle bir grubun burada olması da gayet mantıklıydı. Hem kendisi hem de bu adamların bu küçük kasabada karşılaşması, üstüne de ortak bir amaç bulmaları pek olası değildi, fakat tesadüf de olabilirdi.

Hem ak saçlı büyücünün onu nerede bıraktığının kaderle ne ilgisi olacaktı? Kaspar'ın oraya bırakıldığı birkaç dakika içinde ölmesi muhtemeldi. Kim ya da nasıl bir güç kaçıp yabandaki günleri atlatacağını bilebilirdi ki? Birileri onu izlemiyordu ya. Flynn'le karşılaştığı yere gelene kadar Kaspar uzun süre büyük zorluklarla yüzleşmişti.

Ayağa kalktı ve sessizce yürüdü. Tüm bu olaylar artık sinirlerini yıpratmıştı. Kendi çıkarları dışında bir şeylerin kendisini etkilediği düşüncesi midesini bulandırıyordu. Onun konumundaki pek çok insan gibi o da tanrılara olan görevini yerine getirmişti: Tapınaklara adak vermiş, belli önemli günlerde tapınak ayinlerine katılmıştı.

Ancak tüm bunları, bu düşünceyi kabullendiğinden değil, görev mantığıyla yapmıştı. Elbette ki Midkemia'da yaşayan hiç kimse tanrıların varlığını inkâr edemezdi. Güvenilir kaynaklardan alınan pek çok hikâye, zaman içerisinde yaşanan olaylarda araya girmiş tanrıların varlığını doğruluyordu. Ancak Kaspar, her şeye gücü yeten bu varlıkların, kendisiyle uğraşamayacak kadar meşgul olduklarını düşünüyordu.

Arabaya baktı ve yavaşça brandanın altındaki şeye yaklaştı. Örtüyü kaldırarak siyah miğfere baktı. Meşum bir duruşu vardı.

Kaspar uzanıp miğfere dokundu. Bir hayat belirtisi -bir titreme ya da his- olabileceğini umuyordu biraz da. Ancak buz gibi metalden başka bir şey yoktu. Ne var ki bu metal, bildiği başka hiçbir metale benzemiyordu. Bir süre daha zırha baktıktan sonra örtüyü kapadı.

Kutuların olduğu yere döndü ve bir süre boyunca, o cansız şeye bakarak içine işleyen huzursuzlukla boğuştu. Derken onu neyin rahatsız ettiğini anladı. Zırha, cesede, ya da her neyse ona bakarken içinden bir türlü o şeyin ölü olmadığı hissini atamıyordu. Sadece orada yatıyordu. Bekliyordu.

Kaspar, hemen önlerinde giden kervana eşlik etmekle görevli *jemedar*'la uzun bir konuşmaya dalmıştı. Memurun yaşına bakarak, Kaspar bu jemedar'ın, Olasko ordusundaki teğmenlere denk geldiğini düşündü. Genç adamın yanındaki *havildar,* her orduda görülebilecek yaşlı çavuşlardandı.

Konuşmanın sonunda jemedar -ismi Rika'ydı- Kaspar ve arkadaşlarının, kervanı makul bir mesafeden takip etmesine izin verdi. Fakat hemen arkalarında olamazlardı. Tabuta da şöyle bir baktı, ancak içini görmek için ısrar etmedi. Bu dört kişilik grubun, otuz kişilik kervan için bir tehdit oluşturabileceğini düşünmüyordu bile.

Sonunda Kaspar, çok akılda kalacak cinsten olmasa da, düzgün bir şekilde, iğdiş edilmiş bir atın üzerindeydi. Yolda yeterli dinlenme

fırsatı, yemek ve su verilirse, at Yılan Nehri Kenti'ne kadar uzun bir yolculuğu kaldırabilirdi. Kenner, siyah bir doruya binmişti. McGoin ve Flynn'se arabayı kullanıyordu. Attan ziyade katır veya öküz çekişine uygun olarak tasarlanmış sağlam fakat sıradan bu yük aracı, yine de gayet iyi bir hızda ilerliyordu.

Flynn, Kaspar'a arabadaki diğer sandıklarda neler olduğunu da göstermişti. Kaspar bu adamların, ganimetleri kaybettikleri arkadaşlarının ailelerine dağıtmadaki azmine de hayran kalmıştı. Sandıktaki altın ve diğer parçalar, o üçünün zengin birer hayat yaşamasına fazlasıyla yeterdi.

Ne var ki tüm bu olaylarda bir şeyler Kaspar'ı rahatsız ediyordu. Kendini, imkânsız olsa da her şeyin bir tesadüften ibaret olduğuna ne kadar inandırmaya çalışsa, sonunda bir şeylerin yolunda gitmediğine o kadar inanıyordu.

Bu tuhaf duyguları Leso Varen'le vakit geçirirken de hissetmişti. Sanki hayatını dışarıdan izliyormuş gibi kendinden kopuk ve uzaktı yine. Fakat bu kez, bunların gerçekten yaşandığının farkındaydı.

Belki üç yol arkadaşı haklıydı ve zırh -artık onun bir zırh olduğunu düşünmeye çalışıyordu- onunla temasa geçen herkes üzerinde bir güç sahibi oluyordu. Belki bundan kurtulmak için ta Yıldızlimanı'na kadar gitmek zorunda kalacaktı. Fakat ne olursa olsun, bunun uzun ve çetin bir yolculuğun daha tek bir ayağı olduğunu biliyordu. Elbette daha birkaç hafta öncesine kadar, onu amacına biraz daha yaklaştıracak bu yolculuğun hayalini bile kuramıyordu.

Öğle vakti geldiğinde Kaspar ve Kenner, Flynn ve McGoin'le yer değiştirdi ve arabayı kullanmaya başladı. Askerler hâlâ görünürde olduğundan, muhafızlara lüzum yoktu. Ancak her iki sürücü de oldukça gergindi ve sürekli dönüp yola bakmaktan kendilerini alamıyorlardı.

Sonunda Kaspar, "Takip edilmekten mi korkuyorsun?" dedi.

"Evet, her zaman," dedi Kenner. Ancak daha fazla bir açıklama yapmadı.

Her yüz metrede bir karşılarına çıkan ordu bekçilerine rağmen, dört adam ateşin başında sırayla nöbet tutuyordu. Üçüncü nöbet Kaspar'ındı. Gecenin en karanlık vaktinde iki saatlik nöbet tutacaktı.

Uyanık kalabilmek için bildiği tüm numaraları denedi. Olasko ordusuyla sefere çıktığı ilk sene babası öğretmişti bunları. O zaman daha on bir yaşındaydı.

Ateşe bakmıyordu. Ateşin gözünü bağlayacağını, onu büyüleyeceğini ve karanlığa bakması gerektiği anda etrafını görmesini engelleyeceğini biliyordu. Gözlerini uzun süre bir yere dikip bakmıyordu. Yoksa hayali şekiller görebilir, gereksiz paniğe kapılabilirdi. Arada gökyüzünde gittikçe küçülen aya ya da uzaktaki yıldızlara bakıyordu. Bu sayede sürekli bir boşluğa bakarak gözlerini yormamış oluyordu.

Nöbeti başlayalı bir saat kadar olmuştu ki, arabanın etrafında bir kıpırtı olduğunu fark etti. Karanlıkta ne olduğu tam anlaşılmıyordu. Hızla arabanın olduğu tarafa gitti. Ateşin tam kıyısında yine bir şeyler gördü. "Uyanın!" dedi arkadaşlarına. Hâlâ gözlerini o noktadan ayırmıyordu.

Diğer üçü uyandı. "Ne var?" dedi Flynn.

"Orada, ateşin ilerisinde bir şey var."

Üç adam da arabanın altından çıkarak kılıçlarını çektiler. "Nerede?" dedi Kenner.

"İşte orada," dedi Kaspar. Kımıldanmayı gördüğü yeri işaret ediyordu.

"Kaspar, sen benimle gel," dedi Flynn. "Bizi izleyin, arkamızı kollayın," dedi geride kalan iki adama da.

İki adam kılıçları hazırda yavaşça ilerliyorlardı. Kaspar'ın gösterdiği noktaya ulaştıklarında bomboş otlakla karşılaştılar. "Burada bir şeyler gördüğüme yemin edebilirim," dedi Kaspar.

"Sorun değil," dedi Flynn. "Biz buna alışkınız. Bir şey yapmamaktansa güvende olmak daha iyi."

"Bu daha önce de mi oldu?"

Karanlıkla karşılaştırıldığında nispeten biraz daha sıcak olan ateşin yanına geldiklerinde Flynn, "Çok sık olur," dedi.

"Kim olduğunu görebildin mi?" diye sordu Kenner.

"Sadece bir karaltı görebildim."

McGoin sürünerek arabanın altına girdi. "Bu da iyi bir şey."

"Neden?" dedi Kaspar.

"Çünkü bu ciddi olmadığı anlamına gelir," dedi McGoin. "Ne olduğunu görebiliyorsan... İşte o zaman iş ciddi demektir."

"Ciddi olan nedir?" diye sordu Kaspar. Diğerleri arabanın altındaki yerlerini alıyordu.

Kenner, "Keşke ne olduğunu bilsem," dedi.

Kaspar, "Bu hiç mantıklı değil," dedi.

"Hayır, değil," diye onayladı Flynn. "Etrafa iyi bak ve bir saat sonra beni uyandır."

Gecenin geriye kalanı olaysız geçti.

Nabunda köyüne geldiklerinde, kervana eşlik eden devriye, bölge amirine rapor vermek için yanlarından ayrıldı. Jemedar, kasabaya doğru yol alan Kaspar ve yol arkadaşlarına içtenlikle el salladı.

"Araba için depo bulmamız gerek," dedi Flynn. "Sonra da bölgenin güneyiyle ilgili bilgi toplamalıyız."

Günün büyük bir bölümünü, araba için uygun bir yer aramakla geçirdiler, çünkü tüm depolar doluydu. Sonunda açık ahırlardan

birinin köşesine arabayı bırakmaya karar verdiler. Normal fiyatın da üç katını ödediler.

Nabunda, savaşın getirdiği karşıtlıkların içine çekilen insanlarla doluydu. Asker eşleri ve sempatizanlar da vardı, askerleri hevesli müşteriler veya kolay lokma olarak görenler de -hırsızlar, şarlatanlar, yankesiciler ve terziler gibi. Aslında onlar da ellerine bir iş geçsin diye çabalıyorlardı.

Kalabalık bir hana girmişlerdi. Kaspar, "Şu sınır çatışması tam bir savaşa dönecek gibi," dedi.

Sandalyelerini çekerken Flynn, "Nereden anladın?" dedi.

Yaşlıca fakat hâlâ çekici bir garson kadın yaklaştı ve yemek için siparişlerini aldı. Kadın gittikten sonra McGoin, "Paralı asker olmadığını söylemiştin diye hatırlıyorum," dedi.

"Doğru ama askerdim," dedi Kaspar. "Doğrusunu söylemek gerekirse hayatımın büyük bölümünü Olasko ordusunda geçirdim."

"Neden ayrıldın peki?" diye sordu Kenner.

Çok fazla detay vermek istemeyen Kaspar, "Son savaşta kaybeden taraftaydım," dedi. Etrafına bakınırken, "Fakat bu zamana kadar gördüğüm dövüşlerden, yaklaşan bir savaş hazırlığını hissedebilirim: Ve kendi ceplerini doldurmak için adetten savaşı kullananları da," dedi. Bir iskambil oyununun başladığı köşedeki masayı işaret etti. "Ne oyunu oynadıklarını bilmiyorum ama bahse girerim sırtı köşeye dönük olan adam oyunu başlatmıştır. Ayrıca kendi destesini kullandığına da bahse girebilirim."

Hemen ardından Kaspar, karşı köşedeki sıradan giyimli bir başka adamı işaret etti. "Eminim bu adamlar da tüccar. Tıpkı sizin gibi. Müşteri kitlesi -tıpkı bizim genç Jemedar Rika'nın olduğu gibi-üniformalarının tam üzerlerine oturmasını isteyen askerlerden oluşan bir terzi veya uzmanlığı, bir generalin gözüne çarpacak kadar güzel binici çizmeleri olan bir çizmeci. Belki aralarında bir lehim ustası da vardır. Ne de olsa savaş arifesinde kocalarına yemek yapacak

kadınların tencerelerinin onarılması gerekir." Tekrar dönüp arkadaşlarına baktı. "Evet, tüm bunlar büyük bir savaşın geldiğini gösteriyor dostlarım."

Flynn'in canı sıkılmış gibiydi. "Güneye gitmek biraz zor olabilir."

"Orasını hiç bilemezsin," dedi Kaspar. "Savaş karmaşa demektir ve karmaşadan pek çok fırsat doğar."

Yemekleri gelince, konuşmaları da azaldı.

Kasabada tutulacak oda yoktu. Dolayısıyla dört arkadaş yine ahıra döndü. Ahırda çalışan çocuk, güvercinlikte uyuyakalmıştı. Dörtlünün gelmesi onu uyandırmadı bile.

"Ne gözcü ama!" dedi Kenner. Nöbete kalmayacak üç kişi, uyumak için arabanın altına girdi.

Kaspar hemen uykuya dalmıştı, ancak sürekli bir tehlike seziyordu. Aslında rüya da görmüyordu. Birden yanında birinin olduğunu hissetti ve gözlerini açtı.

Zırh hemen yanı başında dikilmiş duruyordu. Kara miğferin içinden bir çift kırmızı, uğursuz göz ona bakıyordu. Kaspar bir an için hiçbir şey yapamadan kaldı. Sonra birden, adeta bir kedi gibi, zırhlı şekil kara kılıcını çekti ve Kaspar'a saldırmak üzere kaldırdı.

Kaspar doğrulurken kafasını arabaya öyle bir çarptı ki neredeyse bayılacaktı. Gözleri bulanmış, kararmıştı. Bir yandan bağırırken bir yandan el yordamıyla kılıcını bulmaya çalışıyordu.

Bir çift el onu tuttu. Flynn, "Ne oldu?" dedi.

Kenner, "Sadece bir rüya bu dostum," dedi.

Kaspar, gözünde biriken yaşları sildi. İlk nöbeti alan Flynn, eğilmiş karşısında duruyordu. Kenner'sa hâlâ yanında yatıyordu.

Kaspar arabanın altından çıkarak etrafına bakındı. Sonra çadır bezinden örtüyü kaldırdı. "Yemin ederim..." diye mırıldanıyordu elini

tabutun üzerine koyarken.

Flynn, "Biliyoruz," dedi.

McGoin, "Hepimiz o rüyayı gördük. O şey sanki canlanıyor," dedi.

"Hepiniz mi gördünüz?"

"Arada sırada görüyoruz bu rüyaları," dedi Kenner. "Zaten insanı rahatsız etmeye başlamadan bile bu şeyin yanında durulmuyor."

"Uyuyabilirsen uyumaya çalış," dedi Flynn.

Kafasında vurduğu yeri tutan Kaspar, "Hayır," dedi. "Senin nöbetinin geri kalanını ben devralayım. Kendi nöbetimi de tutarım. Gece yarısını iki saat geçtikten sonra da McGoin'i kaldırırım."

Flynn tartışmadı ve Kaspar'ı uzun nöbetiyle başbaşa bıraktı. Kaspar, canlı ve yoğun rüyayla boğuştu. O tabuta dokunduğu anda hissettikleri onu çok rahatsız etmişti. Bir an için, tıpkı kara kılıç gibi, o da titremişti.

McGoin'i uyandırdıktan sonra dahi Kaspar uyuyamadı.

-8-
KOMUTAN

Muhafız durmalarını işaret etti.

Atlı yanlarına doğru gelirken, Flynn atları yolun kenarına doğru çekti. Muhafız subadardı, yani Olasko ordu sistemine göre kıdemli onbaşı veya astçavuş olabilirdi. Dahil olduğu devriyenin diğer görevlileri de atlarından inmiş, küçük bir tepeciğin arasından geçen dar kesiğin çevresindeki kayalar, çalılıklar ve kesik birkaç ağacın arkasında siper almışlardı.

Onlara doğru gelen muhafız, "Yolun buradan gerisi kapalı. Bir bölük Sasbataba muvazzafıyla karşılaştık. Köylerden birini işgal etmişler," dedi.

"Onları haklayacak mısınız?" diye sordu Kaspar.

"Talimatlara göre onlarla irtibata geçmem, geri çekilmem, haber yollamam ve destek için beklemem gerekiyor."

Subadarın komutasındaki devriyeye bakarak, "İhtiyatlı bir yaklaşım," dedi Kaspar. "Adamlarının ne kadar yorgun olduğunu da göz önünde bulundurursak, bunun muhtemelen iyi de bir karar olduğunu söyleyebiliriz."

"Bir aydır buradayız," dedi subadar. Daha fazla konuşmak istemediği her halinden belli oluyordu. "Güneye gitmek istiyorsanız başka bir yol bulmanız gerekecek."

Kaspar Flynn'in yanına giderek olayları anlattı. "Geçtiğimiz son köyde güneydoğuya inen bir yol vardı," diye de ekledi.

"Daha iyi bir seçenek düşünemiyorum ben de," dedi Flynn. Arabayı geldikleri yöne doğru geri çevirmeye koyuldu.

Kuzey yoluna çıkalı daha birkaç dakika olmuştu ki, büyük bir süvari birliği yanlarından geçti. Flynn arabayı yolun kenarına çekerek,

askerlerin geçmesini bekledi. Sonra yolculuklarına devam ettiler.

Daha iki saat önce geçtikleri köy -Higara- şimdi adeta bir askeri kampı andırıyordu. Yol boyunca muhafızlar, yerlerini almak için oradan oraya koşturuyorlardı. Küçük köye giren araba kimsenin umurunda değildi. Fakat Kaspar, bunun çok uzun sürmeyeceğini biliyordu. Askeri bir araç boşaltılıyordu. Köy hanının operasyon karargâhı haline getirildiği de anlaşılabiliyordu.

"Galiba şu Raca, subadar ve devriyesi her ne bulduysa onunla epey ilgileniyor," dedi Kaspar.

Flynn ve diğerleri de onaylayarak kafa salladılar. Kenner, "Ben ordudan pek anlamam ama bu ordu oldukça büyük gibi," dedi.

Kaspar kuzeyi işaret etti. "Şu toz bulutunun boyutuna bakılırsa ordunun epey büyük olduğunu söyleyebiliriz. En az bir askeri birliğin buraya doğru geldiğini tahmin ediyorum."

Kimselere görülmeden hızla ilerlemeye çalışıyorlardı. Fakat güneydoğu yoluna döndüklerinde, bir bölük asker yollarını kesti. "Siz nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?" dedi sert görünümlü bir subadar.

Kaspar, atını adamın yanına doğru sürdü, sonra atından indi ve, "Biz yalnızca Yılan Nehri Kenti'ne gitmeye, hazırlandığınız bu hücum hareketinden kaçmaya çalışıyoruz," dedi.

"Demek hücuma hazırlanıyoruz biz, öyle mi?" dedi asker. "Neden böyle söyledin?"

Kaspar çevresine bakıp gülmeye başladı. "Buraya doğru yaklaşan piyade birliği ve daha önce gördüğüm üç süvari grubu, bunun yeterli kanıtı."

"Arabada ne var?"

"Tabut," dedi Kaspar. "Yeşil Deniz'in ötesinden gelen yabancılarız biz. Yoldaşımızı eve götürüp gömebilmek için bir gemiye binmeye çalışıyoruz."

Kaspar'ın astsubay olduğunu düşündüğü asker, arabanın arkasına geçerek tabutun kapağını açtı. "Onu dünyanın bir ucuna kadar sırf gömmek için taşımaya karar verdiyseniz arkadaşınızı epey seviyor olmalısınız. Burada da güzel topraklar vardır." Tabutu incelerken, "Bir günden fazla sürmez, burada da epey ceset olacak," dedi. Arabaya çıktı. Kenner ve Flynn'in oturduğu yere yasladıkları sandığı gördü. "O ne?"

Kaspar, "Biz tüccarız. O da bu yolculuk sonunda kazandıklarımız," dedi.

Subadar, "Açın şunu," dedi.

Flynn ümitsizlik içinde Kaspar'a bakarken Kaspar, "Saklayacak bir şeyimiz yok bizim," dedi.

Flynn Kaspar'a anahtarı verdi ve Kaspar da sandığı açtı. Subadar, "Burada bir servet yatıyor. Bunları dürüst yollardan kazandığınızı nereden bileceğim?" dedi.

"Aksini düşünmek için bir sebebin yok da ondan," dedi Kaspar. "Eşkıya olsaydık bunları savaş alanından geçirmeye çalışmazdık. Büyük olasılıkla kuzeye gider, kafaları çekip gönlümüzü eğlendirirdik."

"Söylediklerinde haklı olabilirsin. Ama artık bu benim sorunum değil. Komutanım bu işle ilgilenecek."

Herkese atlarından inmelerini emretti. İki muhafıza da, arabayı ahıra çekmelerini işaret etti. Dördü de atlarından inince, "Beni takip edin," dedi.

Komuta merkezinin kurulduğu hana götürdü onları. Bir köşede sessizce durmalarını söyledi. Onlar da söylenilenleri uyguladı. Önce ast, sonra kıdemli bir görevliyle konuşan Kaspar, bu sırada hep subadarı takip ediyordu.

Kıdemli askerin üzerinde, cansız fakat düzgün kesimli bir tunik vardı. Yaka ve bilek kısımları altın biyelerle işliydi. Kafasındaysa beyaz bir sarık vardı. Parlak kırmızı renge boyanmış at kılından püskül de tam

ortasından gümüş bir iğneyle sarığa tutturulmuştu. Kaspar'ın seneler senesi kullandığı gibi düzgünce kesilmiş bir sakalı vardı. Dört adama yaklaşmalarını işaret etti.

Kumandan, "Şubatlarım tüccar olduğunuzu iddia ettiğinizi söyledi," dedi.

Hürmetini gerektiği kadar gösteren bir ifadeyle, "Öyleyiz efendim," dedi Kaspar.

"Tanınmış tüccarlara göre oldukça kaba görünüyorsunuz."

Kaspar doğrudan adamın gözlerine baktı. "Çok şey geldi başımıza. Bu işe başladığımızda tam otuz kişiydik..." Kaspar gruba sonradan katıldığı gerçeğini belirtmedi elbette. "...Şimdiyse dört kişi kaldık."

"Epey de ganimet toplamış gibisiniz."

"Ganimet değil efendim, dürüstçe elde edilmiş kazançlar," dedi Kaspar sükûnet ve inandırıcılığını bozmadan.

Kumandan Kaspar'a uzun bir bakış attıktan sonra, "Yabancı olmanız sizin lehinize," dedi. "Çünkü aptal Sasbataba Kralı'nın bile yanlarında bir tabut ve servet değerinde altın taşıyan arabalı dört yabancıyı casus zannedecek kadar sersem olduğuna inanmıyorum.

"Hayır, size güvenmek zorunda kalacağım, çünkü tüccar mısınız yoksa suçlu mu, buna karar verecek vaktim yok. Bu bölge teşkilatının ilgileneceği iş. Benimse iğne deliğinden halat geçirmem gerekiyor."

Kaspar, haritanın yayılmış olduğu masaya baktı. Zamanında, bu durumu anlamasını sağlayabilecek kadar askeri harita okumuştu. "Yolun üç kilometre kadar yukarısındaki daralma, hem lehinize hem aleyhinize çalışabilir."

"Olayı iyi çözümledin yabancı. Asker miydin?"

"Öyle."

Kumandan Kaspar'a bir kez daha uzunca baktı. "Rütbeli miydin?"

"Komutadaydım," dedi Kaspar sadece.

"Yoldaki geçidi gördün mü?"

"Gördüm. Saldırı noktasından ziyade korumak isteyeceğim bir yer."

"Sorun şu ki bizim bu geçidin öbür tarafında olmamız gerekiyor."

Kaspar izin istemeden haritaya döndü. Bir süre baktıktan sonra, "Süvarilerinizi geri çekebilirsiniz bile. Orada olmaları neredeyse hiçbir işe yaramaz. Tabii yolda ikişer ikişer indirilmelerini istiyorsanız o başka," dedi.

Kumandan subayı yanına çağırdı. "Bir atlı gönder. Süvariler köye dönsün. Ön tarafta da bir haberci takımı olsun."

"Madem tavsiye veriyorum," dedi Kaspar, "O zaman geçidi tutan adamların neredeyse bir aydır ağızlarına sıcak lokma koymadıklarını da söyleyeyim."

"Bunun farkındayım."

Haritaya bakan Kaspar, "Ben de tavsiye isteyebilir miyim?" dedi. "Güneydoğu yolundan gidersek bu kargaşayı atlatabilir miyiz?"

Kumandan güldü. "Hem de nasıl! O yol sizi Yılan Nehri'ne çıkarır. Oradan da tekneye binebilirsiniz. Ama şu günlerde böyle bir yolculuk oldukça tehlikeli sayılabilir." İç geçirerek, "Büyükbabamın zamanında Yılan Nehri Kenti, onlarca kilometre yukarıya kadar her şeyi sükûn ve kontrol altında tutabiliyordu. Ayrıca bölge yöneticileri de oranın sakin kalmasında büyük rol oynuyordu. Yalnızca arada bazı sürtüşmeler yaşanıyordu. O zamanlar bir tüccar isterse yanında bir muhafız takımı olmadan istediği her yere gidebilirdi. Şimdiyse yanında paralı asker yoksa yolculuğunu ertelemen bile gerekebiliyor. Üstelik paralı asker bulmak dahi buralarda oldukça zor," dedi.

"Tüm askerler bu üniformayı taşıyor anlaşılan," dedi Kaspar gülümseyerek.

"Ya da Sasbataba'nın üniformasını." Kaspar ve arkadaşlarına kötü bir bakış atarak, "Üzerinizde biraz daha az gri olsaydı sizi gördüğüm yerde öldürtürdüm," dedi. Ardından elini kaldırıp, "Fakat şimdilik senden bir tavsiye daha almak bana yetecek. Haritaya ilk defa bakan birinin yorumları, benim için değerli. Haritaya bak ve şu dar geçidi nasıl atlatırdın onu söyle," dedi.

"Savunmacıların nasıl mevzilendiğini ve hangi kaynakların sunulduğunu bilmeden sağlıklı bir yorum yapamam."

"Diyelim ki bu yarığın yaklaşık bir saat güneyindeki köyde yeteri kadar kuvvet var. Düşman da yarığı çevreleyen kayaların öteki tarafına ve diğer yandaki ormanlık alana birkaç grup okçu yerleştirmiş."

Kaspar haritaya uzunca baktıktan sonra, "Etraflarından dolaşırım," dedi.

"Yani adamları arkanda mı bırakırsın?"

"Neden olmasın?" Haritada bir noktayı işaret etti. "Burada güzel, geniş bir vadiniz var. Ne olsa, belki buranın batısında, üç günlük uzaklıkta." Parmağıyla bir hat çizdi. "Kalabalık yaratıp varsa civardaki izci ve casusların aklını karıştırmak için buraya yeterince adam koyar, sonra da yarığın olduğu yere birkaç bölük piyadeyi trompetler, sallanan bayraklar eşliğinde yollardım. Ardından da siper kazılırdı. Adamları orada bekliyormuşsunuz izlenimi verirdi bu.

"Sonra, piyadeler onları meşgul ededursun, ben bir araya getirilebilen tüm atlı okçularla beraber üç süvari grubunu batıya yollardım. Atlı piyadeleri ormanlıktaki ve tepelerdeki Sasbataba'nın adamlarının arkasında bırakıp dümdüz köye at sürerdim. Böylece arada kalmaz, onların okçularını tuzağa düşürmüş olurdum. Üstelik köyü de kazanırdım."

"Fena bir plan değil. Hem de hiç fena değil." Kaspar'a bakarak, "Senin adın ne?" dedi.

"Ben Olasko'dan Kaspar." Yanındakilere dönerek, "Bunlar da Adalar Krallığından arkadaşlarım Flynn, Kenner ve McGoin," dedi.

"Peki, arabadaki talihsiz adam?"

"Grubumuzun eski lideri Milton Prevence."

"Demek Adalar Krallığı, öyle mi?" Oranın bir efsaneden ibaret olduğunu sanıyordum," dedi kumandan. "Adım Alenburga. Tugay Generaliyim."

Kaspar hafifçe- eğilerek selam verdi. "Tanıştığımıza memnun oldum General Alenburga."

"Elbette öyle olacak," dedi kumandan. "Başka biri görmüş olsa hiç zahmete girmeden öldürürdü sizi." Subadara işaret verdi. "Bu adamları binaya alın ve kilitleyin."

Flynn bir şey söyleyecek oldu, fakat Kaspar elini kaldırarak onu susturdu. "Ne kadar süre orada kalacağız?" diye sordu generale.

"Şu deli saçması planının işe yaradığını gördükten sonra serbest kalırsınız. İzcileri bu öğleden sonra göndereceğim. Her şey yolunda giderse bu hafta içinde ikimiz de güneye doğru yola çıkabiliriz."

Kaspar kafasını sallayarak, "Şayet çok ileri gitmiş olmuyorsak kendi erzaklarımızla biz ilgilenmek isteriz," dedi.

"Hayır, ileri gitmiş olmazsınız ama bu zahmete girmeye hiç gerek yok, çünkü köyde yemek kalmadı. İkmal subayımız bırakılan her şeyi bir tencereye alıp kaldırdı. Ama merak etmeyin. Karnınızı doyururuz. Lütfen bu akşam yemekte bana eşlik edin."

Kaspar kafasını hafifçe eğerek kumandana evet cevabını verdi ve ardından, arkadaşlarıyla beraber subadarın peşine düştü. Kasaba meydanının biraz ötesinde, küçük bir eve varmışlardı. Subadar, evin içini gösterdi. "Kapı önlerinde, pencerelerde muhafızlar var. Yani ben buraya güzelce yerleşin derim beyler. Yemek vakti sizi almaya geleceğiz."

Kaspar takım arkadaşlarını içeri aldı ve sonradan yapılma bu hapishaneyi incelemeye başladı. İki odalı küçük bir binaydı burası. Bir mutfağı ve bir yatak odası vardı. Hemen ön tarafta da orta büyüklükte bir bahçe ve bir kuyu bulunuyordu. Yenilebilir ne varsa her şey toplanmıştı bahçeden. Dolap da bomboştu. Odada yalnızca iki yatak olduğunu gören Kaspar, "Bu gece ben yerde yatarım. Sırayla gideriz," dedi.

Flynn, "Sanırım başka çaremiz yok," dedi.

Kaspar sırıtarak, "Hayır yok ama bu işten karlı çıkabiliriz," dedi.

"Nasıl karlı çıkacağız?" diye sordu Kenner.

"General Alenburga olur da bizi öldürtmezse Yılan Nehri Kenti yakınlarına kadar bize eşlik bile edebilir. Korunma için bir ordu eşliğinde ilerlemek, paralı asker tutmaktan çok daha iyidir."

McGoin kendini yatağın üzerine attı. Kapı aralığından, "Sen öyle diyorsan öyledir Kaspar," dedi.

Kenner girişteki odada ocakla masa arasındaki sandalyeden, "Aranızdan bir deste iskambil kâğıdı getirmeyi akıl eden biri oldu mu?" dedi.

Aradan geçen üç geceden sonra general ve ekibiyle yapılan yemeklerin daveti tekrarlanıp duruyorlardı. Alenburga'nın ekibinde beş genç subay, bir kıdemli danışman ve bir miralay vardı. General sahiden de güler yüzlü bir ev sahibiydi. Yemek ziyafet tadında değildi fakat Kaspar'ın yolda yediği yemeklerden daha iyiydi. Yanında şarap sunmamış olsalar da bolca bira vardı ve generalin erzak görevlileri ellerindeki kısıtlı sayıda malzemeye rağmen yeterince çeşit çıkarmıştı.

Yemekten sonra general, Kaspar'dan yanında kalmasını istedi. Flynn ve diğerleriniyse, birkaç adam eşliğinde odalarına geri yolladı. Kaspar'ın takımı gittiğinde general de emir erini ve muhafızları dışarı yolladı. İki bardak çıkardı. Sonra da ot yatağının yanındaki çantadan

bir şişe şarap aldı. "Askerler için yeterince şarap yok ama böyle zamanlar için sakladığım birkaç şişe var."

Kaspar, generalin uzattığı bardağı alırken, "Neyi kutluyoruz?" dedi.

"Küçük bir kutlama aslında," dedi general. "Sizi astırmayacağım."

Kaspar bardağını kaldırarak, "Buna içilir," dedi ve bir yudum aldı. "Çok güzelmiş," dedi sonra. "Hangi üzümden yapıldı?"

"Şiraz." General bir yudum aldı. "Civar bölgelerde yetişiyor."

"Bundan eve bir iki şişe götüreyim de..." Bu şaraptan biraz eve götürüp uşağına Opardum'daki şarap tüccarlarından benzer birkaç numune getirtmelerini isteyeceğini, böylece şarabın yapıldığı üzümü Krallık veya Kesh'te aratabileceğini söyleyecekti. Fakat yeni hayatının gerçekleri üzerine kara bir bulut gibi çökmüştü. "... Götüreyim de bu güzel akşamları birkaç defa hatırlayabileyim."

"Savaş zamanında güzel bir akşam geçirebilmek insana iyi geliyor," dedi general. "İzcilerimden gelen habere göre, durum tam da senin beklediğin gibi gelişiyor. Kolaylıkla etkisiz hale getirilebilecek dağınık devriyeler ve batı kanadında keskin bir hücum çizgisi var. Artık casus olmadığınıza kesinlikle eminim."

"Ben bu kararı çoktan vermiş olduğunu zannediyordum."

"Biraz daha ihtiyatlı olmaktan kime zarar gelir ki! Anlattığınız hikâyenin pek muhtemel olmadığına, hareketlerinizin de alışılmadık olduğuna kanaat getirmiş, son derece zeki casuslar olabileceğinizi düşünmüştüm. Aslında bu konuda şüphelerim de yok değildi ancak dedim ya, ihtiyatlı olmaktan kime zarar gelir!" Gülümseyerek içkisinden bir yudum daha aldı. "Düşmanlarımız bize sırf sahte bir üstünlük duygusu vermek için büyük bir zaferi elleriyle sunmayacaktır. Hem güneydeki iki köyü alırsak Sasbataba ya barış talebinde bulunmak zorunda kalır ya da bozguna uğrar. Kral aptal olabilir ama generalleri öyle aptal değil. Bundan bir ay sonra barış sağlanacaktır."

"İşte bunu dört gözle bekleyebiliriz," dedi Kaspar.

"Yılan Nehri Kenti'ne olan yolculuğunuz da böylece daha kolaylaşır," dedi general. "Bu sınır çatışmalarının ne kadar çirkinleşebileceğini ve durumun ticareti nasıl etkileyeceğini tahmin bile edemezsin."

"Sanırım tahmin edebiliyorum," dedi Kaspar.

General Kaspar'a uzunca baktıktan sonra, "Aslında bir asilzadesin, değil mi?" dedi.

Kaspar hiçbir şey söylemeden kafasını salladı.

"Arkadaşların bunu biliyor mu?"

Kaspar şarabından bir yudum aldıktan sonra, "Onların bunu bilmesini istemiyorum," dedi.

"Eminim bunun için iyi bir sebebin vardır. Anladığım kadarıyla evinden çok uzaktasın."

"Evim neredeyse dünyanın öbür ucunda," dedi Kaspar. "Ben... Bir düklüğün başındaydım. On beşinci Olasko Dükü'ydüm. Ailemin Roldem tahtıyla -bölgenin en güçlü olmasa da en nüfuzlu krallıklarından biridir- soy ve evlilik anlamında doğrudan bağlantısı vardı. Ben..." Flynn ve diğerleriyle karşılaştığından bu yana düşünmediği şeyler aklına gelince gözleri daldı bir an. "Bir hükümdarın düşebileceği en kötü iki hatanın pençesine düştüm."

Alenburga, "Kibir ve insanın kendini kandırması," dedi.

Kaspar güldü. "Öyleyse üç olsun. Çünkü bir de hırs var."

"Elindeki güç sana yetmedi mi?"

Kaspar omuzlarını kaldırdı. "Bana kalırsa iki tür güç sahibi insan vardır. Tabii aptalları da sayarsak üç diyebiliriz. Ama yönetecek kadar aklı olanlar içinde ya kaderin verdiklerine razı gelenlerdensindir ya da sürekli olarak elindekileri artırmanın yolunu arayanlardan. Korkarım tabiatım gereği ikinci türe daha yakınım ben. Elimden geldiğince iyi bir hükümdarlık sürmek, varislerime de muhteşem bir miras bırakmak istedim."

"Yani senin hatan daha çok kibrin ve hırsından olmuş."

"Anlamışsın."

"Benim de Raca'yla kan bağım var fakat sıkıntılı bölgelere hizmet ve huzur götürmekten başka bir amacım yok. Kuzenim çok zeki bir adamdır. Oğlum yok, fakat olsaydı bile bırakacağım mirasa sahip çıkabilecek daha iyi birini düşünemiyorum. O çok... Olağanüstü biri. Onunla asla karşılaşamayacak olman ne yazık!"

"Neden asla dedin?"

"Çünkü bir an evvel yoluna gitmek istiyorsun ve kuzeydeki Muboya'ya gitmek asla planların arasında olmayacaktır."

"Sanırım haklısın. Artık gidebilecek miyiz peki?"

"Henüz değil. Senin şu deli planını uygulayıp kaybedersek..."

"Benim planım mı?" dedi Kaspar gülerek.

"Kaybedersek senin planın olur elbette. Kazanırsak da bu şahane zaferin ardındaki dâhi ben olurum."

"Elbette ya," dedi Kaspar. Bardağını onu onurlandırır gibi kaldırdı ve içkisinden yudumladı.

"Eve dönmeyi bu kadar istemen çok yazık. Güçlü bir hükümdarın dünyanın öbür tarafında bir grup tüccarla seyahat ediyor olmasının ardında muhteşem bir hikâye yatıyor olmalı. Burada kalmaya karar verirsen senin için kıdemli bir görev bulabilirim. Yetenekli insanlar her daim rağbet görür."

"Benim geri almam gereken bir taht var."

"Bunu da yarın gece anlatırsın. Git ve arkadaşlarına bu birkaç gün içinde galibiyeti alırsak bir hafta içinde yola çıkabileceğinizi söyle. Size iyi geceler ekselansları."

Bu saygı ifadesi Kaspar'ı güldürdü. "Size de iyi geceler Sayın General."

Kaspar evine döndü ve ona eşlik eden askerlere iyi geceler diledi. İçeri girerken sonraki birkaç gün içinde generale geçmişinin ne kadarını anlatacağını düşünüyordu. Hükümdarlıktan anlayan biriyle bunları paylaşmak onu rahatlatmıştı. İşte o an ilk defa yaptığı seçimlerin bazılarını gözden geçirmesi gerektiğini fark etti. Eski hayatının üzerinden bir yıldan az bir zaman geçmişti, fakat bazen aradan daha fazla vakit geçmiş gibi hissediyordu. Zamanında vermiş olduğu kararlar, şimdi durup düşünmesine sebep olabiliyordu. Roldem tacını neden böyle bir tutkuyla istemişti? Aylarca Jojanna'nın yetiştirdiği sebzelere dana gübresi attıktan, günde yalnızca bir bakır için sandık taşıdıktan ve kendisini ısıtacak bir battaniye bile olmaksızın dışarıda yattıktan sonra hırs neredeyse gülünç geliyordu ona.

Jojanna'yı düşünmek, aklına kadın ve çocuğunun ne yaptığı sorusunu getirdi. Onlara bir haber göndermenin, o arabada taşıdığı servetin bir kısmını da olsa vermenin bir yolu olabilirdi belki. Krallık'a döndüğünde yeni birtakım elbiseye vereceği para, onları köyün en zengin çiftçileri haline getirebilirdi.

İç geçirerek bu düşünceyi bir kenara bıraktı. Hâlâ gideceği çok uzun bir yol vardı.

-9-
CİNAYET

Kaspar oturduğu yerde zıpladı.

Arabayı kullanma sırası ondaydı. Araba kullanmayı öğrenmemiş olsa da bunun bir farkının olmayacağını düşündü, çünkü eski anayolun kayalık kısmında ilerliyorlardı. Ahşap tekerlekler yoldaki çakılların üzerinden geçtikçe gıcırdıyordu. Sürekli çıkan bu sesler, Kaspar'ın sabrını tüketmişti artık. Bu arabadan bir an önce kurtulsa çok mutlu olacaktı.

Düşüncelerini içinde bulunduğu bu fiziksel sıkıntıdan uzaklaştırıp manzarayı izlemeye koyuldu. Buralar biraz daha serindi ve güneye indikçe koyu yeşil hakim renk halini almaya başlamıştı. Kaspar, daha sıcak olan bölgenin kuzeyde kalması fikrini ve burada mevsimlerin tersine işlediği gerçeğini tuhaf buluyordu. Burada yazın en sıcak günlerinin yaşandığı ve Yazdönümü Festivali'nin hazırlandığı Banapis'e giderlerken Olasko'da Kışdönümü kutlanıyor olmalıydı.

Yine de manzaranın güzel olduğunu düşündü Kaspar. Yükselen tepeler ve çayırlar, yeşil çiftlikler ve yolun ilerisinden başlayan sık ağaçlı ormanlık bir alan görülüyordu. Güneybatı yönünde de yüksek sıradağlar vardı. Yoldakilerle yaptığı konuşmalardan, Kaspar bunun Deniz Dağları olduğunu tahmin ediyordu. Yılan Nehri artık daha yakındı. Batı yönünde akan nehir, sonra yine güneye dönüyordu. Shamsha'nın iki gün uzağında güneyde bir noktaya varacak olan vapura bineceklerdi. Arabalarını burada bırakabilir, Yılan Nehri Kenti'ne giden bir nehir teknesinden yer ayırtabilirlerdi. Higara'nın on yedi gün güneyindeydiler. Shamsha'dan da iki günlük uzaklıktaydılar. Shamsha, yolda karşılaştıkları seyyahların küçük bir şehir olarak nitelendirilebileceğini söyledikleri ilk yerdi.

İsmini bilmedikleri bu köylerden uzaklaştıkça, yeniden rüyalar görmeye başladığını fark etmişti Kaspar. Arkadaşlarının da arada

çığlıklar içinde uyanmasına bakılırsa, onların da aynı sorunu yaşadıkları söylenebilirdi.

Kaspar, Flynn'in yanına doğru sürerek, "Shamsha'da bir tapınak bulursak sevgili dostumuza bakabilecek bir rahip de buluruz belki," dedi.

"Neden?" diye sordu Flynn.

"Siz de rahatsız olmuyor musunuz adamı çıkardığınız yerden uzaklaştıkça..."

"Biz onu bir yerden kazıp çıkarmadık," diye araya girdi Flynn. "Onu çıkaranlarla bir takas yaptık, hepsi bu."

"Pekâlâ," dedi Kaspar. "Bu şey elinize geçtiğinden beri sürekli birileri ölüyor ve onu aldığınız yerden uzaklaştıkça gördüğümüz rüyalar daha gerçekçi ve sıkıntı verici bir hal alıyor. Bu sizi rahatsız etmiyor mu?"

Miskin atları canlandırmak isteyen Flynn, dizginlerle hayvanlara vurdu. Bir süre bir şey söylemedi, sonra, "Sence o şey lanetli mi?" dedi.

"Öyle de denilebilir." Kaspar durdu. Sonra, "Bak, hepimiz biliyoruz ki bu işin içine girdin mi ya da... o kahrolası şeye dokunduğun anda... yani bu şey her nasıl oluyorsa işte, sonra ondan kurtulamıyorsun. Belki sen haklısın, Yıldızlimanı'ndaki büyücüler onu isteyebilir, onun için para ödeyebilir de. Peki ya... bizim ondan vazgeçmemizi sağlayamazlarsa?"

Flynn bir kez daha vurdu atlara. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Düşün bence," dedi Kaspar. "Vykor Limanı'na geldiğimizde nereye gideceğimin kararını vermiş olmak istiyorum."

"Peki ya senin payın?"

Kaspar, "Oraya vardığımızda konuşuruz bunu. Benim için önemli olan servet değil, eve dönebilmek," dedi.

Az sonra uzakta gördüğü bir şey dikkatini çekti. "Duman mı o?" dedi Flynn'e dönerek.

"Dövüş mü var acaba?"

"Hayır, galiba kente bir günlük uzaklıktayız. Kentten yükselen duman ilerideki vadinin üzerinden görünüyor olmalı." Etrafına bakındı. "Bir an evvel kamp kurup erkenden yola düşmeliyiz. Biraz zorlarsak yarın gün batımında Shamsha'da olabiliriz."

Geçtikleri alan hafif ağaçlıktı. Anayol yakınlarında birkaç çiftlik vardı. Birkaç akarsuyla beraber bölgeden geçen iki nehir de, oraya köprü yapılmasını gerekli kılıyordu. Yoldan çok da uzak olmayan bir noktada, nehrin yanında bir otlak buldular. Kaspar bu duruma çok sevinmişti. Shamsha'da sıcak bir banyo yapmayı planlıyordu fakat oraya varmadan soğuk suda şöyle bir ıslansa fena olmazdı.

Birlikte o kadar çok kamp kurmuşlardı ki, dördü de onlar için artık bilindik hale gelen eylemler dizisini sessizce gerçekleştirdiler. Kaspar atlara su verirken, diğerleri de kendi görevlerini yapıyordu. Kenner ateşi yakıyor, akşam yemeği için hazırlanıyordu. McGoin, Kaspar atları suyun başından getirdikten sonra hayvanları yemledi. Flynn'se arabadan yatakları ve yemeklikleri indiriyordu.

Kaspar bu adamlarla tuhaf bir ilişki kurmuştu. Onlara tam olarak arkadaşı diyemezdi, fakat birbirlerine yoldaş olmuşlardı. Üstelik fark ediyordu ki hayatı boyunca çok fazla yoldaşlık tecrübesi yaşamamıştı. Yalnızca çocukken, babası ve birkaç yakın arkadaşını yemekte veya avda gördüğünde böyle bir dostluğa şahit olmuştu.

Olasko tahtının tek varisi olarak Kaspar, çocukluğunda dahi rütbe meselelerinin son derece farkındaydı. Pek çok oyun arkadaşı vardı, ancak hiçbiriyle arkadaş değildi. Büyüdükçe birilerinin ona arkadaşı olmaktan zevk aldığı için mi yoksa bu durumdan kendine fayda sağlamak istediği için mi yaklaştığını anlama konusunda iyice şüpheye düşmeye başlamıştı. On beş yaşına geldiğinde Kaspar, kız kardeşi dışında herkesin kendi çıkarını düşündüğü kanaatine varmıştı. Böylece her şey onun için kolaylaşıyordu.

Kaspar diğerlerinin olduğu yere geldi ve atları McGoin'e teslim etti. McGoin, atları bağlaması için ona yardım etti. Ardından iki adam, ellerindeki yemleri dört at arasında paylaştırdı.

Bu işi de hallettikten sonra Kaspar, "Ben biraz yüzeceğim," dedi.

McGoin, "Ben de seninle geleceğim. Ne olduğunu bilmediğim yerlerimde bile kum var," dedi.

Kaspar güldü. McGoin bunu yüz kere söylemiş olmasına rağmen Kaspar yine de gülüyordu.

İki adam üzerlerindeki kıyafetleri çıkararak akıntıya daldı. Su soğuktu fakat dondurucu değildi. Yaz başıydı ve yeterince güneye gelmişlerdi. Dolayısıyla bu su onları canlandırmıştı.

McGoin, "Ne düşünüyorsun?" dedi yüzerken.

"Hangi konuda?"

"Şu lanet konusunda."

"Ben karanlık ilmi pek bilmem McGoin. Tek bildiğim, sizinle tanıştığımdan beri üzerimde bir lanet varmış gibi hissediyorum."

McGoin bir an için durdu, gözlerini kırpıştırdı, sonra gülmeye başladı. "Sen de çok masum sayılmazsın Kaspar."

Kaspar kafasını salladı. "Öyle diyorlar ya."

McGoin, "Sakıncası yoksa generalle yemekten sonra neler konuşuyordunuz, sorabilir miyim?" dedi.

"Satranç oynadık. Asker olmakla ilgili konuştuk."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ben asker olarak hizmet etmedim hiç. Çok kavga gördüm tabii. Kesh'te babamın hazırladığı kervanlarda bir aşçı yamağı olarak başladım işe. Oradan da buralara geldim. Tabii yolda haydutlarla az karşılaşmadık!" Sol tarafında kolunun altından kalça kemiğine kadar uzanan yarasını gösterdi. "Daha on yedi yaşındaydım bu yarayı aldığımda. Neredeyse kanamadan

ölüyordum. Babam kahrolası bir yorgan iğnesiyle yaramı dikmek zorunda kaldı. Yara iltihap kapınca da az kalsın ateşten ölüyordum. O zaman beni Dala rahibi kurtarmıştı. İlaç verdi, dua etti."

"Rahipler işe yarıyor sahiden de."

"Buradaki tapınakları gördün mü hiç?"

"Gördüm diyemeyeceğim," dedi Kaspar.

"Tapınaklar çoğunlukla kentlerde oluyor ama buzlu dağ başında da karşına çıkabiliyorlar. Çok ilginç tanrılar var. Bazıları bizim bildiğimiz tanrılar ama isimleri farklı. Guis-Wa'ya burada Yama diyorlar mesela. Ama benim adını duymadığım daha bir sürü tanrıları var. Bir örümcek tanrısı var, adı Tikir. Maymun tanrısı da var, her şeyin bir tanrısı var. Sonra iblisler ve işte adına her ne diyorsan onlardan... Ve birkaç tapınak daha.

"Neyse. Ben diyorum ki, şu tabuttakine bakması için bir rahip istiyorsan nasıl bir rahip istediğimizi düşünmeliyiz."

"Neden?"

"Memlekette ben Banath'a aşar veriyordum."

Kaspar güldü. "Hırsızlar tanrısına mı?"

"Elbette. Başka kim hırsızlar tarafından soyup soğana çevrilmemi engelleyebilirdi ki? Diğer tanrılara da adak yapıyordum, fakat anladığım kadarıyla hepsi kendi şeyiyle meşgul... Ne bileyim, kendi planlarıyla herhalde."

"Gündem mi demek istiyorsun?"

"Hah, evet o! Onların da kendi gündemleri, uğraşacak işleri var... Ama ben diyorum ki ya şu tabuttaki şey tapınakların fayda sağlayabileceği bir şeyse? O kadar ki boğazımızı kesip bizi nehre bile atabilirler (üstelik çarktaki yolculuğumuzun iyi geçmesi için arkamızdan dua etseler bile)."

"Bence bunu diğerleriyle konuşalım."

"İyi fikir."

Geri döndüklerinde Kenner akşam yemeğini bölüştürüyordu. Temel gıdaların olduğu ve Kaspar'ın da alıştığı bir menüleri vardı: Kurutulmuş yulaf ekmeği, kuru meyve, kurutulmuş et ve su. Yine de bu topraklara ilk geldiği iki gün boyunca yemek zorunda kaldığı acı meyveye kıyasla bunlar ziyafet sayılırdı.

Kaspar, McGoin'in düşüncelerini Flynn ve Kenner'la da paylaştı. Endişelerine karşın, konuyu karşılarına çıkacak ilk kentte bir rahibe danışmaya karar verdiler. Yemekten sonra biraz sohbet edip uykuya geçtiler.

Kaspar uyandı. Ani uyanışlarında, kafasını, tepesinde duran arabaya o kadar çok vurmuştu ki bu sefer kalkmadan önce olduğu yerde dönüp, eli kılıcının kabzasını kavramış bir halde arabanın altından çıktı ve ayağa kalktı. Etrafına bakındı. Kalbi deli gibi çarpıyordu.

Nöbet tutan kimse yoktu. "McGoin!" diye bağırdı. Kenner ve Flynn de uyandı böylece.

İki adam da ellerinde kılıçlarıyla hemen arabanın altından çıktı. Etrafına bakınan Kaspar, McGoin'i hiçbir yerde göremiyordu.

Ateşin öte yanından gelen bir sesle Kaspar ve diğerleri hızla o tarafa yöneldi. Daha üç adım atmışlardı ki bir çığlık duyuldu. Oldukları yerde donup kaldılar. McGoin'in sesiydi bu. Fakat çığlığı öyle derin, öyle gerçekti ki, hepsinin ilk tepkisi dönüp kaçmak oldu. Kaspar, "Durun!" dedi.

Flynn ve Kenner bir an için tereddütte kaldılar. Ardından boğuk çığlık kesildi.

Kaspar, "Dağılın!" diye bağırdı.

Daha birkaç adım atmıştı ki McGoin'i, daha doğrusu ondan geriye kalanları gördü. Arkasında bir şey -kabaca insan biçimindeydi fakat çok daha iriydi- karanlıkta dikiliyordu. Normal bir insanın iki katı

büyüklüğünde omuzları vardı. Bacakları da at ya da keçilerin arka bacakları gibi tersti. Ayın ışığını esirgediği bu gecede, yüzü karanlıkta kalıyordu, ancak Kaspar bu şeyin yüzünde de insana dair bir şey bulamayacağını biliyordu. Yaratığın ayaklarının dibinde, McGoin'in cesedi yatıyordu. Kafası omuzlarından koparılmıştı. Kolları ve bacakları da ayrılmış, bir kenara atılmıştı. Gövdesi de yerinden ayrılmıştı. Yani tüccarın anatomisinden tanınabilecek hiçbir şey kalmamıştı. Artık kanlı bir et yığınından ibaretti.

Kaspar kılıcını kaldırarak, "Etrafından dolaşın," diye bağırdı.

Diğerlerinin bu emre uyup uymadığına bakmadı bile, çünkü yaratık tam karşısında duruyordu. Saldırdı, fakat yaratık kolunu kaldırarak darbeyi karşıladı. Kaspar'ın kılıcı yaratığın koluna vurduğunda, sanki iki metal çarpışmış gibi kıvılcım oluştu. Halbuki çıkan ses, kılıcın sert deriye vurduğunu söylüyordu. Kolundan bedenine yayılan his de onu şaşırtmıştı. Hayatında hiç bu kadar sert bir şeye vurmamıştı. Savaşta zırhlı bir adam bile bu kadar sert olmazdı. Kılıcına güçlükle hakim oldu.

Flynn, yaratığa arkadan yaklaşarak ensesine vurdu. Ancak onun elde ettiği de Kaspar'ınkinden farksızdı. Başka bir şey düşünemeyen Kaspar, "Kamp ateşine geri dönelim," diye bağırdı.

Geri geri yürüyordu. Arkasını döndüğü an yaratığın hızlanabileceğinden korkuyordu. Glynn ve Kenner'ın hızla yanından geçtiğini hissetti. "Meşaleleri alın! Kılıç bunun işini görmüyorsa belki ateş bir şeyler yapar!"

Kaspar kamp ateşine doğru giderken canavarın yüzünü gördü. Kaçık bir maymuna benziyordu suratı. Dudakları gerildikçe iki yandan çıkan sivri dişleri görünüyordu. Dişetleri gibi dişleri de kapkaraydı. Sarı gözlerinin irisleri siyahtı. Kulakları yarasa kanadını andırıyordu. Bedeniyse keçi bacaklarına tutturulmuş bir insan veya büyük bir maymun gövdesine benziyordu. Kaspar, Flynn'nin haykırışını duydu. "Sola geç!"

Kaspar Flynn'in dediğini yaptı. Hızla yanından geçen Flynn, elindeki meşaleyi yaratığa doğru fırlattı. Bu darbe karşısında yaratık bir adım geri atsa da kaçmadı. Az sonra Kenner, "Ateş ona zarar vermiyor. Yalnızca sinirlendi," diye bağırdı.

Birden Kaspar'ın aklına bir fikir geldi. "Oyalayın!"

Hızla arabaya koşarak içine atladı. Brandayı çekti. Tabutun kapağını açmak için de kılıcını kullandı. Zırhın yanında duran siyah kılıcı alarak arabadan aşağı atladı. Üç adımda Flynn ve Kenner'ın yanına ulaşmıştı. Kılıcı kullanarak bir hamle yaptı.

İşe yarıyordu! Siyah kılıç yaratığa isabet etti ve bu kez kıvılcımlar çıkmadı. Yaratığın kolunu çizmişti. Acıyla inleyen yaratık bir adım geri attı, fakat Kaspar ele geçirdiği bu avantajdan kolay vazgeçecek değildi.

Önce yukarıdan, sonra aşağıdan saldırdı yaratığa. Canavar sendeleyerek geri gitti. Her bir kesikte ayrı inliyordu. Nihayet döndü ve kaçmaya başladı. Kaspar yaratığın arkasından atlayarak onu boynundan yakaladı. Yaratığın kafası olduğu yerden çıktı ve duman oldu. Bedeniyse öne doğru devrilmeye başladı önce. Sonra aynı şekilde, daha yere bile düşmeden, buharlaştı o da. Kaspar eğilip cesedi incelemeye çalışana kadar ortada ceset falan kalmamıştı. Sanki bir dövüş bile olmamıştı.

"O neydi öyle?" dedi Kaspar nefes nefese.

Kenner, "Sen anlamışsındır diye düşünüyordum ben de. Tabuttan siyah kılıcı almayı akıl eden sendin," dedi.

Kaspar, elindeki kılıcın titrediğini fark etti. Sanki bir geminin güvertesinde, dalgalara her çarpışında titreyen korkulukları tutuyordu. "Bunu neden yaptım ben de bilmiyorum," dedi Kaspar. "Birden... o kılıcı almam gerektiğini hissettim."

Üçü de McGoin'in olduğu yere bakıyordu. Kenner, "Onu gömmemiz gerek," dedi.

Kaspar kafasını salladı. "Ama şafak vaktine kadar bekleyelim. Böylece her şeyini..." Cümlesini tamamlayamadı. Yoldaşlarının cesedinin geniş bir bölgeye dağıldığını biliyorlardı. Ona ait tüm parçaları toplayıp mezara koyma işinin de onların üzerinde olduğunun farkındaydılar. Bu ürkütücü işi gün ışığında yapmanın daha iyi olacağı kanaatindeydiler.

Hiçbir şey duymamışlardı fakat bir şeyin varlığını arkalarında hissedebiliyorlardı. Hepsi aynı anda arkaya döndüğünde, karşılarında dimdik duran siyah zırhla karşılaştılar. Kaspar elinde siyah kılıçla hazırda bekliyordu. Kenner ve Flynn'se meşalelerle geride duruyorlardı.

Zırh, onları tehdit edecek herhangi bir harekette bulunmadı. Avuçları dışarı bakacak şekilde ellerini kaldırdı ve beklemeye başladı. Bir dakika kadar kimse kımıldamayınca Kaspar ileri doğru bir adım attı ve bekledi. Zırhtan hâlâ bir hareket yoktu.

Kaspar elindeki kılıcı yavaşça zırhın ellerine bıraktı. Zırh döndü ve arabaya doğru yürüdü. İnsanı hiç andırmayan bir zıplamayla arabanın içine girdi. Zırhın ağırlığıyla, araba da yerinden oynadı. Daha sonra zırh tabutun içine girerek önceki gibi uzandı.

Üç adam öylece kalmıştı.

Bir süre herkes sessizce durdu. En sonunda Kenner arabaya doğru gitti. Diğerleri de onu takip ediyordu. Zırh, Kaspar tabutun kapağını açmaya çalışırken nasıldıysa yine öyle yatıyordu. Bir süre daha zırha öylece baktılar. Sonunda Kaspar uzanıp dokundu. Karşıdan bir tepki gelirse geri çekilmeye hazırdı.

Fakat zırh yine eskisi gibiydi.

Üç adam, kafaları karışık bir halde birbirlerine baktılar, fakat kimse bir şey söyleyemedi. En sonunda Kaspar arabaya çıkıp tabutun kapağını kapattı. "Çekiç," dedi ve Kenner sürücü koltuğunun altındaki alet çantasında çekici uzatana kadar bekledi. Kapakla birlikte çıkan ağır demir çivileri hiç acele etmeden ve dikkatlice ayarladıktan sonra, özenle yerlerine çaktı.

Sonra, "Yarın bir rahip buluruz," dedi.

Diğerleri de kafa salladı. O gecenin selameti için, kimse gözünü dahi kırpmadı.

Güneşin batmasına bir saat kala, arabanın tekerlekleri Shamsha sokaklarında dönüyordu. Burası, Kaspar'ın şehir diyebileceği ilk yerdi. Duvarlar, Olasko'daki mühendisleri tarafından bir haftadan az süren bir kuşatmayla aşılabilirdi ancak bu yaşadıkları pekâlâ en uzun hafta da olabilirdi. Burada muhafızlara reis adı veriliyordu ki bu Kaspar'a tuhaf gelmişti. Çünkü Queg'de yüksek rütbeli askerlere bu isim veriliyordu. Çağlar evvel, burası bir garnizon olmalıydı. Kıdemli reis, arabayı detaylıca inceledikten sonra onları bir süre alıkoymakla tehdit etti. Kaspar rüşvet teklif edince sorun çözüldü.

Üç adam, günün büyük bir bölümünü sessizlik içinde geçirmişti. McGoin'den geriye kalan parçalardan bulabildiklerini toparlamış, çayırda derin bir çukura gömmüşlerdi. Aceleyle kazdıkları mezarın başında kimse bir şey söyleyemedi. Sonunda Kenner, "Lims-Kragma ona daha iyi bir yaşam versin," dedi.

Flynn ve Kaspar da sessizce bu söylediğini onayladıktan sonra kamp eşyalarını toplayarak yola koyuldular. Bu hiçbirinin anlayabildiği bir şey değildi. Canavar ve zırhın canlanması öyle inanılmaz şeylerdi ki Kaspar diğerlerinin de en az kendi kadar bu konuyu konuşmaktan çekindiğini biliyordu. Sanki bu konuyu konuşunca, gördükleri şeyin gerçek olma ihtimalini kabullenmiş olacaklardı.

Fakat Kaspar'ın canını en çok sıkan yaşadığı o tanıdık duyguydu. Tüm bu kan ve kötülüğün içinde, ona bildik gelen bir şeyler vardı. Geçmişin bir yankısı çınlıyordu zihninde adeta. Sanki bir kez duyduğu ve çok azını hatırladığı, fakat çok önemli bir olayla, belki bir festival veya kutlamayla bağdaştırdığı bir şarkıyı hatırlamaya çalışıyordu. Fakat gece, bu yaşadıklarının bilinmedik ve bilinemeyecek gibi duran bir tarafı vardı. İsmini bilmediği o şarkıyı anımsamaya çalışan adam gibi, sonunda o da bununla uğraşmaktan sıkıldı ve düşüncelerini bir kenara itti. Yaşanmış olanı

düşünmektense bir sonraki adımı düşünmek daha iyiydi. Geçmişi değiştiremezdi ya.

Büyük bir ahırı olan bir han buldular. Yatmadan evvel Kaspar arabayı kontrol etti. Kenner ve Flynn de sandığı odalarına taşıyordu. Atların yanından ayrıldıktan sonra hancıyı bulmaya gitti.

Buranın sahibi ileri yaşlarda, zengin bir adamdı. Kabarık kollu beyaz gömleğinin üzerine süslü bir yelek ve neredeyse tertemiz duran bir önlük giymişti. Kafasında, ucu sol omzuna düşen bir başlık vardı. Kırmızı beyaz çizgili tuhaf şapkasına bakan Kaspar'ı görünce, "Onun sayesinde saçım çorbaya girmiyor. Senin için ne yapabilirim?" dedi.

"Diyelim ki bir seyyah, karanlık bir mevzu hakkında bir rahip görmek istiyor. Hangi tapınağa gitmesi gerekir?"

"Bu duruma göre değişir," dedi hancı. Tombul suratında bir tebessüm belirdi. Solgun mavi gözleriyle Kaspar'a bakıyordu.

"Nasıl yani?"

"Karanlık bir şeyler mi yapmak istiyorsunuz yoksa karanlık bir şeylerin olmasını engellemeye mi çalışıyorsunuz?"

"Engellemeye çalışıyoruz," diyerek kafasını salladı Kaspar.

Yüzündeki gülümseme iyice büyüyen hancı, "Ön kapıdan çıkıp sola dön. Meydana gelene kadar aynı sokaktan devam et. Çeşmenin öteki tarafında Geshen-Amat tapınağını göreceksin. Orada yardımcı olurlar," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Kaspar. Hızla odaya çıkarak arkadaşlarına hancının söylediklerini anlattı. Flynn, "Kenner'la sen git, ben burada kalayım," dedi.

Kaspar, "Bence burada altınlarımız güvendedir," dedi.

Flynn güldü. "Sandığı umursayan kim?" Kafasıyla dışarıyı gösterdi. "Üzerimizdeki yükten korkuyorum ben. Birimiz buralarda olursa daha iyi olurmuş gibi geliyor."

Kaspar, "Öyleyse sandığı aç," dedi. "Sırf kibar bir şekilde rica ettik diye bize sihirle yardım edecek bir tapınak olduğunu sanmıyorum."

Flynn cüzdanından anahtarı çıkardı ve kilidi açtı. Kaspar, "Kemer çantanı ver bana," dedi Kenner'a. Çantayı alan Kaspar, tuhaf biçimli paralarla birlikte birkaç bakır ve biraz da altın para aldı. Geriye kalanı da gümüşle doldurdu. "Biraz daha isterlerse bu soyguna girer," dedi Kaspar.

Kaspar ve Kenner, Flynn'le vedalaştıktan sonra merdivenlerden indi ve dışarı çıktı.

Akşamla birlikte Shamsha sokakları da kalabalıklaşmıştı. Hanlar kahkaha ve müzikle canlanmıştı. Tüccarlarsa dükkânlarını kapatmadan evvel günün son satışlarını yapmanın peşindeydiler. Bir haftadan az bir zaman kalan Yazdönümü Festivali'ne hazırlanan kentin sokakları, bayrak ve çiçeklerle süslüydü. Sokak lambalarını kaplayan renkli kapak kâğıtları, yere de hoş bir ışıltı yansıtıyordu. Kaspar ve Kenner'ın içinde bulunduğu karanlık duruma tam anlamıyla zıt düşüyordu bu manzara. Meydana iyice yaklaştıklarında, evlerine dönmek için tezgâhlarını kapatan tüccarların mallarını arabalara yüklediklerini gördüler.

Meydanın tam karşısındaydı Geshen-Amat. Bu büyük binanın önündeki geniş basamaklardan, tanrılar ve melekler, iblisler ve insanların yarı kabartmalarıyla dolu aşırı süslü mermer ön cepheye çıkılıyordu.

Basamakların her iki tarafında da heykeller vardı. Biri fil kafası taşıyan bir adamın heykeli, öbürü de aslan kafası taşıyan bir adamın heykeliydi. Kaspar durup bu heykelleri incelerken, merdivenlerden bir keşiş indi. Saçları kısaydı ve üzerinde kahverengi sade bir cüppeyle çarık vardı.

"Tapınağa mı gireceksiniz?" diye sordu kibarca.

Kaspar, "Yardıma ihtiyacımız var," dedi.

"Geshen-Amat hizmetkârları sizin için ne yapabilir?"

"Tapınağın önderiyle konuşmamız gerekiyor."

Keşiş gülümsedi. Kaspar tuhaf bir biçimde bu adamı daha evvel gördüğü düşüncesine kapıldı. Kısa boyluydu, saçları dökülmüştü ve genelde Keshlilerde görülen fiziksel özelliklere sahipti: Koyu renk gözler, çıkık elmacık kemikleri, koyu renk saçlar ve ciltte sarımtırak bir ton.

"Tapınak Önderimiz yardıma ihtiyacı olanlarla konuşmaya her daim hazırdır. Lütfen beni takip edin."

İki adam, onları tapınağın geniş girişine götüren keşişi takip etti. Duvarlarda yine taşa kazınmış yarı kabartmalar vardı. Her birkaç adım başı, asılı duran yağ lambalarını görüyorlardı. Lambanın verdiği gölgeyle kabartmalar sanki hareket ediyormuş gibi görünüyordu.

Duvar boyunca pek çok tanrı ve yarı tanrıya ait küçük mihraplar yapılmıştı. Her birinin önünde de insanlar oturmuş dua ediyordu. Kaspar, hakkında hiçbir şey bilmediği bir inancın ayinlerine tanıklık ettiğini fark etmişti, çünkü onun memleketinin tapınaklarında, bildiği kadarıyla Geshen-Amat'a karşılık gelen bir tanrı yoktu. Gerçekten de bir tanrı olup olmadığını, varsa gücünün ve nüfuzunun yalnızca bu bölge içinde mi geçerli olduğunu düşündü.

Yine benzer mihrapları olan büyük bir salona girmişlerdi. Girişin hemen karşısında oturan bir adamın heykeli görülüyordu. Yüzü geleneksel bir biçimde tasarlanmıştı. Gözleri, burnu ve dudakları öyle gösterilmişti ki Kaspar bu heykel için yalnızca basit diyebiliyordu. Memleketinde, ayrıca diğer kuzey krallıklarında da, tanrı ve tanrıçalara ait heykeller, insan boyutlarında olurdu. Yalnızca yol üzerindeki mabetler ve inançlı kimselerin evlerinde süs amaçlı bulundurulan heykelcikler küçük boyutlardaydı. Bu heykelse en az dokuz metre boyundaydı. Üzerindeki sade cüppe, bir omzunu açıkta bırakıyordu. Avuçları dışa dönük şekilde yukarı tuttuğu elleriyle, dua ediyormuş gibi görünüyordu. Sol ve sağ yanında, hemen hemen

insan boyutlarında iki heykel daha duruyordu. Bunlar, Kaspar ve Kenner'ın tapınağın girişinde gördükleri fil ve aslan kafalı heykellerdi.

Heykelin önünde, saçları yaşı gereği ağarmış bir keşiş duruyordu. Onlara buraya kadar eşlik eden ve diğerine göre daha genç olan öbür keşiş, "Lütfen burada bekleyin," dedi. Yaşlı keşişin yanına giderek kulağına bir şeyler fısıldadı ve geri geldi. "Efendi Anshu sizinle şimdi ilgilenecek."

"Teşekkür ederiz," dedi Kenner.

Kaspar, "Dininiz hakkındaki bilgisizliğimizi mazur görün birader. Ben uzak bir ülkeden geliyorum. Beni biraz aydınlatabilir misin?" dedi.

Keşiş sırıtarak beklenmedik bir espriyle, "O aydınlanma hemen yaşanır mı ki dostum? Öyle olsaydı bu diyarlarda bize düşen pek az iş olurdu," dedi.

Kaspar bu tepki karşısında gülümseyerek, "Bana lütfen Geshen-Amat'ı anlat," dedi.

"O tanrıdır. Yanında diğerlerinin yalnızca birer yansıma olarak kaldığı asıl tanrıdır o. Her şeyin üzerindedir."

"Peki ya Ishap?" diye sordu Kaspar kendi kendine.

"Sahiden de uzak bir ülkeden geliyormuşsun. Dengeleyici, Geshen-Amat'ın tek bir yüzüdür sadece. Ayağının dibinde oturanlar, Gerani," fil kafası olan heykeli işaret ediyordu, "ve Sutapa," bu kez de aslan kafası olan heykeli işaret etti, "Geshen-Amat tarafından insanlığa Doğru Yol'u göstermek için gönderilmiş suretlerdir. Bu kolay bir yol değildir, fakat sonunda aydınlığa ulaşılır."

"Öyleyse diğer tapınaklar ne işe yarıyor?" diye sordu Kenner.

"Geshen-Amat, Doğru Yol'a ulaşmak için pek çok yol çıkarabilir insanın karşısına. Her kadın ve erkeğin bulup tutunabileceği birer tanrı sureti vardır."

Kaspar şimdi anlıyordu. "Ama-ral!"

Keşiş kafasını salladı. "Evet, eski dilde adı budur."

"Benim memleketimde buna sapkınlık deniyordu ve hattâ bu doktrin yüzünden bir savaş bile çıktı."

"Sen okumuş bir adamsın," dedi keşiş. "İşte Efendi Anshu."

Yaşlı keşiş yanlarına yaklaşarak Kaspar ve Kenner'ın önünde eğildi. Adam kambur gibiydi. Teni güneşte yanmış gibi kahverengiydi ve parlak kahverengi gözleri vardı. Kafası tamamen tıraşlıydı. Genç keşişin üzerindeki gibi bir cüppe ve çarık giyiyordu. Kaspar ve Kenner da aynı şekilde keşişe selam verdi. Ardından yaşlı keşiş, "Havarim yardıma ihtiyacınız olduğunu söyledi kardeşlerim. Sizin için ne yapabilirim?" dedi.

"Elimize kadim bir eser geçti, belki de bir kutsal emanet. Fakat biz lanetli olduğuna inanıyoruz."

Yaşlı keşiş havarisine dönerek, "Odama çay getirin," dedi. Ardından Kaspar ve Kenner'a bakarak," Beni takip edin," dedi.

Yan kapılardan birinden çıkıp uzunca bir koridordan sessizce geçtiler. "Şehrin gürültüsü neredeyse hiç duyulmuyor."

"Meditasyon sessizlik içinde yapılır," dedi yaşlı keşiş. Bir kapıya geldiler ve adam kapıyı açtı. "Lütfen içeri girin."

Ayakkabılarını da çıkarmaları gerektiğini işaret etti. Kenner ve Kaspar, bu isteğe uydu. Oda genişti ancak içeride fazla eşya yoktu. Yerin büyük bir kısmını sazlardan yapılmış bir hasır kaplıyordu. Yaşlı keşiş, hasırın üzerine oturmuştu. Hemen yandaki küçük alçak masaya uzandı ve önüne çekti. Az sonra genç keşiş elinde bardak ve bir demlik çayla içeri girdi. Önce Kenner ve Kaspar'a, sonra Üstad Anshu'ya servis yaptı. O çıktıktan sonra yaşlı keşiş, "Şimdi şu lanetli parçadan bahsedelim," dedi.

Kenner grubunun yaşadığı olayların hikâyesini yavaşça anlatmaya başladı. Mezara benzeyen o şeyin içinden aldıkları parçaları, köylülerle nasıl takas ettiklerinden bahsetti. McGoin'in tüyler ürperten cinayetinin yaşandığı geceyi detaylandırırken yaşlı keşiş kafasını

sallamaya başladı. "Sahiden de bu lanetli bir şey olabilir. Daha eski ırkları görmüş bir dünyada yaşıyoruz ve ölülerin gömüldüğü yerler karanlık büyülerle korunuyor olabiliyor bazen. Bahsettiğiniz bu parçayı görmek isterim."

"Şimdi mi?"

Yaşlı keşiş gülümsedi. "Şimdi değilse ne zaman?" Ayağa kalktı ve tek kelime etmeden adamlara ayakkabılarını giymelerini ve bahçeye inmelerini işaret etti. Onlarla beraber keşiş de dışarı çıktı. Genç keşiş de onları burada bekliyordu. "Bu beylere eşlik edeceğiz," dedi ona bakarak.

Genç keşiş kafasını sallayarak efendisinin yanında yürümeye başladı. Hızla tapınağın merdivenlerinden inip meydanın öbür tarafına geçtiler ve hana giden yolda ilerlediler.

Kenner, "Ben gidip Flynn'i alayım," diyerek hana girdi. Kaspar'sa keşişleri avluya çıkardı. Arabaya yaklaştıklarında yaşlı keşişin adımları yavaşladı. Öğrencisine dönüp, "Hemen tapınağa dön. Üstad Oda ve Üstad Yongu'yu çağır. Çabuk!" dedi.

Genç keşiş koşarak yanlarından ayrılırken Üstad Anshu, "Bu mesafeden bile o arabanın içinde... yanlış bir şeyler olduğunu hissedebiliyorum," dedi.

"Yanlış mı?" dedi Kaspar. "Ne demek istiyorsun?"

"Nasıl olduğunu söyleyemiyorum fakat o arabada her ne varsa yalnızca lanetli bir şey olmadığını hissedebiliyorum. Daha fazlası."

"Ne?" dedi Kaspar.

"Görmeden bir şey söyleyemem."

Kenner ve Flynn handan çıkıp yanlarına geldiklerinde Kenner, yaşlı keşişle Flynn'i tanıştırdı. Kaspar, "Sanırım beklenmedik bir şey var. Tapınaktan başkaları da gelecek," dedi.

"Neden?" diye sordu Flynn. "Nedir bu beklenmedik olan?"

"Oradaki şeyi görmeden bir şey söyleyemem," dedi keşiş. Yavaşça arabaya yaklaşıyordu.

Kaspar arabaya atlayıp sürücü koltuğunun altından alet çantasını çıkardı ve brandayı çekti. Tabutun kapağını kaldırmak için bir levye aldı.

Yaşlı keşiş arabanın yanına geçti fakat tanı olarak tabutu göremiyordu. Kaspar elini uzatınca yaşlı üstat beklenmedik bir kuvvetle ona tutundu ve böylece arabaya bindi.

Keşiş siyah zırha baktı. Ağzını açtı, fakat hiçbir şey söylemedi. Rahatlamış gibi derin bir nefes verdi, sonra gözleri döndü ve yığılıverdi. Kaspar düşmemesi için keşişi tuttu. Ardından adamı Kenner ve Flynn'e verdi.

Kenner, Üstad Anshu'nun yanında diz çöktü. "Yaşıyor."

Kaspar tabutun içine baktı. Bir an için gözlerin olduğu yerdeki boşlukta bir kıpırtı gördüğünü sandı. Fakat sonra bir şey olmadığına karar verdi.

"Ayıltabilecek misin bir bak bakalım," dedi arabadan inerken.

Az sonra üç keşiş avludan içeri girdi. Kenner, Kaspar ve Flynn'in, bilinçsiz halde yatan keşişin başında toplandıkları noktadan birkaç adım ötede durdular.

Üçlünün lideri, kuvvetli bir görünümü olan, orta yaşlı bir adamdı. Omzundaki siyah yelenin arasında, bir tutam gri kıl vardı. Diğerleriyle aynı kesim bir cüppe taşıyordu üzerinde. Fakat onun cüppesi kahverengi değil, siyahtı. "Lütfen Üstad Anshu'nun yanından çekilin," dedi.

Kaspar ve diğerleri, kendilerine söylenileni yaptı. Siyah cüppeli keşiş, ileri doğru bir adım attı ve ellerini havada tuhaf bir biçimde döndürerek büyü sözcükleri saymaya başladı. Diğer iki keşiş de dua ediyor gibi kafalarını öne eğmişti.

Kaspar sıradışı bir şey görmedi de duymadı da. Fakat birden, kolları ve ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Arabaya dönüp baktığında, etrafında yanıp sönen bir ışık olduğunu gördü. Atlar oldukları yerde kişnemeye, huzursuzlaşmaya başlamışlardı. Kaspar ve diğerleri bir adım geri gitti.

Birden ışık yok oldu. Kahverengi cüppeli iki keşiş, hızla Üstad Anshu'nun yanına gitti. Siyah cüppeli keşiş, diğerlerinin yanından geçerek arabanın içine atladı. Tabuttaki şeye uzunca bir süre baktıktan sonra kapağı kapattı. Alet çantasındaki çekici çıkardı ve usta hamlelerle kapağı çiviledi.

Yaşlı keşiş kendine gelmeye başlamıştı. Kaspar ve diğerlerinin yanına geldi. Geçirdiği baygınlıkla ilgili hiçbir şey söylemeden, "Bu şey yarın buradan götürülmeli," dedi.

Arkasını dönüp gidiyordu ki Kaspar, "Lütfen bir dakika durun!" diye bağırdı.

Keşiş durdu.

Kaspar, "Üstad Anshu zırhın yanlış olduğunu söyledi. Lanetli mi yani?" dedi.

"Üstadımız haklı. O tabuttaki şey lanetli değil, yanlış. Onu derhal buradan götürmeniz gerek."

"Bize yardım edebilir misiniz?"

"Hayır," dedi siyah cüppeli keşiş. "Ben Yongu. Tapınağın güvenliği benim sorumluluğumdadır. O şey buradan götürülmeli. Ne kadar oyalanırsanız zararı o kadar büyük olur."

"Nereye gidelim?" diye sordu Flynn.

Yongu, "Bilmiyorum. Fakat burada kalmaya devam ederseniz masum insanlar zarar görecek," dedi.

"Neden bu kadar acele ediyoruz?" diye sordu Kaspar.

"Çünkü o tabuttaki şey iyice sabırsızlanıyor. Bir yere gitmek istiyor."

Kaspar diğerlerine baktı, "Ama nereye?" dedi.

Üstad Anshu bitkin bir ses tonuyla, "Nereye gideceğinizi size o söyleyecektir," dedi.

"Nasıl?" diye sordu Flynn.

"Yanlış tarafa giderseniz ölürsünüz. Hayattaysanız doğru yoldasınız demektir. Şimdi bizi affedin, fakat size daha fazla yardımcı olamayız." Ayağa kalktı, iki adım attıktan sonra durdu ve, "Fakat yine de size söyleyebileceğim bir şey var. Batıya doğru yol alın," dedi.

Keşişler gittikten sonra Kaspar, "Batıya mı?" diyebildi.

Kenner kafasını sallıyordu. "Ama bizim güneye gitmemiz gerekiyor. Oradan da kuzeydoğuya yelken akacağız."

Kaspar başını salladı. "Demek ki öyle yapmayacakmışız." Hana doğru yürümeye başladı. "Şafakta yola çıkıyoruz beyler."

Hanın kapısına vardıklarında Kaspar geriye döndü. "Nereye gidiyorsun?" dedi Flynn.

"Harita arayacağım," diye yanıtladı Kaspar. "Buranın batısında ne varmış görmek istiyorum."

Başka bir şey söylemeden Flynn ve Kenner hana girdi, Kaspar'sa harita aramaya başladı.

-10-
BATI

Kaspar'ın alnı çizgi çizgiydi.

O, Kenner ve Flynn, Dört Takdis Hanı'nın ortak odasında bir masaya oturmuş, keşişler gittikten sonra Kaspar'ın almayı başardığı üç haritaya bakıyorlardı.

O harita satan birilerini ararken, Flynn ve Kenner da tapınağa dönmüş ve keşişlerden, zırhın nesinin 'yanlış' olduğuyla ilgili ek bilgi almaya çalışıyorlardı. Ancak eli boş döndüler. Keşişler onlarla konuşmamıştı. Flynn, sabaha yola çıkmama taraftarıydı. Böylece keşişler yanlarına gelip gitmeleri için onlara baskı yapabilirlerdi.

"Bunlar acaba ne kadar güvenilir?" diye sordu Kaspar.

İri hancı, elinde üç bardak birayla masalarına yaklaşıyordu. "Bir sonraki yolculuğunuzu mu planlıyorsunuz?" diye sordu.

"Tabii bunlara güvenilebilirse," dedi Kaspar.

Hancı masaya uzanarak en üstteki haritayı kaldırdı. "Bunu yakın gitsin. Biliyorum bu haritayı. Çok eski, yanlış bir haritanın kopyasının kopyası."

"Nereden biliyorsun?" dedi Kenner.

"Buraya yerleşmeden önce tüccardım ben de- sizler gibi. Sonra haydutları dövmekten, yağmacıları atlatmaya çalışmaktan bıktığım bir yaşa geldim. Durun sandığımda neler saklamışım bir bakayım. Size gösterebileceğim birkaç şey vardır."

Az sonra rulo halindeki bir derinin üzerine çizilmiş eski bir haritayla geri döndü. "Bunu yollara ilk düştüğümde Ralapinti'deki bir tüccardan almıştım. Elimde bir araba, bir katır, iskambil oyunundan kazandığım bir kılıç ve satabileceğim birkaç ıvır zıvır vardı."

Haritayı açtı. Onların elindeki haritanın aksine, bu haritada tüm Novindus görülebiliyordu. Haritanın orijinal çiziminin yanı sıra, kenarlarda ek notlar ve çizimler de vardı. Kaspar, bunları hancının yapmış olduğunu tahmin ediyordu. "Şurası." Hancı Shamsha'da bulundukları yeri işaret ediyordu. "Buradan buraya," dedi parmağıyla bir hat çizerek, "Üç harita da aşağı yukarı doğru. Ama ondan gerisi..."

"Bizim batıya gitmemiz gerekiyor," dedi Kaspar.

"Bunun için iki yol var. Birkaç gün boyunca kuzey yönünde ilerleyip, oradan batıya uzanan yola çıkabilirsiniz. Aceleniz yoksa bu iyi bir yoldur. Deniz Dağları'nın eteklerinden geçersiniz. Burada pek çok geçit vardır. Yolculuk süresince avlanmayı da düşünürseniz, karşınıza pek çok av hayvanı çıkar." Parmağıyla çenesine vurarak bir süre durdu. "O yoldan son gidişimde bir ay kadar vakit harcamıştım sanırım. Elbette bu bahsettiğim olay otuz sene evvel oluyor.

"Çoğunluk güneyde Yılan Nehri Kenti'ne inip gemiyle Maharta'ya geçer."

"Neden Maharta?"

Hancı davet beklemeden masaya oturdu. Haritayı işaret etti. "Buradan doğruca batıya giderseniz Büyük Tapınak Çarşısı Meydanı'nın tam ortasına varırsınız." Çenesini kaşıdı. "Buradan batıya giderseniz de hiç bulaşmak istemeyeceğiniz şeylerle karşılaşırsınız.

"Zannederim yabancısınız. Konuşmanız iyi ama sizin aksanınızı başka kimsede duymadım daha önce. Nerelisiniz?"

"Biz Yeşil Deniz'in ötesinden geliyoruz," dedi Kaspar.

"Hah!" Hancı elini masaya vurdu. "Denizin öte tarafından zaman zaman gelen tüccarlarla ilgili hikâyeler duymuşluğum var. Bakın ne diyeceğim. Yemeği halledip diğer müşterilerimle de ilgilendikten sonra sizinle biraz oturalım konuşalım. Batıya gidiyorsanız hayatta

kalmak için bilmeniz gereken şeyler olacak. Ayrıca ben de sizin memleketinizi merak ediyorum." Ayağa kalktı. "O tehlikeleri özlemiyorum ama yaşadığım heyecanı özlüyorum sahiden de."

Kalktı ve adamları, yeni haritalara bakmak üzere yalnız bıraktı.

Hancı geç bir vakitte dönmüştü. "Adım Bek. Bekamostana'nın kısaltılmış hali."

"Sana neden Bek dediklerini anlayabiliyorum," dedi Flynn. Kendini ve yoldaşlarını tanıttı daha sonra.

"Şimdi ne bilmek istiyorsunuz söyleyin bakalım."

Kaspar, "Bize batıya gitmemiz söylendi. Yani Maharta'ya gitmemiz gerekiyor diye düşünüyorum," dedi.

Bek, "Oraya 'Nehrin Kraliçe Kenti' derler. Bir zamanlar dünyanın en zengin, en güzel, en muhteşem kentlerinden olduğunu düşünürdük oranın. Ama bu, denizin ötesindeki yerleri öğrenmeden önceydi. Neyse. Eski Raca, büyükbabamın zamanında halkını iyi yönetmiş. En büyük şehir orası değil ama -en büyüğü Yılan Nehri Şehri'dir- en zengin şehir orasıdır. En azından bir zamanlar öyleydi."

"Ne oldu?"

"Ne oldu, Zümrüt Kraliçe oldu," dedi Bek. "Kimse bundan pek bahsetmiyor, çünkü herkes ne olduğunu biliyor. Anne babalarımız bize öğretti bunları." Çenesini sıvazladı. "Batı İlleri'nin kuzeyinden çıktı."

"Batı İlleri mi?" dedi Kenner haritaya bakarak.

Bek, elini Novindus haritasının üçte ikisini kaplayacak şekilde haritanın üzerine koydu. "Buralar Batı İlleri'dir," dedi. Sonra ortayı boşta bırakacak şekilde diğer yanı da tutarak, "Ortada da Nehirler Bölgesi bulunur. Doğudaysa..."

"Doğu İlleri var," diye tamamladı hancının cümlesini Flynn.

"Çabuk kapıyorsun," dedi Bek sırıtarak. "Bir zamanlar Yılan Nehri'ne de, Vedra Nehri'ne de neredeyse hiçbir sorun yaşamadan gidilebilirdi. Büyükbabamın anlatmasına göre tabii yine birkaç haydut vardı, fakat o zamanlar Yılan Nehri Kenti, nehrin çevresinden Sıcak Topraklar'a kadarki bölümün büyük bir kısmını kontrol ediyordu.

"Vedra'nın etrafında pek çok şehir devlet bulunur. Hepsinin de kendine ait toprakları vardır. Fakat arada sırada görülen sınır kavgaları dışında bölgede bir barış ortamı sağlanmıştır. Ama nehirlerden uzaklaştıkça işler biraz çirkinleşmeye başlar." Maharta'nın batısını işaret etti. "Burası Djams Ovası. Tamamen çayırlık. Oraya gitmeyin."

"Neden?"

"İki sebebi var. Öncelikle orada takaslık bir şey bulamazsınız. Yaklaşık 1.20 metre boylarında, sahiden de tehlikeli hergeleler var orada. Kimse onların dilini bilmez. Topraklarına giren herkesi de öldürürler. Genelde nehirden uzak durdukları için batı kıyısında hâlâ çiftlikler var. Fakat nehirden bir günlük yol sürersen zehirli okların hedefi olman kaçınılmazdır. Geldiklerini anlamazsın bile. Neye benzediklerini bile kimse tam olarak bilmiyor.

"Ondan sonra da Cennet Direkleri var."

"O nedir?" diye sordu Kenner.

Bek'in parmağı, bir dizi dağı işaret ediyordu. "Ratn'gary Dağları. Buranın en büyük dağlarıdır. Ratn'gary Körfezi'nin yukarısında, üç günlük mesafededir. Efsaneye göre orada iki şey var: Necropolis Kaos Savaşları'nda yok olan tüm tanrıların beklediği Ölü Tanrılar Kenti- ve yukarısında da Cennet Sütunları. Cennet Sütunları öyle yüksektir ki zirvesini gören olmamıştır henüz. Bu zirvelerin tepesinde de Tanrıların Çadırı vardır. Yaşayan tanrıların mekânıdır burası.

"Elbette bunların hepsi efsane. Yaşayan hiçbir insan evladı oralara gitmeyi denememiştir."

Üç adam birbirlerine bakıyordu. Bu sessizlik bir zaman daha sürdükten sonra Bek, "Peki nasıl bir yolculuktur bu sizinki?" diye sordu.

"Bize batıya gitmemiz söylendi," dedi Flynn. "Hepsi bu."

"Dün gece görebileceğimi söylediğin keşişler," dedi Kaspar.

Bek çenesini sıvazladı. "Anlıyorum ki önerileri sahiden de dikkate alıyorsunuz. Yani tavsiyeye ihtiyacınız vardı ve tavsiye aldınız. Ama 'batıya gidin' derken biraz daha kesin bir şey söylemelerini beklerdiniz, öyle değil mi?"

Kaspar, arabalarındaki yükten Bek'e bahsedip bahsetmemeye henüz karar veremiyordu, fakat sonunda yaşlı hancının da başka bir fikri olamayacağını düşünerek bir şey söylemedi. Ayağa kalktı. "Biz günün ilk ışıklarıyla yola çıkacağız. Yükümüzü bıraktıktan sonra tekneyle Yılan Nehri Kenti'ne gideceğiz. Arabayla dağlardan geçmektense böyle yapmak daha iyi olacak gibi."

Bek, "Yükleme ve indirmeleri, geçidi güvenli hale getirmeyi ve bunun gibi şeyleri de düşünürseniz aslında hemen hemen eşit derecede vakit kaybedersiniz. Ama tabii oraya sağlam varma şansınız bu şekilde daha yüksektir," dedi.

"Klan savaşının bittiğini düşünebilir miyiz?" diye sordu Kenner.

"Buralarda klan savaşını bitmiş saymak yanlış olur. Fakat şimdilik duyduğuma göre katliamlar durdu. Yalnız bir klan bölgesinden öbürüne geçerken doğru adamlara rüşvet verin. Benim tavsiyem şu: Tekneden iner inmez ilk büyük bulvara girin. Adını hatırlayamıyorum ama gözünüzden kaçırabileceğiniz bir yer değil. Belki yarım düzine kadar dar sokak vardır. Bir de kuzey ve güney yönüne giden şu büyük sokak. Herkes gibi siz de bu yoldan gidersiniz. Büyük kuzey çarşı meydanına ve bütün güzel hanlara bu yoldan giderek ulaşabilirsiniz. Ama sağa dönerseniz Kartal Klanı'nın hâkimiyet bölgesine girmiş olursunuz. İskeleye kadar nehir boyunca gördüğünüz her şey onların kontrolündedir. Birkaç muhafıza rüşvet verirseniz sorun yaşamazsınız. İskelenin orada bir han bulun ve

Maharta'ya giden bir gemi gelene dek bekleyin. Şehirden gelen deniz ticaretinin büyük kısmı Chatisthan ve Ispar'a gelmeden Maharta'dan yapıldığı için bir ya da iki günden fazla beklemezsiniz."

"Teşekkürler," dedi Kaspar. "Gerçekten de çok yardımcı oldun." Haritasını geri uzattı."

"Sizde kalsın," dedi Bek. "Benim artık bir işime yaramıyor. Kızım Rolonda köyünden bir değirmenciyle evlendi. İyi çocuk ama kayınlarla pek ilgilenmiyorum. Oğlum da Raca'nın ordusunda hizmet veriyor. Yani yakın bir zaman içinde bir tüccar haritasına ihtiyaç duyacaklarını sanmam."

"Çok teşekkürler," dedi Kaspar.

Kenner ve Flynn odalarına gitmek üzere merdivenlerden çıkarken Kaspar, "Son bir sorun daha var," dedi. "Dedin ki buradan doğruca batıya gidersek..."

"Büyük Tapınak Çarşısı Meydanı'na varırsınız," diye sözlerini tamamladı Bek. "Doğru."

"Bu önemli bir şey mi?"

Hancı bir an için sessiz kaldı. Sanki sorunun cevabını düşünüyordu. "Belki. Bundan yüz yıl önce Maharta, tüm bu kıtanın ticaret merkeziydi. Nehirden gelip geçenlerin hepsi -tüm kıyı kentlerinden, Yılan Nehri'nden Sulth'a kadar- bu yolu kullanırdı. Raca'nın dedeleri, büyük meydanı tüccarlar ve seyyahlar tapınakları için bir yer bulabilsin diye yapmış. En az yüz tane kadar tapınak olmalı orada. Şayet keşişler batıya gitmenizi söylediyse belki de aradığınız şeye bakmak için güzel bir başlangıç noktası olabilir. Dünyada sadece iki tapınağı olacak kadar küçük mezhepler olduğunu duymuştum. Onların bile tapınaklarının biri memleketlerindeyse diğeri Maharta'dadır." Güldü. "Şehir eskisi gibi olmasa da hâlâ görülmeye değer."

"Teşekkürler," dedi Kaspar ayağa kalkarken. Haritayı kıvırdı. "Bunun için de teşekkürler ayrıca."

"Lafı bile olmaz. Sabaha görüşürüz."

Kaspar merdivenlerden yavaşça çıkmaya başladı. Genelde kararlı bir yapıya sahipti ve belirsizliklerden nefret ederdi. Şimdiyse çok farklı bir duygu hali içindeydi. Artık eve dönmeyi düşünmeden önce Kenner ve Flynn'le olan bu görevi bitirmesi gerektiğini biliyordu. Fakat ne yaptığını bilmemek ona çok zor geliyordu. Kahretsin ki daha nereye gittiğinden bile emin değildi.

En üst basamağa ulaştı ve odasına girdi.

Yük filesiyle kaldırılan tabut, yavaşça geminin içine bırakılıyordu. Kenner ve Flynn sandığı güverteye taşırken Kaspar da arabayı ve atları satıyordu. Aslında bununla kazanacakları altına ihtiyaçları yoktu. O sandıkta onları ömürlerinin sonuna dek rahat yaşatacak kadar altın vardı. Fakat Kaspar tüccar rolünü oynamaya kararlıydı. Böylece üzerlerine şüphe çekmezlerdi.

Bek'in verdiği tavsiye sahiden de güzeldi. Onun söylediği yerden güneye dönmüşlerdi. Böylece cüppelerinde Kartal Klanı'nın işaretini taşıyan savaşçılar yalnızca iki defa karşılarına çıktı.

Verdikleri rüşvetler gizli bile değildi. Sanki bir iş karşılığı verdikleri paraydı bu. Hatta ikinci muhafız, üzerinde kartal işareti olan tahtadan bir para bile vermişti. Onları sorgulamak isteyen diğer muhafızlara bunu göstereceklerdi. Diğerlerinin böyle bir şey vermemiş olması Kaspar'ın canını sıkmıştı, fakat bu şikâyetine karşılık ona gülüp onların da verdiği rüşveti yeterli bulmamış olabileceğini söylediler.

Kaspar iskeleden çıkarak Kenner ve Flynn'le paylaşacağı küçük odaya geçti. Odaya iki ranza anca sığıyordu. Sandığı ranzanın alt katına koydular. Kaspar'sa diğer ranzaya geçti.

"Düşünüyorum," dedi.

"Neyi?" dedi Flynn.

"Yaşlı keşişin söylediklerini. Yanlış karar verirsek öleceğiz."

Kenner üstteki yatağa çıkarak uzandı. "Sonucu öğrenmek için zor bir yol. Üç defa yanlış adım atarsak o şeyi taşıyacak kimse kalmaz."

"Bence istediği yere gitmek için birilerini bulur yine," dedi Flynn.

"Neyse," dedi Kaspar. "Bek'in söylediği bir şey de aklımı kurcalıyor. Kentin birkaç gün kuzeyinde Maharta'ya giden bir yol olduğunu söylemişti. Orayı geçmiş olmalıyız. Belki de o yoldan gitmediğimiz için McGoin öldü."

Kenner, başını elinin üzerine yaslamış yan yatıyordu. "Bilmiyorum. Bazen tüm bunların içinde olmasak daha büyük bir korku yaşardık diye düşünüyorum."

Flynn yatağına oturdu. "Bunda sıradışı bir şey yok ki. Kaspar, sen askerdin, değil mi?"

"Evet."

"Kan görmeye bir şekilde alıştın, haksız mıyım?"

Kaspar bir an için sessiz kaldı. Ardından, "Evet. Zamanla... sıradanlaşıyor."

"Pekâlâ," diye devam etti Flynn. "Biz de bu deliliğe alıştık işte."

Kaspar yatağına uzandı. Öğle yemeği zilini bekleyecekti. Flynn'in söylediklerini düşünürken onun haklı olduğuna karar verdi. Uzunca bir süre böyle yaşanırsa deliliğe alışılıyordu.

Fakat, birden canını çok sıkan bir düşünce geldi aklına; buraya gelmeden ve bu adamlarla tanışmadan çok önce delilikle yaşamaya başlamıştı.

-11-
MAHARTA

Güverteden bir ses geldi.

Kaspar, yol arkadaşlarına ranzalarından kalkmalarını işaret etti. "Gemiyi iskeleye bağladılar. Biz sandığı güverteye çıkarana kadar iskele de iner. O zaman bir araba kiralarım."

"Gerekiyorsa satın da alabilirsin," dedi Flynn. Bir avuç altını sandıktan çıkarmıştı bile. Kaspar, Flynn'in verdiklerini tuniğinin altına gizledi.

Önce Flynn ve Kenner çıktı odadan. Sandığı güverte yolundan yukarıya çıkarıyorlardı. Kaspar'sa geride bir şey bırakıp bırakmadıklarını kontrol etmek amacıyla küçük odaya son defa göz gezdirdi. Ardından kapıyı kapatıp merdivenlerden çıkmaya başladı.

Güverteye çıkar çıkmaz iki şey dikkatini çekti. Rıhtımdan her zaman duyulan sesler yoktu. Neyle karşılaşması gerektiğini bilecek kadar liman görmüştü. Dolayısıyla neredeyse her yanı kaplayan bu sessizlik ona göre hiç normal değildi. Diğer tuhaflıksa, güvertedeki tek hareketin, çalışanların tabutu indirmesi oluşuydu.

Etrafına bakan Kaspar, sadece bir dakika içinde tüm manzarayı zihnine yerleştirdi. Kenner ve Flynn, sandığı yere bırakmıştı. Kenner, küpeştenin ilerisini işaret etti. Kaspar baktığında en azından iki yüz silahlı muhafızın, iskeleyi kapadığını gördü. Sürme iskelenin indirildiği yerde, ancak rahipler heyeti denilebilecek cinsten bir topluluk duruyordu. Ne var ki Kaspar, bu kişilerin hangi tapınaktan geldiğini bilmiyordu. Arkalarında, Raca garnizonunun bölgedeki görevlileri, onların arkasındaysa iki atlı bir yük arabası duruyordu. Araba boştu ve yavaşça, tabutun indirileceği yere doğru geliyordu. Sağ tarafta da gösterişli bir araba daha vardı.

Flynn, "Araba konusunda endişelenmene gerek kalmadı artık. Görünüşe bakılırsa zaten bizi burada bekliyorlarmış," dedi.

Sürme iskele rıhtıma indiği anda, silahlı muhafızlar güverteye çıktı. Üzerlerinde altın sarısı ve beyaz süsleri olan açık mavi üniformaları vardı. Çelikten miğferleri parlıyordu. Tabut indirilirken, görevli memur Kaspar ve arkadaşlarının yanına gelerek, "Bu şeyle gelen yabancılar siz misiniz?" dedi. Hâlâ havada duran tabutu işaret ediyordu.

"Evet," dedi Kaspar.

"Bizimle gelin." Asker, Kaspar ve arkadaşlarının emirlerini uygulamasını bile beklemeden arkasını döndü. İki muhafız, Flynn'in ayağının dibindeki sandığı kaldırırken, iki tanesi de üçlüye ilerlemelerini işaret etti.

Silahlarının ellerinden alınmaması, Kaspar'ı az da olsa rahatlatmıştı. Elbette Maharta Raca'sının özenle seçtiği iki yüz kişilik asker takımıyla dövüşebileceği düşüncesinde değildi. Fakat en azından esir alınmamışlardı... Şimdilik. Silahlı muhafızla koruma arasında küçük bir fark olduğunu biliyordu, ancak bazen fark, onurluyla hükümlüyü ayırabiliyordu.

İskelenin sonuna geldiğinde, kral gibi giyinmiş yaşlı bir adam öne çıktı. Ermin kürkü ve altın rengi şeritleri olan kızıl bir cüppe vardı üzerinde. Kafasınaysa üzeri altın rünlerle işlemeli koni biçiminde kırmızı bir şapka takmıştı. Tek bir el işaretiyle, yarım düzine kadar daha rahip, içine tabutun indirildiği arabaya doğru yaklaştı. "Ben Kalkin Tapınağı'ndan Peder Elect Vagasha. Lütfen bana eşlik edin, konuşalım."

Kaspar, "Seçme şansımız varmış gibi konuşmanız çok güzel doğrusu," dedi.

Yaşlı rahip gülümseyerek, "Elbette ki seçme hakkınız yok. Fakat medeni olmak gerekir, değil mi?" dedi.

Kalabalığın bittiği noktada onları bekleyen arabaya kadar yürüdüler. Ardından iki uşak, arabanın kapısını açtı. Herkes içeri girdiğindeyse

araç hareket etti.

Kaspar pencereden bakıyordu. "Bu karşılama günlük ticareti altüst etmiş gibi görünüyor Peder. Üstelik bizim için de sürpriz oldu." Yaşlı başrahibe baktı. "Galiba Kardeş Anshu buraya gelmekte olduğumuzdan bahsetmiş."

"Bahsetti ya. Kendi tapınağıyla iletişime geçmiş, onlar da beni buldular. Geshen-Amat Kardeşleri derin düşünceyi sever. Gizli ilimlere ve esrarlı konulara yönelmişlerdir. Ruhani konularda oldukça takdir görseler de bazı şeyleri başka öğretilere bırakmak daha iyidir. Anladığım kadarıyla buraların yabancısısınız."

"Evet," diye yanıtladı Flynn. "Denizin ötesindeki topraklardan geliyoruz."

"Adalar Krallığı," dedi Peder Elect Vagasha. "Biliyoruz. Zümrüt Kraliçe gelmeden önce de oraları biliyorduk. Kesh'ten ve dünyanın diğer yerlerinde yaşayan insanlardan haberdar olduğumuz gibi. İki yarım küre arasında ticaret nadir görülse de duyulmamış bir şey değil.

"Bizim dinimiz sizin yaşadığınız bölgede tatbik edilmiyor. Tarikatımızda yer alan kardeşlerimizin ve pederlerin birçoğu, bu inanca yönelmeden evvel asker oldukları veya bazılarının kutsal emirleri ilk aldığı andan itibaren silahlı hizmette bulunduğu için birliğimizi savaşçı olarak tanımlayabilirsiniz.

"Ancak bunun yanı sıra biz, akademisyen ve tarihçilerden oluşan bir kardeşliğiz. Aydınlığa giden pek çok yoldan birinin de bilgi olduğunu düşündüğümüzden, mantıklı bir seçim olarak, yapılacak incelemede, bu..."

"Bu kutsal emanetin mi diyecektin?" dedi Kaspar.

"Tanım için şimdilik bu kelime de kullanılabilir tabii. Her neyse, tapınağa doğru giderken bana onun hakkında bildiklerinizi en başından itibaren anlatır mısınız?"

Kaspar Flynn'e, Flynn Kenner'a baktı. Kenner Flynn'e, hikâyeyi anlatmasını işaret etti. Flynn başladı söze. "İki yıldan fazla bir zaman önce, Krondor'da bir araya geldik. Toplamda otuz tüccardık ve bir birlik oluşturduk..."

Kaspar arkasına yaslandı. Bu hikâyenin her bir detayını zaten daha önceden duymuştu. Flynn'in sesi arka planda bir uğultu olarak kalırken, pencereden Maharta dehlizlerini izlemeye koyuldu.

Bu şehir, gezdiği tüm o yerler arasında Kaspar'a evini en çok hatırlatan yerdi. Güneyde ılıman bir iklim vardı ve yaz havası, bu zamana kadar çekmek zorunda kaldıkları havadan çok daha yumuşaktı. Rıhtımın yakınlarındaki binalar, tuğla ve sıvadan yapılmıştı: Kuzeyde gördüğü ve belki daha fazla serinlik verecek olsa da kesinlikle derme çatma gözüken yapılara hiç benzemiyordu. Sokaklar, parke taşlarıyla kaplıydı ve denizden yükselen meltem, Yılan Nehri Kenti ve buraya gelene kadar uğradığı diğer kentlerde karşılaştıkları aşırı kalabalıktan doğan kötü kokunun büyük bir kısmını alıp götürüyordu.

Girdikleri çarşı, sağda solda gördüğü semiz, çalışkan insanlarla oldukça zengin bir görüntü çıkarıyordu ortaya. Arabanın peşinden koşan afacan çocuklar ve alışverişe çıkmış ev hanımları, sanki Opardum sokaklarından toplanmış gibiydi. Sürgün edildiğinden beri hissetmediği bir özlem duydu memleketine karşı.

Yine geniş bir caddeden geçerken, Flynn, "...İşte o zaman karşılaştık Kaspar'la," dedi.

Peder Elect, "Yani ilk başta bu grubun bir parçası değil miydin?" dedi.

"Hayır, değildim," dedi Kaspar. "Bu topraklara, Flynn ve diğerleriyle karşılaşmadan birkaç ay önce gelmiştim. O... parçayı Yılan Nehri Kenti'ne götürmek için dördüncü bir adam bulmak adına pazara geldikleri o gün tamamen tesadüf eseri karşılaştık."

"Yani önceden bu parçayla bir ilgin yoktu."

"Ben yalnızca bir an evvel evime varmaya çalışıyordum. Buraya isteyerek gelmiş değilim."

"Öyle mi?" Yaşlı başrahip öne doğru eğildi. "İnsan dünyayı kendi isteğiyle gezmez mi? Herhalde esir değilsin?"

"Bildiğin gibi bir esir değilim Peder. Merak ettiğin şey bir gemiye zincirlerle bağlanıp bağlanmadığıysam, sana hayır cevabını verebilirim." Kaspar arkasına yaslanıp iç geçirdi. "Ters düştüğüm kuvvetli bir büyücü sürgün etti beni buraya. Aslında bana merhametli davrandı. Çünkü onun yerinde ben olsaydım, kesinlikle onu öldürürdüm."

"En azından düşmanının hoşgörüsünü kabul ediyorsun."

"Babam, 'nefes alabildiğin gün güzel geçmiş demektir' derdi."

"Bu büyücüyle nasıl zıtlaştığın eminim ki harika bir hikâyedir," dedi yaşlı rahip. "Ancak bu başka bir konuşmamızın konusu olsun. Tabii şartlar izin verirse. Biz şimdi, bu meşum yolculuktan geride kalanlara katıldıktan sonra neler yaşadığını konuşalım."

Kaspar, konuşmasına Flynn, McGoin ve Kenner'la tanıştığı anı anlatmakla başladı. Yolculuğun önemli noktalarını paylaşırken diğerleri de bazı detaylarda araya giriyorlardı. McGoin'i öldüren yaratığı tarif ettiği kısma geldiğinde, rahip bazı sorular sordu. Kaspar'ın cevaplarında istediğini bulunca da, ona devam etmesini söyledi.

"Daha fazla anlatacak bir şey yok," dedi Kaspar omuzlarını kaldırarak. "İki gün sonra Shamsha'dan Yılan Nehri Kenti'ne giden bir tekneye bindik. Orada yaşadığımız tek şey Birader Anshu'yla karşılaşmamızda Eminim bu olayla ilgili detaylı bilgiyi tapınaktan almışsındır. Yılan Nehri Kenti'nde üç gün geçirdikten sonra gemiye bindik ve buraya geldik."

"Ve işte buradasınız," dedi Peder Elect. Araba yavaşladı. "Ve işte geldik."

Kaspar pencereden baktığında, her yanı tapınaklarla çevirili büyük bir meydana geldiklerini gördü. Önünde durdukları tapınak, şatafattan uzaktı fakat çok sade olduğu da söylenemezdi. Arabadan indiklerinde piskopos, "Sizin için oda ayırdık beyler," dedi. "Raca'nın emirleri ve bizim de ricamızla, siz ve taşıdığınız tuhaf yükle ilgili bir karara varılana kadar bizim misafirimiz olacaksınız."

"Bu ne kadar sürer?" diye sordu Kaspar.

"Ne kadar sürerse," diye yanıtladı yaşlı adam.

Kaspar, Flynn ve Kenner'a baktı. İkisi de omuzlarını kaldırdı. Tapınağın merdivenlerini çıkmaya başlayan Kaspar, başka hiçbir şey söylemedi.

Kalkin Tapınağı, Kaspar'ın gittiği diğer tapınaklara hiç benzemiyordu. Ana salonda ne sessizlik, ne fısıltıyla edilen dualar, ne de ilahi sesleri duyuluyordu. Yalnızca bir ses vardı. Gruplar halinde ve genellikle yaşlı bir rahip eşliğinde duran genç adamlar, kimi zaman yanlarındaki rahibi dikkatle dinliyor, kimi zamansa bir konu üzerinde hararetle tartışıyorlardı. Tapınağa bağlı kardeşler de etrafta dolanıp duruyordu, ancak Kaspar, diğer yerlerden tanıdık olduğu o sessiz inancı burada bulamamıştı.

"Bazen burası epey gürültülü olur. Sizin odalarınızın hazırlanmasını benim odamda bekleyelim," dedi Peder Elect.

Üçlüyü koridora çıkardıktan sonra bir kapıyı açtı ve oraya girmelerini işaret etti. İçeri girdiklerinde bir hizmetçi yanlarına geldi ve Peder Elect'in şapkasıyla ağır cüppesini üzerinden aldı. Peder Vagasha içine, diğer rahiplerin de giydiği gri renkli sade cüppeyi giymişti.

Oda sade döşenmişti, fakat duvar boyunca dizilmiş raflarda bir yığın kitap, yazıtlar ve kapılarının içinde dikkatle kıvrılmış veya açıkta duran parşömenler vardı. Bunun dışındaysa yalnızca bir yazı masası ve beş sandalye bulunuyordu. Rahip üç adama oturmalarını işaret etti. Hizmetçiden içecek bir şeyler istedikten sonra kendisi de oturdu.

Kaspar, "Tapınağınız daha önce gördüklerime hiç benzemiyor Peder. Daha çok bir okulu andırıyor," dedi.

"Çünkü bir bakıma öyle," dedi Vagasha. "Biz buraya üniversite diyoruz. Anlamı..."

"Bütün," dedi Kaspar. "*Universitas Apprehendere?*" [1]

"*Videre,*" [2] diye düzeltti yaşlı rahip. "Yalnızca tanrılar bir şeyi bütünüyle anlamaya muktedirdir. Biz sadece görmemize izin verildiği kadarını anlama çabasına girebiliriz."

Kenner ve Flynn kendilerini çok rahatsız hissediyordu. Peder Vagasha, "Arkadaşınız oldukça eski bir dil konuşuyor," dedi.

"Eski Queg dili bu. Çok az konuşabiliyorum zaten. Eğitmenlerim, pek çok milletin klasiklerini öğretmişti bana."

"Eğitmenlerin mi?" dedi Kenner. "Bize asker ve avcı olduğunu söylemiştin."

"Öyleydim, fakat başka özelliklerim de vardı."

Hizmetçi, üzerinde içecek, kek ve çay olan bir tepsiyle içeri girdi. "Size daha sert bir şeyler getirtemediğim için üzgünüm, fakat burası aşırı yeme içmeden son derece sakınan bir tapınaktır. Yine de çayımız oldukça güzeldir."

Dört bardağa içecekleri dolduran hizmetçi, odadan ayrıldı. "Şimdi," dedi rahip. "Sizinle ne yapsak?"

"Bırakın gidelim," dedi Flynn. "O şey istediğini yapmadığımız takdirde bizi öldürecek, buna eminiz."

"Aranızdan göç eden son arkadaşınızla ilgili anlattığınız hikâyeye bakılırsa aslında hayatınızı kurtarmış."

Kaspar kafasını salladı. "Bu sadece bir tahmin."

Rahip, "Beni şaşırtan şey de sizdeki bu rahatlık. Aklımın kavrayamadığı karanlık bir güç beni bir şeyler yapmaya zorluyor olsa

herhalde kendimi kaybederdim," dedi.

Flynn ve Kenner bir süre bakıştıktan sonra Kenner, "Zaman geçtikçe... Alışılıyor işte. Yani ilk başlarda işler ters gitmeye başladığında ne yapmamız gerektiğine dair epey tartıştık. Bazıları o şeyi mağarada bırakıp altınları yanımızda götürelim istedi. Fakat... Yapamadık bunu. Bize izin vermedi," dedi.

"Yani bizim seçme şansımız olmuyor," diye ekledi Flynn.

"Birader Anshu'ya gitmemizin nedeni buydu," dedi Kaspar. "Bir şeylerin yolunda gitmediğini ve bu sebepten öfkeli olmam gerektiğini biliyordum. Ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanan biri değilimdir. Dolayısıyla bu durumdan rahatsız olmamak beni rahatsız etti diyebiliriz sanırım."

Ortamı yumuşatmak isteyen Flynn, "Ordudayken de bu durum seni rahatsız etmiş olmalı," dedi.

Kaspar gülümseyerek, "Zaman zaman," dedi.

"Üzerinizde bir... ilenç var," dedi rahip.

"Ben bu kelimeyi bilmiyorum," dedi Flynn.

"Ne de ben," diye kabullendi Kaspar.

"Büyüyle gelen bir zorunluluk yani. Yerine getirmediğiniz takdirde kurtulamayacağınız bir efsun," dedi Peder Vagasha. "Arkadaşlarınızın başına bu cinayetler gelirken pek de etkilenmemenizin sebeplerinden biri de bu."

Kenner oturduğu sandalye üzerinde kımıldandı. "Zannediyordum ki yalnızca ben hislerimde..."

"Duyarsız olduğunu mu söyleyecektin?" dedi Kaspar.

"Evet," dedi Kenner. "Grubumuzun ilk üyesi öldüğünde dahi ben... Hiçbir şey hissetmedim."

"Hissedemezdin de zaten. Bu sayede ilencin istediklerini yerine getirmiş oluyorsunuz." Yaşlı rahip, "Kardeşlerim getirdiğiniz parçayı inceliyor. İşleri bittiğinde ondan kurtulabilmeniz için elimizden geleni yapacağız," dedi.

"Öyleyse o karanlık bir şey mi?" diye sordu Flynn, sanki hâlâ ikna olmamış gibi.

"İyilik ve kötülüğün basit kavramlardan daha öteye geçtiği durumlar vardır," dedi rahip. "İncelememiz bittiğinde size daha fazlasını söyleyebilirim. Neden gidip dinlenmiyorsunuz şimdi? Bu gece tapınak kardeşleriyle yemek yiyeceksiniz. Sunacaklarımızla mükellef bir sofra oluşmayabilir, fakat hepsi de doyurucudur. Belki yarına konuşacak daha çok şeyimiz olur."

Peder ayağa kalktı ve diğerleri de onu takip etti. Peder Elect'in ona ihtiyaç duyduğunu hissetmiş gibi, hizmetçi bir anda kapıda beliriverdi ve onları odalarına çıkarmak üzere beklemeye başladı. Rahip üçlüye dönüp, "Akşam size haber göndeririz," dedi.

Hizmetçiyi takip etmeye başlayan Flynn, "Buraya gelmemiz hayra çıkabilir," dedi.

Kaspar kafasını salladı. "Tabii ölmemize sebep olmazsa."

Bundan sonra kimse bir şey söylemedi.

O gece Peder Vagasha'yla yemek yediler, fakat ertesi gün değil neredeyse bir hafta sonra onunla tekrar konuşabildiler. Bu süre boyunca onları kendi hallerinde bırakmışlardı. Kenner ve Flynn genelde odada uyuyarak, iskambil oynayarak veya yemek yiyerek vakit geçiriyordu.

Kaspar'sa büyük salonu geziyor, sessizce oturup öğretmen ve öğrencilerin anlattıklarını dinliyordu. Duyduklarının birçoğu gösteriş için söylenen öngörülebilir şeyler, idealleştirilmiş hayat bakışları veya dünyanın nasıl olması gerektiğine dair düşüncelerdi, fakat fikirleri en basit olanların bile ifadeleri çok kuvvetliydi.

Salondaki ikinci gününde Kaspar, oldukça zor bir tartışmayı dinlemek için durdu. Bu genç adamların eğitimiyle ilgilenen rahip, soru soruyor fakat cevap vermiyor, bunun yerine öğrencilere her konuyu tartışmaları ve kendi kafalarında bir sonuca varmaları için zaman tanıyordu.

Tartışmaları dinleyen Kaspar, geleceğe dair bir umut, özgün olmasa da en azından titizlikle oluşturulmuş düşüncelerin olabileceği günlerin geldiğine dair bir hisle doldu. Bu gençlerin bazılarının gerçekten sahici düşünürler olabileceğini fark etti Kaspar. İçlerinde en geri olanları bile, burada bulundukları zamanın faydasını uzun vadede göreceklerdi.

Bir an için Kaspar öfke doldu. *Burada harcanan zahmete değer!* diye düşündü. *İşte insan denilen şey insanlığı buna; yaşadığımız dünyaya yalnızca sahip olmaya değil onu anlamaya da itmeli.* Yaşadığı duygu yoğunluğuna şaşarak durdu. Bu hislerin nereden geldiğini anlayamamıştı. Böyle şeyler onu rahatsız ediyordu. Nereden çıkmıştı bu öfke? Sanki tüm hayatı boyunca karanlıkta yaşamıştı ve şimdi de ışığın varlığı ona gösteriliyordu. Aslında hayatın tüm güzellikleri ve harikaları bir adım ötesindeymiş, fakat o bunu görememiş gibi. Kim onu bu karanlıkta tutmuştu? Kaspar hiçbir zaman kendi içinde olup bitenlere kulak veren bir adam olmamıştı. Dolayısıyla da bu yaşadıkları onu çok rahatsız ediyordu.

Kaspar bir şey yapmamak için kendini tuttu ve zihnini bu sorulardan uzaklaştırmaya çalıştı. Dikkatini önündeki soruna vermeye çalıştı. Kendi içinde böyle bir çelişki yaşadığından ötürü sinirlenerek döndü ve salonu terk etti. Kendi odasına geldi.

Tapınağın içki konusundaki kurallarını bilmese, o geceyi asla ayık geçirmezdi.

Haftanın geriye kalan kısmında, Kaspar gençlerin bu münazaralarını dinleyerek kendini eğlendirdi, fakat onu böyle derin bir karmaşaya itecek türden soruların tartışıldığı gruplardan uzak durdu.

Bir hafta sonra Peder Elect'in odasına çağırıldılar.

İçeri girdiklerinde yaşlı rahip onlara oturmalarını işaret etti. "Lütfen buyurun. Heyecanla bir sonuç çıkmasını beklediğinizi biliyorum. Artık ne yapılması gerektiğine dair bir kanıya varmış bulunuyoruz."

Kimse bir şey söylemedi. Üç rahip daha odaya girdi. Yaşlı başrahip onları tanıştırdı. "Bunlar Peder Jaliel, Peder Gashan ve Peder Ramal." Üçünün de üzerinde, tapınağın diğer üyelerinin de giydiği cüppelerden vardı. Farklı olarak, Kaspar'ın büyük salondaki eğitmenlerin de taktığını fark ettiği küçük yaka iğnelerinden kullanıyorlardı. Tanıştırılan ilk rahip yaşlıcaydı. Diğer ikisiyse Kaspar'ın yaşlarında, kırklarındaydı.

Vagasha, "Peder Jaliel, burada kadim eserler ve kutsal emanetlerle ilgilenen kalıcı uzmanımız. Peder Gashan ilahiyatçıdır ve bu çalışmada öğreti ve inançlarımızla alakadar olarak bulduklarımızı yorumlayacaktır. Peder Ramal da tarihçidir," dedi. Üç adama öne çıkmalarını işaret etti. "Peder Gashan, siz başlar mısınız? Dostlarımıza bilgi anlayışımızı anlatın lütfen."

Peder Gashan, "Eğer gizli bilimlere çok dalarsam, lütfen daha açık olmam için beni uyarın," dedi. Kaspar, Flynn ve Kenner üçlüsüne teker teker baktıktan sonra anlatmaya başladı. "Bilgiyi kusurlu anlayış olarak görürüz. Yeni bilgiler, sürekli ortaya çıkarak, bizi inançlarımızı ve kâinata bakış açımızı gözden geçirmek zorunda bırakırlar. Bilgiyi üç kısma ayırırız: Kusursuz bilgi, kesin bilgi ve kusurlu yahut eksik bilgi.

"Kusursuz bilgi, yalnızca tanrılara aittir ve onların algısı bile kısıtlıdır. Yalnızca Asıl Tanrı, yani kimileri tarafından Ashen-Genet adıyla tapılan tanrı her şeyi tam anlamıyla kavrayabilir. Diğer tanrılar, asıl tanrının birer sureti veya görünüşüdür ve onların kusursuz bilgisi, kendilerine verilen alan çerçevesinde sınırlıdır.

"Efendimiz Kalkin bir eğitmen olsa da, onun bile kusursuz bilgileri, eğitim anlayışıyla sınırlıdır, öğretilenle değil.

"Kesin bilgi; doğanın, hayatın ve kâinatın doğru bir yansıması olduğuna inandığımız bilgi türüdür. Bu bilgiler, doğru veya yanlış olabilir. Yeni bir şeyin varlığını keşfettiğimizde, varlık ilkesiyle örtüşmediğinden onu reddetmeyiz. Var olan ilkeyi gözden geçirir, nasıl bir yanlış olabileceğini tespit ederiz. Kusurlu bilgi de eksik olduğunu ve kesin bilgiye ulaşmasını engelleyen bir tarafı olduğunu bildiğimiz bilgidir.

"Tahmin edebileceğiniz üzere, bildiklerimizin çoğu kusurlu bilgiye girer. Hattâ kesin bilgilerimiz bile şüphelidir."

"Yani demek istiyorsunuz ki," dedi Kaspar, "Tanrı olmadığımızdan ötürü bildiklerimizden asla emin olamayız."

Rahip gülümsedi. "Aslen bu basitleştirilmiş bir cevap. Fakat şimdilik doğru kabul edebiliriz." Durdu, arkasından ekledi. "Ayrıca bilginin bir başka yüzü, iyi ve kötü olarak iki açısı da olabilir."

Kaspar, sabırsızlığını gizlemeye çalıştı. Çocukken ders aldığı zamanlardaki gibi hissediyordu.

"Bilginin çoğu iyi veya kötü olarak adlandırılamaz. Ateş yakmayı bilmek, açları doyurmak için yemek mi yapacaksınız yoksa birini öldürmek için evini mi yakacaksınız, bunu belirlemez. Fakat kimi bilgiler ki, bunlar insanoğlunun anlayışından çok uzaktır, iyi veya kötü olabilir." Peder Gashan döndü ve söylediklerini kafa sallayarak onaylayan diğer iki rahibe baktı. "Bu konunun üzerinde fazla durmayacağım. Fakat güvenin bana, bu kâinatta sizi değiştirebilecek, sonsuz bir lütufla yükselmenizi veya sonsuz bir işkence ve ıstırapla kahrolmanızı sağlayacak güçte bilgiler vardır. Üstelik sadece o bilgiye sahip olduğunuz için yaşarsınız bunları."

Kaspar ve diğer ikisi dikkat kesilmişlerdi. Çünkü söylenilenlerin altındaki imayı kaçırmamışlardı. Kaspar, "Yani sırf bu elimizdeki şeyin bilgisine sahip olduğumuz için belli şeyleri mi yaşamak zorunda mı kalacağız?" dedi.

"Belki," dedi Peder Gashan. Peder Ramal'a döndü. O da kafasını sallıyordu.

"Tarihimiz bize, insanlar Midkemia'ya yerleşmeden önce başka ırkların dünyada yaşadığını söylüyor," diye söze başladı Ramak "İnsanlardan önce geldiği bilinen ırklardan biri de elflerdir. Uzun ömürlü bu ırktan geriye kalanların bazıları hâlâ kuzeyde yaşamaktadır. Ancak zamanla onlar da azalmaktadır. Sonunda ölümlülüğü kabul etmeden birkaç çağ daha direnebilirler. Aynı şekilde ejderhalar da bizim ırkımızdan önce buradaydı. Ve tabii onların efendileri de."

"Ejderha Efendileri," dedi Flynn. Diğerlerine bakarak, "Size söylemiştim," dedi.

"Evet. En azından eski metinler böyle söylüyor," diye devam etti Ramak "Fakat bu varlıklarla ilgili pek az bilgiye sahibiz. Elfler onlarla ilgili hiçbir şey anlatmıyor. Üstelik Kaos Savaşlarından çok azının sağ çıktığında inanılıyor. Belki bir yerlerde bu konuyla ilgili bizden daha fazla bilgiye sahip birileri vardır, ancak varsa da biz bilmiyoruz."

Flynn, "Elimizdeki bu kalıntıyı Yıldızlimanı'na, Büyücüler Okulu'na götürüyorduk," dedi. "Belki..."

Peder Vagasha elini kaldırarak onu susturdu. "Bizim de o... örgütle ilgili bilgimiz var. Tapınaklarımız uzun süredir büyücülere şüpheyle bakmaktadır. Bilgi ve gücün ne olduğunu tam olarak bilmeden boş konuşmalar yapıyorlar. Büyüyle uğraşanlar, kendi çıkarları için kötü olduğu açıkça belli olan -ölülerle konuşma veya karanlık ruhlarla iletişime geçme gibi- bilgilerden faydalanmıştır. Bilgi hizmetkârı olmasıyla övünen Yıldızlimanı'ndaki o Okul dahi, elinizdeki gibi bir şeyi asla emanet edemeyeceğiniz kadar tehlikeli olduğunu kanıtlamıştır." Peder Jaliel'e döndü. Bu kez de Jaliel öne çıktı.

"Getirdiğiniz zırhlı kadim eserin, bizim dünyamızda yeri yok. Başka bir yerden gelmiş olmalı."

Kaspar arkasına yaslandı. Bunu beklemiyordu. "Ejderha Efendileri kalıntılarından değil mi?"

"Hayır, Midkemia'dan bile değil."

"Tsurani'den mi geliyor?" diye sordu Flynn.

"Hayır," dedi Jaliel. "Gediksavaşı sırasında Tsurani'den kimse bizim kıyılarımıza ulaşamadı. Seneler geçtikten sonra o savaştan haberimiz oldu bizim."

"Öyleyse nedir?" diye sordu Flynn.

"Tam olarak bilmiyoruz," dedi Jaliel. "Pek çok olasılığı listemizden çıkardık ki, bu önemli bir adım, fakat korkarım irfan ve bilgi sınırlarımızın son noktasına geldik."

Kaspar, "Öyleyse onlara güvenemeseniz de, sanıyorum Yıldızlimanı'na gitmemiz ve durumu büyücülere danışmamız gerekecek," dedi.

"Bir çözüm yolu daha var. Sevgili kardeşimiz Anshu'nun bu fikri öne sürdüğünü düşünüyoruz. Öğreti ve bilgeliğimizle bilinen bir topluluk olmamıza rağmen, Geshen-Amat gibi diğerleri de sıklıkla ani kavrayışlara ev sahipliği yapar ve bizim yerini dolduramayacağımız sezgisel sıçramalar tecrübe eder. Batıda sorunuza bir yanıt bulabilirsiniz."

Kaspar doğruldu. Haritayı gösterirken Bek'in söylediklerini hatırladı. "Tanrıların Çadırı mı?"

Dört rahip birbirlerine baktılar. Peder Elect Vagasha, "Çadırdan haberin var mı?" dedi.

"Shamsha'da bir hancı bize bir harita verdi. Harita hâlâ odamızda. Batıdaki dağların orada bir yeri gösteriyor. Bunun dışında pek bir bilgimiz yok."

Vagasha, Ramal'a baktı. "Ratn'gary Dağları'nda fevkalade şeylerin olduğu söylenir. Oradakilerin birçoğu ölümlülere göre değildir.

"En yüksek iki zirvenin aşağısında, Cennet Sütunları'nda, Ölü Tanrılar Kenti bulunur. Bu tapınakları kimin diktiğini bilmiyoruz, fakat yaptıkları şeyler hâlâ ayakta. Söylentiye göre zirvelerin tepesinde yaşayan tanrılar veya onların avatarları bulunur. Ölümlüler arasında

yalnızca en ayrıcalıklı olanlar bile onları ancak çok kısa bir anlığına görebilirler. Ancak zirvenin altında, Necropolis'in üzerinde, bir kale bulunur. İşte orada Koruyucular yaşar."

"Kapı Koruyucuları," dedi Vagasha. "Diğer insanlarla, hattâ bizim tapınaklarımızla bile iletişim kurmayan bir mezhebe ait insanlardır bunlar. Ancak tanrılara giden yolun koruyucuları oldukları söylenir.

"Denir ki, eğer bir adam zaruret durumundaysa ve kendini amacına adamışsa, Koruyuculara giden yolu bulabilir ve durumu onlar tarafından da uygun görülürse, tanrılara dileğini iletmesi için izin verilirmiş.

"Bu doğru mu?" diye sordu Kenner.

Peder Elect Vagasha kederle gülümsedi. "Kesin bir bilgiye sahip değiliz."

Kaspar bu kelime oyunu karşısında gülümsemeden edemedi. "Yine de buraya gitmemiz gerektiğini düşünüyorsunuz, öyle mi?"

"Gitmeniz *gereken* yer orası. Aksi takdirde sizden önceki yirmi sekiz kişinin yaşadığı ölümcül sonuçlara katlanmak zorunda kalabilirsiniz. Orada ne bulacağınız konusunda da yalnızca tahminde bulunabiliriz." Hizmetçiye işaret etti. "Sizi bekleyen bir gemi olacak. Ayrıca Necropolis'in eteklerine kadar size eşlik edecek bir koruma grubu tedarik edeceğiz. Bundan daha fazlasını yapamayız. Dağlara çıkan yola ulaştığınızda, yola tek başınıza devam etmelisiniz. Şimdi, akşam yemeğine kadar odalarınıza çekilebilirsiniz."

Ayrıldıktan sonra, üç adam odalarına döndü. İçeri girdiklerinde Kenner, "Bu iş benim hoşuma gitmedi. Bana kalırsa Yıldızlimanı'na gitmeliyiz," dedi.

Flynn, "Aklın hâlâ altınlarda mı? Bu lanet, ilenç ya da adı her neyse bu şeyin gitmesini istiyorum. Hayatımı geri istiyorum!" dedi.

Kenner da oldukça rahatsız olmuş gibi görünerek kafasını salladı, ancak bir şey söyleyemiyor gibiydi.

Kaspar iç geçirdi. "O lanetli şeyi bulduğunuzdan beri hayatınız zaten sizin elinizden çıkmış. Sizinle karşılaştığımdan beri ben de hayatımın kontrolünü elime alamıyorum. Kaderimizde bu... görevi bitirmek var. Bu işi ifade edecek daha iyi bir kelime bulamıyorum şimdilik. Fakat öyle ya da böyle, bunu bitirmemiz gerekiyor."

Kimse seçeneklerinin ne olduğunu duymak istemiyordu. Bu gizemli görev her neyse onu başarmalıydılar. Yoksa öleceklerdi.

-12-
RATN'GARY

Gemi, dev dalgalara çarpıyordu.

Pelerinlerine sıkıca sarınmış olan Kaspar, Kenner ve Flynn, küpeştede durmuş geminin Mataba Noktası'nı dönerek Ratn'gary Körfezi'ndeki nispeten korumalı bölgeye geçebilmek için rüzgârı arkasına alışını izliyordu. Yaz olmasına karşın, fırtına sırasında soğuk bir havaya maruz kalacak kadar güneydeydiler. Hemen kuzeylerinde, Büyük Güney Ormanı ağaçları görülüyordu. Karanlık ve korkunç görünen ağaçlar, tüm yamaçları kaplamıştı.

Maharta'dan çıkalı üç buçuk hafta olmuştu. Kalkin Tapınağının verdiği bir gemiyle açılmışlardı ve varmak istedikleri noktaya, Ratn'gary Dağları'nın güney ucunun aşağısındaki Ratn'gary Körfezi'ne, iyice yaklaşmaktaydılar.

Maharta'dan ayrıldıklarından beri üçü de hüzünlüydü. Hayatlarına hükmeden bu ilençle öğrendikleri şey yüzünden, hepsi de kendini çaresiz hissediyordu. Kenner içine kapanmıştı ve çok nadir konuşuyordu. Flynn sürekli olarak başkalarının aklına gelmemiş olabileceğini düşündüğü çözümler arıyordu. Diğerleriyle yaptığı konuşmaların çoğunda, görmezden gelinebileceğini düşündüğü şeylere dokunuyor ve bir şeyleri gözden kaçırdığı her seferde saatlerce derin bir sessizliğe gömülüyordu. Kaspar'sa yalnızca öfkeliydi.

Olasko tahtının varisi ve daha sonra Dük unvanı alan Kaspar, tüm hayatı boyunca babası hariç kimseden hiçbir şey için izin istememişti. İstediği şeyi istediği zaman yapardı. Yalnızca bir defa ona engel olmuşlardı, onun için de üç ordu ve birkaç hainin işbirliği gerekmişti. Üstüne üstlük yine de hayatta kalmayı başarmıştı. Birilerinin onu öylece itaat etmeye zorladığı düşüncesi bile onu öfkeden deliye çeviriyordu.

Bu topraklara geldiğinden beri, Kaspar pek çok şeyi daha derin düşünür olmuştu. Gençken ona isyan ettirecek şeyler, şimdi onu yalnızca güldürüyordu. Evinde sabah oturumları veya akşam davetlerinde giyeceği kıyafetler hazır olsun diye her biri için nasıl da titizlendiğini hatırladı. Bunları umursamadığı tek zaman, babasıyla ava çıktığı zamanlardı.

Kaspar'ı Jojanna'nın çiftliğinde odun keserken veya dana gübresini boşaltırken görse babası ne düşünürdü? Komutan Alenburga dışında bu zamana kadar konuştuğu kimse onun asil bir ailede doğduğunu tahmin etmemişti. Alenburga'nın da bu kanıya varması ancak birkaç gecelik konuşmaları sonucunda olmuştu. Fakat en azından Kaspar'ın bu konuda sessiz kalmak istemesine saygı göstermişti. Flynn ve Kenner'ın, bir zamanlar önemli mevkide bir asker veya bir beyefendi olduğundan şüphelendiğinin farkındaydı. Eğitimi ve davranış biçimi bu sayede açıklanabilirdi. Fakat ikisi de ona bu konuda fazla ısrar etmemişti. Tabiatları gereği mi bundan çekindiklerini yoksa ilencin mi bu konuda etkisi olduğunu bilmiyordu.

Kaspar, ona tahmin ettiğinden daha çok sıkıntı veren bir gerçekle boğuşuyordu: Hayatı artık ona ait değildi ve aslında bu topraklara gelmeden çok önce kaybetmişti hâkimiyetini.

Leso Varen'in, yani 'danışmanının', büyü sanatını kullanarak onu daha hırslı bir hale getirdiğinden emindi. Kaspar kendi odasında, masasının arkasında sessizce oturup, Adalar Krallığı'nı aldatmak için kurduğu bu sapkın ve savsak planın bir parçası olarak, tüm ırkların yıkımını emrediyordu. Krallıklar Denizi'nin dikkatini, asıl amacı olan Roldem tahtının üzerinden çekebilmek uğruna binlerce insan ölmüştü.

O zamanlar bu ne kadar da basit görünüyordu! Yedi kişi münasip bir biçimde öldükten sonra Roldem'in acıyla sarsılan insanları gözlerini kuzeye çevirip Olasko Dükü Kaspar'ı haklı hükümdarları olarak kabul edecekti. Aklından neler geçmişti böyle? Aslında o düşünmemişti bunları. O yalnızca Leso Varen'in düşünmesine izin verdiği şeyleri düşünüyordu.

Hangisine daha çok kızdığını bilmiyordu: Büyücünün ona yanaşmasına bu kadar kolay izin verdiğine mi, yoksa büyücünün yarattığı bu deliliği görme yeteneğini kaybettiğine mi. Bugün uzak bir ülkede, tanımadığı bir geminin dalgalarla ıslanan güvertesinde dikilirken Kaspar, Varen'in planlarının her birinin deli işi olduğuna dair onlarca sebep sayabilirdi. İktidara sahip olma teşebbüsü, her şekilde savaş ve karmaşayla son bulacaktı. Kaspar, en başından beri büyücünün planının bu olduğunu fark ediyordu. Anlayamadığı sebeplerden ötürü Leso Varen, Doğu Krallıkları, Adalar Krallığı ve hattâ belki de Büyük Kesh'in savaşa girmesini istemişti.

Kaspar bundan kimin fayda göreceğini düşünemiyordu bile. Komşularının bir anlaşmazlık içine düşmesi, kimi zaman bir milletin faydasına olabilirdi. Seneler içinde bu tarz durumlara birkaç defa sebebiyet vermişti, fakat bunların hepsi de sınır çatışmalarından, siyasal dalaverelerden ya da diplomatik ihanetlerden ibaretti. Kuzey yarımkürenin en kuvvetli üç milletini birbirine düşürecek büyük çaplı bir savaş düşünmemişti hiç. O bölgeyi karıştırmak tehlikeliydi. Kesh ve Adalar arasındaki savaşın sınırlara kadar uzanıp Doğu Krallıklarını da karıştırması uzun sürmezdi.

Fakat o zaten bu üç milleti işin içine sokmanın sonuçlarını görmüştü. Ne var ki bölgede karışıklık yaratmak yerine, başarısızlığa uğrayan oyunları sebebiyle bahsi geçen milletlerin güçlerini birleştirmelerini sağlamıştı. Elbette bu Kaspar için bir felaket olmuştu. Başkent bir gün içinde istila edilmişti. Talwin Hawkins kaledeki o gizli geçidi keşfetmemiş olsa bile -kalenin geçilmez olduğunu düşünen atalarına sövüyordu- Roldem ve Kesh'in yaptığı bu ittifakla kale bir ay içinde bir enkaza dönüşürdü. Bir de Adalar Krallığı'ndan geleceği söylenen o ordu da gelseydi, Opardum'un düşüşü daha bile hızlı olurdu.

Hayır, tüm bunlar anlamlı gelmiyordu. Tıpkı bahsettikleri şu ilenç gibi, bu da mantıklı değildi hiç. Kaspar, bu görevi de tamamlayıp hayatta kalabilirse birilerinin kendisine tüm bu olup biteni anlatabileceğini umuyordu.

Onlara eşlik eden askerlerden biri, "Gün batınımda orsa alabanda bekleyeceğiz. Kaptan geceyi gemide geçirip sabaha yeniden yola koyulmamız gerektiğini söylüyor," dedi.

Üçlü sessizce kamaralarına dönerken, hepsinin aklında ayrı bir düşünce vardı. Kaptan onları yemeğe çağırana kadar bu böyle sürdü.

O sabah bir saatten fazla bir süre boyunca hazırlanıp tabutu sahile indirmeye uğraştılar. Dalgalar çok büyük ve acımasızdı. Fakat en azından Kaspar ve arkadaşları, Maharta'dan gelen otuz asker ve başlarındaki subay eşliğinde sahilde beklemekten başka bir şey yapmadı.

Genç teğmen Shegana, dört kişinin taşıyabileceği şekilde ayarlanmış tabut ve askı kayışlarını kontrol etti. Bu görevi hiç umursamadığı çok açıktı. Bu gerçeği Kaspar'dan saklamak için çok çaba da sarf etmemiş, sadece gemiye binene kadar beklemişti. Daha limana bile gelmeden Kaspar'a dönüp, "Bana verilen emirlere göre, Kalkin Tapınağı'ndan Peder Elect'in haritada işaretlediği yere kadar size eşlik etmem gerekiyor. Ayrıca size kibar davranmam ve adamlarımın da aynı şekilde size saygı göstermesi gerektiği söylendi," dedi. "Bu söylenilenlerden anladığım kadarıyla bir beyefendi, hattâ bir asilzade bile olabilirsiniz. Fakat böyle bir şey açıkça söylenmedi. Dolayısıyla, efendim, bu görevi elimden geldiğince iyi yapmaya çalışacağım. Fakat bir şey açık olsun isterim: İş kendi adamlarımla üçünüzü hayatta tutma arasında bir seçim yapma noktasına gelirse, adamlarım yaşar ve siz üçünüz başınızın çaresine bakarsınız. Bilmem anlatabildim mi?"

Kaspar uzunca bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Teğmen, eğer bu görevden canlı çıkabilirsek, iddiaya girerim ki, adamlarınızın sizi her koşulda izleyeceği bir subay haline geleceksiniz. Ama aynı zamanda hoşunuza gitmeyen emirler aldığınızda daha sessiz olmayı da öğrenmeniz gerekecek," dedi.

Ağırbaşlı genç teğmen, adamlarına işaret verdi ve tabut böylece kaldırıldı. Sahilden kayalıklara doğru çıkan yolda ilerlemeye başladılar. Kaspar, Kenner ve Flynn'e baktı, kafasını salladı ve diğer ikisi de onu takip etmeye başladı.

Arazideki yolculuklarının ilk üç günü oldukça çetindi, fakat olaysız geçti. Sahilden başlayan yol, deniz kenarındaki tepelerin arasından ve çukurlarla engebeli hale gelmiş bir düzlüğün üzerinden gidiyordu. Bu engebeli yol yüzünden, epey bir tırmanış yapmaları gerekmişti.

Kaspar sayısız av hayvanının izinin yanı sıra ayı, kurt ve yaban kedisi gibi birkaç büyük avcı hayvan izi de görmüştü. Dağın üst kısımlarına çıktıkça hava daha da soğumuş, henüz yaz sonları olmasına rağmen sıcaklık geceleri neredeyse dondurucu noktalara kadar düşmüştü. Kısa süre içinde ağaçlık tepelerin ve üzerinden geçilebilecek kadar sığ nehirlerin olduğu bir bölgeye vardılar.

Akşam olduğunda, nispeten daha açık, hattâ neredeyse dümdüz bir kaya çıkıntısına vardıklarında, bir ateş yaktılar. Teğmen Shegana, nöbetçileri ateşin etrafına yerleştirdi.

"Teğmen, nöbet tutan muhafız sayısını yarıya indirerek adamlarınızın biraz daha uyumasına izin verebilirsiniz," diye bir öneride bulundu Kaspar. "Ben tecrübeli bir iz sürücüyüm ve karaya çıktığımızdan bu yana bizden başka hiçbir insan izine rastlamadım. Korkacağımız tek şey büyük avcı hayvanlar olur, fakat ateş de onları uzak tutacaktır."

Teğmen hiçbir şey söylemeden sadece kafasını salladı, ancak Kaspar o gece, her zamanki gibi dört değil iki askerin nöbet tuttuğunu fark etti.

Takip eden iki gün boyunca her şey yolundaydı, fakat üçüncü günün sabahı, kıdemli izcilerden biri, dağa çıkan yolun görüldüğü haberiyle geldi. Bir saat sonra tüm grup, yolun ikiye ayrıldığı düzlüğe varmıştı. Yollardan biri dağın eteklerinden kuzeye doğru uzanırken, diğeri de batıdan dağın tepesine doğru çıkıyordu.

Teğmen Shegana, "Pekâlâ beyler, sevgili pederin verdiği yönergeler doğruysa şayet, buradan Cennet Sütunları'na varana dek tırmanmamız gerekecek. Oranın yukarısında da Tanrıların Çadırı var," dedi. Verdiği işaretle izci, hızla ilerlemeye başladı. Tabutu taşımakla görevli dört adam da tabutu bir kez daha kaldırdı ve hep beraber yola koyuldular.

Bir gün daha yola devam ettiler. Gün batımına doğru derin bir geçide ulaşmışlardı. Teğmen, "Burada beklememiz gerekiyor. Peder Elect, bu yarıktan sonrasında kendiniz gitmeniz gerektiğini söylemişti," dedi.

Kaspar kafasını sallayarak, "İlk ışıkla yola çıkarız," dedi.

Batan güneşin yaydığı tüm ışığı yutan ağır bulutlar yüzünden adeta karanlık ve gölgelerden oluşan bir tabloyu andıran dağların, göze çarpan bir özelliği yoktu.

Teğmen, "Burası uğursuz bir yer efendim. Bana verilen talimatlar açık. İki hafta süresince burada bekleyeceğim. Bu zaman zarfında geri dönmezseniz sizi almadan gemiye döneceğiz," dedi.

"Anlıyorum," dedi Kaspar.

Kenner, Flynn'e bakarak, "Bu tabutu dağa biz mi çıkaracağız?" dedi.

"Öyle görünüyor," dedi Kaspar.

"Size imrendiğimi söyleyemeyeceğim," dedi teğmen. "Hele şu yükü taşıma konusunda."

Askerler ateş yaktı. Yemek yerken pek az konuşma oldu.

Kaspar sıçrayarak uyandı. Elinde kılıcıyla ayağa fırlarken onu uyandıran şeyin Flynn'in çığlıkları olduğunu fark etti. Az sonra etrafına baktığında, Flynn'in neden korkuya kapılıp böyle feryat ettiğini anladı. Kamp ateşinin çevresinde Teğmen Shegana ve

adamları yatıyordu. Korkudan çarpılmış gibi duran ve gözleri kocaman açılmış bu adamların hepsi de ölmüştü.

Kenner da ayağa kalkmış, her an kaçacakmış gibi duruyordu. "Ne?" diye bağırdı. Sanki biri cevap verse bu korkusu geçecekti. "Bu ne böyle?" Her bir yüze tek tek bakıyordu. "Bunu kim yaptı?"

Kaspar kılıcını kınına koydu. "Bu askerlerin Tanrıların Çadırı'na fazla yaklaştığını düşünen birileri veya bir şeyler yapmış olmalı bunu."

"Hepimiz öleceğiz," diye bağırdı Kenner. Kendini kaybetmiş gibiydi.

Kaspar onu omuzlarından yakaladı ve parmağını koluna bastırarak dikkatini dağıtmaya çalıştı. "Herkes ölür. Fakat biz bugün ölmeyeceğiz. Eğer bu askerleri öldüren şey bizi de öldürmek isteseydi zaten şu an ölü olurduk."

Kenner, Kaspar'ın ellerinden kurtuldu. Fakat artık daha manalı bakmaya başlamıştı ve korkunun bedeni üzerindeki hâkimiyeti yavaşça yok oluyordu. "Neden?" diye fısıldadı.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Kaspar. "Belki de bir uyarıdır bu."

"Sanki başka bir uyarıya ihtiyacımız mı var?" diye haykırdı Flynn. Artık korkusunun yerini öfke almıştı. "Sanki daha hızlı ilerlemek için başka ölüm görmeye ihtiyacımız mı var?"

"Kendine gel be adam," diye bağırdı Kaspar. "Artık bu ölümlere alışmışsınızdır diye düşünüyordum."

Flynn hiçbir şey söylemedi.

Kenner, "Eşyaları ve o... şeyi nasıl taşıyacağız?" dedi.

Sabahla beraber gökyüzü iyice aydınlanırken Kaspar etrafına baktı. "Parça parça ilerlememiz gerekebilir. Yarım gün kutsal emanetle biraz yemek taşırız, sonra aramızdan biri onların başında beklerken diğerlerimiz de geri dönüp biraz daha malzeme getirir. Yavaş ilerlemiş oluruz tabii ama ulaşmamız gereken yere gidip dönmek için

daha iki haftamız var. Sanırım o tarihten sonra da birkaç gün daha gemi orada olacaktır."

Kenner, "Öyleyse hadi işe başlayalım," dedi.

Kimse itiraz etmedi. Birlikte Cennet Sütunları tırmanışına hazırlandılar.

Kaspar zırhı ayaklarından taşıyordu. Onu tabutundan çıkarmak en azından biraz hafiflemesini sağlamıştı. Tabut için kullandıkları halatı da zırhı desteklemek için kullanıyordu. Kaspar, zırhın ayaklarına bağladığı iki halatın uçlarını, ilmek haline getirip kendi omuzlarına geçirmişti. Artık bu yükü taşımak çok zorlaşmıştı, çünkü tırmanış yapıyorlardı. Dolayısıyla tetikte olmaz, halatı gergin tutamazsa zırhın ayakları sıklıkla dönüp karnına veya kalçasına çarpıyordu. Saat başı görev değişimi yaptıkları için de gün sonunda hepsinin vücudunda aynı derecede ezik vardı.

Kaspar zırhın kılıcını, ölü askerlerin kemerlerinden bozma, sırtına takabileceği uyduruk bir kın hazırlayarak omuzu üzerinden asmıştı. Çok derin olmayan bir mezar kazıp yirmi bir adamı buranın içine koymak bütün bir günlerini almıştı. Teğmen Shegana'nın üzerine toprak atarken, Kaspar bir an için hüzünlendi. Başarılı olacağa benziyordu. Kaspar'ın kendi ordusuna seve seve alabileceği türden bir gençti.

Kaspar gökyüzüne bakarak durdu. "Biraz daha erzak almak için geri döneceksek kamp kurabileceğimiz bir yer aramaya başlasak iyi olur."

Flynn kafasını sallayarak, "Şu yukarısı düzlük gibi görünüyor," dedi.

Birkaç dakika daha tırmandıktan sonra küçük bir düzlük alan buldular. Orman sınırına hâlâ çok yakın olduklarından Kaspar, "Ateş için odun toplayıp bu şeyin yanında kalacağım ben. Siz en son kamp yaptığımız yere gidin ve geceyi orada geçirin. Sabah taşıyabildiğiniz kadar eşya alıp yanıma dönün," dedi.

"Bu yüzden yavaş ilerlemek zorunda kalacağız," dedi Flynn.

Kaspar, yukarı doğru uzanan dağlara baktı. "Şu Koruyucuları bulmak kimbilir ne kadar zamanımızı alacak! Günlerce orada kalabiliriz. Göründüğü kadar soğuk olursa da gücümüzü korumak için yemeğe ihtiyacımız olacak."

Kenner, kocaman açtığı gözleriyle oldukça gergin görünüyordu. "Peki ya... bize bunu yaptıran şey Flynn ve benim kaçtığımızı düşünürse?"

Kaspar sinirlendi. "Bu şeyle geceyi tek başına geçirmek istersen ben Flynn'le giderim."

Kenner kafasını sallayarak, "Hayır, ben giderim," dedi.

Flynn, "Ne kadar erken yola çıkarsak işimiz o kadar erken biter. Hadi gidelim," dedi.

Kaspar bir süre onlarla yürüdükten sonra ormanlık alana girdi ve ateş için odun toplamaya başladı. Önceden kesilmiş pek çok ağaç dalı bulduğundan kendisi ayrıca bir şey kesmek zorunda kalmadı. İki gece yetecek kadar odun toplamıştı. Oturdu. Artık tabutta da olmayan zırh, kararan havada iyice uğursuz geliyordu göze.

Ateş ölmeye başlarken Kaspar günlük yiyeceklerini çıkardı ve yemeye koyuldu. Kırbasından su içti, sonra da dürülü duran yatağını açtı. Kaz tüyü şiltesi iyi gelecekti. Gece soğuk geçeceğe benziyordu.

Ava çıkan hayvanların yaklaşması ihtimaline karşı ateşi canlı tuttu. Sonra da kıvrılıp yattı. Uykuya dalmak üzereydi ki bir kurt uluması duydu. Gözlerini açtı ve etrafına bakındı. Yakınlarda olmalıydı.

Birkaç dakika öylece yatıp, arkasından gelebilecek yeni bir ulumayı bekledi. Kaspar'ın bu dağlardaki kurtlarla ilgili hiçbir bilgisi yoktu. Olasko dağlarında üç tür kurt ve vahşi köpek cinsi vardı. Düz arazi kurtları, köpek boyutlarında, sürü halinde avlanan kurtlardı ve kışın geyikler, antiloplar ve muşlar azalınca, çiftçilerin en büyük kâbusu haline gelirlerdi. Kurtlar fare de dahil olmak üzere her şeyi yerdi. Avlanacak hayvanlar azaldığında tavuk, ördek, kaz, çiftlik köpeği, ahır kedisi ya da başka bir şeyler bulabilmek için çiftlikleri

yağmalarlardı. Sahiden aç kaldıklarında insanları bile yedikleri söylenirdi, ancak Dük olduğu süre boyunca Kaspar böyle bir şeyin yaşandığını hiç duymamıştı.

Dağlık arazilerde yaşayan dehşet kurtları, genelde daha küçük gruplarda gezerdi ve kafaları diğerlerine göre daha büyükken, bacakları daha kısaydı. Mümkün olduğunca insanlardan uzak dururlardı. Düz arazilerde yaşayan akrabalarından biraz daha iri oldukları söylenebilirdi.

Olasko'nun güneydoğusundaki bataklıklarında yaşayan bataklık kurtları, ıslak bölgelerde yaşamaya alışmış düz arazi kurtlarıydı aslında. Kaspar'ın görebildiği kadarıyla aradaki tek fark, bunların tüylerinin daha koyu renkli olmasıydı. Böylece koyu renklerin hakim olduğu bir ağaçlık bölgede, kendilerini daha rahat saklayabiliyorlardı.

Ulumaya bir karşılık gelmemişti. Kaspar tekrar uykuya daldı.

Gece bir kez daha uluma sesiyle uyandı Kaspar. Elini hemen kılıcının kabzasına koymuştu. Dinledi, fakat aşağıdaki ağaçların hışırtısı dışında hiçbir ses duyulmuyordu. Sönmek üzere olan ateşin diğer tarafında sessizce yatan zırha baktı. Uzunca bir süre zırhın üzerinden yansıyan ışığı izledikten sonra kılıcını bıraktı ve tekrar uykuya daldı.

Kenner ve Flynn göründüğünde gün ortası olmuştu. Sırtlarında erzak dolu çantalar vardı. Kendilerini yere attıklarında Flynn, "Bir sorun çıktı mı?" diye sordu.

"Yakınlarda bir kurt dolanıyordu ama başka bir şey olmadı."

"Kurt mu?" dedi Kenner. "Tek başına mı?"

"Öyle görünüyor," dedi Kaspar ateşe biraz daha odun atarken. "Bakalım sizde ne var." Çantaların içine bakmaya başladı. "Eğer yanlış hesaplamadıysam şöyle bir yol izlememiz gerekecek. Yarın sabah siz ikiniz bu erzakları alın..." Kaspar, izledikleri patikadan çıkmadan geçirecekleri birkaç gün içinde, kalan erzaklardan ihtiyaçları olduğu kadarını getirmelerini sağlayacak bir plan

oluşturdu. O gün öğleden sonra, yeterince odunları olup olmadığına bakıp biraz dinlendiler. Kaspar kurtları çok fazla önemsemiyordu, fakat yemek kokusu aldıklarında ayıların nasıl arsız olabileceğini biliyordu. Üstelik yılın bu zamanında -yaz bitmek üzereydi- ayılar çiftleşme dönemine girerdi. Erkekler saldırgan, dişiler aç olur, bir sonraki kış uykusu için yağ depolamak isterlerdi.

Gece yaklaşırken Kaspar, "Muhtemelen nöbet tutmalıyız. Bir hayvan yemeklerimizin kokusunu alıp da gizlice yanımıza gelmeye kalkarsa diye," dedi. Talwin Hawkins'in nasıl öldürüleceğini bilmesi sayesinde canını kurtarabildiği gri burunlu ayıyla yaşadığı karşılaşmadan sonra, detaylara girmemenin en iyisi olacağını düşündü.

Kaspar ikinci nöbeti almak istedi. Böylece Kenner ve Flynn'in uykusu bölünmeyecekti. Ertesi gün yürüyüşü yapacak olanlar yine onlar olacağından Kaspar'ın dinlenecek bol vakti kalacaktı. Nöbet tuttuğu saatleri de, hayatını düşünerek geçirdi.

Leso Varen'in geldiği günü hatırlarken pek çok karanlık hatıra doldu aklına. Büyücü bir gün sarayın serbest görüşme gününde gelmiş, kendini bir süre kalacak yer arayan zararsız bir büyü satıcısı olarak tanıtmıştı. Fakat kısa süre içinde Kaspar'ın evinde kendine yer edinmeyi başarmış ve bir süre sonra da Kaspar'ın bakış açısı değişmeye başlamıştı.

Kaspar zaten hep böyle hırslı mıydı yoksa büyücünün tatlı sözleri mi onu bu hale sokmuştu? Kaspar, artık onu iğrendiren şeyler yapmış olduğunu fark etti. Bu olaylardan ne kadar uzaklaşırsa her şey o kadar tiksindirici geliyordu gözüne. Opardum kalesindeki son gününü anımsadı. Esir alınır alınmaz idam edileceğini düşünüyordu. Bu yüzden de ölümüne savaşmaya kararlıydı. Talwin Hawkins, Kaspar ve ona sadık kalanların savunduğu o son odaya girene kadar, Kesh ve Roldem'den gelen bu büyük katliamın arkasında kim olduğunu bilmiyordu. O noktadan sonra her şey anlam kazanmaya başlamıştı.

Quentin Havrevulen'in de onunla olması da tam bir kara mizahtı. Talwin, Orosini soyundan kalan son kişi olduğunu itiraf ettiğinde, Kaspar en azından onun amacını anlamış, hattâ yaptığı kurnazlık

karşısında şapka çıkarmıştı. Krallık toprak beyi rolünü öyle iyi yapmıştı ki, Leso Varen'in büyülerini bile kandırmayı başarmıştı. Yenilgisi çabuk ve ezici olmuştu.

Fakat Kaspar'ı en çok şaşırtan şey, hayatıyla ilgili verilen son karardı: Yaptığı kötülükleri düşünmek üzere sürgüne gönderilmesi. Böyle bir şey yaptığı için Hawkins'e sövüyordu. Çünkü tam da istedikleri etkiyi yakalayabilmişlerdi bu kararla. Kaspar hayatında ilk defa pişmanlık duyuyordu.

Kaspar, Jojanna gibi kaç kadının, Jorgen gibi kaç çocuğun öldüğünü düşündü. Bu topraklara sürülmeden önce onları insan olarak görmezdi. Onlar yalnızca fetih planlarında önüne çıkan küçük engellerdi. İhtişam hayalleri, Roldem tahtına oturma fikri -dünyanın en güçlü milleti olmasa da en etkili, kültürlü ve medeni yeri Roldem'di- hep kibrindendi. Ona hiçbir şey kazandırmayan cani kibrinden... Bundan sonra ne gelirdi ki? Dünyayı mı fethedecekti? Kesh ve Krallık'ı dize getirmenin bir yolunu mu bulacaktı? Doğu Krallıkları'nı vilayet haline mi getirecekti? Karmaşanın içine düşen bu topraklara düzen getirebilmek için denizin öbür tarafına mı geçecekti? Ya sonra ne olacaktı? Kuzeyin masalsı kıtası... Daha adını bile hatırlayamıyordu ki! Tsurani memleketini mi işgal edecekti? Ne kadarı yetecekti?

Peki ya her şey bittiğinde elinde gösterecek neyi olacaktı? O yalnız bir adamdı. Dünyada yalnızca bir kişiyi -kız kardeşini- seviyordu ve bu hayallerini paylaşabileceği kimsesi yoktu.

Kaspar oturduğu yerden uykudaki iki arkadaşına baktı. Flynn'in bir karısı vardı. Kenner'sa sevgilisinin onu beklediğini umuyordu. Fakat ikisinin de gerçekleştirebileceği rüyaları vardı. İmkânsız iktidar ve otorite hayalleri kurmuyorlardı. Babası ona otoritenin bir aldatmaca olduğunu söylemişti. Artık anlamaya başlıyordu. Tam olarak arkadaşım diyemeyeceği fakat güvendiği bu iki adama gıpta ediyordu. İkisinde de ne hırs ne açgözlülük kalmıştı. Yalnızca kendilerini bir lanetten kurtarıp normal hayatlarına dönmeye çalışan adamlardı onlar.

Kaspar, bu ilençten kurtulduğunda onun normal hayatının nasıl olacağını düşündü. Bir kadın bulup durulsa, çocuk sahibi olsa mutlu olur muydu? Aslında hiçbir zaman çocuk sahibi olmayı istememişti. Fakat Jorgen'le geçirdiği süre içinde, bir oğul sahibi olmanın nasıl bir his olduğunu anlamıştı. Çocuklar, diplomatik evliliklerin kaçınılmaz meyveleri, komşu ülkeler için karşı tarafın iyi davranacağına dair birer garantiydi. Birinin çocuklarını sevmesi fikri, son derece antika geliyordu ona.

Kenner'ı uyandırdı. Kenner kafasını salladı, fakat Flynn'i uyandırmamak için hiçbir şey söylemedi. Kaspar yatağına sarınarak sessizce yattı, uykusunun gelmesini bekledi.

Fakat hemen uykusu gelmedi. Çünkü içinde ağır ve gittikçe büyüyen bir acı, onun bu zamana kadar hiç bilmediği ve hattâ hasta olup olmadığını düşünmesine yol açan bir sancı duyuyordu.

Sonunda ona yabancı gelen bu duygunun ne olduğunu anladı. Ağlamak istiyordu, fakat bunu da nasıl yapacağını bilemedi.

Kurt, şafak sökmeden bir saat önce geldi. Kaspar, Kenner'ın çığlığını duymadan çok az önce bir şeyler olduğunun farkına varmıştı. Kaspar ve Flynn, ellerinde kılıçlarıyla ayağa fırlarken, kurdun Kenner'ın boğazına yapışmış olduğunu gördü.

"Hemen bir meşale al!" diye bağırdı Kaspar.

Kaspar'ın bu zamana kadar gördüğü en iri kurt, Olasko dağlarında avladığı bir dehşet kurduydu. Burnundan kuyruğuna rahat 1.82 metre vardı. Ağırlığı da kırk beş kilodan daha fazlaydı. Bu hayvan da bir o kadar büyüktü. Uzunluğu iki metreden fazlaydı ve ağırlığı da neredeyse bir insan kadar olmalıydı. Hayvanın saldırısı karşısında Kenner'ın hiçbir şansı yoktu. Kaspar kılıcını kavradı. Şu an elinde bir mızrak olmasını o kadar isterdi ki! Hayvanın yaklaşmasını istemiyordu, fakat kılıç yalnızca böyle kullanıldığında etkili olan bir araçtı. Kurdu öldürebilmek için mükemmele yakın bir hamle yapması gerekirdi.

Kurt, Kenner'ın cansızlaşan bedenini bıraktı ve uyarır gibi hırlamaya başladı. Flynn ateşin içinden bir odun almış, sol elinde tutuyordu. Bir yandan da sağ elindeki kılıcı sallıyordu. "Ne yapacağız?" diye sordu Kaspar'a.

"Gitmesine izin vermeyeceğiz. Bu insan yiyen kurtlardan. Ayrıca bir gece kampı gözleyip ertesi gece gelebilecek kadar da zeki. Onu öldürmemiz veya bir yerlerde kıvrılıp ölmesi için yaralamamız gerek." Etrafına bakındı. "Sağından dolan, meşaleyi önünde tut. Saldırıya geçecek olursa ateşi yüzüne doğru tut ve yaklaşınca yaralamaya çalış. Yapamazsan ateşin etrafından bana doğru yönlendir."

Flynn Kaspar'ı şaşırtmış, alışılmadık bir azim göstermişti, çünkü bu hayvan, en tecrübeli avcıları bile tereddüde düşürebilirdi. Kurt kafasını aşağı indirdi. Kaspar, kurdun saldırıya geçmeden önce bu hareketi yaptığını düşündü.

"Hazır ol! Üzerine saldıracak sanki!"

Flynn inisiyatifi ele aldı ve meşaleyi hayvana doğru ittirdi. Kurt geri kaçtı. Burnunun dibinde bir meşale ve hemen sağında da kamp ateşi olan hayvan, geriye sola doğru atlayarak neredeyse yan düşüyordu.

Keşke bir mızrağım olsaydı! Kaspar bir yandan böyle düşünüyor, bir yandan da sessizce sövüyordu. Ateşin etrafından hızla geçti. Hayvan da arkasını dönmüştü. Önünde bir meşale olmadığını görünce cesaret buldu ve uyarıcı hiçbir hamlede bulunmadan Kaspar'ın üzerine atladı.

Senelerin tecrübesiydi Kaspar'ı kurtaran. Çünkü az sonra kurdun üzerine atlayacağını anlamıştı. İçgüdüsel olarak herkesin yapacağı üzere sağına, yani kurdun olmadığı tarafa atlamak yerine, Kaspar kılıcını yere paralel olarak sallayarak sola, yani ters yöne döndü.

Umduğu gibi kılıç hayvanın göğsüne denk gelmişti. Kaspar darbenin etkisini kolunda hissederken, kurttan iniltili bir çığlık duyuldu. Kaspar, kurdun dönüp yeniden saldırması olasılığına karşı kendi dönüşünü sürdürdü.

Fakat yara alan sağ ön ayağı üzerinde kalkmaya çalışan hayvan, yeri pençeliyordu. Acı ve şaşkınlık içinde, kendi bacağına vuruyor, daha fazla acıya sebebiyet veriyordu. Kaspar hayvanın bacağını, bilek eklemi üzerinden kesmişti.

Hayvan üç ayağı üzerinde kalkmayı başarırken Flynn geldi. "Bekle!" dedi Kaspar. "Kanamadan ölür. Fazla yaklaşırsan hâlâ sana zarar verebilecek güçtedir."

Hayvan saldırmaya çalıştı, fakat burnunun üzerine yere düştü. Uluyarak yine kalkmaya ve gitmeye çalıştı, fakat bir kez daha düştü. "Meşaleyi getir," dedi Kaspar.

"Neden?"

"Çünkü öldüğünden emin olmamız gerek."

Bayırdan ağaçların arasına inmeye çalışan kurdu takip etmeye başladılar, ancak yaklaşık kırk beş metre ilerledikten sonra hayvan düştü. Olduğu yerde hızlı hızlı soluk almaya başlamıştı. İkili, meşalenin verdiği ışıkla kurdu görebilecek kadar yaklaştılar. Fakat yine de güvende olabilecekleri bir mesafedeydiler.

Sonunda hayvan gözlerini devirdi. Kaspar bir adım ileri giderek kılıcı hayvanın boğazına geçirdi. Kurt önce aniden sıçradı. Sonra da tepkisizce olduğu yerde yattı.

Her şey bittiğinde Flynn, "Bu kadar büyük bir kurt olabileceğini bilmiyordum," dedi.

"Ben de," dedi Kaspar. "Bu tür Olasko'da yok. Aslında bildiğim hiçbir yerde yok."

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Flynn.

Kaspar elini Flynn'in omzuna koydu. "Kurdu leş yiyiciler için burada bırakıyoruz. Sonra Kenner'ı gömeriz."

Sessizce kamplarına döndüler.

-13-

CENNET SÜTUNLARI

Kaspar sıkıntıyla homurdandı.

Zırhı bir hamaktaymış gibi taşıyabilmek için askı kayışlarını ayarladıktan sonra, Kaspar baş kısmından, Flynn'de ayaklarından tutarak kaldırdı. Her ikisinde de ağzına kadar dolu birer sırt çantası olduğundan daracık geçitte zorlukla ilerliyorlardı.

Her iki taraflarından da kayalıklar uzanıyordu. Uğursuz bir şeylerin olduğu duygusu o kadar yoğun hissediliyordu ki! Sanki buraya davetsiz gelenler, iki dev kayanın arasında her an ezilebilirdi. Parlak sabah güneşi altında dahi geçit oldukça kasvetliydi. Tepelerinden mavi gökyüzünün yalnızca bir parçası görünüyordu.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Kaspar. Flynn için endişeleniyordu. Kenner'ın ölümünden sonra Flynn'in tüm gücü tükenmiş gibiydi. Sanki bu kaçınılmaz ölüme şimdiden teslim olmuş gibiydi. Onun yüzündeki bu ifadeyi, Kaspar zindanlarına attırdığı, öyle ya da böyle bir devlet meselesi yüzünden bu hale gelen ve içeride işkence görüp öldürülecek olan adamların yüzünde de görürdü.

"İyi," dedi Flynn. Fakat sesinden buna inanmadığı belli oluyordu.

"Sanırım ileride bir şey görüyorum."

"Ne?"

"Geçit bitiyor," dedi Kaspar. Kayaların arasındaki kavisten döndüklerinde, önlerindeki yolun açıldığını gördü. Geçitten çıkıp geniş bir düzlüğe ulaştılar. Tam karşılarında bir yol vardı. "Hadi dinlenelim."

Flynn buna karşı çıkmadı. Zırhı indirdiler. Sırtlarındaki yükü de çıkarıp yere koydular.

Kaspar, "Şuradaki kayalıkların karşısında bazı şekiller görebiliyor musun?" dedi.

Flynn, ışığı kesmek için gözlerini kısarak gösterilen noktaya baktı. Gökyüzünün muhteşem olduğu, havanın sıcaklıkla canlandığı o günlerden biriydi. Saatlerdir geçitte kaldıklarından, ışık gözlerini alıyordu. "Sanırım."

Birkaç dakika dinlendikten sonra tekrar çantalarını kaldırıp zırhı yüklendiler. Düzlükte ilerlerken, Kaspar'ın işaret ettiği tuhaf şekiller de belirginleşmeye başlamıştı. Dağların karşısında küçük bir kent olduğu görülüyordu. Düzlük de yavaştan meydan halini alıyordu.

Binaların bazıları kayalara dayandırılarak yapılmış, bazıları da meydanın ortasına tek olarak yapılmıştı. Gözü ve tüm duyuları yoran hatlarıyla, binaların şekilleri oldukça can sıkıcıydı. Altıgenler, piramitler, bir beşgen, eşkenar; büyük dikilitaşlar binaların arasından dümdüz yukarı, doğru uzanıyordu. Aynı şekilde bunlar da tuhaf bir biçimde yapılmıştı. Kimilerinin yüzü kavisli, kimilerininki düzdü. Sarmalların yanında üç köşeli ve insana meydan okur gibi bakan yapılar da vardı. "Zırhı indirelim," dedi Kaspar.

Zırhı indirip, çantalarını bir kez daha yere koydular. Kaspar, sütunlardan birine doğru yürüdü. "Bunun üzeri eski harfler, rünlerle dolu," dedi.

"Okuyabiliyor musun?" diye sordu Flynn.

"Hayır ve yaşayan kimsenin de bunları okuyabileceğini sanmıyorum," diye yanıtladı Kaspar.

Flynn etrafına bakarak, "Öyleyse burası Ölü Tanrılar Kenti olmalı," dedi.

"Öyle olmalı." Etrafına bakınan Kaspar, eliyle çevresini gösterdi. "Şu desenlere baksana! Hangi insan zihni bunu hayal edebilir?"

Flynn çevresine baktı. "Sence kim yapmıştır bunları?"

Kaspar omuzlarını kaldırdı. "Belki de tanrılar. Yani hayatta olanlar." Etrafına bakmaya devam etti. "Lahitlerden başka görebildiğin bir şey var mı?"

Flynn, yavaşça kendi etrafında döndü. "Bana bunların hepsi lahitmiş gibi geliyor."

Kaspar mezarlardan birine doğru yaklaştığında, kapısının üzerinde yazan kelimeyi gördü.

"Bunu okuyabilir misin?" diye sordu Flynn. "Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor."

"Ben daha önce gördüm böyle bir şey, fakat nasıl okunduğunu bilmiyorum." Kaspar bu harfleri, Leso Varen'in çalışma odasındaki parşömenlerde görmüştü. "Büyülü bir yazı gibi."

"Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu Flynn.

"Peder Elect Necropolis'in üzerindeki ama Tanrıların Çadırı'nın altındaki bir kulede yalnızca Koruyucuların yaşadığını söylemişti. Öyleyse sanırım yukarı çıkmanın bir yolunu bulmamız gerekecek."

Ölü Tanrılar Kenti'ne doğru yürümeye başladılar.

Meydan, dağların yüzüne oyulmuş dev bir cepheyle son buluyordu. Üzerinde dört kelime yazıyordu. "Burası da ne böyle?" diye sordu Flynn.

"Tanrılar bilir, fakat ben kesinlikle bilmiyorum," dedi Kaspar. "Giriş doğrudan dağların içine doğru geri gidiyormuş gibi görünüyor."

Flynn etrafına baktı. "Kaspar, yukarı çıkabileceğimiz bir yer görüyor musun?"

"Hayır. Yolun herhangi bir yerde ayrıldığını veya yukarı uzandığını da hatırlamıyorum."

"Kaspar, ben yoruldum."

"Hadi dinlenelim." Kaspar, zırhın taşıdığı kısmını bıraktı. Flynn de az sonra aynısını yaptı.

"Hayır, öyle yoruldum demek istemiyorum." Flynn solgun görünüyordu. Yüzünde bir bitkinlik vardı. "Demek istiyorum ki... Buna daha ne kadar devam edebilirim bilmiyorum."

"Ne kadar gerekiyorsa o kadar devam edeceğiz," dedi Kaspar. "Başka seçeneğimiz yok."

"Her zaman bir seçenek vardır," dedi Flynn. "Ölmeyi bekleyebilirim."

Kaspar daha önce de bu bakışlara şahit olmuştu. Kenner'ın ölümünden sonra gördüğü ve kaderine teslim olduğunu gösteren bakış değildi bu. Ölüme mahkûm edilen tutukluların yüzünde gördüğü bakıştı. Artık mücadele etmeyi bırakmış, ölümün kendisini almasını bekleyerek donuk bir bakışla olduğu yerde yatan bir hayvanın bakışlarıydı.

Kaspar ileri doğru bir adım attı ve olanca gücüyle Flynn'in suratına bir tokat attı. Ondan daha ufak olan adam sendeledi, derken geriye kıçının üstüne düştü.

Flynn, gözleri kocaman açılmış ve tokattan dolayı yaşlarla dolmuş bir halde, Kaspar tepesinde dikilirken şaşkınlıkla bakakaldı. Parmağını Flynn'e uzatan Kaspar, "Ben sana ölüm vaktinin geldiğini söyleyene kadar ölmeyeceksin. Anlıyor musun?" dedi.

Flynn afallamış bir halde kalakaldı, derken aniden kahkahalar atmaya başladı. Kaspar adamın histerinin eşiğinde olduğunu farketti. Flynn'e elini uzatarak ayağa kalkmasına yardım etti. "Kendine gel," diye emretti. Flynn birden gülmeyi kesmişti.

Flynn kafasını salladı. "Bana ne oldu bilmiyorum."

"Ben biliyorum. Ümitsizlik bu. Bu şey uğruna, neredeyse dünyadaki tüm savaşlarda ölen insan sayısından çok adam öldü."

Flynn, "Sanırım bundan başka türlü kurtuluş yok. Şu Koruyucuları bulacaksak oraya girmeliyiz," dedi.

Yüklerini sırtlanıp mağarayı andıran girişe doğru ilerlediler. Geniş girişe doğru çıkan alçak ve enli basamakları aşıp içeri girdiler.

Geniş salonun tam ortasında durdular. Gökyüzündeki karanlık bulutların arasından sıyrılarak vuran güneş gibi, gri bir ışık kaplamıştı her yanı. Duvarlar, yerler ve tavanlar hep bu yumuşak bal rengiyle parlıyordu. Salon, her iki tarafında karşılıklı ikişer tane olmak üzere taştan yapılmış dört büyük taht dışında bomboştu. Kaspar en yakındaki tahta bakarak, "Tahtın kaide kısmında bir yazı var. Farklı dillerde yazılmış. *Drusala* yazdığını okuyabiliyorum," dedi.

"Ne anlama geliyor peki?"

"Bilmiyorum. Belki de bu tahtta oturması gereken varlığın adıdır. Belki de burada yatması gereken bir hükümdarı olan bir yerin adıdır."

Salonun diğer bir özelliği de, karşıdaki duvardan geniş bir mağaraya çıkılmasıydı. Mağara zifiri karanlıktı.

"Sanırım bizim gitmemiz gereken yol burası," dedi Kaspar.

"Hiç tavsiye etmem," dedi arkadan gelen bir ses. "Tabii nereye gittiğinizi tam olarak biliyorsanız o başka."

Hem Kaspar, hem de Flynn dönmeye çalışırken ayarladıkları taşıma kayışlarının iplerine takıldılar. Kaspar zırhın taşıdığı kısmını bırakıp dönmeyi başardığında, yabancı neredeyse ona dokunabilecek kadar yakında duruyordu.

Orta yaşlardaki bu kadının kafası bir eşarpla örtülüydü, ancak siyah saç tellerinin arasında griler de olduğunu gösterecek kadarı görülebiliyordu. Saçları koyu renkte, teni beyazdı. Fakat Kaspar, biraz daha güneş görmüş olsa bu kadının çok daha esmer olabileceğini tahmin ediyordu.

Kadında, bu dünyaya ait değilmiş gibi duran bir şeyler vardı, fakat Kaspar bunun ne olduğunu henüz kestirebilmiş değildi. Belki böyle

hissetmesinin sebebi bulundukları yerin atmosferi veya kadının onlara hiç fark ettirmeden bu kadar yaklaşabilmiş olmasıydı.

"Hiç kılıcına davranma Olaskolu Kaspar. Ben senin için bir tehdit oluşturmuyorum."

Flynn yine kendini kaybedecekmiş gibi duruyordu. "Sen kimsin?"

Bu soru onu eğlendirmişti sanki. "Ben kim miyim?" Önce duraksadıktan sonra, "Ben... Bana Hildy diyebilirsiniz," dedi.

Kaspar elindeki kılıcı tam olarak indirmeden, dikkatlice yaklaştı kadına. "Telaşımızı mazur görün hanımefendi. Fakat tahmin ediyorsundur ki son zamanlarda arkadaşımla, bir insanın tüm ömrü boyunca ancak yaşayabileceği kadar tuhaf ve uğursuz şeyler yaşadık. Buralarda medeniyet diye anılan yerlerden yüzlerce kilometre uzakta olduğumuzdan ve bu salonun da tek bir girişi olduğundan, davranışlarınız her ne kadar tehditkâr görünmese de burada bir başkasıyla karşılaşmak ister istemez insanın canını sıkıyor: Tavrın ne kadar tehditkâr gözükmese de. Dolayısıyla şu an sana pek güvenmiyor gibi gözüküyorsam lütfen biraz sabırlı olmaya çalış."

"Anlıyorum."

"Peki, beni nereden tanıyorsun?"

"Ben pek çok şey biliyorum Konstantine ve Merianna'dan doğma, Talia'nın kardeşi ve Olasko tahtı varisi Kaspar. Doğumundan bugüne kadar neler yaşadıysan hepsini anlatabilirim. Fakat buna vakit yok."

"Sen bir cadısın!" diye bağıran Flynn, eliyle, kötülükten korunmak için bir işaret yaptı.

"Ve sen de bir aptalsın Jerome Flynn. Fakat yaşadığın bunca şeyden sonra aklının yerinde olması da beni şaşırtırdı doğrusu." Kaspar'ın elindeki kılıcı hiç umursamadan yanından geçti ve Flynn'in başında dikildi. Ona dokunarak, "Söz veriyorum, yakında tüm bu acıların sona erecek," dedi.

Flynn sanki yeniden doğmuş gibiydi. Bir an dağılacakmış gibi görünürken şimdi yenilenmişti. Mutluluk ve azim doluydu. Yüzündeki gülümsemeye hakim olamayarak, "Bunu nereden bildin?" dedi.

"Bir kere karşılaştığım biri buna 'üçkâğıt' adını vermişti. Böyle birden fazla 'üçkâğıdım' vardır." Kaspar'a döndü. "Kim olduğuma gelince, siz bunu anlayamazsınız. Çağlar önce vücut bulduğum bir şeyin yankısı olduğum söylenebilir. Fakat bilinenin aksine, tam olarak ölü değilim. Size yardım etmek için buradayım Kaspar. Sana ve Jerome'a."

Kaspar yoldaşına döndü. "Adının Jerome olduğunu bilmiyordum. Aylardır sana Flynn diyorum. Hiç söylemedin."

"Hiç sormadın ki!" dedi Flynn. "Sen de bana Olasko Dükü olduğunu hiç söylemedin." Güldü. "Neden bilmiyorum ama birden kendimi harika hissetmeye başladım."

"Büyünün etkisi," dedi Kaspar. Kafasıyla Hildy'i işaret etti.

"Sadece birazı. Maalesef benim de elimde öyle istediğim gibi harcayabileceğim kadar büyü yok."

"Burada olduğumuzu nereden bildin?" diye sordu Kaspar.

"Bir süredir sizi izliyorum aslında," dedi Hildy. Koyu renk gözlerini Kaspar'a dikmişti. "Her şey bir tesadüfle başladı. Eski hasımlarımdan birini misafir etmeye başladığında dikkatimi çektin. Kendisi senin kalende kaldı ve başına epey bela açtı."

"Leso Varen."

Kafasını salladı. "Seneler içinde kullandığı isimlerden sadece biri bu." Sonra dönüp Flynn'e baktı. "Bize biraz izin verebilir misin?" dedi.

Flynn sessizce yere oturdu, sonra birden kendini bırakarak uykuya dalıverdi.

"Fazla vaktim yok. Bu... görüntüde uzun süre kalmak bile epey zorluyor beni. Aklında sorular olduğunu biliyorum, fakat bunların

çoğuna cevap alamayacaksın. Bilmen gerekenler şu Kaspar.

"Koşullar, seni ülkeler ve dünyalar kaderinde bir ayrım noktasına getirdi ve vereceğin en küçük karar bile, aklının alamayacağı sonuçlar doğurabilir. Sen taş kalpli, alçak biriydin Kaspar. Katil ruhlu, hırslı ve acımasız bir canavardın."

Kaspar hiçbir şey söylemedi. Hayatında kimse onunla böyle konuşmamıştı. Ne var ki söylediklerinin hepsinin gerçek olduğunu da kabullenmek durumundaydı.

"Fakat sana çok az insana verilebilecek bir şans verildi: Değişmen, bencilce değil, kahramanca olan bir şeyler yapman ve bunları başkalarının duyacağı veya seni bu sebeple takdir edeceği için değil, senin pek çok kötülük yaptığın bu dünyaya o güzelliği az da olsa yeniden kazandırman için. Lims-Kragma'ya gidip Çark'ta bir sonraki hayatın için hesap yapıldığında, bunlar pek çok şeyi değiştirebilir. Köylü çiftçi olarak yalnızca birkaç hafta geçirdin. Tüm hayatın böyle geçse nasıl olurdu, hayal edebilir misin? Kefaretini ödersen, bu kaderden kurtulabilirsin." Hafifçe tebessüm ederek, "Gerçi ne yaparsan yap," dedi, "O güç ve ayrıcalıklarla dolu hayatını geri alabileceğini zannetmiyorum ya.

"Birkaç dakika içinde Flynn kendine gelecek. Sonra mağaraya girin. Orada nehrin yanından geçen bir yol var. Bulması zor bir yol, fakat sol tarafı takip edersen bulabilirsin. Nehrin karşısına geçmemelisiniz, çünkü orası ölüler ülkesi.

"Yolu takip ederseniz dağdaki kaleyi bulursunuz. Koruyucularla orada karşılaşacaksınız. Sizinle konuşmak istemeyeceklerdir. Sizi geri çevirmeye kalktıklarında onlara bunu verin." Elini uzattı. Kaspar, kadının uzattığı nişanı aldı. İncelemeye başladı. Bakırdan yapılmış basit bir daire biçimindeydi. Bir yüzünde eski bir harf, diğerindeyse bir kadın yüzü vardı.

"Sana benziyor."

"Benziyor, değil mi?" Daha fazla soru sormasını engelledi. "Zaman daralıyor. Koruyucular size çok yardımcı olmayacak ama yine de

oraya gidip size öğreteceklerini öğrenmelisiniz. Şunu anlamalısın: Onlar sana doğruyu söyler fakat bu doğru, *onların bildiği haliyle doğrudur.* Bakış açıları sınırlıdır. Oradaki işinizi bitirdiğinizde nereye gitmeniz gerektiğini zaten anlayacaksınız.

"Fakat her şeyden önemlisi, inanmanız gereken bir şey var. Bu dünyanın kaderi pamuk ipliğine bağlı. İnsanların gelişinden evvelki çağdan, Kaos Savaşları'nın olduğu zamandan beri bu böyle. Açıkta gezen amansız pek çok güç var: Daha da kötüsü, bunlar işlerini gizli saklı yapıyorlar ve farkedilmeleri de neredeyse imkânsız. Sen de bu güçlerden birinin bilmeden de olsa aracı oldun."

"Leso Varen," dedi Kaspar hiç de şaşırmayarak. "Beni kullandı."

"Başkalarını da kullandı ve yine kullanacaktır."

"Ama o öldü," dedi Kaspar. "Talwin Hawkins onun boynunu kırdı."

"Daha önce de ölmüştü," dedi Hildy. "Bir dahaki karşılaşmanızda onu hamamböceği olarak bile görebilirsin. Yalnızca onu öldürdüğünü *düşünürsün*."

"Onunla bir daha karşılaşırsak bu teoriyi kılıcımla denemek isterim."

"Onu tanımayabilirsin de. Görüntüsünü değiştirebiliyor. Beni yalnızca rahatsız etmekle yetiniyor, fakat senin için ölümcül bir risk olabilir. Bir daha karşılaşırsanız onunla yüzleşmek için güçlü müttefiklere ihtiyacın olacak."

"Nereden bulurum bu müttefikleri?"

"Şu şeyden kurtulduğunda onları da bulursun," dedi zırhı göstererek.

"Peki o nedir?"

"İnsanların gelmesinden önceki çağlardan kalma bir şey. Gerçeğin bir kısmını da Koruyuculardan öğrenirsin.

"Artık gitmeliyim. Flynn'i uyandır. Nehre gidin ve yolu takip edin. Unutma! Ben seni seçtim, Flynn'i değil. Sonunda yalnız kalacaksın."

Bir adım geri gitti.

"Bekle!" diye bağırdı. "Ne demek yalnız kalacağım?"

Fakat çoktan gitmişti.

Kaspar bir an için öylece kaldı. Kadın yanındayken hissettiği tüm o haz ve mutluluk kaybolup gitmişti. Arkasını döndüğünde Flynn'in kendine geldiğini gördü.

"Nerede?" diye sordu Flynn ayağa kalkarken.

"Gitti," dedi Kaspar.

Flynn'in yüzündeki renk de kaçmıştı. Kadının yaptığı tüm iyilikler, onunla beraber yok olup gidiyordu.

"Hadi," dedi Kaspar. "Çıkmamız gereken bir yolculuk var. En azından artık nereye gittiğimizi biliyorum." Yol arkadaşının yüzüne bakarken, Flynn'in yine ümitsizliğin pençesine düşmekte olduğunu fark etti. Zihnindeki düşünceleri biraz olsun değiştirebilmek adına, "Çok uzak değil," dedi. Yalan söylüyordu, fakat Hildy'nin uyarısı onu endişelendirmişti. "Hem şu kahrolası şeyi indirip biraz sıcak yemek de yiyebiliriz."

Halatı tekrar omzuna alan Flynn hiçbir şey söylemeden çantasını da sırtlandı. Kaspar da aynısını yaptı. Zırh, bir kez daha iki adamın arasındaydı. Yola koyuldular.

Mağara girişine hemen ulaşacaklarını düşünüyorlardı fakat yine de birkaç dakikalarını aldı. Eğer salon yumuşak amber rengi bir ışıltıyla yıkanıyorsa, önlerindeki mağara da karanlığın tarifiydi. Uzakta bir parça ışık görülüyordu, dolayısıyla Kaspar meşale aramadı. Zaten yakınlarda da meşale için gerekli şeyleri bulabileceğinden pek emin değildi. Bir an için mağaranın eşiğinde durdu, sonra içeri girdi.

Mağaranın karanlığında ilerledikçe, uzaktaki ışık da uzaklaşıyordu sanki. Bir ara Flynn, "Neredeyiz?" diye sordu.

Kaspar, "Hiç sormadım," dedi. Ölüm Nehri kıyılarına yaklaşmakta olduklarını Flynn'e söylemenin pek akıllıca olmayacağına karar vermişti.

Işık biraz daha parlaklaştı. Sonunda daha büyük bir mağaranın girişine ulaşmışlardı. Kayalar öyle yukarıya uzanıyordu ki bir insanın en tepeye kadar onları takip etmesi olanaksızdı. Üstelik yüzey de oldukça tuhaf ve kaygan görünüyordu. Kaspar yürüdü ve yüzeye dokundu. Sabuntaşına benziyordu. Yollarını geniş bir nehir kapatmaktaydı. Uzaktan bir şeyler üzerlerine doğru geliyordu. Kaspar, o gelen şey her neyse onun nehrin öteki tarafına ait olduğunu tahmin etti. Yaklaştıkça üzerinde ağır bir cüppe olan, kayıklı bir insan şekline büründü.

"Kaspar," dedi Flynn. "Karşıya geçecek miyiz?" Yüklerini yere koydu, halatı omzundan çıkardı. "Sanırım nehrin öteki tarafına geçmemiz gerekiyor."

Nerede olduklarını fark ettiğinde Kaspar'ın ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Yol arkadaşı kayığa doğru ilerlerken, "Flynn, buraya gel!" diye bağırdı. "Ölüler Salonu'ndayız! O nehri geçersen Lims-Kragma'nın topraklarına girmiş olursun. Bu taraftaki yoldan gitmeliyiz."

Flynn'in arkasından koşarak onu kolundan yakaladı.

Flynn'e baktığında yüzündeki rahatlama ifadesini gördü. "Hayır, benim için her şey bitti. Artık bunu biliyorum. Ben karşı tarafa geçiyorum."

Kayık kıyıya ulaştığında, Kaspar Flynn'in kolunu bıraktı. Kayıkçı onu çağırır gibi elini uzattı.

"Bekliyor," dedi Flynn. "Gitmem gerek." Kemerindeki çantayı çıkardı ve Kaspar'a verdi. "Yüzük ve birkaç parça şey daha var burada." Kaspar elindeki çantayla onu izlerken, Flynn kıyıya doğru inip sandala bindi. Kaspar tam bir şeyler yapmaya hazırlanıyordu ki kayık hareket etti. Flynn, omzunun üzerinden geri dönüp baktı. "Hayatta

kalabilirsen Krondor'da ailemi bul, olur mu? İyi olup olmadıklarına bi bak!"

Kaspar hiçbir şey söyleyemedi. Arkadaşının nehrin pusu arasında kayboluşunu izledi.

Yalnız kalmıştı.

Bu tuhaf yolculuğa başladığından beri ilk defa Kaspar kendini çaresiz hissediyordu. Tuhaf zırha bakarken neredeyse ümitsizliğine yenik düşecekti. Tam beş dakika boyunca hiç kımıldamadan durdu. Zihni, tahtını kaybettiğinden bu yana başına gelenlerin ne denli olasılıksız olduğu gerçeğiyle sendeleyip duruyordu. Sonra gülmeye başladı.

Kendini durduramıyordu. Kader bir ölümlüye daha büyük bir şaka yapabilse ne olurdu çok merak ediyordu. Karnı ağrıyana kadar güldü. Sonunda Flynn'i ele alan histeriye kendisinin de kapıldığını fark etti.

Kafasını arkaya atarak isyanını sözlere döktü ve bağırarak meydan okudu. "Her şey burada mı bitecek?" diye bağırdı. Ardından tek seferde, kendi sorusuna cevap verdi. "Hayır!" Sonunda kendine geldi ve sessizce, "Hayır, burada bitmeyecek," dedi.

Kendini toparladı ve zırha baktı. Kıtanın yarısını bu şeyle geçtikten sonra, geriye kalan yarısında onu tek başına taşımak zorunda kaldığı fikrine boyun eğmek durumundaydı.

Halatı eline alıp yine dizgin şekline getirdi ve kollarının altından zırhın etrafına doladı. Ardından zırhı ayağa kaldırdı. Arkasına geçip kollarını halatların arasından geçirdi ve öne doğru eğilerek zırhı sırtladı.

Hayatı boyunca hep zinde olan Kaspar, gitmesi gereken yer her neresiyse oraya ulaştığında büyük bir acı içinde olacağını biliyordu. Fakat babasının da eskiden söylediği gibi, bir şeye ne kadar erken başlarsa o kadar çabuk bitirebilirdi.

Karanlığın içinde kaybolan Flynn'in hatırasını kafasından atan Kaspar sola, nehrin öteki tarafına döndü ve yolu bulana kadar yürüdü.

Ne kadar yürüdüğünü bilmiyordu. Sırtı ve ayakları ağrıyordu, fakat devam etti. Bir ara tırmanıyormuş gibi hissetti kendini. Kısa bir süre sonraysa ışığı gördü.

Güçlükle yukarı doğru yürüdüğünde, bir başka mağaraya çıktığını fark etti. Bu mağara diğerine göre daha az korkutucuydu. Bir çeşit sınırdan geçmiş, şimdi onun normal dünya olarak adlandırdığı bölgeye geri dönmüştü sanki.

Mağaranın en ucunda ışık görünüyordu. Hızla oraya gitmeye çalıştı. Zaman kavramı kalmamıştı artık. Ölüm Nehri'nin olduğu mağarada günlerce durmuş bile olabilirdi. Oradaki insanların yorulma ya da acıkma hissini yaşayıp yaşamadıklarını düşündü.

Dağın yan tarafındaki bir mağaradan çıktı dışarıya. Soldan yukarıya ve sağdan aşağıya doğru inen dar bir yol vardı önünde. Kalenin aşağıda olduğunu umut ederek o yöne doğru baktı. Şu an için yokuş aşağı inmek ona çok iyi gelecekti. Güneşin gökteki açısından, gün ortasına yaklaşmış olduklarını tahmin ediyordu. Öyleyse en azından bir tam gününü dağın içinde geçirmişti.

Yukarı doğru yürümeye başladı.

Kaspar bu dağlarda uzaklık kestirme yetisini kaybetmişti ve bu onun canını çok sıkıyordu. Bir avcı olarak, her zaman nerede olduğunu anlayabilmesiyle övünürdü. Fakat zamanın geçtiğinin farkındaydı. Gece çökünce yolda zırhı sırtından hiç çıkarmadan biraz uyumuştu. Şimdi gün ortasına yaklaşıyordu. Uzaktaki kaleyi görebiliyordu artık. Sanki mağaranın içinden çıkmış gibi duruyordu kale. Yüzü doğuda güneşe dönüktü. Kaspar'ın hesaplamalarına göre, Ölü Tanrılar Kenti'ne doğudan ulaşmışlardı. Dolayısıyla buraya gelebilmek için dağın çevresinden dolanmış olmalıydı.

Yolda güçlükle ilerlerken meşeden yapılma büyük bir kapının önünde, yolun son bulduğunu fark etti. Kapı, küçük bir arabanın geçebileceği büyüklükteydi. Ancak kapının ne kulpu, ne kolu ne de tokmağı vardı. Bu yüzden de elini yumruk yaparak kapıya vurmaya başladı.

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Sonra birden kapı açılıverdi. Gri saçlı, gri sakallı ve üzerinde kahverengi sade bir cüppe olan ileri yaşlarda bir adam kapıyı açmıştı. "Evet?"

"Ben Koruyucuları arıyorum."

"Onlar kimseyle görüşmez," dedi adam. Kapıyı kapatmak üzereydi.

"Olasko Dükü Kaspar 'kimse' değildir," diye yanıtladı Kaspar kapıyı tutarak. "Al. Bunu kime göstermen gerekiyorsa ona göster." Bakır nişanı adama uzattı.

Adam Kaspar'ın verdiği nişana bakarak kafasını salladı. "Burada bekle."

Birkaç dakika sonra kendinden daha yaşlı bir adamla geri geldi. "Sana bunu kim verdi?" diye sordu adam.

"Nişanın üzerindeki resme benzeyen kadın. Adının Hildy olduğunu söyledi, fakat sanırım gerçek adı bu değil."

"Doğru," dedi yaşlı adam. "Girebilirsin."

Kaspar adımını attığında küçük bir avluda buldu kendini. Avlunun büyük kısmını bir sebze bahçesi kaplıyordu. Kapı arkasından kapandıktan sonra, Kaspar zırhı omzundan indirdi.

Zırha bakan iki adamdan daha yaşlı olanı, "Nedir bu?" dedi.

"Siz bana söylersiniz diye umuyordum ben de," dedi Kaspar. "Kalkin Tapınağı'ndan Peder Elect, bunu size getirmemi söyledi."

"Biz bununla ne yapacağız?" diye sordu biraz daha genç olan.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Kaspar. "Fakat bu şeyi buraya getirebilmek uğruna neredeyse elli adam öldü."

"Tanrılar adına," dedi genç olan. "Buna hiç gerek yoktu. Yani evet, eminim çok güzeldir, ama gördüğünüz üzere bizim burada zırha pek ihtiyacımız olmuyor."

Kaspar, "Sanırım durumu anlamıyorsunuz. Ben Koruyucuları görmeye geldim buraya. Onları nerede bulabilirim?" dedi.

İki adam bir süre bakıştı. "İşte," dedi yaşlı olan, "Koruyucular biziz. Bizi buldun. Ben Jelemi. Bu da Samas." Zırhı işaret etti. "Onu orada bırak. Kimse çalmaz."

Samas bu şakası karşısında güldü. "Burada bir tek biz varız da."

"İçeri gel," dedi Jelemi. "O getirdiğin nişanla bir yemeği, sıcak bir yatağı ve yarın gidene kadar bizimle biraz konuşmayı hak ettin."

"Yarın mı?"

"Evet," dedi Samas. Kaspar'a kalenin girişini işaret ediyordu. "Bizim misafir almamız yasak. Görevimizin bir parçası da bu. Açıkgöz ve tetikte olmalıyız. Misafirler dikkatimizi dağıtır."

"Neden dikkatinizi dağıtırlar?"

"Elbette ki tanrıları koruma görevimizden."

Kaspar bir an dengesini kaybetti fakat toparlanmayı başardı. Bu tuhaf gizemi aydınlatmaya çalışmadan önce oturup bir şeyler yemenin daha iyi olacağına karar verdi.

-14-

KORUYUCULAR

Kaspar yavaşça yemeğini yiyordu.

Yemek önüne konulana kadar nasıl acıktığını fark etmemişti. Hızlı yerse midesinin ağrıyacağını da biliyordu. Basit bir yemek getirmişlerdi: Haşlanmış sebze, birkaç gün önce yapılmış fakat hâlâ yenilebilir durumda olan ekmek, bir dilim sert fakat lezzetli peynir ve bir bardak su. Yine de bunlar ona yetmişti.

Jelemi ve Samas da sessizce yiyorlardı. Yalnızca arada, çok uzun zamandır birlikte yaşayan ve konuşarak iletişim kurma gereğini pek hissetmeyen insanlar gibi bir şeyler homurdanıyor veya bazı hareketler yapıyorlardı. Bu süre içinde Kaspar, düşüncelerini toparlayıp Ölüm Salonu'nda kendisine söylenilenleri hazmetmeye çalıştı.

Yemek bittikten sonra Samas tabak ve bardakları kaldırdı. Jelemi, Kaspar'a bakıyordu. Yaşlı adamın delici mavi gözleri vardı. Bu zayıf görüntüsü ve dengesiz gibi gelen konuşmalarına rağmen, Kaspar, adamın ne zayıf, ne de dengesiz olmadığını tahmin edebiliyordu. Bu yalnızca insanları hazırlıksız yakalamak için kullandığı bir yöntemdi.

"Yarın yanımızdan ayrılmadan evvel seninle konuşacağıma söz vermiştim. Ne konuşmak istersin?"

Kaspar, "Sanırım ben hikâyemi anlatırsam her iki taraf için de faydalı olur," dedi. Kaspar sürgün edilişinden itibaren neler yaşadığını anlattı. Ne kendi yaptıklarını savundu ne de hatalarını olduğundan farklı gösterdi. İki adama nasıl bu kadar düştüğünü anlattı yalnızca. Sonrasındaysa Flynn, Kenner ve McGoin'le nasıl tanıştığını ve yaptıkları yolculuğu anlattı.

O anlattıkça mumlar eridi gitti. Bitirdiğinde, Jelemi de birkaç soru sordu ve Kaspar'ın geçiştirdiği detaylara dikkat çekti.

Konuşmaları bittiğinde gece yarısını geçmişti, fakat hiç uykusu yoktu. İçinde sıkışıp kaldığı bu deliliğe bir anlam vermeye çabalıyordu. Uzun bir sessizlikten sonra, "Zırhın ne olduğunu söyleyebilir misiniz?" dedi.

"Hayır," dedi Jelemi. "Yalnızca kadim, kötücül ve lanetli olduğunu söyleyebilirim."

"Peki lanetle ilgili olarak bir şey yapabilir misiniz?"

"Hayır. Bunun için tanrıların gücüne ihtiyacımız var."

"Pekâlâ, "dedi Kaspar, "Öyleyse benim adıma tanrılardan bunu rica edebilir misiniz?"

Samas, "Bu şekilde araya girebilmemiz için bir tapınağa gitmen gerekiyor," dedi.

Kaspar sinirini göstermekten çekinmedi. "Beni buraya zaten tapınaktakiler yolladı!"

Jelemi ayağa kalktı. "Saat geç oldu. Yorgunsun da. Sabah kahvaltısında yine konuşuruz."

"Sana odanı göstereyim," dedi Samas.

Neredeyse hiç mobilya olmayan ana koridordan geçerek arka taraftaki taş merdivenlere çıkan kısa boylu keşişi takip etti Kaspar. "Eskiden," dedi Samas, "Kalede binden fazla Koruyucu vardı. Şimdi sadece üçümüz varız."

"Üçünüz mü? Fakat ben sadece iki kişi gördüm."

"Koruyucu Andani, ihtiyaçlarımızı almak için deniz kıyısındaki Ispar'a gitti."

"Buradan dört yüz elli, beş yüz kilometre kadar uzakta değil mi orası?"

Samas kafasını salladı. "Hemen hemen her beş yılda bir, önemli bir şeye ihtiyacımız olsun olmasın gideriz. İhtiyaçlarımızın çoğunu

burada yetiştiriyoruz zaten. Sırayla gidiyoruz oraya da. Arada sırada Kale'den çıkmazsak bu durum bizi bıktırabiliyor. Bir sonraki sefer ben gideceğim."

"Ne zamandır burada hizmet ediyorsun?"

Samas kapılardan birinin önünde durup, "Burada uyuyabilirsin," dedi. Sonra da hesap yapıyormuş gibi duraksadı. "Önümüzdeki Yazdönümü Günü'nde, dört yüz otuz iki senedir burada çalışıyor olacağım."

Birden afallayan Kaspar, "Yaşını göstermiyorsun," dedi.

Samas gülerek, "Tanrılara hizmet etmenin avantajları var elbette," dedi. Hemen ardındansa ses tonu biraz daha karamsar bir hal aldı. "Fakat sanırım bu görevi üstelenebilecek yeni kişileri eğitmemiz gerekiyor. Tanrılara bu konuyu danıştık, cevap bekliyoruz."

"Ne kadar zamandır bekliyorsunuz?"

"Çok olmadı," dedi Samas. "Sadece yirmi yedi sene."

Kaspar iyi geceler dileyerek odaya veya keşiş hücresi denilebilecek bu yere girdi. İçeride bir serme yatak, bir gaz lambası, bu yakmak için çakmak taşı ve çelik, büyük bir battaniye, bir çanak ve kaynak suyuyla doldurulmuş bir ibrik vardı. Çanağın içineyse metalden bir kap oturtulmuştu.

Sabah olduğunda, birazdan ayrılması gerektiği söylenmeden önce, sorularına cevap alıp alamayacağı konusunda çok gergindi, Kaspar uyuyup uyuyamayacağından pek emin değildi. Fakat yatağa kafasını koyar koymaz uykuya daldı.

Kaspar şafak vakti uyandı. Koridorun sonunda, içinde yıkanabileceği kadar su bulunan bir küvet vardı. Keşke kıyafetlerini de yıkayabilseydi! Fakat bir an için düşündükten sonra, üzerinde ıslak kıyafetlerle dağdan aşağı o zırhla inmektense, pis kalmayı tercih edeceğini fark etti.

İki Koruyucu mutfakta onu bekliyordu. Jelemi oturmasını işaret etti. Onu bekleyen büyük bir kâse yulaf ezmesi, taze fırınlanmış ekmek, bal, peynir ve çay vardı. Gördüklerini beğenerek kafasını salladı ve hemen yemeye koyuldu.

Kaspar yemeğini yerken Jelemi, "Anlattıklarını düşündük ve Kalkin Tapınağı'ndan sevgili Peder Elect'in seni neden buraya gönderdiğini çözemedik. Onun bilmediği pek az şeyi biliyoruz biz de," dedi.

"Şahsen kendi sorununu bir başkasına yıkmaktan daha derin bir kaygısı olduğunu düşünmüyorum," dedi Kaspar.

Jelemi ve Samas şaşkınlıkla birbirlerine baktıktan sonra gülmeye başladılar. "Aslına bakarsan," dedi Samas, "Biz hiç böyle düşünmemiştik. Çok bariz olurdu diye düşünüyorum."

Kaspar kafasını salladı. "Tecrübelerime dayanarak, insanların bariz şeyleri görmezden geldiğini söyleyebilirim."

"Seni öylece göndermek istemeyiz tabii," dedi Jelemi. "Bir gün daha kal. Gözden kaçırdığımız bir şey var mı tekrar bakalım."

"Bu gerçekten de iyi bir haber. Teşekkür ederim," dedi Kaspar. "Ben de fırsat olsa da elbiselerimi yıkayabilsem diye geçiriyordum içimden."

"Sana bu konuda yardımcı olabiliriz," dedi Samas. "Yemeğin bitince beni bahçede bul. Çamaşırlarını nerede yıkayabileceğini gösteririm."

Koruyucular masadan kalkarak Kaspar'ı yalnız bıraktı. İkinci bir kâse daha yulaf ezmesi ve peynir alan Kaspar sessizce oturdu. Bunca zamanı sıkıntıyla geçirdikten sonra dinlenecek bir günü olmasına seviniyordu.

Kaspar yemek vakti mutfaktaki masaya geldi yine. Kendini canlanmış hissediyordu. Kıyafetlerini de yıkamıştı. Gerçi ateşin karşısında kurumalarını çıplak halde beklediğinden kendini epey tuhaf hissetmişti. Ardından öğle yemeği yiyip uzun bir şekerleme

yapmıştı. Koruyuculardan bir şeyler öğrenebilmek için son şansının bu gece olduğunu biliyordu. Dolayısıyla bütün öğleden sonrasını, yöneltebileceği sorular bulmaya harcadı.

Sohbet etmek ister gibi görünerek Kaspar, "Birliğiniz nasıl oluştu anlatabilir misiniz?" dedi.

Jelemi, Samas'ı işaret ederek, "O tarihle benden daha fazla alakadar," dedi.

Samas, "Kaos Savaşları'nın öncesine dair pek az şey biliniyor. İnsanların başka bir dünyadan, gökyüzündeki büyük yarıklardan geldiği söyleniyor. Tam olarak bilinense, bizden önce eski bir ırkın burada yaşadığı," dedi.

"Ejderha Efendileri mi?" diye sordu Kaspar.

"İnsanlar bu ismi vermiş onlara. Diğer ırklarsa onları Kadimler olarak biliyor."

"Zırhın onlarla bir ilgisi olabileceğini düşünmüştük."

"İlgili zaten. Fakat sizin düşünmüş olduğunuz gibi değil," diye yanıtladı Samas.

Jelemi'nin Samas'a bakışlarından, Kaspar öğrenmemesi gereken bir şeyle ilgili ağızlarından laf kaçırdıklarını anladı. "Peki Ejderha Efendileri'nin değilse bu bir çeşit ganimet veya zafer hatırası mı?"

Jelemi iç geçirerek arkasına yaslandı. "Daha çok bir andaç olduğu fikrindeyim."

"Son konuştuğumuzdan beri zırhla ilgili yeni bir şeyler mi buldunuz?"

Samas kafasını salladı. "Arşivleri araştırdık. Tüm bu şeyler bana sahiden de büyüleyici gelmişti. Bu dünyaya ait bir şey değildi ve keşişin de zırhla ilgili olarak 'yanlış' kelimesini kullanması muğlak da olsa bir şeyler anımsattı. Okumaya devam ettim. Sanırım ne demek istediğini anladım."

Jelemi bir kez daha uyarırcasına ona bakınca Samas, "Neden ona söylemiyoruz?" deyiverdi. "Bize sorun çıkartabilecek birilerine bir şeyler söyleyene kadar ölecektir nasıl olsa."

Jelemi ayağa kalkarak onu azarlayan bir ses tonuyla, "Pekâlâ, fakat biri tanrıların sırlarını bu adamın nasıl bildiğini açıklamak zorunda kalırsa bu kişi ben olmayacağım," dedi. Kaspar'a dönerek, "Size iyi konuşmalar. Ben tavuklarla ilgileneceğim," dedi.

"Jelemi'nin söylemeni istemediği şey nedir?" dedi Kaspar.

"Bir asilzade olduğunu söylemiştin. Din konusunda nasılsın?"

Kaspar omuzlarını kaldırdı. "Sıradan bir insan ne kadarını yapıyorsa ben de o kadarını yapıyorum sanırım. Tapınaklarda üzerime düşen görevi de yaparım."

"Fakat inançlı değilsin, öyle mi?"

"Tanrılara inanmayacak kadar çok şey gördüm, duydum ve okudum Samas. Fakat bazen tanrıların hayatımda verdiğim kararlarla büyük derecede ilgili olduğunu düşünmek zor geliyor."

"Genel anlamda haklısın. Hayatınla ilgili en önemli şey, o hayatı nasıl yaşadığındır ve bu da Lims-Kragma'yla senin aranda olan bir şey. O seni yargılayacak ve Çark'ın neresine düştüğüne karar verecek." Kıkırdadı. "Er ya da geç tüm insanların karşılaşacağı tek tanrı o." Ayağa kalktı. "Şu bulaşıkları temizlememe yardım et."

Kaspar tabakları, Samas da çatal ve bardakları aldı. İçinde köpüklü su olan tahtadan bir teknenin önüne geldiler. Samas, "Artıkları ayağının dibindeki kovaya sıyır lütfen. Tavuk ve domuzları onlarla besliyoruz," dedi.

"Domuzlarınız da mı var?"

"Bahçenin öbür tarafında çok hoş küçük bir çiftliğimiz var," dedi Samas. Bu sırada bardakları temizlemeye başlamıştı. Önce köpüklü sudan geçiriyor, ardından içinde duru suyun olduğu kovaya daldırıyordu. "Bayıra yürüme mesafesinde, hoş bir düzlüğün

üzerinde çiftlik. İhtiyacımız olsa daha fazla Koruyucu buradan karnını doyurabilirdi. Her neyse. Senin bilmen gereken şey, tapınaklarda halka öğretilenlerin, tanrılar hakkındaki gerçeklerin yalnızca ufak bir kısmı olduğu. Aslında tapınakların bildikleri de gerçeğin yalnızca bir kısmı. Fakat öğrettiklerinden daha fazlasını biliyorlar elbette. Biz Koruyucularsa tapınaklardan daha fazlasını biliyoruz, ancak bu lafa pek güceniyorlar.

"Tabii bizim bildiklerimiz de gerçeğin yalnızca küçük bir kısmı. Kimi ilahiyatçılar, tanrıların bilgisinin bile sınırlı olduğunu ve her şeyi bilen bir tek varlığın; Büyük Us veya asıl tanrı da denilebilecek ve tabiatını anlama çabalarımızın acınası teşebbüsler olarak kalmasına sebebiyet verecek kadar engin ve alim bir varlığın olduğunu ileri sürerler.

"Tanrıları insanların yarattığı da söylenir. Tanrıların bizim beklentilerimizi karşıladığını, bu sebeple bu kadar fazla tanrıya ihtiyacımız olduğunu iddia ederler. Bu kâinatta ve bildiğimiz tüm kâinatlardaki her şeyin sorumluluğunu alabilecek tek bir varlığı idrak etmek çok güçtür. Bu sebeple de insanlar, akla gelebilecek her görev için bir tanrı yaratmıştır. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum, fakat her tanrının bir görevi olduğunu biliyorum.

"İkincil tanrıların üzerinde yedi büyük tanrı vardır."

"Ben yalnızca beş büyük tanrı var sanıyordum," dedi Kaspar.

"Şimdi öyle. Fakat Kaos Savaşlarından önce yedi Tanrı vardı. Biri Kaos Savaşları sırasında öldü: İyilik Tanrıçası Arch-Indar. Bu büyük bir dengesizliğe yol açtı, çünkü Kötülük Tanrısına karşı duracak hiç kimse kalmamıştı. O tanrının adı bile kullanılmaz. Çünkü onu aklında geçirmek dahi dikkatini çekmene ve onun kölelerinden biri olmana sebep olur."

"Bunun bir sorun yaratacağını anlamak güç değil," dedi Kaspar. Sanki duyduklarının hepsine inanmıyor gibi konuşuyordu. Pek çok bilgine göre Kaos Savaşları bir yaradılış destanı, dünyanın oluşunu açıklayabilecek bir hikâye olarak görülüyordu.

Samas gülümsedi. "Bana inanmadığını görebiliyorum, fakat bunun bir önemi yok. Sana adını söylemeyeceğim zaten." Göz kırptı. "Çünkü ben de bilmiyorum. Çoğu ilahiyatçı ona 'İsimsiz' der."

Kaspar sırıttı. "Bir zamanlar tüm bunlarla açıkça alay edebilirdim, fakat son birkaç sene içinde yaşadıklarım..." Kafasını salladı. "Daha açık fikirli olmaya çalışacağım."

"Bunun nasıl bir felaket olduğunu anlayabilmen için, kâinatın nasıl işlediğini bilmen gerekiyor. Hiçbir şey yok edilmez. Bunu idrak edebilir misin?"

Kaspar, "Ama bazı şeylerin yok edildiğini *gördüm,"* dedi.

"Senin gördüğün yalnızca o şeylerin biçim değiştirmesiydi." Samas odunluğu işaret etti. "Buradan bir parça odun alıp ocağa atsam ne olur?"

"Odun yanar."

"Yok olduğunu söyleyebilir misin yani?"

"Evet," dedi Kaspar.

"Fakat yok olmuyor işte. Isı, ışık, duman ve kül halini alıyor. Biri öldüğünde bedeni çürür ve doğadaki diğer her şey gibi, bu da döngünün bir parçasıdır. Cesetleri gömer veya yakarız. Fakat cesedin kurtlara yem olması veya küle dönmesi mühim değildir. O ceset dönüşüme uğramıştır, yok olmamıştır.

"Fakat zihin ve ruh yaşamını sürdürür. Ruh tartılır ve eğer değerini kanıtlayabilirse Hayat Çarkı'nda daha iyi bir yere yerleştirilir. Değeri azsa, daha kötü bir yere gider. Fakat ya zihne ne olur?"

Kaspar iyice meraklandığını itiraf etmeliydi. "Ne olur?"

"O da tanrılara gider. Tecrübelerin, öğrendiklerin, evrensel anlayışının bütününü oluşturur. Yaşayan her varlık, tanrılara bilincini getirir. Bunun karşılığı olarak da evrimleşirler."

"Sanırım anlıyorum."

"Güzel. Kâinatın yaradılışıyla Kaos Savaşları arasındaki bir dönemde, bir şeyler feci bir şekilde yanlış gitmiş. En olası şüpheli İsimsiz Olan, fakat kesin olarak bilemiyoruz. Yaşayan tanrılar bile bunu bilmiyor. Fakat nazik bir dönemde, kâinat değişim halindeyken göklerde bir savaş ortaya çıktı.

"İkincil tanrılar, büyük tanrılara karşı durdu. Onlarla beraber Ejderha Efendileri de ayaklanarak hem ikincil hem de büyük tanrılara karşı durdu. Ejderha Efendileri kâinattan atıldı ve farklı bir boyuta bırakıldı: Gediksavaşı'na kadar."

"Sahiden mi?"

"Yani durum budur. Tsuranilerin metali bol bir dünyayı fethetmek istemesi gibi ehemmiyetsiz bir sebebi olduğunu düşünmedin, değil mi?"

"Kelewan'daki Tsurani politikasıyla ilgisi olduğunu sanıyordum."

Samas ellerini kurularken gülümsedi. Kaspar'a mutfak masasına dönmesini işaret etti. "Anladığım kadarıyla sen eğitimli bir adamsın. İşgalciler ne düşünmüş olursa olsun, saldırının ardında İsimsiz Olan vardı. Görüyorsun ya, kötülük aşırı karmaşa veya aşırı düzen durumlarından fayda sağlamayı bilir. İyilik, bu ikisi arasındaki dengeden fayda sağlar. Sürekli düzen olursa, herhangi bir gelişmeden bahsedilemez. Sürekli karmaşa olursa da herkes ve her şey hep risk altındadır. Nihayetinde kötülüğün doğası gereği delilik olduğunu anlarsın."

"Ne dediğini anlayabildiğimi sanmıyorum."

Samas Kaspar'a, bir öğretmenin haşarı öğrencisine baktığı gibi baktı. "Herhalde bunu da açıklamam gerekmiyordur, değil mi?"

Kaspar, "Pek emin değilim," dedi.

"Sırf zarar vermiş olmak için birine kötülük ettin mi hiç? Ya da şöyle diyelim, her yaptığının bir nedeni var mıydı?"

Kaspar hemen cevap verdi bu soruya. "Benim hep bir sebebim vardı."

"İşte," dedi Samas otururken. Kaspar'a, kendisine bir bardak su getirmesini işaret etti. "Karşındaki senin yaptığına ne derse desin, sen asla kendine 'kötü' gözüyle bakmazsın. Bu senin doğanda vardır. Kötülüğün büyük sırrı budur işte. Kötülüğü yapanlar, bunu asla kötülük olarak görmezler."

Kaspar adama su bardağını verdi ve oturdu. "Şimdi sorguladığım şeyler yaptığım da oldu tabii."

"Yani yaşın ilerledikçe akıllandın. Fakat o zaman verdiğin kararlar sana mantıklı geliyordu." Samas elini kaldırarak, Kaspar'ın verebileceği cevapların önünü kesti. "O zaman dahi bunların tartışılabilir seçimler olduğunu düşmüşsen de, eminim ki 'hedefe giden her yol mubahtır' diyerek yaptıklarına bir kılıf uydurmuşsundur. Haksız mıyım?"

Kaspar üzüntüyle kafasını salladı.

"Her seçim ahlaki açıdan ayrı ayrı değerlendirilseydi -yani adalet, intikam ya da mecburi acımasızlık gibi gerekçeler ortaya konulmasa- dünyada daha az kötülük olurdu. Tapınaklardaki tüm inançların ortak bir akidesi [3] var: 'Sana yapılmasını istemediğini başkasına yapma.'"

Kaspar arkasına yaslanırken kollarını önünde kavuşturdu. "Sanırım anlıyorum."

"Güzel. Çünkü anlıyorsan, insanların gösterdiği gerekçeler dışında kötülük için yapılabilecek tek açıklamanın delilik olduğunu da kabul edersin. Kötülük yok eder ve faydalı hiçbir şeye yol vermez. Kısacası deliliktir."

"Devam et."

"Gitmeden önce bilmen gerekenlerin geri kalanını da anlatabilmem için bu olguyu iyice kavrayabilmen gerekiyor." Samas boğazını

temizledi ve bir yudum daha su içti. "Kötülük insanı harcar. Tüketir fakat asla yeni bir şeyler yaratmaz."

"Öyleyse doğası gereği İsimsiz Olan da deli midir?"

"Evet!" dedi Samas elini masaya vurarak. "Sahiden de anlıyorsun. Bir tavuk ne kadar düdük çalabilirse, İsimsiz Olan da o kadar akıllı olabilir." Bu örnek Kaspar'ı epey eğlendirmiş gibiydi. Samas ağzını işaret etti. "Dudakları yoktur. İstediğin kadar tavuğa düdük çalmayı öğret, öğrenemez."

Kaspar sahiden de eğleniyordu. "Pekâlâ, kötülüğün delilik olduğu düşüncesini kabul ediyorum."

"Güzel. Öyleyse bir sonraki adımı da anlayacaksın. Arch-Indar öldüğünde, diğer Büyük Tanrılar -İsimsiz Olan'a kimsenin karşı çıkamayacağı ve dengenin bozulacağından korkarak- bir kerelik de olsa işbirliği yaptılar. Geride kalan Büyük Tanrılar, Çekimser de dahil olmak üzere, ortak güçlerini kullanarak İsimsiz Olan'ı bir başka diyara sürdüler."

"Böylece beş Büyük Tanrı mı kaldı?"

"Evet, fakat dört de diyebiliriz tabii. Helbinor, yani Çekimser... O hiçbir şey yapmaz. Çekimser kalır." Samas omuzlarını kaldırdı. "Din adamlarını içmeye sevk edecek türden bir durumdur bu."

"Madem güçlerini birleştiriyorlardı, neden İsimsiz Olan'ı yok etmediler?"

Samas sırıttı. "Çünkü hiçbir şey yok edilemez, anlıyor musun?"

Kaspar gözlerini kırptı. "Ateşe atılan odun gibi. Evet, tek yapabilecekleri... onu değiştirmek olurdu."

"Üstelik pek de değiştiremezlerdi. Doğasını değiştiremezlerdi örneğin, fakat bulunduğu yeri değiştirebilirlerdi. Bu yüzden de başka bir dünya, buranın dışında bir başka boyut buldular. Öyle engin bir dünya ki, bizim dünyamız onun sahillerinde bir çakıl taşı kadar küçük kalır. İşte onu oraya mahkûm ettiler. O gezegenin en büyük dağının

göbeğine, derinliklerine gömdüler. Bugün de İsimsiz Olan hâlâ oradadır."

"Madem başka bir dünyada, neden sorun teşkil ediyor?"

"Sana işin dinsel kısmını anlatmayacağım şimdi. Fakat hatırlıyor musun, ismini öğrenirsen seni kontrol edebileceğini söylemiştim?"

Kaspar kafasını salladı.

"İşte o kadar güçlü o. İstersen Büyük Tanrıları... denetçi veya doğal olgular olarak düşün. Rüzgâr ve yağmur gibi birer olgu değiller tabii ki. Kâinatın oluşum biçiminin özü olarak adlandırabiliriz: İyi, kötü, denge, kurucu, emekçi, dilekleri yerine getiren ve çekimser. Fiziksel ve mistik dünyadaki her şey bu denetçiler tarafından yönetilir."

"Peki," dedi Kaspar. "Bunun buraya kadar taşıdığım şeyle ne ilgisi var?"

"Bilmiyoruz. Başka bir düzlemden geldiğine dair şüphelerimiz var."

Kafası karışmış gibi görünen Kaspar, "Yine anlamıyorum," dedi.

"Şüphesiz 'cehennemin yedi kat dibine gitsin' lafını duymuşsundur."

Kaspar kafasını salladı.

"Aslında ne cehennemin ne arşın yedi katı vardır. Ya da şöyle diyeyim, bu katların hepsi birdir. Tanrılar ilk katta yaşar, biz ikinci katta yaşarız. Kimileri bu iki katın da bir olduğunu ve ara kat olarak görülebileceğini söyler."

"Bekle biraz," dedi Kaspar. "Anlamıyorum."

"Hiç soğan soydun mu?" diye sordu Samas.

"Hayır, fakat çok soğan yedim," dedi Kaspar.

"Öyleyse soğanın kat kat olduğunu bilirsin. Kâinatı da bir soğan gibi düşün ama yedi katı olsun. Bu biraz keyfi de olsa üzerinde anlaşılan rakam budur. Tanrılar hariç olmak üzere bizler en yüksek katta yaşadığımıza inanırız. En altta, bize hayal dahi edemeyeceğimiz

kadar uzak varlıklar vardır. Aradaysa bize tamamen yabancı olanlardan, tanıdık gelenlere kadar farklı varlıklar bulunur.

"İblisler dört ve beşinci kattan gelir, muazzam büyüler sayesinde bizim dünyamızda yaşama şansı elde ederler. Buradaki yaşam enerjisiyle beslenip hayatta kalabilir, hattâ kendilerine yer edinebilirler. Yılansavaşı'nı veya bildiğini tahmin ettiğim Zümrüt Kraliçe Savaşı'nı tasarlayan iblis beşinci çemberdendi."

"İblis mi?" diye sordu Kaspar gözlerini kocaman açarak. "Ne iblisi?"

"O hikâyeyi de başka zaman anlatırım. Yılgı adı verilen varlıklar da altıncı çemberde yaşar. Bu gerçeklik düzleminde dokundukları her şeyin içindeki yaşam gücünü emerler. Burada da var olabilirler, fakat böyle bir şey olsaydı ayaklarını bastıkları çimenler bile solup giderdi. Yedinci katın yaratıkları burada yaşayamazlar bile. Hava ve ışıktaki gücü öyle çabuk çekerler ki onları çevreleyen tabiatın büyük bir kısmıyla beraber kendilerini dahi yok ederler.

"Bizce o zırh, ikinci kattan, yani bizden bir aşağıda olan varlık düzleminden geliyor. Tabii bu sadece bir tahmin. Bu sanıya güvenerek herhangi bir karar vermeni tavsiye etmeyiz."

Kaspar, "Saygısızlık etmek istemem ama Samas, bu anlattıklarının ne anlamı vardı?" dedi.

"Bu sayede bu oyunu oynadığın arenanın ne kadar geniş olduğunu anlayacaksın. Sana şu nişanı veren kadın var ya?"

"Evet, cadı."

"O cadı falan değil. Nişanın üzerindeki resim de Arch-Indar'a ait."

"Ama onun öldüğünü söylemiştin."

"Öyle zaten. Senin karşına çıkan yalnızca onun anısıydı."

Kaspar şaşkınlıktan ağzı açık kalarak doğruldu. "Ama ben onunla konuştum! Elinin bir hareketiyle Flynn uykuya daldı. Bana bu nişanı verdi. Bana kalırsa bunlar yeterince gerçek."

"Zaten gerçek. Fakat o sadece Tanrıçanın bir anısı. Yüzyıllar içinde kendisine tapınacak yeteri kadar insan toplayabilirse geri dönebilecek. Fakat şimdilik, Büyük Tanrıların ne kadar güçlü olduklarını anlaman lazım. Öyle güçlüler ki, birinin anısı bile kendini bilen, şuurlu birer varlık; kendi özünde ayrı bir oluş olarak yaşamaya devam edebiliyor."

Kaspar arkasına yaslandı. "Doğru ya, hiçbir şey yok olmaz."

Memnuniyetle ellerini çırpan Samas, "Evet!" diye bağırdı. "Sahiden de anlıyorsun. Düşün ki ölmüşsün, fakat senin tüm anılarını içinde barındıran ve kendine ait bir iradesi olan tek bir saç teli, kafandan toprağa düşmüş. Kötü bir benzetmeydi fakat ayıkken verebileceğim en güzel örnek bu."

"Yeme içme konusunda aşırılıktan uzak durmayı savunan bir mezhep olduğunuzu zannetmiştim," dedi Kaspar gülerek.

"Üç sene önce bira ve şarabımız bitti. Koruyucu Andani'nin deniz kıyısındaki Ispar'a gitmesinin sebeplerinden biri de bu. Yoksa sudan fazlasını içerdim elbette. Hani bize bahsettiğin şu büyücü, Leso Varen..."

"Evet?"

"Sanırım o ölümlü değil."

"İsimsiz Olan'ın anısı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Bence o bir rüya."

Kaspar tam karşı çıkacaktı ki Hildy'le ilgili olarak neleri itiraf ettiğini hatırladı.

Samas, "İsimsiz Olan'ın sürülmeden önceki zamana ait kalıntıları da vardı ve yüzyıllar içinde insanlar bunları buldu," diye devam etti. "Bunları ellerinde tutanların hepsi aklını yitirdi: Kimi önce, kimi sonra. Fakat bu şeyleri uzunca süre ellerinde tutanlar, asıl sahiplerinin güçlerini kazanmaya başladı. Onun akımın bir parçası oldular.

Ölümlü beden çürüdükten sonra da, tanrının zihninde rüya olarak yaşamaya devam ettiler.

"İsimsiz Olan'ı dünyamıza geri getirmeye çalışan pek çok serbest insanın olduğunu göstermek için anlatıyorum bunu."

"Bunu neden yapıyorlar?"

"Çünkü akılları başlarında değil," dedi Samas.

Kaspar arkasına yaslandı. "Sahiden de anlayabileceğimden şüphe duyacağım kadar engin bir oyunun içinde oynadığıma ikna ettin beni. Çıta çok yukarıda diyelim öyleyse. Fakat ben ne yapmalıyım bunu hâlâ bilmiyorum."

Samas, "Ben biliyorum. Sana bildiğimiz her şeyi anlattık. Senin için yapabileceğimiz bir şey kaldı sadece," dedi.

"Nedir o?"

"Tabii ki seni tanrılarla konuşturmak."

-15-
KALKİN

Kaspar hiç kımıldamadan oturuyordu.

Samas ayağa kalktı. "Hadi gel. Şimdi de gidip görebiliriz onları."

"Tanrıları mı?" diyebildi Kaspar aradan bir dakika geçtikten sonra.

"Elbette!"

"Görevinin tanrıları korumak olduğunu sanıyordum."

Samas, Kaspar'a ayağa kalkmasını işaret ederek, "Sen bir tehdit sayılmazsın ki," dedi. "Tanrıları, onları sürekli huzursuz edip dikkatlerini dağıtacak ölümlülerden koruyoruz. Dualar, insanların tanrılara neyle ilgilendiklerini gösterebilmeleri için icat edilmiştir. Tapınakların bu iş için biraz daha etkili yöntemleri vardır, fakat onlar da sınırlıdır. Bir mezhebe mensup rahip, diğerinin tanrısıyla konuşamaz. Fakat tanrılarla doğrudan karşılaşmanın bir yolu vardır. Biz koruyucular, bir anlamda onların mahremlerini koruyoruz. Hadi gel."

Samas, Kaspar'la mutfaktan çıkarak büyük koridordan geçti ve küçük bir odaya girdi. Üzerinde bir düzine belki de daha fazla meşale bulunan metal bir muhafazadan, bir meşale aldı. Belinde ki keseyi açarak içinden çakmaktaşı ve çelik çubuğu çıkardı, meşaleyi Kaspar'a vererek taşa vurmaya başladı. Sonunda meşale alev aldı. Çakmaktaşı ve çeliği tekrar keseye koyarak meşaleyi Kaspar'ın elinden aldı ve onu bir dizi tünelden geçirdi. Dağın tam kalbine çıkacaklardı.

Birkaç dakika kadar yürüdükten sonra Kaspar, "Tanrılarla nasıl konuşacağım?" dedi.

"Herkesle nasıl konuşuyorsan öyle konuşacaksın sanırım."

"Sen hiç konuşmadın mı onlarla?"

"Hayır. Konuşmam için bir sebep yoktu. Aslına bakarsan Koruyucuların buna pek ihtiyacı olmaz. Bize emredilenler belirlidir. Tanrıları korumak. Neden koruduğumuzuysa birazdan göreceksin."

Tünel uzun ve karanlıktı. Derken Kaspar ileride bir ışık gördü. Samas, "Neredeyse geldik," dedi.

"Madem tanrıların mahremiyetini korumakla görevlisin, neden onlarla konuşmama izin veriyorsun?"

"Şimdi anlarsın."

Bir mağaraya varmışlardı fakat içerisi aydınlıktı. İçerideki ışığın kaynağı, tam ortada duruyordu. İlk bakışta mermere benzeyen bu şey, set üzerinde bembeyaz bir maddeden oluşuyordu. Fakat yakınlaştıkça, Kaspar bunun mermer değil, tek parça halinde yarısaydam bir şey olduğunu fark etti. İki adım daha attığında, setin üzerine çıkabilecek kadar yaklaşılabilirdi. Ufacık bir huzmesiyle bile tüm mağarayı aydınlatabilecek kadar parlak olan bu şaşırtıcı bir şekilde sertlikten yoksundu. Kaspar ışığa bakmaktan hiç rahatsızlık duymuyordu.

"Ne yapacağım?" diye sordu sessizce.

Samas güldü. "Buraya gelen herkes ilk seferinde fısıltıyla konuşuyor."

Kaspar aynı soruyu, normal bir konuşma tonuyla tekrarladı.

"Setin üzerine çık."

"Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu."

Kaspar bir adım attı. Samas, "Sanırım artık sana veda etmeliyim," dedi.

"Neden? Geri dönmeyecek miyim?"

Samas omuzlarını kaldırdı. "Belki. Çok az kişiye bu fırsat verilir. Çok azı da başka yollardan Çadır'a girmeyi başarır," Hatırlamaya çalışıyor gibiydi. "Otuz ya da kırk yıl kadar önce iki büyücü başardı bunu. Onlara ne oldu bilmiyorum. Yüzyıl önce de -bu olayı bana anlattılar ama ne kadar doğrudur bilemiyorum- iki şey insan veya başka bir şey, Ölüler Salonu'na girip ölüm Nehrini geçti ve Lims-Kragma'nın Salonu'na adım attı."

"Flynn de böyle yaptı."

"Fakat o ikisi geri döndü." Samas bir adım öne çıkarak elini uzattı. "Her ne olursa olsun, iyi bir arkadaştın Olaskolu Kaspar. Buradan geri dönemezsen birlikte geçirdiğimiz zamanı hep hatırlayacağım."

"Her şeyi göz önünde bulundurarak seninle tekrar görüşebilmeyi umuyorum Samas."

Koruyucu gülümseyerek, "Ortaya doğru yürü," dedi.

Kaspar söyleneni yaptı. Setin tam ortasında altından bir halka vardı. Halkanın içine girdi.

Aniden bir şey hissetti. Titreşim veya kıpırtı gibi bir şey değildi, fakat bedeninde bir karıncalanma hissediyordu. Tüm liflerinden enerji akıyordu. Derken altın rengi bir çift sarmal, sağından ve solundan olmak üzere yukarı doğru yükseldi. İkisi de altın ipliklerden yapılmış kafes örgüler biçimindeydi. Kaspar ne olduklarını tam çıkaramıyordu. Metalden, ışıktan veya hemen anlayabileceği bir şeyden değildi, fakat çok parlaktılar ve onlara bakmak bile onu heyecanlandırıyordu.

Yerden yukarı doğru iyice yükselmiş, Kaspar'ın yüzünü aşmışlardı. Çemberi takip ederek bir sarmal oluşturuyorlardı. Kaspar başka sarmalların da yükseldiğini fark etti. Az sonra her yanı, altından bir ışık silindiriyle kaplanmıştı.

Sonra her şey yok oldu. Kaspar, bir insanın dayanamayacağı kadar soğuk bir şeyin içinden geçtiğini hissetti. Öyle soğuktu ki, nefes bile alamıyordu.

Sonra her şey karardı.

Kaspar sanki havada yüzüyordu. Gözlerini açtı. Güneş yüzüne vuruyordu. Biraz üşüdüğünü hissetti. Yüzme hissi kaybolunca, aslında sert bir zeminde olduğunu fark etti.

Doğruldu.

Mermerden bir zeminin üzerindeydi. Uzanıp taşa dokundu. Sonra etrafına baktı. Taşlar alabildiğine uzanıyordu. Bir an için şaşkınlıkla oturup kaldı.

Ayağa kalktı sonra. Belirli aralıklarla dikilmiş sütunlar, üzerindeki dişli girintilerle farklı bir doku kazanıyordu. Sütunlardan birine yaklaşıp dokundu. Yumuşacıktı ve fildişine benziyordu.

Sütunların arasına yarı şeffaf beyaz bezden ipeksi kumaşlar asılmıştı. Esen meltemin etkisiyle, kumaşlar da sallanıyordu. Yukarı baktığında tavanın camdan olduğunu fark etti. Güneş tepeden içeri giriyordu.

Buranın başka hiçbir özelliği yoktu. Az sonra esintinin geldiği yöne doğru gitmeye karar verdi.

Sütunların arasına asılmış yarım düzine kadar kumaşı geçtikten sonra, beyaz bezle kapanmamış bir sütun gördü. Durdu. Sıradağların tepesindeydi ve aşağıda, kar kaplı tepelerle ikindi güneşini yansıtan bulutları görebiliyordu. Dikkatlice kenara yaklaşarak aşağı baktı.

Dağın bulutların tepesinde nasıl durduğu anlaşılmıyordu, fakat kenardan baktığında Kaspar, diğer tepelerle fiziksel olarak hiçbir bağlantının bulunmadığını görebiliyordu. Havanın son derece soğuk ve kuru olması gerekiyordu. Hattâ nefes almaya yetecek kadar bile hava olmamalıydı. Fakat Kaspar'a göre burası gayet havadardı. Yalnızca biraz sertti.

"Güzel manzara, değil mi?"

Kaspar arkasını döndü.

Az önce bomboş duran zeminde, şimdi alçak bir kaide vardı. Yine aynı beyaz taştan yapılmıştı ve üzerinde düz bir tabaka duruyordu. Bir adam oturuyordu.

Beyaz tenli, açık kahverengi ve kıvırcık saçlı, kahverengi gözlü, sert çeneli bir adamdı bu. Yaşını tahmin etmek güçtü. Bir an için Kaspar'a kendi yaşındaymış gibi görünse de, az sonra çocuk gibi geldi gözüne. Üzerinde açık mavi sade bir tunik ve beyaz bir pantolon vardı. Ayağındaysa hiçbir şey yoktu.

"Evet," dedi Kaspar sessizce. "Çok güzel."

Adam sütundan aşağı indi. Ayağını yere koyar koymaz sütun ortadan kaybolmuştu. "Çok az insan bunu görme şansını elde eder. Bir anlamda burası Dünyanın Çatısı." Kaspar'ın yanına gelince durdu. "Diğer pek çok şey gibi, burası da her zaman dikkatimi çekmez. Yalnızca bir başkasını bakarken gördüğümde manzaranın ne kadar da çarpıcı olduğunu hatırlatırım kendime.

"Bunlar dünyanın en yüksek iki zirvesi. Bunu biliyor muydun?"

"Hayır," dedi Kaspar. "Bilmiyordum."

"Güney zirvenin adı Fil. Kuzey zirvesinden yalnızca altmış santim kadar kısadır. Kuzey zirvesinin adıysa Ejderha. Düşünebiliyor musun? Her ikisinin de yüksekliği dokuz bin metreden fazla ama aralarında altmış santimlik bir fark var."

"Dokuz bin metre mi?" dedi Kaspar. "Soğuktan donuyor olmalıydım. Kendi memleketimde üç bin metreyi aşan geçitlerde, dağlarda dev koçlar avlardım ve o yükseklikte bile adamlarım hastalanmıştı. Üstelik yazları bile dondurucu bir soğuk olurdu. Bu nasıl oluyor?"

Adam gülümsedi. "Çok basit. Aslında burada değilsin."

"Öyleyse neredeyim?"

"Başka bir yerdesin. Şimdi bu konuya çok takılma, çünkü çok fazla vaktin yok. Bu yüzden neden burada olduğun sorusuna gelelim."

"Uzun hikâye."

"Ben hikâyeni biliyorum zaten. Tekrar anlatmana lüzum yok Kaspar."

"Beni tanıyor musun?"

"Senin hakkında bilinecek her şeyi biliyorum Kaspar, eski Olasko Dükü. Talia'nın yavru kedisinin ayağına yanlışlıkla basman ve onun bir hafta boyunca seninle konuşmamasından..."

"On iki yaşındaydım!"

"...Kahvaltıda Samas'la ne yediğine kadar her şeyi biliyorum."

"Sen kimsin?"

"Adım Kalkin."

Kaspar bir süre hiçbir şey söyleyemedi. Ardından, "Tanrı olan mı?" dedi.

Adam omuzlarını kaldırdı. "Etiketler, unvanlar, sınıflandırmalar... Bunların hepsi insanı sınırlandırıyor. Diyelim ki bir 'varlığım' ben ve konuşmaya böyle devam edelim."

"Fakat..."

Kalkin elini kaldırdı. Yüzündeki gülümseme iyice büyümüştü. "Tartışacak vaktimiz yok. Senin bazı soruların var. Fakat zamanı doğru kullanmak adına ben sana anlatacaklarımı anlatayım, ardından sen başka soruların olursa onları sorarsın. Sonra da seni kaleye geri götürürüz."

Kaspar yalnızca kafasını sallayabildi.

Kalkin bir yere oturmak için yürümeye başladı. Tam o sırada, az evvel kuru zeminden ibaret olan noktada, kocaman açık mavi bir divan beliriverdi. "Otur lütfen."

Kaspar etrafına bakınırken arkasında bir başka divan daha olduğunu gördü. Oturdu.

"Sana yiyip içmek için bir şeyler ikram etmek isterdim ama aç olmadığını ve susamadığını biliyorum. Kimileri böyle rahatlar."

"Şu an için bunun mümkün olduğunu sanmıyorum," dedi Kaspar sessizce.

"Öyleyse nereden başlasak?" dedi Kalkin. "Şu taşıdığın şeyle başlayalım mı?"

"Evet," dedi Kaspar. "İyi bir başlangıç olur."

"Bir kere o bir zırh değil, bir yapı. Canlı bir makine de diyebiliriz. Bir oyuncakçının senin için yürüyebilen ve diyelim ki bazı basit emirlerini yerine getirebilecek, tahtadan büyük bir oyuncak yaptığını düşün. Yani sapanla mancınık arasındaki ilişki gibi.

"Adı *Talnoy."*

"Talnoy mu?"

"Yaratıcılarının dilinde 'öldürülmesi güç' gibi bir anlama geliyor."

"Öldürmek mi? Mekanik bir şey olduğunu sanmıştım ben de."

"Bundan daha fazlası. Onun bir... canı veya ruhu var. Öyle... kolayca anlatabileceğim bir şey değil işte. Tam da Kardeş Anshu'nun dediği gibi, çok yanlış bir şey. İçindeki ruh kasten konulmadı aslında."

Kaspar kafasını salladı. "Bu çok kötü."

Kalkin, "Oldukça," dedi. "Umarım Koruyucu Samas'ın konuyla ilgili talimatlarını hatırlıyorsundur."

"Evet."

"Güzel. Çünkü şimdi sana üzerinde düşünmen gereken başka şeyler anlatacağım. En yukarıdan en aşağıdaki çember veya düzleme, yani Birinci Çember dediğimiz yerden," havada parmağını dairesel biçimde çevirdi, "Şu an bulunduğumuz yerden, Son Kademe'ye doğru ilerledikçe, kâinatı düzenleyen kurallar değişir. Her bir düzlemin kendi kuralları, kendi 'doğru' ve 'yanlış'ları olduğu, kendi 'iyi'

ve 'kötü'sünün olduğu ve her şeyin göreli olduğu konusu -bazen yüzyıllar boyu- tartışılmıştır. Kimileri de iyiyle kötünün, görüngenin [4] iki farklı ucunda bulunduğunu savunur.

"Olayı sadeleştirmek adına, sen bu tartışmalarla ilgili ne düşünürsen düşün, beşinci çember veya düzlemde ne olursa olsun onun orada kalması gerektiğini kabul et."

Kaspar hiçbir şey söylemedi.

"O şey, Talnoy yani, ikinci yaratım çemberinde kalmalıydı. Midkemia'ya asla gelmemeliydi!"

"Nasıl buraya geldi?" diye sordu Kaspar.

"Çok uzun bir hikâye. Senin bunu dinleyecek kadar vaktin yok."

"Mahsuru yoksa sorabilir miyim acaba, neden vaktim yok?"

"Aslında mahsuru var ama senin için daha çok mahsuru olmalı. Çünkü ölüyorsun."

Kaspar doğruldu. "Ne?"

"Şu an aslında burada değilsin. Başka bir yerde, yaşamla ölüm arasındasın. Burada ne kadar çok kalırsan ölüme o kadar yaklaşırsın. O nehirden geçtikten sonra da..." Kalkin omuzlarını kaldırdı. "Benim de elimden gelenlerin bir sınır var tabii."

"Ama sen tanrısın."

Kalkin bu tartışmayı dinlemek bile istemedi. "Burnumu Lims-Kragma'nın işine sokamam. Onun topraklarına girersen seni bir tek o geri gönderebilir. Onun da böyle bir alışkanlığı yoktur. Zamanın ne kadar kıymetli olduğunu anladıysan şayet birkaç noktaya değinmek istiyorum.

"Dediğim gibi," dedi parmağını kaldırarak, "Sağa sola taşıdığın o şey bu dünyaya asla getirilmemeliydi." Kaspar yine bir şey söyleyecek gibi oldu. Kalkin'in yüzündeki gülümseme birden kayboluvermişti. "Sorma! Pekâlâ, sizin verdiğiniz isimle Ejderha Efendileri'nden biri

onu buraya ganimet olarak getirmişti. Zor kazanılmış bir şeydi ve... nasıl desem, o düzleme akın yapmayı denememeliydiler. Her neyse, bunlar benim zamanımdan önce yaşandı ve biz -yani sizin tanrılar olarak adlandırdığınız varlıklar- olaylardan sonra o şeyin burada olduğunu fark ettik."

"Öyleyse neden geri göndermediniz?" diye sordu Kaspar.

Kalkin kulağı tırmalayan bir sesle gülerek kafasını salladı. "Ölümlüler!" Öne doğru eğildi. "Elimizden gelse geri yollamaz mıydık sanıyorsun? *Biz bu düzleme hapsolmuş durumdayız.* Bu dünyanın birer parçasıyız."

"Fakat İsimsiz Olan'ın bir başka düzlemde olduğu söylendi bana."

Kalkin sinirle ayağa kalktı. "İşte açıklama yapmaya çalıştığında hep böyle olur." Kaspar'a döndü. "Vaktin yok. Senin Büyük Tanrılar, Samas'ın da Denetleyiciler dediği tanrılar akıllarına bir şey koyduklarında başarabilirler, böyle düşün yeter, tamam mı? Bu yalnızca bir defa oldu!" Parmağını kaldırmıştı. "Tek bir defa. Anladın mı?"

"Çok güzel anlattın."

"Güzel. Çünkü şimdi bir şey daha anlatacağım."

Kalkin elini salladı ve çadır kayboldu. Bir an için gri bir boşluğun içindeydiler. Sonraysa bambaşka bir yerde.

Havada duruyorlardı. Geceydi ve aşağıda bir şehir vardı. Fakat Kaspar'ın asla hayal edemeyeceği bir şehirdi burası. Çok büyüktü ve hiçbir yanı doğal durmuyordu. Baktığı her yerde binalar, sokaklar, köprüler ve insanlar görüyordu. Tabii onlara da insan denilebilirse!

Kabaca insana benzeseler de orantıları çok farklıydı. Kolları ve bacakları, küçücük gövdelerine karşın uzatılmış insanlar gibiydiler. Yüzleri de insanlarınkinden daha uzundu, fakat tipleri, Midkemia'daki insanlar birbirlerinden ne kadar farklıysa o kadar farklılık

gösteriyordu. Hattâ içlerinden bazıları Olasko'daki pazar meydanından geçse, yalnızca birkaç kişi tuhaf tuhaf bakmakla yetinirdi. Hepsinin de teni gri renkteydi, fakat oldukça solgun bir tonda olduğundan çok da belli olmuyordu. Giydikleri kıyafetlerin rengi birbirlerininkinden farklıydı, ancak hepsi de boğuk ve donuk renkler tercih etmişti. Griler, yeşiller, hattâ kırmızı ve turuncular bile canlı değildi. Kadınlar uzun elbiseler giyiyor, kimileri eski moda şapkalar taşıyordu. Erkeklerinse hemen hepsi tunik ve pantolondan farklı bir şey giymiyordu.

Tüm kent, griden koyu siyaha doğru giden koyu renk taşlarla kaplıydı. Süs olarak renkli hiçbir şey kullanılmamıştı. Kaspar ve Kalkin, ana kapının üzerine geldiler. Bu inanılmaz bir yapıydı, çünkü duvar çok büyüktü. O kadar ki, üzerinden arabaları, yayaları ve sürüngen özellikleri taşıyan at veya katır gibi bir hayvanın çektiği vagonlarıyla bir cadde geçiyordu. Caddenin altında kalan kapılar, geçidin altından devasa bir dış kaleye açılıyordu. Kale, duvarla hemen yanındaki bina arasında mıydı? Kaspar, o an bağımsız hiçbir dükkân veya ev olmadığını fark etti. Her şey birbirine bağlıydı. Sanki bu şehir, arasından sokaklar ve binlerce ya da on binlerce girişi olan kanallar geçen dev bir binaydı. İlk bakışta bağımsızmış gibi duran binaların bile, daha yakından bakıldığında köprüler, kapalı tünel ve koridorlarla bağlandığı görülebiliyordu. Kaspar detayların çoğunu gözden kaçırıyordu, çünkü her şey üç, dört ya da daha fazla kattan oluşuyor gibiydi. Üstelik ışıklandırma da binlerce meşaleyle yapılıyordu. Dolayısıyla ışık sürekli titriyordu.

"Etkileyici, değil mi?" dedi Kalkin. Kaspar dönüp yola baktı. Gece karanlığında çimenler -tabii bunlara çimen denilebilirse- tıpkı ağaçlar gibi renksiz kalmıştı.

"Buraya gelemeyeceğini söylediğini sanıyordum," dedi Kaspar.

"Burada değiliz zaten. Yalnızca bakıyoruz. Bu senin dediğinden oldukça farklı bir şey. Bak."

Kaspar, gece olduğundan şehrin kapılarının kapandığını gördü. Kapının dışındaki herkes aceleyle içeri girmeye çalışıyordu. Fakat

kapıdaki görevliler, dışarıdakileri kapının öteki tarafına alabilmek için hiçbir şey yapmıyordu. Talnoy'unkinden çok farklı olmayan siyah zırhlar taşıyan görevlilerin, yüz kısmı açık miğferlerinde altın süsler yoktu.

"Kapı neden bu geç saate kadar açık?"

"Saat geç değil ki," dedi Kalkin. "Güneş yeni battı."

"Fakat hava çok karanlık!"

"Evet," diye yanıtladı tanrı. "Bu dünyada güneş sıcaklık verir fakat ışığı azdır. Daha önce söylediklerimi hatırla. Buranın kanun ve kuralları farklı. Bedenen burada olsaydık, ancak birkaç gün yaşayabilirdin. Hava bile seni yavaşça zehirlemeye yeterdi. Cildin, güneşin verdiği sıcaklık yüzünden kabarırdı. Hattâ geceleri bile son derece sıcak olduğunu düşünürdün. Su keskin kükürt tadı verir, asit gibi yakardı."

Kapı, iki dev kaya yeryüzüne çarpmış gibi büyük bir gümbürtüyle kapandı. Kaspar, kapıların da duvarın birer parçası olduğunu o zaman anladı: Belki de bir şekilde denkleştirilmiş ve zekice dengelenmiş bu taşlar öyle büyük bir kolaylıkla hareket ediyordu ki iki adam -ya da o yaratıkların adı her neyse- rahatça kapıyı kapatabilmişti.

"Bak," dedi Kalkin yolu göstererek.

Yine katıra benzeyen o sürüngenlerden birinin çektiği dört tekerlekli bir araba, kapıya doğru geliyordu. Kaspar, deli gibi giden aracı, bir yaratığın sürdüğünü gördü. "Bu... insanlara ne diyorsunuz?"

"Kendilerine *Dasati* adını veriyorlar. Onların dilinde bu 'insanlar' anlamına geliyor. Ejderhalardan ne kadar farklılarsa insanlardan da o kadar farklılar. Hattâ ejderhalar bile bu yaratıklardan daha çok insanlara benziyor. Burası onların dünyalarından biri: Kosridi. Bölge başkenti."

"Dünyalarından biri mi?"

"Tsurani ve bazı diğer ırklar gibi, onlar da bir dünyadan öbürüne geçebiliyor. Tarihte bilinen tüm uluslardan daha saldırganlar."

"Ne oluyor?"

"Bir çeşit sokağa çıkma yasağı. Kapılar kapandıktan sonra kimse şehre alınmıyor."

"Neden? Yakınlarda düşmanları mı var?"

"Dasati'nin düşmanları olmaz: En azından bu dünyada. Fakat pek çok tehlike vardır."

Araba kapının önünde durdu. Sürücü duvarın yukarısındakilere deli gibi bağırıyordu. Kapının üzerindeki geçitte duran Dasati durdu ve aşağıya baktı.

Aralarında bir konuşma başladı. Diğerleri de arabadaki adamı görmeye çalışıyordu. Derken karanlıktan bir uluma yükseldi.

Kaspar'ın tüyleri diken diken olmuştu. "Bu nedir?"

"Bizim kurtlarımıza eşdeğer bir şey."

Karanlıktan yaratıklar fırlıyordu. Etrafa öyle hızlı dağılmışlardı ki Kaspar neye benzediklerini güçlükle görebildi. Duvara yaklaştıklarında, postları meşalenin verdiği ışıkla aydınlandı. Kaspar'ın ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı.

Arabaları çeken yaratıklar kertenkele -katır kırmasıysa, bunlar kesinlikle kurt ve at kırması olmalıydı. "Bu ne?"

"Bunlara Zarkis denir," diye yanıtladı Kalkin.

Yaratıklar büyük bir midilli boyutundaydı. Burun çevreleri koyu sarı renkli bir kürkle çevreliydi. Fakat geriye kalan kısımları koyu griydi ve bacakları siyah kürkle kaplıydı. Kafaları geniş ve düzdü. Gözlerinin arasında geniş bir aralık vardı ve ışığın altında sarı gibi görünüyorlardı. Dişleriyse Kaspar'ın bıçağı kadar uzundu. İnanılmaz bir hızda ilerliyorlardı. Üçü, arabayı çeken hayvanı saniyeler içinde indirdi.

İki tanesi de arabanın arkasından gelerek sürücünün kalasını omuzlarından ayırdı. Az sonra, daha ceset yere bile düşmeden, ikinci bir yaratık çıkıp gövdeyi ikiye ayırdı. Kalkin, "Hayatın gidişi ya da hızı ve ritmi, senin dünyanınkinden çok daha şiddetli. Bitkiler bile sert ve öldürülmesi güç. Bu dünyanın avcılarının tarifi imkânsız. Ava çıksan karşına çıkacak hayvanlar bile sana öyle karşı koyarlar ki! Ustura gibi dişleri olan ve sansar gibi davranan bir tavşan düşün mesela. İşte insanları da o kadar acımasız," dedi.

"Neden kimse ona yardım etmedi?" diye sordu Kaspar.

"Bu insanlar için yardım, uygun vaktin olmasıyla ilgili bir durum. Vakit olsa, aile üyelerinden biri ona bir halat atmaya çalışabilirdi. Vakit olsa, yakın bir arkadaşı ona veda edebilirdi. Ya da bir tanıdığı, o can verene dek bu katliama gülmeyebilirdi."

O an Kaspar, duvarın üzerindeki herkesin güldüğünü fark etti. Sanki saray soytarısından şahane bir gösteri izlemişlerdi. "Bunu komik mi buluyorlar?"

"Farklı kurallar Kaspar." Kaspar Kalkin'e bakarken, yüzündeki tanıdık tebessümün gittiğini gördü. "Bu yaratıklar korkuyu komik buluyor. Acı ve cefa görmek, onların hoşuna gidiyor."

"Kesh'te de bazı oyunlar izlemiştim," dedi Kaspar. "Adamlar ölümüne dövüşüyordu. Fakat onlar tezahürat yapıyordu, gülmüyordu. Bu bir... yarışmaydı."

"Burada acı çekmek eğlence sayılıyor. Zayıflar, bu ırkın ortak bünyesinden atılmak zorunda. Acılar istismar ediliyor. Acizlik seni kurban haline getirirken güç, istismarcı olmanı sağlıyor. Her şey, hemen aynı güçte olanlar arasındaki bir anlaşmadan ibaret. Çünkü bir başkasından daha güçlüysen, istediğin her şeyi alabiliyorsun. Daha zayıfsan, hizmetlerin karşılığı seni koruyacak güçlü bir hami bulman gerekiyor. Öldürmek boş zamanları dolduran bir uğraş gibi. Yardımsa hiç bilinmiyor ve akıllarına bile gelmiyor. Nezaket diyebileceğimiz tek şey de aileye saklanıyor. Bir başkasının çocuğunu başıboş görürsen öldürüyorsun. Ne de olsa günün birinde

senin çocuğun için tehdit oluşturabilir! Zorunluluk ve sadakat duygusuyla çocuğunu besliyorsun: Bir işe yaramayacak kadar yaşlandığında seni dışarı atmasın diye. Gücünü, fiziksel kuvvetini, büyü kullanma kabiliyetini ya da tanrıların himayesini -ki onlar da kendilerine tapınanlar kadar sert oluyor- ailenden alıyorsun."

Kaspar burada hiç çocuk görmediğini o zaman anladı. Kendilerini koruyabilecek yaşa gelene dek, anneleri tarafından bir yerde saklanıyor, korunuyor olmalıydılar. "Mantığıma sığan hiçbir kelimeyle anlatamayacağım kadar acı bir şey bu..." diye fısıldadı.

"Farklı kurallar," dedi Kalkin tekrar.

Göz açıp kapamasıyla başka bir yere gelmişlerdi.

"Gün batımında hükümdarları *Karana,* ordusunu gözden geçirir."

Kaspar, şehrin en yüksek tepesine kurulmuş bir saray veya ona sarayı andıran bir yapı gördü. Ana avluya yaklaşırken, Kaspar gördüklerinin boyutuna şaşkınlıkla bakıyordu. Saray, Opardum'daki kalenin neredeyse bir buçuk katı büyüklüğündeydi ve avlunun da her bir kenarı iki kilometreye yakındı.

Kalkin, altında dev gibi kırmızı bir bayrak asılı olan balkonu gösterdi. Bayrağın üzerinde, etrafı küçük kılıçlardan oluşan bir çemberle çevrili siyah bir çizgi vardı. Yukarıda, diğerlerine çok benzeyen bir yaratık duruyordu. Tek farkı, diğerlerine göre daha otoriter bir duruşu olmasıydı. Peşinde pek çok kadın vardı. Kaspar, ırkın genel duruşuna göre bu kadınların oldukça alımlı olduğunu düşünüyordu, çünkü sokakta gördüğü kadınlardan farklı olarak bunlar daha kısa ve daha renkli elbiseler giymişlerdi. Hükümdarın üzerindeyse yakaları beyaz kürke benzeyen bir şeyle kaplı kırmızı bir pelerin vardı. İçine de altın işlemeli siyah bir zırh giymişti. Talnoy'un zırhına benziyordu.

Avludaki binlerce zırhlı, ahenksiz bir biçimde çalan davullar ve düdükler eşliğinde yürüyordu. "Bunlar Talnoy mu?" diye sordu Kaspar.

"Evet," dedi Kalkin. "Karana'nın köleleri bunlar. Onun keyfi bir emriyle katliam yaratabiliyorlar. Ne ülkeler, ne dünyalar fethettiler böyle. Her birinin içinde, öldürülmüş bir Dasati'nin ruhu var."

"Ben burada hep karmaşa gördüm. Peki bu insanlar nasıl düzeni sağlayabiliyor?"

"Bir karınca sürüsü ya da bir kovan arı düzeni nasıl sağlıyorsa öyle: İçgüdüleriyle. Kimin ne yaptığını biliyor, tek bir kişinin akıbetini kendilerine dert etmiyorlar. İçlerinden biri Karana'yı öldürecek kadar akıllı ya da güçlü olsa, ertesi gün Karana o olur, saygı görür. Çünkü artık güçlü bir hükümdar olacağını kanıtlamıştır ve dolayısıyla da yanaşma ve tebaasını daha iyi koruyabilir."

Birden başka bir yere geçtiler. Kaspar, havanın çok daha sıcak olduğunu fark etti.

"Başka bir kıtadayız," dedi Kalkin. "Şu an ikindi vakti. Aşağıda 'oyun' diyebileceğin bir şeyler var."

Kaspar, Kesh kentinden en az üç kat daha büyük olan sahaya baktı. Tahminen en az iki yüz bin yaratığın oraya sığacağını düşündü.

Sahanın zeminindeki pek çok bölge, çitlerle ayrılmıştı. Ayrılan bölmelerin her birinde, korkunç yaratıklardan farklı bir tane vardı.

Timsah derisiyle kaplı, hortumu olmayan fakat file benzeyen, ayrıca tembel hayvan yüzüne sahip bir yaratık, üzerindeki binicisiyle etrafta yavaşça ilerliyor, kazığa çakılı duran insanlara çarpıyordu.

Bir başka bölmedeyse insanlar ateşe veriliyor, sonra da serbest bırakılıyorlardı. Adamlar en nihayetinde düşüp alevlerin arasında can veriyordu.

Baktığı her yerde Kaspar acı ve cefa görüyordu. Yukarıdaki oturma yerlerini dolduranlar, keyifli kahkahalarıyla etrafı inletiyordu. Hattâ balkonlardakilerin bazıları bu katliamdan öyle tahrik oluyordu ki, etraflarındakileri umursamadan çiftleşiyordu.

Köpeğe benzer küçük yaratıklardan oluşan bir grubun insanları lime lime ayırdığı bölmenin kenarından, erkek bir Dasati bakıyordu. Hemen yanındaki kalktı, ayağıyla öbürünü sırtından itti ve bölmenin içine attı. İçeri düşen adam ağzından salyalar akıtarak onu bekleyen hayvanlara şaşkınlıkla bakarken, kurbanın etrafındakiler ve bu olaya sebebiyet veren katil, gülme krizlerine giriyordu.

"Samas haklı," dedi Kaspar. "Kötülük sahiden de delilik."

Çadıra gelmişlerdi yine. İki açık mavi divan tekrar belirdi. Kaspar kendini koltuklardan birinin üzerine attı. "Neden bana bunu gösterdin?"

"Çünkü şimdi, haftalardır taşıyıp durduğun şeyden neden kurtulman gerektiğini anlayabilirsin."

"Pekâlâ, madem onu geri gönderemiyorsun, yok edebilir misin bari?"

Kalkin, eleştiren gözlerle Kaspar'a baktı.

"Biliyorum, yapabilseydiniz yapardınız." Kaspar arkasına yaslandı. "Ben ne yapacağım?"

"Biz tanrılar o şeyi bu dünyadan atamayız fakat siz ölümlüler bunu başarabilirsiniz."

"Nasıl?"

"Seni bu belanın içine düşürenleri bulman gerekiyor. Masum bir üçüncü kişi olduğun söylenemez Kaspar, fakat bu insanların aklında olan asıl isim sen değildin. Arkadaşın Leso Varen'di. Samas sana büyücünün kime hizmet ettiğini anlattı zaten. Belki o şeyin doğasından da bahsetmiştir biraz. Fakat düşmanın Talwin Hawkins'in de başkalarına hizmet ettiğini bilmiyorsun. Kendisi Gölgeler Meclisi için çalışıyor."

"Bu ismi hiç duymadım," dedi Kaspar.

"Elbette duymadın. Duymuş olsan gizli bir teşkilat olamazlardı, değil mi? Leso Varen'in bile onlardan haberi yoktu. Onlara karşı duran

birilerinin varlığından haberdardı fakat kim olduklarını bilmiyordu."

"Onları nerede bulabilirim?"

Kalkin gülümsedi. "İşte o biraz sorun yaratabilir."

"Bilmiyor musun yoksa? Bilginin tanrısı olduğunu sanıyordum."

Kalkin güldü. "Ben mi? Hiç de değil. O kıymetli varlık, Kaos Savaşları öncesi Wodar-Hospur olarak bilinirdi. Dört kayıp Tanrıdan biri de o. Ölü mü yoksa başka bir yerde mi bilmiyoruz. Ben yalnızca o dönene kadar bilgiye göz kulak oluyorum." Sırıtarak, "Senin ülkende bana Banath diyorlar," dedi.

"Hırsızlar tanrısı!"

Kalkin eğilerek selam verdi. "Dalavereci, Üçkâğıtçı, Gece Yürüyücüsü veya başka isimlerim de vardır. Bilgiyi bir hırsızdan daha iyi kim koruyabilir?" Ayağa kalktı. "Gel benimle. Seni geri götürmeliyiz. Buradaki vaktin daralıyor."

"Fakat Meclis'i nerede bulacağım?"

"Bunu bilip onları bulmadan yanlış ellere düşseydin, daha fazla zarara sebep olabilirdin. Şimdilik başkaları da Talnoy'un varlığından haberdar ve büyük olasılıkla onu arıyorlar. Bu da demek oluyor ki aynı zamanda seni de arıyorlar."

"Böyle bir şeyi nasıl saklayabilirim ki?"

"Saklamazsın," dedi Kalkin. " *Wergonu* Talnoy'un kılıcıyla öldürdüğün zamanı hatırla."

"Neyi öldürmüşüm?"

"McGoin'i öldüren bu iblise benzer yaratık var ya?"

"Evet."

"Hani Talnoy da kılıcını geri istemişti senden?"

"Evet."

"Kılıcını elinde tuttuğun sürece seni takip edecektir."

"Yani onu dağdan yukarı taşımak zorunda değil miydim?" Kalkin gülmemek için kendini zor tutuyordu, fakat başaramadı. "Hayır," dedi kıkırdayarak. "Buna hiç gerek yoktu." Alay konusu olduğu için sinirlenen Kaspar, "E ne yapacağım peki? Ona bir cüppe giydirip kardeş mi diyeceğim?" dedi.

Kalkin tekrar güldü, fakat sonra kendini toparladı. "Hayır. Çantanda taşıdığın o yüzüğü parmağına tak. Diğer elini Talnoy'un üzerine koyarak bir keşiş geçir aklından. En güçlü rahip ve büyücüler hariç herkese bir keşiş gibi görünecektir."

"Bu kumanda yüzüklerinden mi?"

"Öyle gibi. Karana her yerde olamadığından birilerinin bu şeylere savaş alanında emir vermesi gerekiyor. Yüzük sayesinde Karana'nın emrindekiler Talnoy'a taktik komutlar verebiliyor. Fakat Karana'ya saldırması emrini veren olursa her yanı alev alıyor.

"Bir de unutma, yüzüğü tek seferde bir ya da iki saatten fazla takarsan, akıl sağlığını yitirebilirsin. Yaratığa emir vermen gerektiğinde yüzüğü takıp ne istediğini söylemen yeterli. Mümkün olduğunca çabuk çıkarmaya bak ama. Yani talimatların basit olsun."

"Meclis'i nasıl bulacağım?"

"İşte asıl alengirli kısmı o. Seni doğru yere gönderebilirim. Büyük sihirlerle ilgili sorun, sihir ne kadar büyükse bazı... kişilerin... durumu fark etmesi o kadar kolay olur. Seni taşıdığınız hazine ve Talnoy'la Sulth şehrine veya hemen yakınlarına gönderebilirim. Oradan bir gemi satın alabilirsin. Kırk beş gün boyunca kuzeydoğu yönünde ilerle, sonra doğrudan batıya yönel. İki hafta içinde sana tanıdık gelen suları göreceksin. Evine dön ve Talwin Hawkins'i aramaya başla.

"O seni öldürmeden veya yeni Roldem Dükü seni oracıkta idam ettirmeden onunla konuşmayı başarabilirsen, Hawkins seni Meclis'e

götürebilir. Onlara gördüklerini, bildiklerini anlat ve Talnoy'u bu dünyadan gönderme fikrini öner. Durumun acil olduğunu söyle."

"Neden?"

Kalkin yüzünü buruşturdu. Hiç keyfi kalmamış gibiydi. "Sana bunu anlatmadım, değil mi? Talnoy saklandığı mahzen mezardan çıkarıldığı, çevresindeki koruyucu kilitler kaldırıldığı için, Dasati onu bir fener kadar net biçimde görebiliyor. Sihirli kapılar veya gedikler oluşmaya başladı. Kolaylıkla bulunamayacak, küçük kapılar bunlar. Yalnızca birkaç dakikalığına açık kalabiliyorlar. Fakat McGoin'i öldüren yaratık, Kosridi'den geliyordu ve böyle gediklerin birinden çıktı. Tam anlamıyla canlı bir Talnoy'a tehlike arz etmez o yaratık. Wergonu normal bir kılıçla öldürmek ne kadar zor biliyorsun."

"Neredeyse imkânsızdı."

"Kosridi'deki her şeyi öldürmek zordur. Talnoy'u öldürmekse en zor olanlardan biridir." Kalkin'in yüzündeki ifade iyice kararmıştı. "Yakında bu gedikler daha uzun süre açık kalacak ve daha da büyüyecek. Sonunda bir Dasati büyücüsü veya rahibi delikleri keşfedecek. Sonrasında ne olacağını tahmin etmek için de hayal gücünün çok geniş olmasına lüzum yok.

"Sana göre onların dünyası nasıl çirkin ve tehlikeliyse, bu dünya da onlara göre bereketli bir cennet gibi. Çünkü bu sayede yaratıklar alt düzlemlerden üsttekilere kolaylıkla geçebilir. Samas'ın Zümrüt Kraliçe'nin asıl doğasıyla ilgili söylediklerini hatırla: Bulunduğu yeri değiştiren iblis burayı yönetmek ve biz Tanrılarla siz ölümlüleri birbirine bağlayan kuralların dışına çıkmak istedi. Dasatilerden Karana, bu dünyayı seve seve kendi imparatorluğuna katabilir, kendi insanlarına eğlence olsun diye öbür dünyanın insanlarını büyük bir zevkle katledebilir. Bir Talnoy ordusuyla savaştığını düşünebiliyor musun?"

"Büyüye ihtiyacımız var."

"Evet. Hem de çok. Opardum'a git. Talwin Hawkins'i bul ve seni Meclis'in önderlerine götürmesini iste. Onlara Talnoy'u göster ve o

şeyi bu dünyadan gönder!" Durdu, ardından, "Çünkü bunu yapmazsan, Gediksavaşı'nın yanında ehemmiyetsiz kalacağı bir mücadele yaşamak zorunda kalırız," diye ekledi.

"Öyleyse neden bu ilenç var? Yani ne bileyim... Tapınak rahiplerinizden biri bu şeyi size getirebilirdi."

Kalkin kafasını salladı. "İlenci ben koymadım. Bir başka tanrı da koymadı. Zaten o şeyin buraya gelmemesi gerekiyordu. Fakat zorunluluğu kaldıracağım. Böylece o şeyi alıp götürebilirsin."

"Peki kim koymuş o ilenci? Hem nereye gitmesi gerekiyordu?" diye sordu Kaspar.

"Bunun bir önemi yok," dedi Kalkin ve elini salladı.

Birden Kaspar bedeninde bir sarsıntı hissetti. Sonra her şey gri bir boşluğa dönüştü. Ciğerlerindeki hava patlıyordu sanki. Bir süre o hiçliğin içinde asılı kaldı. Derken yanında hazine sandığı ve Talnoy'la bir dizi ağacın arasında buldu kendini.

Kaspar derin bir nefes aldı. Birden bir ürperme gelmişti.

Akşam vaktiydi ve bulunduğu noktadan sadece birkaç çiftçi arabası görülebiliyordu. Kaspar çantasından yüzüğü çıkarttı ve parmağına geçirdi. Talnoy'a, "Çirkin bir uşağa dönüş," dedi.

Birden yaratığın yerini korkunç çirkinlikte bir adam aldı. "O kadar da çirkin değil," dedi Kaspar ve yaratığın yüzü biraz daha değişti. Artık Talnoy, üzerindeki basit kıyafetleriyle gezici bir paralı askerin hizmetini yapan sıradan bir köylü gibi görünüyordu. "Bir şey de," diye emir verdi Kaspar.

"Bir şey."

"Güzel, konuşabiliyorsun. Bana 'efendim' de."

"Efendim."

"Sana bir emir verdiğimde 'evet efendim' de ve yap."

"Evet efendim."

"Başlangıç için iyi. Şimdi şu sandığı al ve beni takip et."

"Evet efendim."

Kaspar ağaçların arasından geçerek yola çıktı. Omzundaki küçük sandığı kolaylıkla taşıyan çirkin hizmetçiyse hemen arkadan onu takip ediyordu.

-16-
SULTH

Kaspar tek başına içiyordu.

Talnoy, yukarıdaki odada öylece oturuyordu. Birahanenin en üst katında, genellikle kiralanmayan bir çatı katıydı burası. Bir gemi bulana kadar Kaspar taverna ve hanlara gitmekten kaçınıyordu. Kalkin'in de uyarmış olduğu gibi başkalarının da yaratığı arıyor olmasından endişeleniyordu.

Artık onu böyle görüyordu: Bir yaratık. Son dört gününü, sorular sorup kendi başına hareket edebilme gücünü tespit edebilmek için denemeler yaparak geçirmişti. Sonunda iki sonuca varmıştı: Yaratık, bağımsız düşünme ve karar verme gücüne sahipti, dolayısıyla içinde bir can taşımadığı söylenemezdi. İkinci olarak da bu yaratıklardan oluşan bir orduyu yenmek neredeyse imkânsızdı.

Yüzüğü ne kadar süre takabileceğini de artık kestiriyordu. Uyarı işaretlerini hemen kapabilmişti, çünkü ona tamamen yabancı gelen bir duygu olarak karşısına çıkıyordu: Salt korku. Yüzüğü takıp Talnoy'u hizmetçi kılığına soktuktan hemen hemen bir saat sonra bu birahaneye ulaşmıştı. Mekânın sahibiyle fiyatta anlaşıp odasına girdiğinde kendini epey rahatsız hissediyordu. Bunun nedenini merak ederken yüzüğü parmağından çıkarmadan beklemeyi denedi. Samandan basit yatağının üzerinde oturmuş bekliyordu. Talnoy da köşedeydi. Odaya geldikten yaklaşık yarım saat sonra inanılmaz bir korku kapladı tüm benliğini. Kapının dışında korkunç bir şey olduğundan emindi. Kılıcını çekip kapıda duran her kimse ona saldırma dürtüsünü bastırarak parmağındaki yüzüğü çıkardı. İçindeki dehşet ve korku birden kaybolmuştu.

Yaptığı bu denemeyle, yüzüğü bir buçuk saatten fazla takmaması gerektiğini öğrenmişti. Çıkardıktan sonra da tekrar takmak için en az o kadar beklemesi gerekiyordu. Az bir süre sonra yüzüğü takarsa

aynı deliliği bir kez daha yaşıyordu. Kaspar, günde bir iki defa yüzüğü takmanın sorun yaratmayacağına, fakat bundan fazlasının bir tehlike oluşturacağına karar verdi.

Talnoy'la ilgili olarak başka ne bildiğini düşündü. Ne kadar yaşlı görünse de, Kosridi'de gördükleri kadar zinde duruyordu. Bulunduğu hali ifade edecek daha iyi bir kelime de bulamıyordu. Ne yaşlandığına ne de gücünü kaybettiğine dair bir işaret vardı. Haddi zatında tamamen yeniydi.

Kaspar hiçbir şey bilmediği duygusundan kurtulamıyordu bir türlü. İlk başta onu bu şeyi Kalkin'e götürmeye zorlayan ilencin etkisi altında -hattâ o dürtüyle zehirlenmiş- gibi hissediyordu. Ayrıca sormak istediği pek çok soru vardı: Neden yaratığın üzerinde bu ilenç vardı? Şayet bu ilenç, o şeyi şu an yapmakta olduğu görevin yerine getirilmesi için tanrılara yönlendirmek adına bir zorunluluk olarak yapılmadıysa öyleyse neden yapılmıştı? Kalkin bunun bir önemi olmadığını söylemiş olsa da, Kaspar bunun gerçek olduğuna pek inanamıyordu. Hem Kalkin neden bu şeylerin Midkemia'ya girmesinden bu kadar korkuyordu ki? Midkemia'dan çıkması güç olsa da, Dasati işgale başlasa tanrılar hiçbir şey yapamaz mıydı? Tanrılar Dasati'den korkuyor muydu?

Şehir dedikleri bu yerde gemi simsarı olarak bilinen Karbara isimli adamı beklerken birasını yudumladı. Karbara, Kaspar'ı evine götürecek geminin haberini ulaştırmak için gelecekti. Kaspar, onu bu işin içine soktuğu için kaderine sövdü. Başlangıçtan beri her şey lanetli gibiydi. Fakat sonra, bunun hayatını tehlikeye atmadan eve dönmek için bir şans olabileceğini düşündü. Ancak gemi bulmak sahiden de sorundu.

Sulth, Novindus'un batı kıyılarındaki en büyük şehirdi, fakat bunun hiçbir anlamı yoktu. Benzer büyüklükteki diğer tek şehir de aşağıda kalan Punt Limanı'ydı. Yüklemelerin çoğu bu iki şehir arasında yapılırken, her üç ya da dört ayda bir güney şehirlerine de giden bir gemi oluyordu. Olasko ve diğer Doğu Krallıkları'nda sıkça rastlanan büyük okyanus gemileri, bu sularda nadiren görülüyordu. Üstelik

limandaki büyük gemilerin hiçbiri kuzeye gitmiyordu. Kendine bir gemi satın alması gerekecekti.

Kapı açılırken Kaspar kafasını çevirdi ve karşısında Karbara'yı buldu. Hafif yapılı, huzursuz bir adamdı Karbara. Sanki birileri onu takip ediyormuş gibi sürekli etrafına bakıyordu. Kaspar'ın masasına gelerek, "Bir gemi buldum," dedi.

"Nasıl bir şey?"

"Önde kare şeklinde ayarlanmış, ve ortada da üçgen şeklinde flok yelkeni olan çift direkli bir koster, ama bir kostere göre çektiği su fazla ve nispeten yeni bir gemi. Sahibi, karısı ve çocuklarıyla evinde yaşayabilmek için satıyor. Elimden gelenin en iyisi buydu, fakat tam bir kelepir."

"Ne kadar?"

"Üç yüz altın para veya eşdeğeri."

Kaspar düşündü. Olasko'ya göre ucuzdu, fakat buradaki her şey oraya kıyasla ucuzdu. Bu para, memleketindeki usta bir marangozun bir senelik kazancı, buradaysa bunun iki katıydı. Dolayısıyla geminin kaptanı alacağı parayla küçük ve güzel bir han alabilir veya başka bir iş kurabilirdi. "Ne zaman görebilirim?"

"Yarın. Öğlen olmadan yükleri indirmiş olacaklar. Sonra gemi olduğu yerde duracak. Kaptan satışın gerçekleşmesini çok istiyor, yani fiyatı biraz düşürebilir."

"Şafak söktükten sonra orada olurum," dedi Kaspar birasını bitirirken.

Ayağa kalkan Karbara, "Sizinle orada görüşürüz," dedi. "Ve benim fiyatımı da biliyorsunuz?"

"Gemiye verdiğimin yüzde onunu vereceğim sana, evet."

"Güzel," dedi zayıf adam ve çıktı.

Kaspar arkasına yaslandı. Karbara'nın bir derdi vardı. Satış konusunda fazla heyecanlıydı. Evet, bir aydan fazla sürede kazanacağı parayı bu satışla elde edecekti, fakat Kaspar adamın başka gelir kaynakları olduğunu da tahmin ediyordu. Kaspar ihaneti hemen hissederdi. Sabahın erken vakitlerinde, hava hâlâ karanlık fakat etraf kalabalıkken burasıyla liman arasındaki dar bir sokakta pek çok şeyin olabileceğini ve bölge polisinin de bir süreliğine buna göz yumabileceğini biliyordu.

Kaspar erkenden yatıp sabaha ne yapacağını düşünmeye karar verdi. Birasını bitirdi ve birahane sahibine başıyla iyi geceler dileyerek yukarı çıktı.

Talnoy odanın köşesinde öylece duruyordu. Soru sorulmasını önlemek için, Kaspar yere de bir yatak attırmıştı. Büyük olasılıkla gereksiz bir önlemdi bu, çünkü birahane sahibi parasını almaktan başka hiçbir şeyle ilgileniyor gibi görünmüyordu.

Odada ilk yattığı gece, Kaspar o şeyin köşede öylece durmasından rahatsızlık duymuştu. Gece pek çok defa uyanıp yaratığın kımıldayıp kımıldamadığına baktı. Onu oradan oraya taşırken Talnoy'un yanında yatmaktan rahatsızlık duymaması tuhaftı. Şimdiyse bu şeyin kendi başına hareket edebileceğini -sadece Kaspar emir verdiğinde bunu yapabilecek olsa da- bildiğinden, yanında bulunmak ona rahatsızlık veriyordu. Ancak yorgunluktan huzursuz da olsa uykuya daldı.

Gecenin büyük kısmını sağa sola dönerek geçirdi. Karanlık bir boyutta yaşayan habis, sevgisiz bir ırkı gösteren rüyalar gördü.

Kaspar, henüz şafak sökmediğinden karanlık olan yolda ilerliyordu. Sulth Körfezi'ni beklenmedik bir sis kaplamıştı ve her yerden bir ses duyuluyordu. Şehir çoktan kalkmış, canlanmıştı. Seyyar satıcılar el arabalarını çekiyor, dükkân sahipleri sabahla başlayan işlerine hazırlanıyor, kadınlarsa koşturarak sebze pazarına gidiyordu.

Kaspar nereden bir saldırı geleceğini tahmin bile edemiyordu, fakat limana ulaşmak için dolambaçlı bir yol seçmeye karar vermişti. Yolda ona pusu kurmuş birileri varsa da, nerede olduğunu bulmak için zihnini okumaları gerekirdi. Gitmeden önce yüzüğü takıp, Talnoy'a sandığı çalmaya kalkan biri olursa öldürmesini emretmişti. Ne zaman çıktığını aklına yazarak uygun bir süre içinde dönmeye söz verdi.

Çıkarken birahane sahibine odaya girmemesini, 'hizmetçisine' birinin odaya girmeye çalışması halinde kaba kuvvet kullanmasını tembihlediğini söyledi. Mekân sahibi bu söylediğiyle epey eğlenmiş gibiydi. Kafasını salladı ve yalnızca odayı temizlemesi için kayınbiraderini gönderebileceğini söyledi.

Kaspar, gitmeyi seçtiği yolda onu kimsenin beklemediğini gördü. Fakat Karbara birazcık zekiyse pusuyu limana yakın bir yerde kurardı. Çünkü orada yaşanabilecek bir karmaşayı çok az kişi fark ederdi. Üstelik fark edilse bile durumu araştıracak insan sayısı, fark edenlerden bile az olurdu. Anlaştıkları buluşma noktasından çok uzakta olan batı yakasındaki limana geldi. Gökyüzü aydınlanırken, o da karanlığın içinde ilerliyordu. Güneş sisi kesene kadar hava karanlık kalacaktı. Bunun gerçekleşmesineyse daha en az iki saat vardı.

Kaspar, limandaki gemiyi görebileceği bir noktaya varmıştı. Karanlıkta, ön ve arka taraflarındaki fenerlerin verdiği ışık sayesinde, bir karaltı olarak görünüyordu. Kaspar görebildiği kadarıyla geminin işine yarayabileceğini düşündü.

Yüzüğü hâlâ parmağında tutan Kaspar birkaç dakika daha durdu. Yüzüğü çıkartması gerektiğini gösteren işaretlerden hiçbirini hissetmiyordu. Hava aydınlanırken, gemiye hızla yaklaşan Karbara'nın siluetini gördü. Bundan sonra ne olacağını görmek için bir kapı aralığına yaslanıp beklemeye başladı.

Yarım saat içinde gökyüzü aydınlandı. Karbara bir o yana bir bu yana yürüyordu. Liman işçileri gemiye yaklaşıp denizcilere seslendi. Önceki gün öğleden sonra boşaltmaya başladıkları yük bitmek

üzereydi. Gün ağarırken arabalar ve küfeciler, işportacılar ve hırsızlar ortaya çıkmaya başladı.

Sonunda Kaspar, kendisine bir pusu kurulmuş olsa bile artık bundan vazgeçilmiş olacağına karar verdi. Çünkü liman artık gizli bir şeyler yapılamayacak kadar kalabalıktı. Bunun yanı sıra kaptanla konuşup hana dönmek için çok az vakti kalmıştı.

Kaspar yanlarına yaklaşarak, "Günaydın," dedi.

Karbara döndü ve gülümsedi. "Şu taraftan geleceğinizi sanıyordum," dedi karşı yönü işaret ederek. Ardından kafasını salladı. "Önemli değil. Günaydın. Hadi güverteye çıkalım." Kaspar'a iskeleden çıkmasını işaret etti.

Kaspar da eliyle Karbara'ya önden geçmesini işaret etti. Bir an tereddütte kalıp omuzlarını kaldıran zayıf ve gergin adam iskeleye tırmandı. Kaspar pusunun güvertenin aşağısında olup olamayacağını düşünüyordu şimdi de. Eli kemer bıçağının kabzasındaydı.

Ana güverteye ulaştıklarında, yükün indirilmesiyle ilgili emirler veren orta yaşlı şişman bir adamla karşılaştılar. Adam önce Karbara'ya, ardından da Kaspar'a baktı. "Alıcı sen misin?" dedi başka bir giriş yapmadan.

Kaspar, "Belki," dedi. "Bana gemini anlatsana Kaptan…"

"Berganda," diye lafını tamamladı ters bir sesle. "On yaşında bile değil gemi. İki eski gemiyle takas ettim bunu. Hem daha hızlı olduğu için, hem de o ikisinin toplamından neredeyse daha fazla yük alabildiği için." Etrafına bakındı. "Su çizgisi on beş metrede. Biz buna *bilander* adını veririz. Ana direkte büyük bir üçgen yelken sereni olduğunu görebilirsin." Neredeyse pupaya kadar uzanan sereni işaret etti. "Sakin rüzgârda çok fazla yelken bezi açman gerekebilir. Dalga yönünde esen rüzgârlarda biraz can sıksa da şiddetli rüzgârda yelkeni daraltıp dümdüz yoluna devam edebilirsin. Mizana yelkenine ihtiyaç duymazsın. Her neyse- Karım evde olmamı çok istiyor. Araba işinde çalışan bir de kardeşim var. Yük arabacılığıyla ilgili hiçbir şey

bilmesem de yüklerden anlarım. Gemi gayet diri. Zaten bu işten biraz anlıyorsan üç yüz altının da oldukça düşük bir fiyat olduğunu fark etmişsindir." Karbara'yı işaret ederek, "Ama onun parasını sen ödersin," dedi.

"Ben ödeyeceğim," dedi Kaspar. "Sana da beş yüz altın vereceğim, fakat gemiyi bir kez daha kullanman gerekecek."

"Nereye?"

"Mavi Deniz'in ötesine, kuzey kıtasına."

"Orası çok uzun bir yol. Nasıl gidilir onu bile bilmiyorum. Tek bildiğim Yılan Nehri Kenti'nden kuzeydoğu yönüne doğru açılmak gerektiği. Sanırım kuzey kıyısından ilerleyebilir, kıtanın güneye döndüğü noktadan yukarı doğru gidebiliriz. Fakat bu neredeyse bir sene sürer."

"Hayır," dedi Kaspar. "Atbaşı Burnu'nu geçtikten sonra batıdan kırk beş gün ilerleyeceğiz. Sonra tam batıya doğru iki hafta gideceğiz."

"Öteki yöne doğru mu yelken açacağız yani?" dedi Kaptan. "Pekâlâ. Hep dünyanın o tarafını görmek istemişimdir. Üç yüzü şimdi, iki yüzü de oraya varınca alacağım. Kaç yolcu var?"

"İki. Ben ve yardımcım."

"Ne zaman yola çıkmak istiyorsunuz?"

"Mümkün olduğunca çabuk."

"Pekâlâ beyim," dedi Kaptan Berganda. "Artık bir gemin var. Ben ona *Batı Prensesi* diyorum. Adını değiştirmek ister misin?" Kaspar gülümsedi. "Hayır. *Prenses* güzel. Gerekenleri hazırlayıp tayfayı toplamak ne kadar sürer?"

"Tayfa konusunda bir sorun yok. Benim çocuklar bugünden itibaren işsiz kalacakları için homurdanıp duruyorlardı. Uzun bir yolculuk için bir kez daha güverteye çıkmak onların da hoşuna gidecektir. Levazım için de bana iki gün ver. Elli beş gün mü dedin sen? Rüzgâr

bizim tarafımızda olmazsa diye şuna üç ay diyelim biz. Üç gün sonra sabah yelken açmaya hazır oluruz."

Kaspar tuniğinden küçük cüzdanını çıkardı. "Pazarlığımızı kesinleştirmek için yüz altın veriyorum sana. Diğer iki yüzü bu öğleden sonra getireceğim. Opardum'a vardığımızda da son kalan iki yüz altını alacaksın."

"Opardum mu dedin?" Kaptan sırıttı. "Gideceğimiz toprakların adı bu mu?"

"Şehrin adı bu. Ülkenin adıysa Olasko."

"Kulağa çok tuhaf geliyor. Görmek için sabırsızlanıyorum." Altını alırken elini uzattı ve böylece pazarlık üzerinde anlaşarak el sıkıştılar.

Kaspar Karbara'ya dönerek, "Senin altının birahanede. Benimle gel," dedi.

Karbara bir an için tereddütte kaldı. "Geç kalmamam gereken bir görüşmem daha var. Bana ödeyeceklerinizi almak için gün içinde daha sonra yanınıza uğrarım efendim."

Kaspar, zayıf adamın omuzlarını sıkıca tutarak, "Şimdi gel. Yalnızca birkaç dakika sürer. Hem paranı almak için can attığını tahmin edebiliyorum," dedi.

Kısa boylu adam, Kaspar'ın güçlü ellerinden kurtulmaya çalıştıysa da başaramadı.

"Sorun nedir?" diye sordu Kaspar. "Sanki benimle birahaneye dönmek istemiyor gibisin. Ters bir şey mi var?"

Telaşa yakın bir bakışla Karbara, "Hayır efendim, gerçekten hiçbir şey yok. Yalnızca bir başka beyle görüşmem gerekiyor. *Çokacil*," dedi.

"Israr ediyorum," dedi Kaspar parmaklarını adamın omuzlarına iyice batırırken. Karşısındaki zayıf adam bayılacak gibiydi fakat kafasını

sallayarak onunla yürümeye başladı. "Birahaneye döndüğümde birilerinin odama girip hazine sandığımı çaldığını fark etmemden korkmuyorsun, değil mi?" Kaspar içinde bir huzursuzluk hissinin oluştuğunu fark edebiliyordu. Bir an evvel yüzüğü parmağından çıkarmalıydı.

Bunu da söyledikten sonra Karbara kaçmaya kalktı fakat Kaspar ayağına çelme taktı. "Birahaneye vardığımızda bana ait bir şeyin kaybolduğunu görürsem seni polise kendi ellerimle veririm, anlıyor musun beni?"

Karbara ağlamaya başladı fakat Kaspar gözyaşlarını umursamadan adamı yarı yürütüp yarı sürüklemek suretiyle yanında götürdü. Birahaneye vardıklarında mekânın sahibi odanın tam ortasında dikilmiş duruyordu. Yüzü solgundu ve gözlerini ince açmıştı. "Sen!" dedi Kaspar'a içeri girer girmez. "Yukarı çıksan iyi olur!"

"Neden?"

"İki adam pişkince içeri girdi ve müsaade bile istemeden yukarı çıktı. Sesleri duyunca yukarı çıkmak için merdivenleri yarılamıştım ki o çığlıkları duydum..." Kafasını deli gibi sallamaya başladı. "Ben denizlere açıldım, savaştım, seyahat ettim... Ama kırk sene boyunca hiç böyle bir ses duymadım. Uşağına ne oldu bilmiyorum, fakat korkunç bir şeyler yaşandı ve sen de görsen iyi olur. Sokaktaki çocuklardan birini polisleri çağırması için yolladım bile."

Kaspar içini kaplayan korkuyu hissedebiliyordu. Delilik gelmeden önce yüzüğü çıkarmak için yalnızca birkaç dakikası olduğunu biliyordu. Karbara'yı çekerek yukarı çıkardı ve odaya girdi. Talnoy bıraktığı yerde, odanın köşesinde duruyordu. Sandık hâlâ ayağının dibindeydi. Fakat oda adeta bir mezbahaya dönmüştü. Duvarlara ve yerlere kan sıçramış, yatağın üzerindeki battaniyeler kanla sırılsıklam olmuştu. İki adam, ya da onlardan geriye kalanlar, yere yığılmıştı. İnsan olduklarını fark edebilmek epey güçtü, çünkü vücutları belirli bir yönteme uygun olarak parçalara ayrılmış, lime lime edilmişti. Boş boş tavana bakan iki kafa yerde yatıyordu.

Karbara inleyerek düştü ve bayıldı.

Kaspar kafasını salladı. Yüzüğü parmağından çıkarırken, az evvel yaklaşmakta olan deliliğin kaybolduğunu hissedebiliyordu. Derin bir nefes aldı. Yüzüğü tekrar takmadan önce mümkün olduğunca bekleyecekti. Bu şehirdeki polislerin de diğer yerlerdeki gibi yavaş hareket ettiğini umuyordu. Çünkü yüzüğü tekrar takabilmek için bir saat, belki de daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Aradan bir saat geçmişti ki Karbara kımıldanmaya başladı. Kaspar etrafına bakarak bu hırsız özentisinin bir süre daha baygın kalmasının daha iyi olacağına karar verdi. Eğildi ve adamın kulağının arkasına hızlı bir darbe indirdi. Karbara birden zıpladı, sonra yine sustu.

Kaspar aşağıdan gelen sesleri duyuyordu. Polisler gecikse bile odada bir sıkıntı olduğunun haberi, ortak salona yayılmıştı. Kısa bir süre sonra komşular da sokakta bunun dedikodusunu yapacaktı.

Derin bir nefes alan Kaspar yüzüğü parmağına geçirdi ve hemen bir huzursuzluk hissetmeye başladı. Doğrudan gemiye binip Talnoy'u buradan götürmesi gerektiğini biliyordu. Talnoy'un yanına gitti ve elini omzuna koydu. "Hizmetçi!" Yaratığın görüntüsü hemen değişti. "Sandığı al ve beni takip et. Ben aksini emretmediğim sürece kimseye bir şey söyleme."

Yaratık eğilerek küçük sandığı hiç yorulmadan kaldırdı. Üzerinde tek damla kan yoktu. Kaspar, hizmetçi kılığının bir aldatma olduğunu ve kanla kirlenecek bir elbise olmadığını düşündü. Tabii o böyle bir emir verirse iş değişirdi.

Kaspar döndü ve odadan çıktı. Basamakların sonunda bölge ahalisinden birkaç adam toplanmış, Kaspar ve Talnoy merdivenlerden inerken fısıldaşıyorlardı. Kaspar on altın çıkardı ve birahane sahibine verdi. "Arkadaşım bayıldı. Oraya girmeden önce derin bir nefes al. Bunu odayı temizleyeceğin ve sorarlarsa polislere batı değil güney kapısından çıktığımı söylemen için veriyorum. Sıkıntı yaşattığım için özür dilerim ama onlar hırsızdı."

Birahane sahibi tek kelime etmeden paraları aldı.

Kaspar, Talnoy'u limana götürdü ve *Batı Prensesine* bindiler. Kaptan Berganda, "Sizi birkaç gün daha görmem sanıyordum," dedi.

"Planlarda değişiklik oldu. Gemide kalacağız. Biri sorarsa bizi görmedin."

"Anlaşıldı," dedi şişman adam. "Mal sahibi sensin."

"Kamaramız nerede?"

"Kaptan kamarasını henüz boşaltmamıştım aslında..."

"Orada kal sen. Başka bir yer var mı?"

"Benimkinin hemen yanında küçük bir kamara var. Çocuğa söyleyeyim de göstersin." Kamarotlardan birini çağırdı. Genç gelince de Kaspar ve Talnoy'a odalarını göstermesini söyledi.

Kaspar çocuğa bu gecelik kamarasında yiyeceğini söyledi. Kapı kapanır kapanmaz yüzüğü parmağından çıkardı. Kaspar çok gergindi ve bunun sebebi yüzük mü, yüzükle ilgili kaygıları mı yoksa limana varmadan yakalanabileceği endişesi miydi bilmiyordu. Bu şehrin polisleri, Kaspar'ın bu zamana kadar gördüklerinden daha titiz değilse gittiği bu dolambaçlı yol, onu güney veya batı kapılarında aramalarına sebep olacaktı.

Kaspar ranzanın alt katına oturdu. Yukarıda bir yatak daha vardı, fakat Talnoy'u köşede, sandığın yanında ve ayakta tutuyordu. Sulth'tan ayrılana kadar iki uzun ve sıkıcı gün boyunca bekledi.

Gitmeden önce birahanedeki kıyımla ilgili herhangi bir haber, Kaspar'ın kulağına ulaşmamıştı. Kaptan veya tayfa kamarada saklanmalarıyla ilgili olarak herhangi bir mantık yürüttüyse de kendilerine saklamışlardı. Nihayet üçüncü günün sabahı yola çıktılar.

Kaspar, limandan tamamen ayrılmalarını bekledi, sonra güverteye çıktı. Kaptan Berganda, "Geminin sahibi sen olabilirsin ama demir

aldıktan sonra buranın efendisi ben olurum," dedi.

"Anlaşıldı," dedi Kaspar kafasını sallayarak.

"Bahsettiğin rota bizi dünyanın kıyısına veya bir canavarın ağzının dibine götürmezse üç ay veya daha kısa bir süre içinde memleketine ulaşırız."

"Tanrılar isterse," dedi Kaspar alaycı bir sesle.

"Ben yola çıkmadan önce hep bir adak veririm," dedi Berganda. "O rahiplerin iyi bir yolculuk geçirmemiz için dua etmesi bir işe yarıyor mu bilmem ama zarar da vermez."

"Hayır," dedi Kaspar. "Duadan bir zarar gelmez. Kimbilir, belki tanrılar arada durup bunları dinliyorlardır, değil mi?"

"Her zaman dinlerler," dedi denizci. "Dualara cevap da verirler. Sadece çoğunlukla cevapları 'hayır' olur."

Kaspar kafasını salladı. Bu söylediğine karşı çıkacak bir şey bulamamıştı.

Güneybatıda Sulth Körfezi'nden aşağı güneye doğru giderlerken uzaktaki kıyıya baktı. Uzun bir yolculuk olacağı kesindi. Fakat yolculuğun aynı zamanda olaysız geçmesini umut ediyordu.

Gemiye çarpan dalgalarıyla akşamüstü güneşinde oynaşan su damlacıklarını ve denizi izliyordu Kaspar. Novindus'tan yola çıkalı kırk beş gün olmuştu. Kaspar hiçbir zaman denize düşkün olmamıştı, fakat Olasko hükümdarı olarak bir şehirden öbürüne geçmek için epey deniz yolculuğu yapmıştı.

Batı Prensesi usta ellerle kullanılan küçük bir gemiydi ve mürettebat da ne yapması gerektiğini biliyordu. Askeri gemilerdeki gibi sert bir disiplin anlayışı yoktu tabii. Daha çok bir aile gibiydi oradakiler. Bu adamlar senelerce, hattâ kimileri tüm yetişkin hayatları boyunca aynı kaptanla yelken açmıştı.

Kaspar, sıkıntıdan belli bir düzen geliştirmişti kendine. Her güne güvertede egzersiz yaparak başlıyordu. Kılıcını çekip coşkuyla çalışıyordu. İlk başta mürettebattakiler bu durumla eğlenirken, sonraları Kaspar'ın becerilerini gördükçe onu sessizden takdir etmeye başladılar. Üzerinde sadece pantolonu kalacak şekilde soyunuyor, bir saat boyunca kılıç talimi yapıyordu. Güvertede duramayacağı kadar sert bir rüzgâr olmadığı takdirde, havanın nasıl olduğunu da umursamıyordu. Sonra bir kova suyla yıkanıyordu. Zaten kıyıya varana kadar yapabileceği en iyi banyo da bu kadar olabilirdi.

Artık rotanın batı ayağına gelmişlerdi. Kaspar sessizce durup düşünürken, sürekli yükselip inen denizden ayırmıyordu gözlerini. Bir sonraki adımını da düşünmüştü, çünkü Kalkin, Talwin Hawkins konusunda haklıydı. Opardum muhaberesinden bu yana neredeyse bir yıl geçmiş olmasına rağmen, Kaspar daha üç kelime etmeden Tal'in kılıcını çekip saldırması muhtemeldi. Kaspar ne yapacağını biliyordu, fakat henüz detayları düşünmemişti.

"Kaptan!" Tepedeki gözcüden geliyordu ses.

"Ne var?" diye bağırdı Kaptan.

"Bilmiyorum... Bir şey... Sancak tarafında."

Kaspar iskele tarafında olduğundan geminin öbür tarafına geçti. İleride dev gibi parlak bir daire havada duruyordu.

"Tanrılar adına, bu nedir?" diye mırıldandı denizci. Diğerleri de dinsel olarak kendilerini koruduğuna inandıkları işaretleri yapmaya başlamışlardı.

Kaspar'ın ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Kosridi'de geçirdiği birkaç dakikadan mı, Talnoy'la geçirdiği vakitten mi yoksa sadece o anlık yaşadığı bir şey midir bilinmez fakat bunun boşluktaki kabuklardan olduğunu biliyordu. Kalkin'in tabiriyle bu bir gedikti.

Birden delikten denize doğru su akmaya başladı. Acı ve siyah olan bu suyun kükürt kokusunu, rüzgâr gemiye doğru taşıyordu. "İskeleye

gel!" diye bağırdı Kaptan. "O şey ne bilmiyorum ama tornistan yapacağız!"

Kaptanın emriyle denizciler işe koyulurken, Kaspar o karanlık dünyadan Mavi Deniz'e dökülen suyu sessiz bir merak içinde izliyordu. Denizle buluştuğu yerde su bulanıp köpürerek buhar ve duman çıkarırken, hareketin oluştuğunu noktalardan köpükler çıkıyordu. Sonra birden o dairenin içinde bir kafa belirdi: Efsanevi deniz canavarlarına veya Midkemia'daki tehlikelere hiç benzemeyen o okyanusun canavarı. Siyahtı ve kafasında bir miğfer var gibi görünüyordu. Güneş ışığı üzerine çarpıp yansıma yapıyordu. Kaspar bunu, bal rengi gözleri batan güneşin altında parlayan dev bir yılanbalığı olarak görüyordu. Kafasında arkaya doğru meyleden bir dizi boynuzdan oluşan bir sorguç vardı. Amaç yaratığı daha büyük yırtıcılardan korumaktı sanki: Tabii bu ne kadar mümkün olabilirse. Kaspar bu şeyin büyüklüğüne inanamıyordu. Gedikten çıkan kısmı dokuz metreden fazlaydı ve gerisi de geliyordu. Bel kısmı diğer taraflarına göre daha da geniş olduğundan, yaratığın yarısının bile henüz dışarı çıkmadığı anlaşılıyordu. Üç dört ısırıkta koca gemiyi yutabilirdi.

"Tanrılar bizi korusun!" diye bağırdı gözcü.

Yaratığın kanatları da gedikten çıkınca, Kaspar karşısındaki şeyin otuz metreden de uzun olabileceğini tahmin etti. Yaratık gemidekilere bakarak gedikten daha hızlı çıkmaya çalışırken adamlar tanrıların isimlerini sayıklamaya ve af dilemeye başlamıştı bile.

Sonra birdenbire gedik yok oldu. Uzaktan gelen bir şimşek sesiyle beraber ani bir rüzgâr başladı. Ortadan ikiye ayrılan yaratık öylece havada kalmış bakıyordu. Büyük bir gürültüyle düşerken her yana siyah kanı sıçradı. Sonra denizde, köpüklerin arasında kayboldu.

Sanki tüm bu olaylar hayallerinde yaşanmıştı. Çünkü bunun yaşandığına dair tüm belirtiler ortadan yok olmuş, yaratık dalgaların arasına karışmıştı. Bomboş duran gökyüzündeyse gedikten tek bir eser yoktu.

Kaspar etrafına bakındı. Yüzü kül gibi olan denizciler dualar okuyarak halat ve küpeştelere tutunuyorlardı. Sonunda Kaptan herkese görevinin başına dönmesini söyledi.

Kaspar, Kaptan Berganda'ya baktı. Gözlerini aralarındaki boşluğa dikmişlerdi. Bir an için Kaptan'ın bakışlarında bir suçlayıcılık yakaladı Kaspar. Sanki bu korkunç olayın, Kaspar'ın gemide olmasıyla ilgili olduğunu hissetmişti. Sonra dikkatini yeniden gemisine verdi ve olanları bir kenara bıraktı.

Kaspar etrafına bakınırken Olasko'ya varana kadar mürettebattakilerin gördükleri şeyin ne olduğu konusunda tartışacaklarını ve hikâyenin denizci efsanelerinden biri haline geleceğini düşündü.

Fakat Kaspar, bu gördüklerinin bir yanılsama olmadığını biliyordu. Ne anlama geldiğini de biliyordu. Zihninde bir ses duydu. Gördükleri yüzünden kendi bilincinde oluşan bir tepki miydi bu yoksa Kalkin son bir defa kulağına mı fısıldıyordu bilmiyordu. Fakat o ses, "Zaman daralıyor," dedi.

-17-
YUVA

Gözcü bağırdı.

"Kara göründü!" Kaspar ve Kaptan Berganda kıç güvertesinde duruyordu.

"Tam dediğin vakitte, tam söylediğin yerdeyiz," dedi Kaptan.

"Talimatları çok yüksek bir kaynaktan aldım," dedi Kaspar olabildiğince eğlenmeye çalışarak. O tuhaf deniz yaratığını gördüğünden beri, Kalkin'in iki uyarısında haklı olduğunu anlamıştı: Talnoy bu gedikler için adeta bir mıknatıs gibiydi ve diğer taraftakiler bu dünyanın hâkimiyetini hızla ele geçirebilirlerdi. Başka ne olursa olsun, bu konuda bir şeyler yapabilecek durumda olan kişileri uyarması gerekiyordu. Ölümü anlamına gelse bile, Gölgeler Meclisi'ni bulması gerekiyordu.

Tabiatı gereği başkalarını düşünen biri olmayan Kaspar, o yaratıkların Midkemia'yı istila etmesi halinde, kimsenin hayatta kalamayacağını anlamıştı: Ne kadar asil olsalar da, nerede saklansalar da veya silah kullanmada ne kadar usta olsalar da. Nihayetin de ya savaş sırasında ya da o kalpsiz şeylerin eğlencesi olarak herkes katledilecekti. Dolayısıyla kendi yaşamını, bir avuç kadar olsalar da önem verdiği diğer insanların yaşamları karşısında daha az önemli görüyordu. Bu kadar az insanı önemsemesi ne kadar da tuhaftı: Kız kardeşi Natalia, Jojanna ve oğlu Jorgen ve tüm bunlara sebep olan bu uğursuz yolculukta can veren adamların aileleri. Yine de onlar olmasa bile, öylece durup doğduğu dünyanın yok oluşunu izlemek ona imkânsız gelirdi.

Kaspar gözcüye seslendi. "Ne görüyorsun?"

"Adalar! Görünüşe bakılırsa yüzlerce ada var!"

"Kuzeybatıdan kuzeye dön Kaptan. Böylece doğrudan eve varmış oluruz," dedi Kaspar.

Tüm gün gittiler. Ertesi günün şafağında, kıyıya yakın bir noktada limandan limana taşıma işi yapılıyordu. Kaspar karaya çıkıp Talwin Hawkins'i bulmak için bir plan hazırlamıştı bile. Opardum'daki suçlularla vakit geçirmişliği yoktu, fakat Olasko'nun yeni efendisi olduğunu tahmin ettiği adama nasıl ulaşabileceğine dair bazı düşünceleri olabilecek kadar çok suçlu asmış, işkence altındakilerin itiraflarını dinlemiş ve Şehir Devriyesi'nin raporlarını okumuştu.

Öğlen olduğunda, kalenin arkasındaki dik kayalıklara karşı yükselen Opardum şehrini görebiliyorlardı. "Etkileyici," dedi Kaptan Berganda. "Söylesene Kaspar. Buradan benim şehrime kaç gemi gidiyor?"

Kaspar sırıtarak, "Hiç," dedi.

Berganda kısık gözlerini Kaspar'a dikti. "Çocuklara yaya kaldığımızı söylemeden ve çocuklar seni bu yüzden, geminin sahibi falan dinlemeksizin güverteden atmadan, bana bizi eve göndermek için bir planın olduğunu söyleyeceksin, değil mi?"

"Evet," dedi Kaspar hızla yaklaşan şehirden gözlerini ayırmadan. "Gemi sizde kalsın. Sulth'a döndüğünüzde yeniden satarsınız. Benim sadece eve dönmem gerekiyordu. Buna değdi."

"Pekâlâ," dedi Berganda gülerek. "Sen gördüğüm en düzgün adamsın ve seninle çalışmaktan gurur duyuyorum." Kaspar'ın elini sıktı. "Bana verdiğin altınla nadir bulunan şeylerden alıp memlekete döndüğümde bunları satacağım. Kimbilir? Bundan yeterince kazanç sağlarsam belki kayınbiraderim araba işini satar ve benimle çalışır."

Kaspar güldü. "Sana bir tavsiye vereyim. Queg dili konuşabilen birini işe al. Çünkü burada konuşulan dillerden sizinkine en yakın olan o. Ayrıca buranın dilini de biraz öğrenmeye bak, yoksa memleketimin tüccarları seni elinde hiçbir şey olmadan geri yollarlar."

"Tavsiye için teşekkürler," dedi Kaptan Berganda.

Liman ağzına yaklaşırlarken Kaspar sabırsızlıkla oturuyordu. İçinde yükselen duygular onu şaşırtıyordu. Çünkü o ana kadar yuvasını ne kadar özlediğini ve sevdiğini hiç fark etmemişti.

Yine de buraya bir sürgün ve dışlanmış biri olarak döndüğünün farkındaydı. Birileri onu tanırsa, yargısız infazdan kurtulamazdı.

Kaspar, geminin limana girmesiyle ilgili olarak bildiklerinin üzerinden geçerken, Kaptan'ı uyararak buradan ayrıldıktan sonra kurallarda değişiklik yapılmış olabileceğini söyledi. Berganda'ya neden bu kadar süre evinde olmadığından veya limana girmekle ilgili olarak bu kadar az şey bilmesinin sebebinin, Olasko Dükü kimliğiyle ne zaman limana doğru yanaşsa herkesin yoldan çekilmesi olduğundan bahsetmedi.

Limana girdiklerinde neredeyse günbatımı olmuştu. Gümrük teknesinden bir yardımcı kılavuz, *Batı Prensesi*'ni demirleme şamandıralarından birinin yanına aldı ve el işaretleriyle faça edip demir atmalarını söyledi. Teknedeki genç, "Olasko dili konuşabilen var mı?" diye bağırdı.

Tanınma konusunda Kaspar'ın alacağı ilk riskti bu, fakat konuşmak zorundaydı. Aksi takdirde Kaptan neden tercüme yapmadığını sorardı. "Ben konuşabiliyorum," diye bağırdı.

"Sabaha kadar burada kalın. İlk ışıkla beraber bir gümrük memuru gelecek. İçinizden biri kıyıya çıkarsa kaçakçı olarak asılır!"

Kaspar, "Anlaşıldı!" diye bağırdı. Ardından konuşulanları Berganda'ya tercüme etti.

Kaptan güldü. "Ciddi mi?"

"Düklüğün hizmetinde çalışan azimli genç bir memur. Tabii ki ciddi. Fakat savurduğu tehdit ciddi değil. Kaçakçılık genelde güneyde geçtiğimiz adalarda oluyor. Ana limanda kaçakçılık yapmayı göze alabilecek kadar cesur olanlar zaten bu işten sıyrılmayı da hak ediyordur. Sadece karaya çıkıp sarhoş olmadığımızdan, sonra da bir kavgaya karışıp taşıdığımız yükü satmadan hapse düşmediğimizden emin olmaya çalışıyorlar. Böylece bize para cezası verebilirler."

"Sen öyle diyorsan öyledir Kaspar," dedi Kaptan. "Fakat sen karaya çıksan da biz çocuklarla sabaha kadar burada bekleriz."

"Peki Olasko dilini konuşan denizcinin gemide olmadığını fark ettiklerinde ne yapacaksın?"

Kaptan tekrar güldü. "Hiçbir şey. İletişim kurmak için bir yol buluruz. Zaten buralarda senin şu bizim dilimize yakın olduğunu söylediğin Queg dilini konuşan biri varsa işimizi hallederiz. O azimli genç gümrük memuru, bu gece demir atan hangi gemide sizin dilinizi konuşan birinin olduğunu belli ki karıştırmış. Her gün bu limana pek çok yabancı gemi geliyor olmalı."

Kaspar güldü. "Dilsizi oynayacaksın ve onlar da oltaya gelecekler yani. Karanlık çöker çökmez bir tekne indir. Çocuklara beni nereye götürmeleri gerektiğini söyleyeceğim." Elini tuniğine attı. "İşte bu geriye kalan iki yüz ve bir yüz daha. Kayınbiraderin denizci olmaya karar verirse bu verdiklerim sayesinde eşleriniz size daha az kızar."

"Teşekkürler," dedi Kaptan. Karanlık çöktükten sonra limana bir tekne indireceklerinin haberini verdi.

Kaspar kamarasına dönerek beklemeye başladı.

Han, sapa bir yerdeydi ve sessizdi. Bu şehirde yaşadığı süre boyunca Kaspar'ın asla ayak basmadığı türden bir yerdi. Ancak liman işçileri, tersane çalışanları, yük arabacıları, hamallar ve bu tarz kaba işlerde çalışan adamlar, burayı çok seviyordu. Kısacası burası, insanların yüzlerini çevirip her şeyi görmedikleri türden bir yerdi.

Kaspar ve Talnoy iki gün önce hana giriş yapmış, alt katta arka taraftan bir oda kiralamıştı.

Kaspar dikkat çekmeden etrafı kolaçan ediyor, Opardum yeraltı dünyasından birileriyle iletişime geçmeye çalışıyordu. Saraya, kız kardeşine haber göndermek için bir fikri vardı, fakat gün içinde aldığı bir haberin etkisini üzerinden atmaya çalışıyordu hâlâ. Öğle yemeğini bitirmişti ki iki şehir polisi hana girdi.

Kapıdan girdiklerinden etrafa bakınmış ve birkaç dakika sonra da çıkıp gitmişlerdi. Bir şey Kaspar'ın dikkatini çekmişti ve garson kıza

gelmesini işaret etti.

"Evet efendim?"

"Opardum'a gelmeyeli epey zaman geçti de, acaba o polislerin omuzlarındaki arma neydi? Bildiğim bir arma değil."

"Yeni bir hanedan arması efendim. Artık yeni bir dükümüz var."

Buz kesen Kaspar, hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davranmaya devam etti. "Sahiden mi? Ben denizdeydim. Neler oldu?"

Kız güldü. "Dünyanın öbür tarafındaydınız herhalde."

"Öyle sayılır," dedi.

"Savaş oldu ve eski Dük Kaspar buradan sürüldü. Onu korkunç bir yere gönderdiklerini duydum ama dedikodular nasıldır bilirsiniz. Büyük olasılıkla aslında kendi zindanlarında çürümesi için bırakılmıştır. Artık Dük Varen yönetimde."

"Dük Varen mi?" dedi Kaspar. İçinde inanılmaz bir korku vardı. Sonunda Leso Varen yine her şeyi kendi lehine çevirmeyi başarmış mıydı?

"Evet, iyi biri. Roldem'den gelmiş. Eski Dük'ün kız kardeşiyle evlendi. Çocuk bekliyorlar."

"Dük Varian Rodoski mi?"

"Evet, o işte. Bir asilzadeye göre adil birine benziyor."

Kız gittikten sonra Kaspar neredeyse kahkahalarla gülmeye başlayacaktı. Bunun birazı rahatladığındandı. Çünkü Rodoski'yi öldürmeye kalkmış olsa da Kaspar onun iyi bir adam olduğunu biliyordu. Karısı ölmeden önce iyi bir kocaydı ve çocuklarına düşkün bir babaydı. Kaspar'a göre bu oldukça iyi bir diplomatik evlilik olmuştu. Bölgeye bu sayede düzen gelecek, Olasko'nun kemiklerini toplamaya çalışan akbabalara izin verilmeyecekti.

Ancak üzerinden saatler geçmiş olmasına karşın, düklüğünü kaybetmiş olmanın verdiği hissi bir türlü üzerinden atamıyordu. Arkasına yaslandı. Burası *onun* düklüğü değildi. Burası onun yuvasıydı, doğru, fakat artık o buranın hükümdarı değildi. Tahtını da geri isteyemezdi. Saçma bir intikam planı olarak başlayan şey, sonunda şehrini, ülkesini, kız kardeşini ve onun doğmamış çocuğunu yok edecek amansız bir tehdide karşı çaresiz bir yarış haline gelmişti. Hayır, Kaspar eski duygularını bırakmalıydı artık. İntikam alamazdı... Bunu istemiyordu da. Aslında Tal Hawkins'in konumunda olsaydı, o Tal'i asla affetmezdi. Onu öldürürdü.

Kaspar odasına dönmek için ayağa kalktığında, köşeden ona bakan adamı gördü. O gün öğleden sonra hana girdiğinde de fark etmişti bu zayıf adamı. Onda tanıdık gelen bir şeyler vardı, fakat kafasındaki büyük şapka yüzünü gizliyordu. Üstelik köşede durduğundan da karanlıkta kalıyordu. Kaspar birkaç defa onun olduğu tarafa bakmıştı, fakat her defasında adam elinde tuttuğu bira kupasına dönüyor, kendi düşüncelerine dalmış görüntüsü çiziyordu. Ancak bu kez adamın gözleri Kaspar'ınkilerle buluştu. Kısacık bir an için Kaspar'a böyle bakan adam, daha sonra yine gözlerini yere çevirdi.

Kaspar odasına doğru gidiyordu, ancak son dakikada döndü ve iki adımda adamın yanına vardı. Kaspar'ın tahmin ettiği gibi öteki adam da çok hızlıydı. Ayağa kalkıp kılıç çekmek zorunda kalan birine göre sahiden de oldukça hızlıydı.

Kaspar kılıç darbesini kendi kılıcıyla güçlükle bertaraf ederken, cüssesi ve gücünün verdiği avantajı kullanarak adamı itti ve dengesini bozdu. Sandalyesinin arkasından geçerek adamın kafasını duvara vurdu.

Bu handa kavga alışılmadık bir şey olmadığından etraftakiler kenara çekilmekle yetiniyordu. Özellikle de silahlar işin içine girdiğinde, kimin kimle dövüştüğünü anlamadan kavgaya karışmazlardı.

Barmen değneğini etli avucuna vurarak yanlarına gelene dek, Kaspar adamı duvara yapıştırmış, kılıcını ayağının altına sıkıştırmış, kendi kılıcını da adamın boğazına dayamıştı.

"Merhaba Amafi," dedi Kaspar. "Hem Talwin Hawkins hem de benim seni öldürmememiz için ne yapmayı planlıyorsun?"

Talwin Hawkins'e ihanet edip bir kaçak olmadan önce bir sene boyunca onun uşaklığını yapmış Quegli eski suikastçı, "Haşmetlim! Sizi tanıyamayacaktım!" dedi.

Sırıtan Kaspar, odadakilerin duymaması için fısıltıyla konuşuyordu. "Beni tanısaydın ne yapacaktın peki? Kendi özgürlüğüne karşılık benim kellemi mi verecektin?"

"Hayır efendim, böyle bir şeyi asla yapmam," dedi Amafi fısıltıyla. "Tıpkı sizin gibi ben de zor günlerden geçen biriyim. Neredeyse bir yıldır kıt kanaat geçiniyor, hayatta kalabilmek için amelelik yapmak zorunda kalıyorum. Beni tanıyacağınızdan korkmuştum. Odanıza çekilmenizi bekliyordum. Böylece kimse fark etmeden buradan çıkıp gidebilecektim."

Kaspar ayağa kalktı. Kavganın bittiğini sezen barmen, işinin başına geri döndü. Kaspar elini uzatarak, yaşlı adamın ayağa kalkması için yardım etti. "Sen bir yalancısın, hainsin ve odama çıkar çıkmaz kaleye koşup özgürlüğün karşılığında kellemi sunmak isteyeceğini biliyorum. Fakat elimde sana uygun bir görev var. Bu sayede ikimizin de kellesi ait olduğu yerde kalabilir. Gel. Burada konuşulacak şey değil."

"Anlaşıldı."

Kaspar bara gidip bir şişe şarap ve iki bardak aldı. Suikastçıya önden ilerlemesini işaret etti. "Üzgünüm ama sana arkamı dönebilmem için biraz zaman geçmesi gerekecek."

"Siz bilge bir adamsınız Haşmetlim."

Odaya geldiklerinde, Amafi kapıyı açtı ve Kaspar'ın işaretiyle içeri girdiğinde öylece donup kaldı. "Sorun yok," dedi Kaspar. "O benim... uşağım."

Amafi içeri girdi. "Ama o... hareket etmiyor."

"Sessizce durmakta çok ustadır kendisi," dedi Kaspar. "Yatağa otur." Pencereye doğru gitti ve pervaza oturdu. Odada yalnızca küçük bir masa, oldukça kirli bir el yıkama tası ve bir ibrik ılık su vardı. Kaspar bir bardak şarap doldurup Amafi'ye uzattı, sonra da kendisi için bir bardak koydu. "Anlatacağım hikâye çok uzun Amafi. Fakat önce şeninkini duymak istiyorum."

"Bilmediğiniz çok az şey var. Talwin Hawkins'in emrindeyken bulunduğumuz yerlerden çabuk çıkmanın bir yolunu bilmeye baktım hep. Bu eski bir alışkanlık. Detayları bilmesem de efendimin benim anlayamayacağım türden bir şeyle bağlantılı olduğunu fark etmiştim. Bu da eninde sonunda bela demektir. Siz ona ihanet ettiğinizde sizi alt edebilmek için efendim kaleyi araştırırken..."

"Ben ona ihanet ettim, değil mi?"

"Evet efendim. Fakat sanırım o zaten bunu bekliyordu. Yeminini bozamayacak bir adam olduğunu tahmin ediyordum. Dolayısıyla sizin yanınızda çalışmaya başladığında ilk sizin ona ihanet edeceğinizi biliyor, buna güveniyordu."

Kaspar yüksek sesle bir kahkaha attı. "Yani Rodoski'nin cinayetinde onu satmasaydım hâlâ benim hizmetimde çalışıyor olabilir, ben de hâlâ Olasko Dükü olabilir miydim?"

"Büyük olasılıkla Haşmetlim. Ben kimim ki böyle şeyleri bileyim? Her neyse, kalenin düşeceğini anladığımda bekledim ve ölü bir Kesh askerinin üzerinden üniformasını aldım. Kaleden galip gelen orduyla çıktım. Kesh dilini de oldukça iyi bildiğimden kimse bir şey fark etmedi. Tuniği kanla kaplı diğer erlerden biriydim ben de. Limana giderken sürekli yağmalamalar yapılıyordu ve herkes o kadar sarhoştu ki, boş bir binaya saklanmak çok kolay oldu. Birkaç gün dikkat çekmeden orada kaldım, sonra yeniden ortaya çıktım. Siz de ortadan kaybolduğunuzdan beri Opardum'dan ayrılmaya çalışıyorum, fakat maalesef bunu yapacak imkânım yok."

"Senin gibi zeki bir adamın mı imkânı yok? Gitmen çok kolay olur diye tahmin ediyordum."

Amafi iç geçirdi. "Haşmetlim, elli yaşını geçtim. Mesleğim de suikastçılık. Gençliğimde olsa bırakın beni buraya yapıştırmayı, sizi öldürmeden şu masaya kadar bile gelemezdiniz.

"Ama şimdi bu hale geldim ve bunun dışında yapabildiğim tek iş asillere uşaklık etmek. Fakat beni başkalarına önerebilecek tek kişi beni seve seve öldürecek biriyse ben nasıl iş bulabilirim ki?"

Kaspar güldü. "Pekâlâ, bir önerim var. Yukarıda da söylediğim gibi, Hawkins'in ikimizin de boğazını kesmesini önlemek için bir yol bulmuş olabilirim. Hattâ seni buradan sağ salim gönderip emekli olmanı bile sağlayabilirim."

"Salvador'da biraz birikimim var. Oraya gitsem..." Omuzlarını kaldırdı.

"Tal Hawkins'e ulaşmamı sağlarsan seni Salvador'a gönderirim. Biriktirdiğin o bir avuç şeyden çok daha fazlasını da kazanabilirsin üstelik. Hayatın boyunca yetecek kadar para kazanırsın."

Amafi, Kaspar'a önyargılı gözlerle baktı. "Hayatım birkaç gün sürecekse bahsettiğiniz meblağ pek de fazla olmaz."

Kaspar güldü. "Sen bir dolandırıcısın Amafi. Aslında senin boğazını kesmem gerek ama sadakatine güvenmesem de çıkarcı biri olduğunu biliyorum."

Amafi, "Yani ihtiyacınız olduğu bir anda sizi terk ettiğim için bana bir husumet beslemeyeceksiniz. Ne de olsa siz bilge ve anlayışlı bir adamsınız..."

Kaspar tekrar güldü. "Kırk küsur senelik hayatımda kimse bana böyle hitap etmemişti."

Amafi omuzlarını kaldırarak, "Her neyse, siz eskiden yaptığım bu küçük boşboğazlığı affetseniz bile eski efendim affetmeyebilir. Ne de olsa ona ilk ihanet edip duyduklarımı size anlatan bendim."

"Ben de onun halkının tümünü öldürdüm ama beni affetti. Beni ona götürdüğünde seni asmaktansa şehirden gitmeni daha çok

isteyecektir. Yapması gereken çok daha önemli işler olacaktır aklında."

"Pekâlâ, bir kez daha sizin hizmetinizdeyim Haşmetlim. Zor bir yıl oldu. Halinize bakılırsa sizinki de öyle geçmiş. Sizi tanımam neredeyse on dakikamı aldı."

"Gerçekten mi?"

"Ne kadar değiştiğinizin farkında değil misiniz? Kendinize bir aynada bakmalısınız Haşmetlim. Siz bile kendinizi zor tanırsınız."

"Bir banyo yapsam ve yeni kıyafetler giysem hiç fena olmaz," dedi Kaspar.

"Öyleyse bana ne yapmam gerektiğini söyleyin ve ben işlerinizi hallederken siz de yarın bir hamama ve terziye gidin, Eski efendimi bulabilirsem onun karşısında sizin de iyi görünmeniz gerekir."

"Ne demek 'bulabilirsem'? Şehirde bir şeyleri yönetiyordur diye tahmin ediyordum."

"Yok. Eski Yüzbaşı Quentin Havrevulen, Koni Stolinko ve Kont Visniya'yı, işler çözülene kadar kız kardeşiniz adına hükümdarlık yapmaları için bir üçlü otorite kurmak üzere bıraktı. Roldem Kralı, Dük Rodoski'yi yeni Olasko Dükü ilan edip kız kardeşinizle evlendirince de işler çözüldü zaten."

"Roldem Kralı mı? Kesh ve Adalar bunun olmasına izin mi verdi?"

"İzin vermek zorundaydılar. Hawkins, Olasko'yu Aranor'un vilayetlerinden biri haline getirince iki taraf da Roldem uyruğuna geçti."

Kaspar arkasına yaslandı. "Yani artık Roldem'in bir parçası mıyız?"

"Evet. Şu ana kadar bir sorun da çıkmadı. En azından vergiler artmadı, sokaklarda yabancı orduların askerleri yok. Yani halk memnun."

"Hawkins'i pek çok konuda hafife almışım. Peki o nereye gitti?"

"Söylentilere göre kendi halkından bir kız bulup dağlara dönmüş. Bilgi edinmek için biraz altına ihtiyacım olacak."

"İstediğin kadarını alacaksın. Ben üstüm başımla uğraşacağım ama sen de parayı akıllıca harca. Eski düşmanımın nereye gittiğini öğren. Onu bulmam çok önemli."

"Evet Haşmetlim. Fakat eski tebaanızı bulmayı bu kadar isterken onu öldürmeyi düşünmemeniz bana biraz tuhaf geliyor."

"Onu öldürmeyi çok isterdim," dedi Kaspar. "O kadar da değişmedim. Fakat şimdilik intikamdan çok daha önemli şeyler var."

"Öyleyse elimden geleni yapacağım."

Kaspar, "Zaten daha ne isterim! Sen yerde uyu. Sakın bir dalavereye kalkışayım deme. Ben uyurken beni öldürmeye kalkarsan şurada kımıldamadan duran hizmetçim kollarını alıp yerlerinden çıkartabilecek güce sahiptir," dedi.

Amafi Talnoy'a bakarak kafasını salladı. "Meşum bir şeye benziyor. Zaten aklımın almayacağı sebeplerden oraya sadece bir zırh takımı koymuş olsanız bile böyle bir şeyi yapmayı aklımdan geçirmezdim Haşmetlim. En azından işin içinde bir kazanç olmadığı sürece."

Kaspar güldü ve yatağına girdi. "Mumu söndür de biraz uyu. Yarına yapacak çok işimiz var."

Amafi haklı çıkmıştı. Çok az insan onu tanıyabilirdi. Parlak camdan gümüş arkalıklı aynada kendine baktı. Kalesinde de böyle güzel bir ayna vardı fakat en son bir ayna gördüğünde... Gülmeye başladı.

Terzi, "Efendim, ne oldu?" dedi.

"Yok bir şey. Sadece eski dostlarım şimdi beni görse ne söyler onu düşünüyordum."

"Son derece sağduyulu ve zevk sahibi biri olduğunuzu söylerler efendim."

Önce bir hamama gitmiş, bir senelik kirini üzerinden atmıştı. Ardından bir berber istemiş ve saçlarını uygun bir boya getirtmişti. Sürgüne gitmeden önceki halinden biraz daha kısa olmuştu saçları ama. Sakalını eskiden olduğu gibi kestirmemişti. Önceden üst dudağı hep tıraşlı olurdu. Şimdiyse epey incelip kısaltılmıştı fakat bıyığı duruyordu ve sakalı da çenesine doğru uzayacak biçimde bırakılmıştı.

Tanınma korkusu iyiden iyiye azalmıştı. Gençliğinden beri bu kadar zayıf olduğu bir dönem yoktu. Güzel geçirdiği bu ömrü boyunca hep belli bir kiloda kalmış, fakat zinde olmasıyla övünmüştü. Şimdiyse zayıftı. Yanaklarının çöktüğünü görebiliyordu. Yeni bir gömlek yaptırmak için terzinin yanında eski gömleğini çıkardığında da kaburgalarının sayıldığını fark etmişti.

Günlerce beklemek yerine terziye parasını hemen ödeyerek bir gün içinde kendisine uygun birtakım yapmasını istemişti. Tabii bu, tüm öğleden sonrasını prova için ayakta geçirmesi anlamına geliyordu. Fakat önemli değildi. Zaten gidecek bir yeri ya da yapacağı başka bir şeyi yoktu. Yani artık Olasko'da güç sahibi olanlarla karşılaşacağı gün geldiğinde iyi görünse güzel olurdu.

"Şimdilik bu tamam efendim," dedi terzi. Adı Swan'dı. "Beklerseniz bir saat içinde bunu bitirebilirim."

Kendisine bot yapabilecek birini de çağırtmış, ayağının ölçüsü alınmıştı. Şimdi de o geliyordu. "Sizin sipariş ettiğiniz ayakkabılar olana kadar kullanabileceğiniz ayağınıza uygun pek çok ayakkabım var efendim."

Kaspar kendini Sulth'tan gelen bir beyefendi olarak tanıtmıştı ki bu da yalan sayılmazdı. İki esnaf da altınlarını aldıktan sonra Sulth şehrinin ismini hiç duymamış olmaktan rahatsızlık duymazdı. Bir sarraf bulup Novindus altınlarının bir kısmını yerel parayla değiştirse iyi olurdu.

O getirilen botları deneyip içlerinden bir çift seçerken Amafi döndü. Kaspar ayakkabıcıya parasını verdikten sonra, özel yapım botlarının

kaldığı hana gönderilmesini söyledi. Ardından Amafi'yle terzi dükkânının bir köşesine geçtiler. "Neler buldun?"

"Kız kardeşinize haber ulaştırabilmeniz için bir yol buldum Haşmetlim. Çok az altına bu işi halledebiliriz, çünkü sarayda çalışan o kız kolay kandırılabilecek budala bir çocuk. Fakat tehlikeli bir şey tabii. Şayet birileri Düşes'e ağabeyinden haber getirdiğini anlarsa bülbül gibi şakır."

"Böyle bir tehlike elbette olacak," dedi Kaspar. Tuniğinin cebinden katlanmış küçük bir parşömen parçası çıkardı. "Bunu bu gece Talia'ya gönder."

"Kız kalenin yakınındaki bir meyhanede olacak. Ailesi orada çalışıyormuş. Kız da kalenin mutfak ve çamaşır işlerinde yardımcı oluyor ama orada yaşamıyor. Notu kız kardeşinize ulaştırması bir iki gün alabilir, fakat bunu yapabileceğini söylüyor."

"Seni rahatsız eden bir şey mi var Amafi?"

Eski suikastçı ellerini üşümüş gibi ovuşturmaya başladı. "Evet," dedi bıkkın bir ses tonuyla. "Beni affedin Haşmetlim, fakat son zamanlarda talihim hep kötü oldu. Hep kaybeden tarafı seçiyorum. Talwin'e hizmet ederken siz ona ihanet ettiniz, sonra sizin hizmetinize geçtim, siz ihanete uğradınız. Umarım şansım geri döner."

"Umarım ikimizinki de döner," dedi Kaspar ilgisizce. "Şimdi git. Bu gece Nehir Evi'nde bul beni." Adama küçük bir kese attı. "İşin bitince gel ve kendine düzgün bir kıyafet al. Nehir Evi'ne bir paçavracı gibi gelmeni kabul edemem."

"Evet Haşmetlim," dedi Amafi sırıtarak. "Hizmetinizdeyim."

Kaspar yanından uzaklaşan adamı izlerken iç geçirdi. Büyük olasılıkla düzenbaz yaşlı katil, kendi yaptıklarıyla yüzleşmekten kurtulabileceğini düşündüğü ilk fırsatta onu polise teslim edecekti. Fakat şu noktada, Kaspar'ın bu tehlikeyi göze alması gerekiyordu.

Görevini tamamlayana dek onun hayatta kalmasını sağlayabilecek güç sahibi tek kişi kız kardeşiydi.

Kaspar hissedebiliyordu. Yakındı: Odasındaki o iğrenç şeyi saraya götürmeye, durumu açıklamaya ve belki Talwin Hawkins'i, onun sayesinde de Gölgeler Meclisi'ni bulmaya yakındı.

Nehir Evi, söylenenlere göre Olasko'nun en güzel yemek mekânlarından biriydi. Son altı ay içinde açıldığından, Kaspar'ın burada daha önce yemek yemiş olma ihtimali yoktu. Fakat güzel bir yemeğe gerçekten de ihtiyacı vardı. Kaspar esir düştüğünden beri, zevkine düşkün biri olarak güzel yemek diye tanımlayabileceği hiçbir şey yememişti. Yaşayacak az bir vakti kaldıysa da en azından son birkaç gününü güzel geçirmeliydi. Ayrıca bu yeni görüntüsüyle kimsenin onu tanıyamayacağına da ikna olmuş gibiydi.

Mekân sahibi çift, Krallık'tan bir aşçı ve karısıydı. Halktan zengin kimseler ve düşük rütbeli asilzadelerle yemek yenilebilecek bir yer olmuştu burası da. Önceden, Kaspar'ın babasının iflas ettirdiği bir soylunun eviydi. Ev defalarca el değiştirmiş, son olarak da üst katı genelev olarak kullanılan han tarzı bir yere çevrilmişti. Şimdi tamamen yenilenmiş olan bu mekân, gün içinde ve geceleri Bas-Tyra tarzında yemekler sunuyordu. Bar veya ortak odası olmayan bu yer ne han ne de meyhane olarak görülebilirdi. Adına bu dilde yemek yenecek yer anlamı taşıyor *restoran* deniyordu. Adalar Krallığı'nın Bas-Tyra şehrinde o kadar rağbet görmüştü ki, bölgedeki büyük şehirlerde benzer mekânlar baş göstermeye başlamıştı. Konuk ağırlayamayacak kadar küçük evleri olanlar ya da kazançları gereği evlerine aşçı alamayanlar için mükemmel bir yerdi.

İçerisi kalabalıktı. Kendilerine masa bulmak için bekleyen kalabalığa bakılırsa, lokantanın yemekleri sahiden de söylendiği gibi olmalıydı. Kaspar, kendisine köşede ufak bir masa bulması için müdüre dolgun bir rüşvet vermek zorunda kalmıştı. Bunun tek sebebi, akşamın erken bir saati olmasıydı.

Bu köşe Kaspar için yeterliydi. İçeri kimin girip kimin çıktığını rahatlıkla görebiliyordu. Odada halktan zengin kişiler ve sarayından düşük rütbeli asillerden oluşan bazı tanıdık yüzler görüyordu. Kimsenin onu fark etmemesi aslında hoşuna gidiyordu. Krallık'tan getirilen soğuk beyaz şarapla yemeğe başladı. Kabuklu deniz ürünleri ve çiğ karides yedi. Yemekler sahiden de enfesti.

Kaspar yemeğini yerken içeri pek çok tanıdık simanın girdiğini gördü, fakat kimse dönüp ona ikinci bir defa bakmıyordu. İnsan tabiatıyla ilgili bir şey fark etmişti: Birini çok iyi tanımadıkları sürece insanlar başkalarını bildikleri ortamın dışında görünce tanıyamıyorlardı. Kimse durup da köşedeki adamın Olaskolu Kaspar'ın daha zayıf, yanmış ve daha dinç hali olduğunu düşünmüyordu, çünkü kimse eski dükün bu mekânda oturup yemek yemesini beklemiyordu. En fazla biri durup, "Bu gece eski Dük'e inanılmayacak kadar çok benzeyen birini gördüm. Ne diyorsun buna?" diyebilirdi.

Ona yemek servisi yapan ve aşçının karısı olan güzel kadının adı Magary'di. İnsana kur yapmadan bile çekici görünebiliyordu. Sürgünü başladığından beri yemek yediği yerlerde karşılaştığı kaba garson kadınlardan sonra, bu gerçekten de güzel gelmişti. Kaspar'a pek çok yemek önerisinde bulundu. Başlangıç yemeğini bitirdiğinde, Kaspar kadının önerdiği yemeklerin hepsini bitiremese de en azından tatmaya karar vermişti, çünkü hepsinin de tadı muazzamdı.

Müşterilere hizmet eden diğer kadın, kızılımsı sarı saçlı, asil görünümlü bir kadındı. O soğuk tavrı olmasa güzel bile denilebilirdi. Gülümsedi, fakat gülümsemesinde çok az samimiyet vardı.

Kaspar yeni bir yemek deniyordu: Yanında sirke ve meyve kompostosuyla servis edilen, limon suyu ve baharatla çeşnilendirilmiş taze bahçe yeşillikleri. Yemeğin bu çiğ görüntüsüne alışmak zaman almış olsa da tadı harikaydı. Magary, Kaspar'a başka bir beyaz şarap doldurarak, "Salata sosundaki mayhoşluk, çoğu şarapla tat olarak uyuşmaz ama bunun yakıştığını göreceksiniz," dedi.

Sahiden de bu tatlar çok güzel uymuştu. Kaspar, yaptığı seçimden dolayı kadına iltifat ederken yeni bir yemeğe başladı: Baharat ve tadının damağından hiç gitmemesini istediği bir sosla doldurulmuş güvercin yavrusu.

Bu yemeği de bitirdikten sonra Kaspar, Amafi'nin içeri girip Kaspar'ı işaret ettiğini gördü. Müdür Kaspar'ın olduğu tarafa baktı. Kaspar Quegliye masasına gelmesini işaret etti.

Amafi otururken Kaspar, "Güvercini denemelisin. Muhteşem," dedi.

"Ben de öyle duydum Haşmetlim."

Çatalıyla Amafi'nin yeni kıyafetlerini işaret eden Kaspar, "İyi görünüyorsun," dedi.

"Teşekkür ederim. Yeniden temiz olmak çok iyi geldi."

Magary masaya geldi. Amafi'yi görür görmez yüzü donakalmıştı ve bir an için durdu. Sonra döndü ve mutfağa gitti.

Amafi bir an için kımıldamadan durdu, ardından ayağa kalkarak, "Haşmetlim, hemen gitmeliyiz!" dedi.

Kaspar arkasına yaslandı. "Ne?"

Amafi uzanıp adamı kolundan yakaladı. "Hemen efendim, bir an önce. Beni tanıdılar."

Kaspar sandalyesinden henüz kalkabilmişti ki kız mutfaktan arkasındaki iki adamla geri geldi. Adamların üzerinde beyaz aşçı önlükleri vardı. Amafi ve Kaspar kılıçlarını çekemeden karşılarındaki adamlardan biri onlara kılıcını doğrultmuştu bile.

"Bu hayatımın en beklenmedik sürprizi değildir de nedir," dedi Talwin Hawkins.

-18-
YÜZLEŞME

Kaspar kımıldamadan duruyordu.

Durumun vahametinin farkındaydı. Aradığı adamı bulmuştu, fakat yanlış bir şey söyler veya yaparsa anında ölebilirdi.

Buz gibi bir öldürme arzusuyla bakan bir çift soluk mavi göz vardı Kaspar'ın karşısında. Tal Hawkins'in dudaklarındaki gülümseme, eğlendiğinden değildi. Yemek yiyenler elinde tuttuğu kılıcı görmüş, pek çoğu masalarından korkuyla kalkmaya başlamıştı.

"Oturun ve sakin olun efendiler, hanımlar ve beyler. Bu yalnızca yemeğin hesabıyla ilgili ufak bir yanlış anlaşılma," dedi Tal. Kılıcıyla Amafi ve Kaspar'a mutfak kapısını işaret etti. "Şöyle buyurun beyler." Daha kısık bir ses tonuyla, "Söylediğimi yapmazsanız daha hareket bile edemeden sizi öldürebileceğimi biliyorsunuz," diye ekledi.

Kaspar mutfağa dönerken, "Amafi, lütfen aptalca bir şey yapayım deme. Bir zamanlar olduğun gibi çevik değilsin," dedi.

"Peki efendim," dedi Amafi. "Acı olsa da bu gerçeğin ben de farkındayım."

Mutfağa girdiklerinde Tal Hawkins iki adama köşedeki masayı işaret etti. "Kılıç ve bıçaklarınızı yavaşça çıkarın. Buna çizmendeki iki bıçakla kemerindeki tokanın arkasına sıkıştırdığın bıçak da dahil Amafi. Hepsini masanın üzerine bırakın."

İkisi de kendilerine söylenileni yaptı.

"Pek çok olağanüstü şey gördüm Kaspar," dedi Tal. "Fakat itiraf etmeliyim ki Magary'nin gelip Amafi'nin burada yemek yediğini söylemesi, odaya girdiğimdeyse yanında seni görmem, sahiden de karşılaştığım en ilginç şey oldu. Nasıl geri döndün? Ve benim mekânıma girecek kadar pişkin olmayı nasıl başarıyorsun?"

"Aslında," dedi Kaspar, "Senin bir hancı olduğunu bilmiyordum bile."

"Burası bir han değil, restoran. Lucien ve karısı, Salador'da benim hizmetkârlığımı yapmıştı. Savaş bittiğinde onları çağırttım ve eşimle beraber bu işi kurdum." Kaspar'ın daha önce gördüğü sessiz kadın garsonu gösteriyordu. Kadın, elinde uzun bir bıçakla köşede duruyordu. "Senin kim olduğunu biliyor Kaspar. İzin versem büyük bir zevkle öldürür seni. Bunu yapmamam için bir neden gösterebilir misin bana?"

"Çünkü sana anlatacak çok uzun ve çok ilginç bir hikâyem var."

"Senin anlatacaklarını neden dinleyeyim ki? Neden polisi çağırıp ikinizi de yaka paça kaleye attırmayayım ve kararı Dük Rodoski'ye bırakmayayım? Tabii bundan da öte Çamurcunun sizin hayatta kalmanıza da ikna olması gerekir."

Kaspar, "Sana özel olarak bir şey söylemem gerekiyor," dedi. Ellerini arkasına koydu. "Söz veriyorum bu mutfaktaki kimseye zarar vermeye kalkmayacağım. Anlatacaklarımı dinlediğinde neden başka kimsenin bunu öğrenmemesi gerektiğini de anlayacaksın zaten."

"Lucien," dedi Tal aşçıya bakarak.

"Evet?"

"Şu kılıçlardan birini alıp ucunu eski düke doğrult," dedi Tal. "Bir şey yapacak olursa kendisini kılıçtan geçir."

Lucien sırıtarak kılıçlardan birini aldı. "Peki Tal."

Kaspar eğildi ve düşmanının kulağına sessizce, "Gölgeler Meclisi'ne bir şey götürmem gerek," dedi.

Bir zamanlar Gümüş Şahinin Pençesi olarak bilinen son Orosinili Talwin Hawkins, uzunca bir süre hiç kımıldamadan durdu, sonra kılıcını indirdi. Amafi'ye dönerek, "Şuraya otur ve kımıldama," dedi.

"Peki Haşmetlim," dedi eski uşağı.

Tal karısına dönerek, "Her şeyi sonra açıklayacağım," dedi.

Kadın hiç mutlu görünmüyordu, fakat kafasını sallayarak elindeki bıçağı indirdi.

Daha sonra Tal diğerlerine dönerek, "İşinizin başına dönün. İçeride kalan müşteri varsa birilerinin onlarla ilgilenmesi gerekecek," dedi.

Lucien, Magary ve Çamurcun işlerinin başına geri döndü ve mutfakta yine bir hareketlenme başladı.

"Arka tarafta yalnız konuşabileceğimiz bir oda var," dedi Tal.

"Bir iyilik isteyeceğim."

"Sen mi benden iyilik istiyorsun?" Tal şaşkınlıkla Kaspar'a bakıyordu.

"Lütfen. Yemeğimi böldünüz. Sorun olmazsa ben yemeğimi yerken konuşalım. Bu benim yediğim en güzel yemek."

Tal bir süre için şaşkınlıkla kalakaldı, sonra kafasını sallayarak gülmeye başladı. "İmkânsızın olasılıksızı. Pekâlâ." Magary'e seslenerek, "Acaba bu... beyefendinin yemeğinin geri kalanını arka odaya getirebilir misin? Şarap için de iki kadeh getir lütfen," dedi.

Kılıcını hâlâ Kaspar'a doğru tutan Tal, mutfağın arka tarafındaki kapıdan geçmesini işaret etti. Arkadaki odada bir masa ve etrafında sekiz sandalye vardı. "Çalışanlar burada yemek yer," dedi Tal.

Kaspar kafasını salladı. Bir sandalye çekip oturdu. Tal ayakta duruyordu. Magary şarap ve iki kadehle kapıda belirdi. Tal, şarabı Kaspar'ın koyacağını ifade etti ve öyle de oldu.

"Bifteği birkaç dakikaya getiririm Tal," dedi Magary.

Tal kafasını salladı. "Kapıyı kapat lütfen."

Kaspar büyük bir yudum aldı. "Başlamadan önce mekânının beni gerçekten çok şaşırttığını belirtmeliyim genç Hawkins. Yeteneklerin beni sürekli hayrete düşürüyor. Yemek ve şarap seçiminiz eşsiz."

"Uzun bir süredir güzel yemek yemiyorsun sanırım?"

Kaspar güldü. "Bildiğinden de uzun bir zamandır hem de. Fakat kaledeki yemeklere kıyasla bile bu yemekler sahiden muhteşem. Bilsem seni ajan olarak harcamazdım. Doğu Krallıklarındaki en pahalı aşçı sen olurdun."

"Övgülerin büyük kısmını Lucien hak ediyor. Birlikte güzel çalışıyoruz, fakat kendisi gerçekten de öngörülü bir insan. Şimdi lütfen başlayalım." Tal oturdu, fakat kılıcı hâlâ Kaspar'a dönüktü.

"Sana anlatacağım hikâye çok uzun. Bölünmemesi için bir sonraki tabağı beklesek nasıl olur? Yalnızca birkaç kişiye anlatabileceğimiz bir şey bu."

"İstediğin şey bunu gösteriyor zaten."

Birkaç dakika sonra Magary elinde, üzerinde buharı tüten et suyunda biftek ve baharatlı sebze tabağıyla içeri girdi. Odadan çıktıktan sonra Kaspar yemeğin tadına baktı. "Her yemeğinle bir öncekini geçiyorsun Talwin."

"Yeteri kadar yaşayabilirsen yemek yapmanın o kayalıklardan kurtulmama nasıl yardımcı olduğunu anlatmamı unutturma bana Kaspar."

"Ümitsizlik Hisarı'ndan mı?"

"Evet. Sanırım hikâyemi oldukça eğlenceli bulursun."

"Keşke aynı şeyi ben de kendi hikâyem için söyleyebilsem. Sürgünün ilk günlerini geçeceğim. Sadece benim için çok eğiticiydi. Simarah denilen küçük şehirle başlayayım. Orada Vykor Limanı'ndan gelen Flynn, Kenner ve McGoin adında üç tüccarla karşılaştım."

Kaspar hikâyesini anlatmaya başladı.

Gece yavaş geçiyordu. Son konuk da gittiğinde, Çamurcun kapıyı çaldı ve kocasıyla halkını yok eden adamın hâlâ konuşup konuşmadıklarına baktı. Tal ayağa kalkarak hemen kadının yanına gitti. Sırtını Kaspar'a dönmüş, kılıcı da uzanabileceği kadar yakın bir

yere bırakmıştı. Dolayısıyla Çamurcun, bu gece kan dökülmeyeceğini anlayabiliyordu.

Tal, tüm gece orada olabileceğini söyleyince kadın Amafi'nin olduğu yere gidip, "Kocam kaldığın hana gitmeni söyledi. Onlara katılman gerektiğinde efendin haber gönderecekmiş," dedi. Adam ayağa kalkarken Çamurcun, "Kocam da Kaspar da şehri terk etmemeni söyledi," diye ekledi.

Amafi omuzlarını kaldırdı. "Bir senedir buradan gitmeye çalışıyorum. Burada kalmak kaderim herhalde." Genç kadına eğilip selam vererek restorandan çıktı.

Çamurcun uzunca bir süre mutfak kapısına baktı. Odaya tekrar girmeyi düşündü, fakat sonra bundan vazgeçti. Dünyasını mahveden adamla onu ve oğlunu kölelikten kurtaran adamın daha uzun bir süre orada olacaklarını fark etmişti. Sonunda döndü ve üst kata yatmaya gitti.

Sabah Lucien, Magary ve Çamurcun mutfağa girdiğinde, Kaspar ve Tal hâlâ masada oturuyordu. Tal biraz kahve yapmış, iki adam karşılıklı birkaç bardak içmişlerdi.

Diğerleri içeri girdiğinde Tal, "Hepinize söylemem gereken bir şey var," dedi. Karısını yanına çağırarak kolunu beline sardı. "Herkesten öte Çamurcun, bu adamın akla hayale sığmayan korkunç şeylerin mimarı olduğunu biliyor."

Kaspar donuk bir biçimde durmuş yüzünden hiçbir şey okunmuyordu.

"Onu işlediği suçlar için bir kez affettim." Tal karısına baktı. "Fakat senden aynısını yapmanı istemeyeceğim Çamurcun. Ben eğitim alıp genç bir asilzade hayatı sürerken sen aşağılandın. Senden yalnızca müsamaha ve anlayış bekliyorum. Bu adamın bir süre daha yaşaması gerekiyor."

Bu söz karşısında Kaspar gülümsedi. "Umarım uzunca bir süre olur."

"Bu benim elimde olan bir şey değil. Şu an bir kaçağa yardım ediyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor, fakat başka bir çarem yok. Şehir Devriyesi seni görür, haberi Rodoski'ye ulaştırırsa, seni idam sehpasından kurtarmak için Dük'ün bana karşı duyduğu minnet duygusundan faydalanmam gerekir." Biraz durdu, sonra konuşmaya devam etti. "Konuştuklarımızı yalnızca birkaç kişi bilebilir. Sevdiğim kadından bir sır saklamak zorundayım," dedi karısına bakarak. "Kendisi asla boy ölçüşemeyeceğim bir asaletle bu hakarete göz yumuyor."

Çamurcun hafifçe gülümserken, Kaspar kadının güzelliğini fark etti. *Tanrılar aşkına, nasıl bir adamdım da sırf saçma siyasi hırslarım uğruna onunki gibi bir hayatı mahvettim* diye geçirdi içinden.

Kaspar ayağa kalkarak Tal'in genç karısına selam verdi. "Hanımefendi," dedi. "Sözlerim asla sizlerde açtığım yaraları kapayamaz. Beni affetmeni beklemiyorum. Yalnızca sana ve halkına yaptıklarımdan nasıl derin bir pişmanlık duyduğumu ve hareketlerim yüzünden sonsuz bir utanç içinde olduğumu bilmeni isterim."

Mavi Kanatlı Çamurcun Gözü sessizce konuştu. "Ben hayattayım. Sağlıklı bir oğlum ve beni seven bir kocam var. Son bir senedir güzel bir hayatım var."

Kadının bu sessiz asaleti karşısında, Kaspar gözlerinin yaşardığını hissetti. "Çok şey borçlu olduğum bir başka kadını hatırlattın bana. Gelecekte o ve diğerlerinin acı çekmemesi için elimden geleni yapacağım."

Çamurcun hafifçe kafasını eğdi.

Tal, "Önümüzdeki birkaç gün boyunca Kaspar'la yapacağımız çok şey var. Fakat önce hazırlamamız gereken bir kahvaltı ve öğle yemeği menüsü var. Lucien, bugün ne yapıyoruz?" dedi.

Lucien sırıtarak pazardan almaları gereken malzemelerden, o gün hangi yemeklerin müşterileri çekebileceğinden konuşmaya başladı. Kaspar, mutfağın normal ritmine girmesini bekledikten sonra Tal'i bir köşeye çekti. "Bu insanlara ulaşma yetkin var sanırım, değil mi?"

Kimlerden bahsettiğini sormasına gerek yoktu. "Söylediğim gibi, artık onlara hizmet etmiyorum. Birileriyle konuşmam gerektiğini söyleyebilirim, fakat bu ne kadar zaman alır..." Omuzlarını kaldırdı.

Kaspar bir an için sessiz kaldı. "Talia'ya hayatta olduğum haberini gönderebilir misin?"

Tal kafasını salladı. "Evet. Fakat artık iktidar sahiplerinin arasında eskisi kadar çok durmuyorum." Kafasıyla mutfağı işaret etti. "Bu hayatı çok daha eğlenceli buluyorum. Büyükbabam bunun neden bu kadar cazip olduğunu anlamakta güçlük çekerdi herhalde. Benim halkımın yemekleri..." Bir an gözleri daldı.

Kaspar hiçbir şey söylemedi.

Tal, anlık dalgınlığından kurtulmuştu. "Eminim seni görmek isteyecektir, fakat bu biraz zor olabilir. Kocasının seni astırmaması için bir yol bulana dek göze görünmesen iyi olur. Farklı göründüğün için bu o kadar da zor olmasa gerek. Magary Amafi'yi tanımamış olsa dün gece burada rahatlıkla yemeğini yiyebilir, sonra da çıkıp gidebilirdin.

"Ne olursa olsun, konuşmak istediğini söylediğin kişiler aksini ifade etmediği sürece amacımız ortak." Dalmıştı. Ardından açıkça, "Bir süre müttefik olabiliriz ve buna katlanabilirim, fakat sakın yanlış anlama Kaspar," dedi. "Seni affetsem de emrini verdiğin şeyi asla unutmayacağım ve ölene dek seni bu yüzden aşağılık biri olarak göreceğim." Durdu. "Senin hizmetinde yaptığım şeyler yüzünden kendime de aynı gözle bakacağım."

Kaspar kafasını salladı. "Svetlana mı?"

Tal ona baktı. "Onun cinayetini düşünmeden geçirebildiğim tek gecem yok."

Kaspar iç geçirdi. Elini yavaşça Tal'in omzuna koydu. "Kimileri, başkalarında nefret ettiğimiz şeyleri bize yaptırarak tanrıların acı mizah anlayışını bize gösterdiğini söyler."

Tal tekrar kafasını salladı. "Hanına dön ve sessizce bekle. Görünmemeye çalış. Birileri benimle iletişime geçer geçmez sana haber yollayacağım."

"Bunun senin için zor olduğunu biliyorum," dedi Kaspar. "Fakat ortak bir amacımız var diyorsam lütfen inan bana. Çünkü anlattıklarım, gördüklerimi ifade etmeye yetmiyor bile."

"Anlıyorum. Amafi'yi de kimsenin görmediğinden emin ol."

"Pekâlâ. İyi günler."

Tal kafasını sallamakla yetindi.

Kaspar mekândan çıkarak hızla hana döndü. Ortak odadan geçerek kendi odasına geçti. Amafi'nin ortadan kaybolmuş olabileceği düşüncesindeydi. Fakat yaşlı suikastçıyı yatağında uyurken buldu. Kaspar kapıyı kapatır kapatmaz uyandı. "Haşmetlim, bir gün daha yaşayabilecek miyiz?"

"Bir gün daha yaşayacağız." Köşede hareketsiz duran Talnoy'a bakan Kaspar, kaç günleri kaldığını merak ediyordu. Sonra tekrar Amafi'ye dönerek, "Daha büyük bir odaya ihtiyacımız var," dedi.

Günler geçiyor, Kaspar sabırla bekliyordu. Derken bir haftalık sessizliğin ardından, Tal'den haber getiren bir ulak geldi. Notta yalnızca *yemeğe gel* yazıyordu. Kaspar Amafi'ye, "Sanırım bir şeyler oldu, Bu gece Nehir Evi'nde yemek yiyoruz," dedi.

Günün geri kalanı, Kaspar için çok yavaş geçti, çünkü bu işi sonuna kadar götürmek için ne yapılması gerekiyorsa onu yapmak için sabırsızlanıyordu. Boyutlarca uzakta olan fakat her gölgenin ardında pusuya yatan korkuyu her gün anımsatan Talnoy, köşede duruyordu. Denizdeki gedik ve onun içinden çıkmaya çalışan korkunç yaratık, ona Kalkin'in uyarısını anımsatıyordu: Talnoy öbür dünya için bir fener gibiydi ve varlığı, bir Dasati istilası ihtimalini her geçen gün on kat artırıyordu.

Sonunda akşamüstü olmuş, Kaspar ve Amafi yemek için giyinmişlerdi. Araba kiralamak yerine, Nehir Evine yürüyerek gittiler. Tal'in de dediği gibi, dikkatleri üzerlerine çekmemek için ne kadar az hareket ederlerse o kadar iyiydi.

Yolu neredeyse yarılamışlardı ki, Amafi duraksadı. "Haşmetlim, takip ediliyoruz."

"Kaç kişi?"

"En az iki."

"Dük'ün ajanları mı?"

"Sanmıyorum. Bu adamlar avcı. Bir sonraki köşeden sağa dönün ve bana yakın durun."

Köşeyi döner dönmez Amafi Kaspar'ı kolundan tutup bir kapı aralığına soktu. Onlar gölgede beklerken, iki adam önlerinden geçip gitti. İkisinin de üzerinde kalın, koyu gri pelerinler ve yüzlerini saklayan kenarları sarkık şapkalar vardı. Amafi ve Kaspar'ın az önce başka bir köşeden döndüklerini fark etmeyen ikili, hızla yollarına devam ediyordu.

"Takip edelim mi Haşmetlim?"

"Hayır," dedi Kaspar. "Bela çıkarmayalım. Zaten bela bizi arıyor." Aralıktan çıktı. "Hadi, bu taraftan."

Tekrar yollarına geri döndüler. Az sonra Nehir Evi'ne varmışlardı. İçeri girdiklerinde doğrudan üst katta, evin arka tarafındaki bir odaya alındılar. Tal, karısı ve Kaspar'ın daha önce bir kere daha görmüş olduğu beyaz saçlı bir büyücü, odada onları bekliyordu.

Tal, selam niteliğinde kafasını salladı. "Kaspar, sanırım Magnus'u hatırlayacaksın."

"Nasıl unutabilirim?"

Büyücü keyifsiz bir sesle, "Görüyorum ki göçebelerden kurtulmuşsun," dedi.

"Başka şeyleri de aştım. Tal neler anlattı?"

"Burada tekrarlanmaması gereken şeyler." Tal'e dönen Magnus, "Döneceğiz," dedi. Ardından Amafi'ye dönerek, "Burada Tal'le kal," dedi.

Magnus öne doğru bir adım attı ve elini Kaspar'ın omzuna koydu. Kaspar bir titreme hissetti, bir grilik gördü ve kendini birden başka bir yerde buldu. Öğle vaktiydi.

Etrafına bakınırken, ağaçlardan gelen kuş seslerini duyabiliyordu. Önündeki sakin vadide, büyük bir konak duruyordu. Kaspar, tanımlayamadığı pek çok yaratıkla beraber insanların da konağın etrafında dolandığını gördü. Ancak bu zamana kadar öyle şeyler görmüştü ki, artık hiçbir şey ona uzunca bir süre tuhaf gelmiyordu.

"Neredeyiz?"

"Acı Deniz'deki bir adada, babamın evindeyiz."

"Baban, bir sene önce Tal'i hayatımı bağışlaması konusunda ikna eden kısa boylu, içten beyefendiydi değil mi?"

Uzun boylu büyücü, bu duydukları karşısında gülümsedi, "Evet, o benim babamdı. Hadi, dönüp Tal'in şifreli mesajını anlamamı bekliyor. Hikâyeyi ona kendin anlatsan daha iyi olur."

Magnus, hoş bir bahçeyle çevrili dikdörtgen bir binadan geçerek Kaspar'ı konağa çıkarttı. Eski Olasko Dükü'nü uzun bir koridordan geçirdi ve oldukça geniş bir odaya vardılar, İçeride bir masa, geniş bir kitap koleksiyonu, raflarda ve sepetlerin içinde düzenli bir biçimde kıvrılmış, açıkta duran parşömenler ve yerde bir köşeye yığılmış başka kâğıtlar vardı. Siyah cüppeli kısa boylu sakallı bir adam, masada oturuyordu. Elindeki parşömeni okurken, alnı kırışıyordu.

Kafasını kaldırdığında biraz şaşırmış gibi gözüktü. "Magnus, senin... Olaskolu Kaspar'la dönmeni beklemiyordum. İsimde yanılmıyorum değil mi?"

"Yanılmıyorsun Baba," dedi Magnus. "Tal Hawkins Meclis üyelerinden biriyle konuşması gerektiğini iletti. Cevap verdiğimdeyse bana tuhaf ve korkunç bir hikâye anlattı. Hikâyeyi bu adamın anlatması daha iyi olur."

"Ben Pug ve burası benim evim," dedi kısa boylu adam. "Daha önce doğru düzgün tanıştırıldığımızı sanmıyorum," diye ekledi ilgisizce.

Kaspar güldü. "Sanırım ikimizin de ilgisi başka yönlerdeydi."

"Oğlumun teşrifat kurallarını bozup iznim olmadan seni buraya davet etmesine sebep olan o korkunç hikâye nedir?" Oğluna sorgular gibi bakıyordu.

"Baba, anlattıkları doğruysa durum çok önemli."

Pug, "Pekâlâ. Hım... Artık sana 'Ekselansları' diyemem, değil mi?" dedi.

"Kaspar kâfi," masanın karşı tarafındaki sandalyeye oturdu.

Pug, üzerinde çalıştığı parşömeni ittirdi. "Bugün ortaya çıkman biraz tesadüf oldu. Dostun Leso Varen'in kalede geride bıraktığı bir şeyi anlamaya çalışıyordum ben de."

Kaspar güldü. "Geçen sene yaşadıklarımdan *dost* kelimesinin doğru olacağını pek sanmıyorum. Sanırım ona *çıkarcı asalak* desek daha doğru olur."

Pug iç geçirdi. "Keşke hayatta olsa diyeceğim neredeyse. Ona sormaktan büyük zevk alacağım o kadar çok soru var ki!"

"Hayatta zaten."

Pug oturduğu yerde doğruldu. "Emin misin?"

Kaspar'ın aklı karışmış gibiydi. "Cesedini görmedim ama önemli bir kaynaktan öğrendiğime göre başka bir yerde fakat hayatta. Bana bunu anlatan kişi onun bir hamamböceği gibi olduğunu söyledi. Bütün gün üzerine bassak da asla ölmezmiş."

Pug güldü. "Onunla doğrudan ve dolaylı yollardan defalarca karşılaştım. O yüzden bunun duyduğum en doğru ifadelerden biri olduğunu söyleyebilirim. Fakat kararsızım. Sana hayatta olduğunu kim söyledi?"

"Sanırım adı Arch-Indar'dı."

Pug, yüzünde açıkça görülebilen bir şaşkınlık ifadesiyle arkasına yaslandı. "O bir tanrı."

"Ve ölü bir tanrı," dedi Magnus.

"Aslında yalnızca bir tanrının anısı olduğu söylenmişti bana."

"Kim söyledi bunu?"

"Tanrılar Çadırı'nın altındaki Cennet Sütunları'nın aşağısında kalan dağlarda yaşayan bir Koruyucu. Kalkin'le konuşmam için beni Çadır'a göndermeden önce anlattı bana bunu."

Pug, "Kalkin'le mi konuştun?" dedi.

"Banath, evet," dedi Kaspar. "Arch-Indar beni Koruyuculara yönlendirdi, onlar da Kalkin'e. Sizi bulmam gerektiğini söyleyen de oydu."

Pug arkasına yaslanarak Magnus'a, "Annene haber ver ve Nakor'u çağır. Sanırım onlar da bu hikâyeyi dinlemek isteyecek," dedi.

Oğlu odadan çıkınca Pug, "Bu konuşmanın medeni ve keyifli olmasını isterim Kaspar, fakat bir şeyi de vurgulamak isterim," dedi.

"Nedir o?"

"Eğer hikâyen oğlumun dediği kadar önemli değilse bunun bazı sonuçları olacaktır."

Kaspar hiçbir şey söylemedi.

Pug, "Artık Leso Varen'in maşası olmadığına inanmak istiyorum, fakat bu isteğimin insanlarımın güvenliğiyle pek bir ilgisi yok.

Hikâyen bittiğinde beni hâlâ ikna edememişsen işin biter. Bu adadan canlı ayrılamazsın. Anlaşıldı mı?" dedi.

"Anlaşıldı." Kaspar bir dakika kadar sessiz kaldıktan sonra, "Zahmet olmazsa, tam da bu... yolculuğa çıkmadan önce yemek yemek üzereydim," diye söze girdi.

Pug gülümsedi. "Sanırım biraz yemek ayarlayabiliriz.

Kaspar arkasına yaslandı. Yemek yeme olasılığı hoşuna gitse de şayet bu son yemeğiyse, Nehir Evi'nde yemeyi tercih ederdi.

-19-
MÜZAKERE

Kaspar bekledi.

Pug ve diğerlerine hikâyesini anlatmış, Koruyucularla birlikteyken olduğu gibi ona pek çok soru sorulmuştu. Meclis anlatılanları düşünürken sessizce bekliyorlardı.

Kadının adı Miranda'ydı ve Pug'ın karısı, Magnus'un da annesi olmasına rağmen, en fazla oğlunun yaşında görünüyordu. Koyu renk saçları, delici bakışları vardı. Tavırlarına bakılırsa da burada diğerleriyle eşit tutulduğu anlaşılıyordu. Sade mavi cüppesi, zayıf ve dinç görüntüsünü ve yaşına göre oldukça genç göründüğü gerçeğini saklayamıyordu. Kısa boylu adamı, yani Nakor'u, kalesi düştükten sonra büyücülerle yaptığı kısa görüşmeden hatırlıyordu Kaspar. Üzerinde, dizlerden düzensiz biçimde kesilmiş sarı bir cüppe vardı ve elinde ahşaptan bir asa taşıyordu. Omzuna büyük bir seyahat çantası asmıştı. Odaya girdiği an sırıtmaya başlamıştı. Fakat Kaspar hikâyesini anlattıkça, yüzündeki bu sırıtma, yerini karanlık düşüncelere bıraktı. Magnus da ciddi ifadesini hep korudu.

"Pekâlâ," dedi Pug az sonra. "Düşünceleriniz?"

Miranda kollarını kavuşturdu. "Bence bir an evvel Talnoy'u incelememiz gerekir."

Magnus, "Leso Varen'in hâlâ hayatta olduğu haberi beni endişelendiriyor. Daha Opardum'da üzerinde çalıştığı o korkunç gediğin yerini bulamadık," dedi.

Nakor kafasını salladı. "Ben de şayet hayattaysa Varen'in de Talnoy'u arıyor olabileceğinden korkuyorum. Bugün Kaspar'ı Opardum'da takip eden iki adam Roldem Kralı veya Olasko Dükü'nün ajanları olabilir. Fakat Varen'in ajanları da olabilirler."

Kaspar, "Bağışlayın fakat 'Olasko Dükü' derken bir başkasından bahsedildiğini duymak benim için çok zor. Hem Varen'in ajanları var mıdır?" dedi.

"Bizim topluluğumuz nasıl kapalıysa, onunki de öyle," dedi Pug. "Bizim pek çok müttefikimiz var ve bir konsey olarak çalışıyoruz. Ancak zannederim Varen kimseyi kendine eşit görmüyor fakat emri altındakiler üzerinde muhteşem bir gücü var."

"Yanılıyor da olabilirsin," dedi Nakor.

"Ben hâlâ Kaspar'ın şu diğer dünyada gördüklerini hazmetmeye çalışıyorum," dedi Magnus. "Ne kadarı doğru?"

"Ben gördüklerimi anlattım," dedi Kaspar.

"Fakat onlar Kalkin'in sana gösterdikleriydi," dedi Nakor. Sırıtarak ekledi, "Hem Banath'a boşuna Dalavereci demiyorlar. Aklında kimbilir neler var!"

"Midkemia dünyasını mahvetmeyi düşündüğünü sanmıyorum."

"Hayır," dedi Miranda. "Fakat insanlık ya da buradaki diğer akıllı ırklar için bir tehlike oluşturmasından daha öte bir şeyler olabilir. Nakor haklı. Banath sana gerçeğin yalnızca bir kısmını göstermiş olabilir. Fakat sen tanımlarken şeyleri..."

"Dasatileri," dedi Kaspar.

"Evet, Dasatileri," diye devam etti Miranda, "Dikkatimi bir şey çekti. Zulmü anlıyorum. Midkemia'da da bunu yeteri kadar yaşadık." Kaspar'a nefret dolu gözlerle baktı fakat bir şey söylemedi. "Biz... ya da Kaspar, yalnızca kendisine gösterilenden haberdar. Mantık doğrultusunda bakarsak, o toplumda zulüm ve çıkarcılıktan başka bir şeyler de olmalı. Böyle bir güç ve teşkilatlanmaya ulaşabilmek için bir araya gelip bazı fedakârlıklar yapmayı göze almış olmalılar."

"Kalkin farklı kural ve yasalar olduğundan bahsetmişti," dedi Kaspar gülümseyerek. "Olanları gördükten sonra benim de benzer düşüncelerim oldu. Fakat bir süre boyunca iktidar ve korkuyla

yönetimi elinizde tutsanız da bu tarzla yüzyıllar sürecek bir kültür oluşturamayacağınızı bilecek kadar hükümdarlık ve insan yönetmekten anlarım."

"İyice soyut konuşmaya başladık," dedi Magnus. "Belki de sosyal doruklarına ulaşıp sonra değişmişlerdir. Fakat sebebi ne olursa olsun şu an kim oldukları ve niyetlerinin ne olduğu bizim için önemli."

"Gördüklerim doğruysa," dedi Kaspar, "Henüz bir niyetleri yok. Fakat farkımıza vardıklarında önce fethedip sonra soru soracaklarını tahmin ediyorum. Kalkin, Dasati imparatorluğunun birkaç dünyayı içine aldığından bahsetmişti."

"Herhangi bir varsayımı olan?" dedi Pug.

"Bir an evvel harekete geçmeliyiz," dedi Magnus.

Miranda kafasını salladı. "Bence Talnoy'u hemen buraya getirip incelemeye başlayalım."

Nakor, "Ben Kesh Şehri'ndeki Banath tapınağına gideyim de eski arkadaşlarımdan Banath veya Kalkin'in," dedi Kaspar'a dönüp kafasını sallayarak, "Bu konuyla ilgili ne söyleyebileceğine dair bilgisi olan var mı bakayım. Çok şey bilmeleri veya hiçbir şey bilmemeleri beni şaşırtmaz doğrusu. Fakat birinin de gidip sorması lazım. İki gün içinde geri dönerim." Odadan çıktı.

"Pekâlâ," dedi Pug. "Zamanın çok mühim olduğu konusunda hepimiz hemfikiriz. Öyleyse Magnus, sen Kaspar'ı Opardum'a geri götür. Sonra Talnoy'u alıp buraya dönersiniz." Karısına dönüp, "Sen ve ben kimlerin bizle çalışacağını tartışmalıyız," dedi.

Kadın kafasını sallarken Kaspar da ayağa kalktı. Magnus'a bakarak, "Şimdi nereye gidiyoruz?" dedi.

Magnus elini Kaspar'ın omzuna koydu. Nehir Evi'nin mutfağının arkasındaki odadaydılar. "Buraya," dedi Magnus.

Kaspar bir an için dizlerinin titrediğini hissetti. Sonra kendine gelerek, "Buna asla alışamam," dedi.

Magnus gülümsedi. "Ben Tal'le konuşurken sen burada bekle."

Az sonra Tal, Magnus'la beraber içeri girdi. "Üçümüz odana gidip o şeyi almalıyız," dedi Magnus.

"Neden üçümüz?" dedi Kaspar.

"Çünkü fazladan bir kılıç işimize yarar ve olup biteni anlatmayı düşünebileceğim pek insan yok," dedi Magnus öfkelenerek. "Gel de yapalım şu işi."

Üç adam Nehir Evi'nden çıkarak hızla Kaspar'ın handaki odasına doğru yol aldılar. Geç bir saatti ve Kaspar ve Magnus gelmeden önce, Tal son müşterisini de yolcu etmişti. Sokaklarda yerdeki taşlara vuran çizmelerinin sesi yankılanırken, Opardum'un karanlık yollarında kendinden emin fakat dikkatli adımlarla ilerlediler.

Hana yaklaştıklarında Kaspar elini kaldırdı. Fısıltıyla, "Bir şeyler ters," dedi.

"Ne?" dedi Magnus.

"Gördüm," dedi Tal. "Gölgelerin arasında iki adam var. Biri hanın tam karşısında, kapı aralığına saklanmış. Öbürü de binanın bu tarafındaki sokağın köşesinde."

"Ben hiçbir şey görmedim," dedi Magnus.

Kaspar tekrar karanlığın içine doğru yürüdü ve diğerlerine de onu takip etmelerini işaret etti. "Bunlar Amafi'yle beni bu gece takip eden adamlarsa..." Karanlık gökyüzüne bakarak, "Hala aynı gece, değil mi?" dedi.

Magnus kafasını salladı.

"Aynı kişilerse Amafi haklı olabilir. Takip ediliyoruz." Etrafına bakındı. "Arka taraftan dönüp sokaktan sessizce insem köşedekine o farkında olmadan iyice bir bakmış olurum."

Tal, "Bunu fark ettirmeden ben daha kolay yaparım Kaspar," dedi.

"Evet," dedi eski dük. "Ama sen diğerlerinin neye benzediğini bilmiyorsun."

"Kenarları sarkık şapkaları, büyük pelerinleri mi vardı?"

"Evet."

"Yüzlerini görebildin mi?"

"Hayır."

"Öyleyse sen de neye benzediklerini bilmiyorsun. Burada bekle."

Kaspar ve Magnus bekledi. "Amafi'yi buraya kadar takip etmiş olmalılar. Şimdi de benim gelmemi bekliyorlar."

"Belki de başkaları içeri girip adamını indirmiştir?"

Kaspar sessizce güldü. "O zor. Talimatlarım doğrultusunda Talnoy buna asla izin vermeyecektir. Amafi veya benim dışımda o odaya giren herkes sakat kalır."

Tal gittikten yaklaşık beş dakika sonra ara sokakta bir gürültü koptu. Kaspar ve Magnus, hanın karşısında bekleyen adamın elindeki kılıçla hızla sokağa yöneldiğini gördü.

Kaspar da kılıcını çekti. "Pekâlâ, gidelim!" Sokaktan aşağı doğru atıldı ve köşeyi döndüğünde yerde yatan bir adamın başında bir diğeriyle hararetli bir kapışma içindeki Tal'i gördü. Kaspar kılıcını adamın sırtına doğru tutarak, "Bu kadarı yeter!" diye bağırdı.

Donakalan adam, elindeki kılıcı yere attı. Tal öne çıkarak adamın şapkasını aldı. Kaspar da yüzünü görmek için adamı kendisine doğru çevirdi.

Adam yabancı biriydi. Kaspar Tal'e bakarak, "Senin fark edilmen daha zor olurdu değil mi?" dedi.

Tal omuzlarını kaldırdı. "Biraz hamlamışım."

Magnus adama yaklaşarak, "Seni kim gönderdi?" dedi.

Adam, önce yerde yatan arkadaşına sonra da Magnus ve Tal'e baktı. Magnus, "Bizi kandırmaya kalkma sakın. Doğruyu söylemeni sağlayacak yollara başvurabiliriz!" dedi.

Siyah pelerinli adam, Magnus'a saldıracakmış gibi öne çıkınca, Kaspar kılıcının kabzasıyla adamın yüzüne sert bir darbe indirdi. Adam yer taşlarının üzerine düşmüştü. Ayağa kalkmaya çalışıyordu. Çok geç kalmıştı fakat Magnus, "Tutun!" diye bağırdı.

Tal ve Kaspar adamı tuttuklarında, adam çoktan olduğu yerde kıvranmaya başlamıştı. "Zehir içmiş," dedi Magnus.

Tal, ilk dövüştüğü adamı incelemek üzere yanına gitti. "Bu da ölmüş."

Magnus yanına eğildi ve elini gömleğinden içeri sokarak göğsündeki madalyonu çıkardı. Sövmeye başlamıştı. "Yine mi?"

"Ne oldu?" dedi Tal.

Magnus madalyonu gösterdi. Sıradan metallerden yapılmıştı. Belki de kararmış kalaydandı. Üzerinde şahin kabartması vardı. "Bunun anlamı nedir?" diye sordu Kaspar.

"Gece Şahinleri," dedi Magnus.

"Kim?" dedi Kaspar.

Tal omuzlarını kaldırdı.

"Ölüm Cemiyeti. Kırk yıl ya da daha fazla bir zamandır varlıklarından haberdarız. Konunun detaylarını babam anlatır. Şimdilik biz bir an önce işe koyulsak iyi olur." Kaspar'a hana girmesini işaret etti.

İçeri girdiklerinde ortak odada kimsenin olmadığını gördüler ki gecenin bu saatinde böyle olması gayet normaldi. Kaspar odasına gitti ve kapıyı iki kez çaldı. Kapıyı Amafi açtı. "Haşmetlim! İyisiniz!" Kaspar'ın arkasına doğru şöyle bir baktıktan sonra da, "Ve yalnız değilsiniz," dedi.

Kaspar diğerlerine dışarıda beklemelerini işaret ederek içeri girdi ve Talnoy'un yanına geldi. Yüzüğü parmağına takarak, "Kimseye

saldırma," dedi. Ardından yüzüğü tekrar çıkararak Magnus ve Tal'e içeri girmelerini işaret etti. Kaspar, "Takip edildiniz mi?" diye sordu Amafi'ye.

"Evet, önceden bizi takip eden iki adam yine peşimizdeydi. Nehir Evi'ne de bir çocukla haber yolladım."

"Öyle bir haber almadık," dedi Tal. "Çocuğu durdurmuş olmalılar."

Magnus, "Öyleyse çocuk muhtemelen ölmüştür," dedi. Talnoy'un kımıldamadan durduğu köşeye baktı. Birkaç dakika yaratığın önünde durduktan sonra, "Keşişin ne demek istediğini biliyorum Kaspar. Burada... açıklayamayacağım bir yanlışlık var. Fakat bu şey bizim dünyamıza ait değil," dedi.

"Öyleyse," dedi Kaspar, "Onu babana götürüp bu dünyadan göndermek için ne yapabilir ona bakalım diyorum ben."

Magnus kafasını salladı. "Hayır."

"Ne demek 'hayır'?" dedi Kaspar. "Buraya bunun için geldik sanıyordum."

"Tal? Hissedebiliyor musun?"

Tal Hawkins, sessiz siyah yüze baktı. Bir süre elini zırhın üzerine koyduktan sonra, "Bir şeyler..." diyebildi.

"Talwin'in, sihir yeteneği olmayanlarda nadiren rastlanan bir kabiliyeti var. Kullanılan bir sihir varsa bunu sezebiliyor. Bu zırhın içine ruhu hapseden karanlık büyü her neyse hâlâ güçlü ve... tehlikeli." Magnus Kaspar'a döndü. "Yüzük bu yaratığın üzerinde bir güç sahibi olmanı sağladığı için sana bir şey olmayabilir. Fakat ben güvende değilim. Babamın yanına gidip konuyu ona danışacağım."

Magnus birden ortadan kayboldu.

Tal yatağın üzerine oturdu. "Bunu yapmasından nefret ediyorum."

Kaspar da yatağın diğer ucuna oturdu. "Biliyorum."

Beklemeye koyuldular.

Bir saatten fazla zaman geçmişti ki Magnus birden ortaya çıktı. "Babam sizi ve Talnoy'u adada belli bir yere getirmemi istedi. Bizi yaratıktan korumak için oraya annemle birlikte birkaç büyü yapmışlar bile. Ayrıca başkalarının o şeyi aramasını da bu büyülerle önleyecekler."

"Önleyecekler mi?" dedi Kaspar. "Bir Opardum'dayız, bir an sonra binlerce kilometre uzakta olacağız. Onu neden sizin adanızda arasınlar ki?"

"Kayaların altına bakmaktan daha faydalı arama yöntemleri de vardır," dedi Magnus. "Bu şeyde yabancı bir büyü var. Varen veya ajanlarının onu bulamamasının tek sebebi de ne aradıklarını tam olarak bilmemeleri. Bu şeyi gördüğüm ve ona dokunduğum için bu... eseri dünyanın neresinde olsa bulabilirim."

Kaspar ve Tal ayağa kalkarken Amafi köşesinde oturmaya devam etti.

Magnus, "Şu şeyi odanın ortasına getirin," dedi. Tal'e dönerek, "Yardımına ihtiyacımız olursa haber yollarım. Bu olaydaki yardımların için de teşekkürler," dedi.

"Bana haber vermeyi unutma Magnus," dedi Tal, "Gerek olursa hizmet etmeye her daim hazırım."

Kaspar yüzüğü parmağına takarak Talnoy'a öne çıkmasını emretti. Talnoy söylenileni uyguladı.

Magnus, "Etrafında toplanın," dedi.

Amafi, "Haşmetlim?" dedi ne yapacağını bilemeyerek.

"Sen de gelsen iyi olur," dedi Kaspar.

Amafi rahatlamış gibi görünüyordu. "Peki efendim."

İyice birbirlerine yaklaştılar ve Magnus ellerini Kaspar'la Amafi'nin omuzlarına koydu. Birden konağın arkasındaki açıklıkta buldular kendilerini.

Gördükleri karşısında Amafi'nin ağzı açık kalmıştı. Geç bir saatti -şu an bulundukları yerde neredeyse gece yarısıydı- fakat yine de pek çok insan iş için etrafta koşturuyordu. Çoğunun kıyafeti yabancıydı ve bazılarının insan olmadığı açıkça anlaşılıyordu.

Kaspar, "Sanırım buna alışmak biraz zaman alacak," dedi.

"Haşmetlim, katılıyorum."

Pug ve Miranda yakınlarında duruyordu. Kaspar, içten parlayan beş kehribar kristalle çevrelenmiş bir dairenin içinde durduklarını gördü. "Dairenin içinden hemen çıkın," dedi Pug.

Söylenileni yaptılar. Pug, "Geri çekilin," dedi. Elini salladı. Kaspar, Miranda ve Magnus'un da aynısını yaptığını gördü. Kristaller bir an için ışıl ışıl parladı, sonra yerini cılız bir ışığa bıraktı.

Pug, "Bunu arayanların, yerini bulmak için önemli bir büyü gücüne sahip olmaları gerekir," dedi.

"Hem de çok büyük," dedi Miranda.

Pug, "Yüzüğü alayım lütfen," dedi.

Kaspar yüzüğü kesesinden çıkardı ve Pug'a verdi. Büyücü yüzüğü avucunun içine koydu ve dikkatlice bakmaya başladı. "Açıkça görülüyor ki bunu ölümlüler yapmamış."

Magnus, "Yüzük de bu şey de kötü kokuyor Baba," dedi.

"Mağarada bu şeyi saklayan büyüler bozulduğunda..." diye sözlerine başladı Pug. "Bunun nasıl olduğunu asla bilemeyiz, fakat bazı şüphelerim var."

Pug sessizce Talnoy'u incelerken Kaspar, Amafi, Magnus ve Miranda büyü çemberinin dışında bekliyordu. Topluluğun diğer üyeleri de gelmişti. Amafi fısıltıyla, "Haşmetlim, burası nasıl bir yer?" dedi.

Kömür karası derisi, Pug'ı dikkatlice izleyen parlak kırmızı gözleri olan yaratığa baktı.

"İnanır mısın bilmem ama burası bir okul," dedi Kaspar. Pug'a bakarak, "Ve çok daha fazlası," dedi.

İnceleme bir saatten fazla sürdü, fakat kimse sıkılıp oradan ayrılmamıştı. Pug Talnoy'u incelerken, orada sessizce durup izlemek herkesin hoşuna gidiyordu. Arada sırada duyulan fısıltılar, gecenin sessizliğini bozuyordu.

En sonunda Pug, "Çalışma odama gidelim," dedi.

Kaspar ve Amafi, Magnus, Miranda ve Pug'ı takip ederken, diğer ada sakinleri dağılarak kendilerini bekleyen işlerinin başına ya da uyumak için evlerine döndüler. Pug'ın çalışma odasına çıkarken geçtikleri büyük konakta, bahçede ve koridorlarda yürürken, Amafi bir oraya bir buraya bakıyordu.

İçeri girdiklerinde Pug, "Başımıza çok kötü bir şey getirdin Kaspar," dedi.

Kaspar, "Buna hiç şaşırmadım Büyücü," dedi.

"Korkarım anlattıklarından çok daha fazlası var," dedi Pug. Masasına otururken diğerlerine de oturmalarını işaret etti. Miranda kocasının arkasında durmayı tercih ederek ellerini adamın omuzlarının üzerine koydu. Magnus da köşede ayakta duruyordu. Kaspar ve Amafi, Pug'ın karşısındaki iki sandalyeye oturdu. "Son bir karara varmadan önce Nakor'un dönmesini bekleyelim. Fakat gördüğünü söylediğin şeyin, bu dünyayı tehdit ettiğini söyleyebilirim.

"O yaratıklardan sadece birini yok etmek bile büyük çaba ister. Bir de bunlardan oluşan bir ordu olursa..." Pug bu düşünceye daha fazla izin vermedi. "Bu işi halledeceğiz tabii." Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Magnus, sen başka bir şey bulabildin mi?" dedi.

Magnus öne çıkarak Gece Şahinleri madalyonunu masaya bıraktı. "İki adam Kaspar'ı takip etmeye çalışıyordu. Amaçlarının Talnoy'u bulmak olduğunu zannediyorum."

Pug, yüzünde bir tiksinti ifadesiyle sandalyesinde arkasına yaslandı. "Ölüm Loncası... Bunca yıldan sonra."

"Ölüm Loncası mı?" dedi Kaspar.

Pug, kara gözlerini Kaspar'a doğrulttu. "Aslında iki lonca vardı. İlki bir kardeşlik, büyük bir aile gibiydi. Krallık ve Kesh tarihinin en ölümcül suikastçıları vardı aralarında. Krondor, Kesh Şehri ve Salador'da neredeyse altmış yıl çalıştılar. Bu süre içinde aralarına sızanlar ya da üyelerden bağlılık gösterenler oldu. Ancak benim tanıdığım insanlar bunlarla karşılaşmaya başladığında onlar... karanlık güçlere hizmet etmeye başlamışlardı bile. Önceden en fazla elli kişiden oluşan küçük bir topluluk olarak, sözleşmeyle ve çoğunlukla siyasi sebeplerle adam öldürüyorlardı. Benim arkadaşlarım onları gördüğündeyse, Krallık'ı karmaşaya sürüklemeye çalışanların etkisi altına girmişlerdi çoktan."

"Büyük oğlum William'la beraber yaşlı Prens Arutha'nın silahtarlığını yapan sevgili dostum Krondorlu Dük James ve bir öğrencim, Jal-Pur çölünde eski bir askeri kale olan sığınaklarını bulmuştu. Yüzlercesini, dünyamıza büyü yoluyla bir iblis sokmaya çalışırken yakalamışlar." Pug iç geçirdi. "Prens Arutha ve ordusu yüzlercesini oracıkta öldürdü."

"Daha sonra bir adamla karşılaştım..." Kaspar'a baktı. "Sen bu adamı Leso Varen olarak tanıyorsun. Onunla karşılaştığımda adı Sidi'ydi. Başka isimleri de olmuştu. Anladığım kadarıyla başka bedenleri de... Kimin için çalıştığını biliyor musun?"

Kaspar, "Bu bana anlatıldı," dedi. Amafi'ye dönerek, "Senin de bilmene lüzum yok," dedi.

"Peki Haşmetlim," dedi Amafi hafifçe kafasını eğerek. "Cehaletimden memnunum ben."

"Şimdilik Varen diyeceğimiz bu adam, karmaşa ve yıkıma kapı açmak ve bu dünyayı senin de görmüş olduğun bir deliliğin içine atmak isteyen bir grubun... önderiydi diyelim."

"Anlıyorum," dedi Kaspar. "Yani Varen, Gece Şahinlerinin önderiydi."

"Bir bakıma öyle. Başka ajanları da vardı. Fakat Gece Şahinleri seni takip ediyorsa, bunun tek bir anlamı vardır. Varen seninle ilgileniyor ve bunun sebebi senelerce onu sarayında ağırlamış olman değil. Burada elinde tuttuğun şeyden haberdar olmayabilir." Talnoy'u işaret etti. "Fakat karşına önemli bir şeyin çıktığını biliyor. Büyük olasılıkla dünyanın dört bir yanında ajanları seni arıyordur. Fakat büyük çoğunluğu, dönme ihtimaline karşılık Opardum'dadır."

Kaspar, "Belki de Talnoy'un sihirle bıraktığı izleri arıyorlardır ve ben olduğumun farkına varmamışlardır," dedi.

"Belki," dedi Miranda. "Düşmanın bir sonraki hamlesini tahmin etmek faydalıdır. Ancak ne düşündüklerini tahmin etmeye çalışmak anlamsızdır."

Pug da hak vererek kafasını salladı. "Ne olursa olsun artık bu konuyu rahatlıkla bize bırakabilirsin." Kaspar'a baktı. "Hala göreceğin hesaplar var. Varen'in etkisi altında kalmış olduğuna inanıyorum ancak senin de elinde pek çok insanın kanı var. Yine de istersen Talwin Hawkins'den senin adına Dük'le konuşmasını isteyebilirim."

Kaspar güldü. "Bunun için teşekkürler Büyücü ama Rodoski'nin benim Olasko'da kalmam için izin vermesi konusunda üçünüzün büyüsü bile yetersiz kalır. Onun yerinde olsam ben de bunu yapmazdım. Başka kötülük yapmasam bile, varlığımı onun otoritesiyle oynamak için bir bahane olarak kullanacak olanlar vardır. Ayrıca artık Olasko Roldem'in bir parçası olduğuna göre, Kral Carol Opardum'a beni sokmaktansa bir Talnoy ordusunu alır daha iyi. Yok, ben hayatıma devam edeceğim."

"Aklında bir şey var mı?"

"Bir şeyler var, fakat tam olarak oturtmuş değilim. Mümkünse bir iyilik isteyeceğim Büyücü. Olasko'dan tekrar gitmeden bir kez olsun kardeşimi görmemi sağlayabilir misiniz?"

"Elbette," dedi Pug. Magnus'a dönerek, "Ben Talwin Hawkins'e haber yollarken sen de konuklarımıza oda bul," dedi. Sonra Kaspar'a bakarak, "Birkaç gün burada kal. Mümkün olunca seni Olasko'ya döndüreceğiz. Varen'in Gece Şahinleri seni arıyorsa Opardum'da durman iyi olmaz."

"Anlaştık."

Magnus, Kaspar ve Amafi'ye takip etmelerini işaret etti ve uzun bir koridordan geçerek onları konağın bir kanadına getirdi. "Burada bekleyin," dedi.

Birkaç dakika sonra yanında genç, sarışın ve mavi gözlü bir delikanlıyla geri döndü ve, "Bu Malikai. Bizimle kaldığınız süre içinde ihtiyaçlarınızla o ilgilenecek," dedi.

Kaspar gülümsedi. "Aynı zamanda bize göz kulak olacak sanırım."

"Buna pek lüzum yok," dedi Magnus. "Bir ada üzerindeyiz ve gideceğiniz pek bir yer yok. Fakat gitmenizi tercih etmeyeceğimiz birkaç yer var tabii. Bu da sizin güvenliğiniz için. Ne kadar süre için bizim yanımızda olacağınızı bilmediğimizden size yemeğin yanında giyecek eşya da getirilecek."

Magnus yanlarından ayrılırken Malikai, "Efendim, istediğiniz bir şey var mı?" dedi.

"Şimdilik güzel bir uykudan başka bir şey istemiyorum," dedi Kaspar oturup çizmelerini çıkarırken. "Doğudan geliyoruz ve burada saat kaç onu bile bilmiyorum..."

"Gece yarısını geçti efendim."

"Pekâlâ, öyleyse hâlâ güzel bir uyku çekebiliriz Haşmetlim," dedi Amafi. Diğer yatağın üzerine oturmuştu.

Malikai, "Kahvaltıya kadar yan odada olacağım beyler. Sabah dersim var, fakat bana ihtiyacınız olursa gördüğünüz herhangi bir öğrenciden beni bulmasını isteyebilirsiniz. Nerede olduğumu bilirler. Burada zaten ufak bir grup var," dedi.

"Pekâlâ," dedi Kaspar. "Soracak pek çok sorumuz olacağını sanıyorum fakat madem yoğun bir sabah seni bekliyor, şimdilik bekleyelim."

Delikanlı odadan çıkınca Kaspar yatağına uzandı ve battaniyeyi üzerine çekti. Amafi de aynısını yaptı ve odadaki mumu söndürdü. Ardından, "Haşmetlim, şimdi ne yapacaksınız?" dedi.

"Uyuyacağım Amafi."

"Yani buradan gittikten sonra ne yapacaksınız demek istemiştim."

Kaspar sessiz kaldı. Ardından, "Aklımda birkaç şey var, fakat şimdilik bunları konuşmaya hazır değilim. İyi geceler Amafi," dedi.

"İyi geceler Haşmetlim."

Kaspar yattığı yerden, bu sorunun aslında ne kadar da iyi bir soru olduğunu düşünüyordu. Talnoy'u ve Kalkin'in uyarılarını Gölgeler Meclisi'ne ulaştırmaya ve kız kardeşini bir kez daha görebilmeye kafasını o kadar çok vermişti ki, bundan sonra ne yapacağını hiç düşünmemişti bile.

Ne kadar yorgun olsa da bir türlü uykusu gelmiyordu.

Üç gün boyunca Kaspar ve Amafi, konakta Pug ve ailesinin misafirleri olarak kaldı. Kaspar buranın, gemilerin biraz söylentiler ve biraz da büyüler sebebiyle bir türlü yanaşamadığı efsanevi Büyücünün Adası olduğunu fark etmişti. Bahsi geçen söylentilere göre, adaya ayak basanlara bir korku geliyordu. Büyüler sayesindeyse, normalde doğayla iç içe ve sakin olan ada, yanından geçenlere daha ürkütücü görünüyordu.

Ada güzeldi ve kuzeyde bahar sonlarına yaklaşıldığı için tüm çiçekler açmış vaziyetteydi. Opardum'da geçirdikleri zor zamanların ardından Amafi de Kaspar da dinlenip kendilerine gelmeye çalışıyorlardı.

Yaşlı suikastçının beladan uzak kalıp dinlendiği ilk seneydi bu. Kaspar içinse burası, Flynn ve diğerleriyle karşılaştığından beri

üzerinde hissettiği korkunç sorumluluktan kurtulabileceği bir yerdi. Her ikisi de bu rahatlığın tadını çıkarıyordu.

Dördüncü günün sabahında, Malikai Kaspar'ı konağın arkasındaki geniş yeşilliğin kenarında otururken buldu. Hafif koyu renkli olan teni dışında son derece çekici görünen bir öğretmenin dersini dinliyordu. Kaspar, kadının anlattıklarını güçlükle algılayabiliyordu, fakat Novindus'taki üniversitede olduğu gibi, bu hevesli genç zihinlerin eğitiliyor olduğu gerçeği, onu büyülüyordu.

"İyi günler Kaspar," dedi arkadan gelen bir kadın sesi.

Kaspar arkasını döndüğünde hiç beklemediği biriyle karşılaştı. "Rowena!" dedi ayağa kalkarken. "Neden..."

Kız gülümsedi. "Burada benim adım Alysandra. Zaten gerçek adım da bu."

Kaspar güldü. "Yani sen de mi Pug'ın ajanlarından biriydin?"

"Evet, Tal gibi."

Kaspar'a birlikte yürümeyi teklif etti. "O çılgın adamın ellerinde az kalsın ölüyordum, biliyorsun değil mi?"

Kaspar, "Sonunda... her şey kontrolden çıkmıştı. Neleri kabul ettiğimin farkına bile varmıyordum," dedi.

"Hayır, seni sorumlu tuttuğumdan değil," dedi her zamanki çekici gülümsemesiyle. "Zaten bana Varen'le yakınlaşmam, zaafı varsa bunu bulmam söylenmişti. Beni o anlamda ilginç bulmuyordu. Beni kesmekten zevk alıyordu." Bu son söylediğini, öylesine bir gerçekten bahsedermiş gibi söylemişti. "Yaralarımı çok güzel iyileştirdiler. Tek bir iz dahi kalmadı."

Kaspar'ın aklı karışmıştı. Onu Talsinli Leydi Rowena, yani Miskalon topraklarından bir taşra baronluğunun düşük rütbeli asilzadelerinden birinin üçüncü kızı olarak tanıdığında, oldukça baştan çıkarıcı olduğunu düşünmüştü. Buradaysa tamamen farklıydı. Davranışları,

kendisine yapılanları uzaktan gördüğünü söylüyordu. Sanki tüm bunlar bir başkasının başına gelmiş gibi.

"Başkalarının emirlerini yerine getiriyor olsan da, bunlar görünürde benim himayem altında olduğun bir zaman başına geldi. Bunların yaşanmasına ben izin verdim."

"Sahiden, sorun yok. Zaten oraya elime fırsat geçerse seni öldürmek için gönderilmiştim."

Kaspar bir an için öyle kalakaldı, sonra kendine geldi. "Öyle mi?"

"Sonra Leso'nun ne yaptığını öğrendim."

"Öyle mi?"

"Tam olarak değil ama hâlâ kalede bulduklarını inceliyorlar. Böyle şeylerden anlayanlar için son derece... ilginç bir şey tabii."

"Peki ya sen?" diye sordu. "Artık iyileştiğine göre ailenin yanına dönecek misin?"

Güldü. Kaspar bu hoş gülüşü, Opardum'da koyun koyuna yattıkları gecelerden hatırlıyordu. "Aile mi? Benim ne ailem ne de aile olarak görebileceğim kimsem var. Bende bir sorun var Kaspar, ya da en azından insanlar öyle düşünüyor. İnsanların canını yakmaktan hoşlanıyor değilim ama canlarının yanması da umurumda olmuyor. Anlayabiliyor musun?"

Kaspar anlamıştı. "Sen mükemmel bir suikastçısın."

"Mükemmel miyim bilmem ama hiçbir pişmanlık duymadığım kesin. Seni çok eğlenceli buluyordum. Ayrıca bir sevgili olarak da çok nazik ve güçlüydün. Fakat şimdi ölsen umurumda dahi olmaz. Bu yüzden de Pug burada kalıp onunla çalışmamın en iyisi olacağını düşünüyor."

Kaspar sessizce, "Katılıyorum," dedi.

Gülümseyerek Kaspar'ın kolunu tuttu. "Artık gitmeliyim. Kız kardeşini yakın bir zamanda görebilirsen selamımı söyle."

"Söylerim," dedi. Alysandra uzaklaşırken, içini derin bir hüzün kaplamıştı.

Daha sonra o sabah, Malikai Kaspar'ın yanına gelerek, "Magnus sizinle görüşmek istiyor efendim," dedi.

Kaspar genç adamı takip ederken, bir yandan da bahçedeki taze açmış çiçeklerin muhteşem kokusunun ve sırtına vuran güneşin tadını çıkarıyordu. Magnus, Kaspar'ın hangi türden olduğunu bilmediği gür çiçeklerin yanında duruyordu. Solgun görünümlü büyücü, "Kız kardeşinle bir görüşme ayarlandı," dedi.

"Ne zaman?"

"Şimdi," dedi Magnus ve elini Kaspar'ın omzuna koydu.

Birdenbire Nehir Evi'nin arka odasına gelmişlerdi. "Arka tarafta özel bir yemek odası var. Seni orada bekliyor."

Opardum'da henüz akşam çökmesine rağmen şimdiden kalabalık olan yemek odasının arka tarafına geçti Kaspar. İçeri girdiğinde, masanın bir ucunda oturan Natalia'yı gördü.

Natalia ayağa kalkarak, "Ah, Kaspar," dedi ve ona yaklaştı. Hamileliği açıkça belli oluyordu. Kaspar'ı öperek, "Seni tekrar göremem sanıyordum," dedi.

"Ben de seni."

Natalia bir adım geri çıktı. "Ne kadar da farklı görünüyorsun! Çok zayıflamışsın."

Güldü. "Senin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

Kızardı. "Varen'le iki ay içinde bir oğlumuz olacak. Yani ebeler öyle söylüyor."

Kaspar hesap yaptı. "Çok vakit kaybetmemiş anlaşılan."

Natalia sandalyesine geri döndü ve oturdu, Kaspar'a da aynısını yapmasını işaret etti. Zili çaldığında Magary odaya girdi. "Servise başlayabilirsin artık."

"Tabii Ekselansları. "

Magary çıkarken Kaspar gülüyordu. "Ekselansları demek! Tabii ya, artık sen Düşessin."

Natalia öne doğru eğildi. "Kaspar, her şeyin çok... zor olduğunu biliyorum."

Kardeşinin elini okşayan Kaspar, "Zor kelimesi yaşananları ifade etmeye yetmez. Ama ben gayet iyiyim," dedi.

"Varen iyi bir adam. O ve ben asla... Yani ona saygı duyuyorum ve o da çok nazik biri. Hem harika bir baba ve iyi de bir hükümdar. Halkın iyi ellerde."

Kaspar iç geçirdi. "Halk mı? Artık halkım kalmadı."

"Eğer seni teselli edecekse bir sonraki Olasko Dükü'nün senin kanını taşıyacağını söyleyebilirim."

Kaspar kahkahalarla güldü. Masaya vurarak, "Bu haberin hoşuma gidişine ne kadar şaşırdığımı söylesem de inanmazsın," dedi.

"Çok mutluyum."

Magary elinde çorbalarla içeri girdi. Kokusuna bakılırsa Kaspar'ın hoşuna gideceği belliydi. Magary çıkar çıkmaz Kaspar kaşığını eline aldı. "Seninle burada görüştüğüm için daha da mutluyum sevgili kız kardeşim. Geçen hafta burada yediğim yemek gibi bir şey sunarlarsa yaşadın."

Yemek ve gece boyunca konuştular. Kaspar yemekten sonra çerez şarabı içerken, kız kardeşi sıcak çay aldı. Sonunda konuşacak hiçbir şeyin kalmadığını fark ettiler. İkisi de bunun sebebini biliyordu.

Tal içeri girdi. "Ekselansları, aracınız sizi bekliyor."

Natalia ayağa kalkarak Tal'i yanağından öptü. "Ağabeyim konusunda tekrar teşekkürler."

"Hiç önemli değil. Siz vedalaşırken ben de dışarıda bekleyeyim."

Tekrar baş başa kaldıklarında Kaspar, "Seninle dışarı geleyim mi?" dedi.

"Hayır," dedi Natalia. "Saat geç olsa da seni tanıyan birileri çıkabilir. Ben artık gitsem iyi olur." Bir süre sessiz kalıp sadece el ele tutuştular.

En sonunda Kaspar, "Biliyorum. Bir daha birbirimizi hiç göremeyebiliriz," dedi.

"Ne yapacaksın?"

"Henüz bilmiyorum, fakat son bir sene içinde keşfettim ki dünya, hayata yeniden başlamak isteyenler için harika fırsatlarla dolu, büyük bir yer. Hayatıma tekrar başladığımda sana haber vereceğim."

"Tanrılar seni korusun, sevgili kardeşim." Kaspar'ı öptü ve gözyaşlarına yenik düşmeden kaçar gibi hızla odadan ayrıldı.

Az sonra Tal tekrar odaya girdi. Kaspar, "Kardeşimin de söylediği gibi ben de teşekkür ederim sana," dedi.

Tal omuzlarını kaldırdı. "İkimiz de kendi bildiğimiz şekilde seviyoruz onu."

Kaspar güldü. "Alaycılık hünerli olduğun bir konu değil ama karşına çıkınca da hiç gözden kaçırmıyorsun, değil mi?"

"Senin ölmeni isterken kardeşini sevebilmemden mi bahsediyorsun?" Kafasını salladı. "Natalia'yı bir kocanın karısını sevdiği gibi sevemem asla."

"Ama kaderindeki kızı buldun, öyle mi?"

Tal omuzlarını kaldırdı. Yüzünde pişmanlıkla teslimiyet karışımı bir ifade okunuyordu. "Çamurcun köyde tanıdığım kız gibi değil. O...

değişmiş. Galiba hiçbir zaman gerçekten mutlu olmayacak. O kadar çok tecavüze uğramış ki, oğlumuzun babasının kim olduğunu bile bilmiyor. Ben ona öz oğlummuş gibi davranıyorum ama... onun için bu asla öyle olmayacak. Yine de iyi olduğu günler, hattâ haftalar bile oluyor." Yüzüne uzak bir ifade oturdu. "Hiç ağlamıyor Kaspar. Hiç. Ağlasa iyi olurdu."

"Üzerine bir yük almışsın."

"Senin elinden aldıklarının az da olsa bir kısmını ona geri verebilecek başka kim vardı?"

Kaspar sessizdi. Kendini savunabileceği bir sözü yoktu. En sonunda, "Alysandra selam söylememi istedi. İyiymiş," dedi.

Tal güldü. Gülüşünde bir acı seziliyordu. "Onunla tanıştığımda çok gençtim. Onu hayatımın aşkı zannediyordum. Zor bir dersti."

Kaspar, "Ağlamayan bir başkası daha," dedi.

Uzunca bir sessizlikten sonra Tal, "Talih yüzüne güler de tereddütsüz sevebileceğin bir kadınla karşılaşırsan onu sevmekten çekinme. O zaman tanrıların seni gerçekten de affettiğini anlayabilirsin," dedi.

Kaspar kafasını salladı. "Geri dönmeliyim. Nasıl yapıyorsunuz?"

Tal Kaspar'a, altından çok daha hafif bir metalden yapılmış fakat yine altına benzeyen bir küre verdi. "Şu düğmeye bastığında kendini yine konakta bulacaksın."

Kaspar, "Öyleyse hoşçakal genç Talwin Hawkins. Gerçi seninle ilk karşılaştığım zamanki kadar genç değilsin ya! Tekrar görüşebilecek miyiz?" dedi.

Tal, hüzünlü bir tebessümle baktı. "Konu Meclis olunca hiçbir şey kesin değildir. Sana elimden gelen tüm samimiyetle iyi yolculuklar diliyorum Olaskolu Kaspar."

"Sana da Tal."

El sıkışmasalar da bir an için birbirlerine baktılar. Aralarında bir şey geçmişti. Kaspar kürenin üzerindeki düğmeye bastı ve kendini birden Pug'ın çalışma odasında buldu.

Pug kafasını çalışmalarından kaldırdı. "Güzel bir ziyaret oldu mu?"

Kaspar, "Oldukça," dedi. "Yardımın için teşekkürler. Çoğu şeyi Tal yaptı zaten. Ben yalnızca ona haber verdim." Durdu. "Yorgun görünüyorsun."

"Bu dünyaya yorgun geldiğimi düşündüğüm zamanlar oluyor," dedi Pug. Gülümsedi. "Crydee'deki kalede geçirdiğim çocukluğumu hatırlıyorum da, üzerinden yalnızca yüz sene geçmiş olmasına rağmen çok daha eskilerde yaşanmış gibi geliyor."

Kaspar güldü. "Burada harika sahillerin olduğunu söylediler. Yüzmeye gidip bir günlüğüne güneşin altında yatmalısın."

"Elimden gelse yapardım. Fakat yapmamız gereken şeyler var."

"Bizim mi?"

"Evet. Şimdi dinlen, çünkü yarın seninle birlikte Talnoy olayına biraz ışık tutabilecek biriyle görüşmek için bir yere gideceğiz."

"Kiminle ve nereye?" diye sordu Kaspar.

"Ejderha Efendileri hakkında yaşayan herkesten daha çok şey bilen bir arkadaşımı görmeye gideceğiz."

"Kendisi nerede yaşıyor peki?"

"Elvandar'da. Elf Kraliçesi'nin sarayına gideceğiz."

Kaspar, "Talwin haklıymış," dedi. "Bir sonraki adımı tahmin etmek imkânsız!"

-20-
ELVANDAR

Kaspar gözlerini kırpıştırdı. Bir dakika içinde Büyücünün Adası'na, ardından da derin ormanın içindeki bir nehrin kıyısına gelmişlerdi.

Pug, "Burası Crydee Nehri," dedi. Sonra arkasına dönüp Talnoy'un hâlâ takipte olup olmadığına baktı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Kaspar.

"Bekleyeceğiz," dedi Pug. "Çok beklemeyiz. Elfler sınırlarını hep tetikte izlerler."

"Neden onların bizim yanımıza gelmesini bekliyoruz?"

"Kimse Elvandar'a veya onu çevreleyen ormana izinsiz giremez. Böyle bir şey yapıldığı takdirde, ortaya korkunç sonuçlar çıkabilir."

Hava oldukça sertti ancak rahatsız edici bir tarafı yoktu. Kahvaltıdan hemen sonra yola çıkmışlardı ancak Elvandar Büyücünün Adası'ndan daha batıda olduğu için oraya vardıklarında hâlâ sabahın erken saatleriydi.

Yaklaşık bir saat boyunca beklediler. Kaspar yerde otururken, Pug ve Talnoy da hiç kımıldamadan ayakta duruyordu. Kaspar, birlikte oldukları süre boyunca büyücüyle çok az konuşmuştu. Kimse açıkça söylememiş olsa da, Meclis önderinin Pug olduğu belliydi. Boşa konuşmayı seven biri gibi görünmüyordu ve şu ana kadar gördüğü hiçbir şey, Kaspar'a bunun aksini düşündürmemişti.

Sonunda Pug, "Geldiler," dedi.

Kaspar nehrin karşısına baktığında hiçbir şey göremedi. Fakat Pug, "Merhaba! Ben Crydee'den Pug!" diye bağırdı.

Nehrin öteki tarafından bir kahkaha yükseldi. "Elvandar'a hoşgeldin Crydee'den Pug. Sen ve yanındakiler bu topraklara girebilir."

Pug, Kaspar'a gelmesini işaret ederken Talnoy'a da onları takip etmesi emrini verdi. Talnoy'un yanlarında olup olmadığına bakmak için arkasına dönen Kaspar, ormanın gölgeleri altında yaratığın daha da korkutucu göründüğünü düşündü. Yüzüğünü seve seve Pug'a teslim etmişti. Büyücü de gözle görülür herhangi bir sıkıntı olmadan yüzüğü daha uzun bir süre boyunca takabiliyordu.

Nehrin karşısındaki ağaçların arasında dört elf bekliyordu. Kaspar, içlerinden birinin diğerlerine göre daha farklı göründüğünü fark etmişti. Omuzları genişti ve kulakları daha küçüktü.

Alışılmadık görünümlü elfe bakan Pug, "Merhaba Calis!" dedi.

"Selamlar Pug." Genç adam yirmi beş yaşından fazla görünmüyordu. "Buraya her daim gelebilirsin. Babam ve anneme geldiğini haber vermek için bir ulak gönderdim bile."

"Korkarım saraya daha hızlı yollardan ulaşmamız gerekecek."

"Üzgünüm, yanınızda olamayacağım," dedi Calis.

"Ailen nasıl?"

"Ellia ve ikizler iyi." Talnoy'a bakarak, "Sizi buraya getiren şeyin bu olduğunu düşünmekte haklı mıyım?" dedi.

"Evet, babanla bu konuda konuşmam gerekiyor."

Calis, Talnoy'u daha yakından incelemeye başladı. "Meşum bir tarafı var fakat bir şeyler..." Yüzünü buruşturdu. "Bu şey ölüm kokuyor Pug."

"Korkarım haklısın," dedi Pug.

"Öyleyse biz seni tutmayalım. Seni yeniden görmek güzeldi Pug."

"Seni de."

Pug, Kaspar'a kendisine daha yakın durmasını işaret etti. Birden ormanın bir başka noktasına gelmişlerdi.

Kaspar'ın ağzı açık kalmıştı.

Önünde sahiden de büyüleyici bir manzara, eşsiz ve başka bir dünyaya aitmiş gibi duran bir orman vardı. Geniş bir açıklıkta duruyorlardı. Tam ortadan gökyüzüne doğru heybetli meşeler yükseliyordu. Hepsi de Olasko'daki av ormanlarında görülen ağaçlardan en az üç kat daha büyüktü. Ve renkleri öyle farklıydı ki!

Bazılarının yaprakları, mevsime uygun olarak koyu yeşil renkteyken, bazıları da kırmızı, altın sarısı ve turuncu renklerle göz alıyordu. Aralarında mavi yapraklılar olduğuna yemin bile edebilirdi. Pek çoğu da kar gibi bembeyaz yapraklarla süslenmişti. Dev ağaç gövdelerinin arasındaki yaprakların altında, büyük dallardan örülmüş geniş bir yol uzanıyordu. Canlı ağaç gövdelerinden oyulmuş gibi duran merdivenler, gözün alamayacağı kadar yükseğe ulaşıyor, yeşilliklerin arasından düz setler görünüyordu. İşte bu yapıların arasında dolaşıyordu elfler de.

Elfler görkemli varlıklardı ve Kaspar, okuduklarının gördüklerini anlatmakta yetersiz kaldığını fark ediyordu.

Kiminin üzerinde nehirdeki nöbetçi elflerde olduğu gibi avcı kıyafetleri, kiminin üzerindeyse krallara yakışır gösterişli renklerden oluşan, gümüş ve beyaz, altın rengi ve sarı dikişlerle bezeli el yapımı cüppeler vardı. Kusursuz bir zarafetle yürüyorlardı. Öyle ki, sanki adım atmıyor da kayarak ilerliyorlardı.

"Nefes kesici," diye fısıldadı Kaspar.

"Buraya sayamayacağım kadar çok gelmiş olmama rağmen hâlâ güzelliği karşısında ağzım açık kalıyor," dedi Pug. "Beni takip et."

Dev ağaçlardan birinin arkasından dönerek gözden kaybolan büyük basamaklara doğru ilerlediler. Basamakların dibinde elf çocukları oyun oynuyor, kadınlar da bir taraftan dikişleriyle uğraşırken bir taraftan da sessizce onları izliyordu.

Pug basamaklardan çıkarken pek çoğuyla selâmlaştı. Kaspar, tüm bu harika görüntüyü aynı anda sindiremiyordu. "Burası fevkalade bir yer Pug," dedi.

"Öyle."

"Güzelliğinden de öte bir şey var... Çok sakin bir yer"

"Ne yazık ki burası her zaman böyle değildi. Gediksavaşı zamanında burada Tsurani işgalcileriyle elfler arasında bir muharebe yaşandı. Ben Tsurani dünyasında esirdim o sırada ancak bu hüzünlü hikâyeyi pek çok kez dinledim. Göz alıcı ağaçlık, uzun ömürlülerin kanlarıyla sulandı."

Kaspar, kimden bahsettiğini anlamıştı, çünkü elflerin yüzyıllar boyu yaşayabildiği söylenirdi.

Dev gibi dalların arasından giden yüksek geçidi kullanarak ana meydana çıktılar. Ahşaptan büyük bir yükseltinin üzerinde iki taht vardı. Tahtlarda da, tıpkı etraflarındakiler gibi soylu görüntüleri olan iki kişi oturuyordu.

Kadının tahtı, erkeğinkinden biraz daha yüksekti. Üzerinde sade kar beyaz bir elbise vardı. Adamsa kahverengi bir tunik, kahverengi bir pantolon giymişti. Ancak bu sade kıyafetleri dahi görkemlerini saklayamıyordu. Kadının kulakları diğer elflerinki gibi yukarıya kıvrıktı ve kulak memesi yoktu. Muhteşem altın kızılı saçları, altın bir taçla toplanmıştı ve omuzlarına dökülüyordu. Mavi badem gözlerinde yeşil noktacıklar vardı.

Adamın üzerinde hiçbir takı yoktu ancak vücudu bir kudretle parlıyordu. Kaspar, bu kuvvet karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. Pug'ın gücünün göze çarpmayan türden olduğunu düşünmüştü hep. Bu adamsa gücün vücut bulmuş hali gibiydi. İki metreye yakın bir boyu olmalıydı. Geniş omuzluydu. Ancak onda öyle bir şey vardı ki, bu gücün yalnızca adamın boyutlarından değil içinden geldiğini söylüyordu.

"Hoşgeldin Pug!" dedi adam ayağa kalkıp onları selamlarken. "Geleceğini haber etmemiştin."

Pug adamı kucakladı. "Korkarım oğlunun nehir tarafından gönderdiği ulaktan önce vardık. Zaman çok kıymetli." Kadına dönerek eğildi ve

selam verdi. "Majesteleri."

Kadın öyle gülümsedi ki, Kaspar'ın dili tutuldu yine. Farklıydı, fakat tarif edilemeyecek kadar güzeldi. Kadın zarafetle kafasını salladı. "Her zamanki gibi hoşgeldin Pug. Yanındaki iki kişi kim?"

Pug, "Kraliçe Aglaranna, eski Olasko Dükü ve şimdi de bir... arkadaş diyebileceğimiz Kaspar'ı tanıştırayım. Arkasındaki yaratık ise buraya geliş sebebimiz," dedi.

Kraliçe kafasını eğdi. "Hoşgeldin Kaspar."

Kaspar, "Burada olduğuma hem çok şaşırmış hem de memnun olmuş durumdayım Majesteleri," dedi.

Pug uzun boylu adamı işaret ederek Kaspar'a, "Bu da Tomas: Elvandar Prensi ve benim çocukluk arkadaşım," dedi.

Tomas, tahtların iki yanındaki oturan elfleri gösterdi. "Bunlar Kraliçe'nin danışmanları." Yaşlıca bir elfi göstererek, "Tathar ilk Efsunörücüler'dendir," dedi. Yaşlı elf geniş omuzlu ve sakallıydı. Bunun dışında beyazlaşmış saçlarına rağmen yanındakilerden farklı görünmüyordu. Sert dokumalı kumaş ve deriden bir kıyafeti vardı ve Kraliçe'nin hemen sağına oturmuştu. Ahşap yükseltinin diğer tarafında, Tomas'ın solunda, bir başka elf oturuyordu. "Bu da Eldarların ilki Acaila."

Tathar'ın kaba bir ifadesi varken, Acaila tıpkı bir rahip gibi sakin ve Tanrısal görünüyordu. Yüzü yaşı gereği solmuştu ve cildi de tıpkı parşömen gibi neredeyse yarı şeffaf bir hal almıştı.

Kaspar herkese kafasıyla selam verdi.

Tomas, "Bize getirdiğiniz bu şey nedir peki? Canlı değil, değil mi?" diye sordu.

"Aslında canlı," dedi Pug. "Ben de sizin bu konuya biraz ışık tutabileceğinizi umuyordum."

Tomas, Kaspar'ın hayatında gördüğü en soluk mavi gözlerle yaratığa baktı. Az sonra gözleri iyice büyüdü. "Bu bir Talnoy!" dedi yavaşça. "Şimdi hatırladım."

"Hatırlamak mı?" dedi Kaspar.

Pug, "Her şeyi açıklayacağım," dedi. Tomas'a dönerek, "Ne hatırlıyorsun?" dedi.

Tomas'ın sesi, sanki onun ağzından bir başkası konuşuyormuş gibi soğudu, bakışları uzaklaştı. "Riska dünyasında Teld-Katha denilen bir ırkla savaştık. Bizi, alelacele hazırladıkları fakat oldukça kuvvetli bir sihirle semalarından atmaya çalıştılar. Başarısız oldular, ancak bu sihirle bir gediğin açılmasına sebep oldular.

"Teld-Katha'yı yok ettik, fakat dünyalarını yağmalamadık asla. Gedikle bizi tuzağa düşürmüşlerdi ve o..." Birden bakışları eskisi gibi canlandı ve Pug'a dönerek, "Bunu bir şekilde ve hemen yok etmelisiniz!" dedi.

"İlk incelemelerimiz, beni bunun imkânsız olduğunu düşünmeye itiyor."

Tomas iki yaşlı elfe baktı. "Tathar ve Acaila, lütfen bilgeliğinizi kullanarak bu yaratığın nasıl bir şey olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Her iki elf de eğilerek yaratığın yanına gittiler. Tathar, "Bunun meşum bir şey olduğunu anlamak için büyüye ihtiyacım yok. Hareket etmeden dururken bile kötü bir güç yayıyor," dedi.

Acaila, "Ben arşivlere bakacağım," dedi.

"Önce daha sessiz bir yere geçelim," dedi Tomas. "Sonra bildiğim her şeyi size anlatacağım." Eşine dönerek, "Daha sessiz bir yere gitmek için Kraliçe'mden izin istiyorum," dedi.

"Şimdi gidin. Akşam ben de size katılırım sevgili kocam."

Tomas eğilerek selam verdi, ardından da Pug ve diğerlerini meydandan alıp götürdü.

Ağaçlardan birinin gövdesine oturtulmuş geniş bir odaya geldiklerinde Tomas, "Pug, bu şey dünyanın en tehlikeli yaratığı olabilir. Nasıl oldu da eline geçti?" dedi.

Pug, Kaspar'ı göstererek hikâyeyi bir kez daha anlattırdı.

Hikâyesi sona erdiğinde Tomas, "Dasati'yle yapılan savaştan hatırladıklarım..." diye söze başlıyordu ki Kaspar araya girdi. "Affedin ama siz daha doğmadan önce yaşanmış bir şeyi nasıl hatırlayabiliyorsunuz?"

Tomas Pug'a baktı. Pug, "Ona söylemedim," dedi.

"Bu ne kadar imkânsız gibi gelse de," dedi Tomas, "Ben bir Valheru'nun, Ejderha Efendilerinden birinin hafızasını taşıyorum. İki hayat yaşıyor gibiyim. Ancak korkarım zaman kısıtlaması sebebiyle daha geniş bir açıklama yapamayacağım." Odada onunla birlikte olan dört adama bakarak, "Kaos Savaşlarından önce, Valheru hâkimiyetini sürdürürken oldu bu," dedi. "Dünyalar arasında uçma gücümüz vardı ve bu konuda kimse bizimle aynı düzeyde değildi." Geçmişten gelen bu anılarla gözleri puslanmıştı. "Son ümitsiz hamleleriyle gediği yaratan Teld-Katha'yı yok etmiştik.

"O yarıktan, hiç tereddüt etmeden bize saldıran yaratıklar çıktı. Sonunda onlardan kurtulup dikkatimizi gediğe verdiğimizde oradan çok büyük bir gücün geldiğini hissettik. Belki de bu zamana kadar karşılaştığımız tüm güçlerden daha da büyüktü. Riska'dan çıkıp gediğin içine uçtuk." Tomas, bunları anımsamak ona acı veriyor gibi uzaklara baktı. Yavaşça, "Ashen-Shugar hayatı boyunca sadece o zaman korkuyu tanıdı," dedi.

Talnoy'u işaret etti. "Altın kılıcımı kullanabilirim Pug. Yaratığa tüm gücümle saldırıp ona zarar verebilirim. Hattâ belki birkaç hamleden sonra onu yerden kalkamaz hale bile getirebilirim. Ancak onlar karanlık büyü kullanıyorlar. Bu yaratık yerde can çekişirken yeniden kendine gelecektir. Birkaç saat içinde tamamen iyileşip savaşabilir hale gelecektir.

"Dasatiler bir salgın gibi. Onlardan milyonlarca var. Talnoylardansa on binlerce var. Hattâ belki de yüz binlerce! Talnoylar olmasa dahi Dasati, Valheru'nun karşılaştığı tüm ölümlü varlıklar arasında öldürülmesi en zor olanlarıdır. Tanrılarla yaşadığımız mücadele sırasında büyük tehlikenin farkına varabildik. Beşinci Çember'deki iblisler ya da Korku Efendileri'yle karşılaşmak bile daha kolaydır, çünkü tek başlarına çok daha kuvvetli olsalar da sayıları azdır. Kartal Sahası'nın Hükümdarı Ashen-Shugar ve büyük altın ejderhası Shuruga, bunların pek çoğunu katletti ancak ölen her birinin yerine iki tane daha çıktı.

"Günlerce süren bu karşılaşmadan sonra, ilk Valheru -Yılanların Efendisi Kindo-Raber- düştü: Ejderhasının sırtından indirilip Dasatiler tarafından parçalandı. Vücudundaki etleri kemiklerinden sıyırdılar Pug. Büyük ejderhasını da parçaladılar. Hareket halindeki karıncalar gibiler: Eninde sonunda önlerine çıkan tüm canlılar ölüyor.

"Biz kaçarken daha pek çok Valheru öldü. Dasatilerden öyle korkuyorlardı ki Riska'yı yok ederek gediği kapadık."

"Bütün bir dünyayı mı yok ettiniz?" diye sordu Kaspar.

"Elimizde böyle bir güç vardı. Gezegenin kabuğunu parçalara ayırdığımız için büyük yerkabuğu kabarmaları ve depremler oldu. O dünyaya olan öfkemizi gediği yok etmek üzere yönlendirdik ve gezegen kelimenin tam anlamıyla paramparça oldu."

Pug, Talnoy'u işaret ederek, "Bu şey buraya nasıl geldi?" diye sordu.

Tomas, "Bilmiyorum. Belki de kardeşlerimden biri ganimet olarak aldı... Buna inanmak çok güç ya! Çünkü biz canımızın derdindeydik," dedi.

"Hayır," dedi Pug. "Başka biri aldı."

"Fakat nasıl. Hem kim yapar bunu?" diye sordu Tomas. "Yalnızca Kara Macros bunu yapabilecek kadar gedik büyüsü biliyordu. Planları ziyadesiyle dolambaçlı olsa da bu kadar tehlikeli bir şey yapabileceğini tahayyül edemiyorum."

Pug gülümsedi. "Ben edebiliyorum. Macros'un adası uzun süre önce miras kaldı bana. Ve itiraf etmeliyim ki Gediksavaşı yüzünden adadaki büyük kütüphanenin arşivleme ve dosyalama işleri fazlasıyla ihmal edildi." Pug iç geçirdi. "Belki de fazla kibirlenip onun çalışmalarından öğrenebileceğim başka hiçbir şey olmadığına inandım. Yine de en parlak öğrencilerime bu konuyla ilgili bir araştırma yaptıracağım."

"Macros'un asıl korkusu Ejderha Konakçısı'nın dönüşüydü. O yaratığı bu olasılığa karşı bir güvence olarak tutmuş olabilir." Tomas'ın yüzündeki ifade endişeli bir hal aldı. "Tek bir Talnoy Ejderha Konakçısı'nın yalnızca canını sıkabilir ama onlardan oluşan bir ordu..."

"Sence dahası da mı var?" diye sordu Pug. "Fakat nasıl olabildi ve neden kimse onları fark etmedi?"

Kaspar, "Arkadaşlarım Talnoy'u bulduğunda sağlam bir kayanın içine gömülüymüş. Deprem yüzünden gömü ortaya çıkmış aslında. Etrafında da epeyce koruyucu büyü varmış," dedi.

Pug, "Bu Macros'un işine benziyor," dedi. Ardından Kaspar'a dönerek, "Nerede bulduklarını biliyor musun peki?" dedi.

"Bir tahminim var. Flynn bana hazineleri nerede bulduklarını anlatmış, oraya yakın bir kasabanın adını vermişti. Anlattıklarına bakılırsa orada yaşayanların bizi olayların olduğu yere götürmesi için biraz altın versek yeter."

Pug, "Güzel. Olabildiğince çabuk bulmalıyız orayı," dedi.

"Özür dilerim ama," dedi Kaspar, "Bence burada asıl tehdidi gözden kaçırıyorsun. Şimdilik tehlike Talnoy değil. Dünyamızla Dasati alemi arasında gedikler açılıp duruyor. Eve dönerkenki deniz yolculuğumda Dasati okyanusundan çıkıp gedikten girmeye çalışan o şeyi görmeliydin. Bu konuda bir şey yapmazsanız gedikler daha sık açılacak ve daha uzun süre açık kalacak."

"İkinci Çember'e ait yaratıklar, geçmiş çağlarda nadiren buraya gelmiştir," dedi Acaila. "Eldarlar Valheru hizmetkârlarının ilkiydi. Hâlâ da onların ilmini koruruz.

"O alemden gelen en ufak bir yaratık bile ölümcüldür ve öldürülmesi güçtür. Böyle varlıkları ağırlayan, tahayyül bile edilemeyecek bir tehdit oluşturur."

Tomas, "Yine zırhımı kuşanmam mı gerekecek?" dedi.

"Tehdit altında olan yalnızca Elvandar değil," dedi yaşlı Tathar yavaşça. "Yaşadığımız tüm dünya tehlikede."

Kaspar, "Beni mazur görün, çünkü büyüyle ilgili pek az bilgim var, fakat dürüst olmak gerekirse o kadarını bile kaldırmakta zorlandım ölüm," dedi.

Leso Varen'in büyülerinden bahsettiğini anlayan Pug, kafasını salladı.

"Fakat bizi dünyanın bir orasına bir burasına çabucak götürebiliyorsun. O şeyi de böyle gönderemez misin?"

"Belirli bir konum olmak zorunda."

"Güneşe ne dersin?" dedi Kaspar. "O kadar uzağa gönderebilir misin?"

Pug güldü. "Belki. Fakat yalnızca bildiğim bir yere veya bana geniş detaylarla anlatılan bir yere gönderebilirim. Gördüğüm bir yere gitmek daha çok işe yarıyor. Sanırım bir süre güneşe bakıp oraya gitmeyi deneyebilirim fakat bu riski göze almak istemem." Arkasına yaslandı. "Fakat kısa bir süre için bir çözümüm var sanırım. Talnoy'u Midkemia'dan çıkaracağım."

"Nereye götüreceksin?" diye sordu Tomas.

"Kelewan'daki Kurul'a. Oradaki büyücüler bu şeyi anlayabilecek kaynaklara sahip olabilir. Üstelik sayıları Büyücünün Adası'ndaki

öğrencilerimden daha fazla. O şeyi yeniden saklayabilmemiz için güçlü büyüler yapabilecekleri muhakkak."

Kaspar, "Peki ya Yıldızlimanı? Arkadaşlarım bu şeyi oradaki büyücülere satmayı düşünmüştü," dedi.

Pug gülümsedi. "Yıldızlimanı'ndaki Büyücüler Okulu'nu kurdum. Yani Midkemia'daki gerçek büyü yetisinin büyük kısmının benim adamda olduğunu ve Yıldızlimanı'ndakilerle Büyücünün Adası'ndaki öğrencilerimin güçleri bir araya gelse bile Kurul'un tecrübe ve kabiliyetine erişilemeyeceğini söylediğimde bana inanmalısın.

"Talnoy'u Kelewan'a götürerek Midkemia'dan çıkarmış ve yeni gediklerin oluşma ihtimalini azaltmış olacağım. Zaman içinde yeniden ortaya çıkabilirler fakat dediğim gibi Yüceler büyüleri taklit etmeyi başarabilir ve üzerinde çalışabilmek için bize biraz zaman kazandırabilirler."

Tathar, "Siz gitmeden o şeyi inceleyeceğiz. Belki bir şeyler keşfederiz," dedi.

"Bu gece misafirimizsiniz," dedi Tomas, Kaspar ve Pug'ı bir odaya götürerek. "Şimdilik burada dinlenin. Pug, seninle biraz görüşebilir miyiz lütfen?"

Pug kafasını salladı. "Hemen geleceğim." Ahşap yatağın üzerine serilmiş kuştüyü yatağın üzerine oturan Kaspar'a döndü. "Arkadaşımla konuşacak pek çok şey var. Burada tek başına durman sorun olmaz değil mi?"

"Tüm gördüklerim ve duyduklarım başımı döndürdü Pug. Biraz dinlenip düşünmek bana iyi gelir."

Pug odadan çıkarken Kaspar yatağa uzanarak aklındakileri serbest bıraktı. Son birkaç ayda yaşadığı şeylerin görüntüleri geliyordu gözünün önüne: Jojanna ve Jorgen, Flynn ve diğerleri, generalle yaptıkları satranç müsabakaları ve deniz yolculuğu. Derken bir şeyin farkına vardı.

Ayağa kalktı ve odadan çıktı. Kraliçe'nin meydanına geri dönmek için köprüden geçerken Pug ve Tomas'ı, aşağıdaki düzlüklerden birinde sessizce konuşurken buldu. "Pug!" diye seslendi.

Pug ve Tomas yukarı baktı. "Ne oldu?"

"Aklıma bir şey geldi." Kaspar etrafına bakındı. "Oraya nasıl gelebilirim?"

Pug işaret etti. "Merdivenler hemen şurada."

Kaspar hızla yanlarına gitti.

"Ne oldu?" diye sordu Pug.

"Talnoy'un üzerindeki ilenci kimin koyduğunu bulursanız, onu çağlar önce yamacın altına kimin gömdüğünü de bulursunuz.

"İlenç mi?" diye sordu Tomas.

Kaspar açıklamaya başladı. "Flynn ve diğerleri, Novindus'a yaptıkları ticaret gezisinde hayatta kalan tek adamlardı. Üzerlerin de de bir ilenç vardı. Talnoy'u Tanrıların Çadırı'na götürmek dışında her şey onlar için ikincil önem taşıyordu. Bunu yapabilmek için büyük bir serveti dahi geride bıraktılar. Birileri o şeyin tanrıların dikkatini çekmesini istemiş olmalı."

Pug, "Bu açıklamanda yanlış bir şey göremiyorum," dedi.

"Şu ana kadar fark etmemiştim fakat Çadır'dan çıktığımdan beri hiçbir yere gitmek için bir dürtü hissetmedim. İlenç kalkmış olmalı."

"Yerine getirilmiş yani," dedi Tomas.

"Belki de Kalkin kaldırdı! O ilenci kimin koyduğunu bulmak mümkün mü?"

Pug, "Olabilir. Büyü bir sanat olduğu kadar mantık işidir aynı zamanda. Büyücüler arkalarında sıklıkla bir... imza bırakırlar diyelim," dedi. Kaspar'a baktı. "Bunu yapan kişi arkadaşın Leso Varen olsaydı anında kokusunu alırdım. O değildi."

"Peki ya hisardaki eşyaları?" diye sordu Kaspar. "Orada onu bu durumla bağdaştıracak bir şey buldunuz mu?"

"Hayır," dedi Pug. "Fakat Varen yeni bir tür gedik yaratmaya çalışıyordu..."

Tomas, "Yeni bir tür mü? O ne demek?" dedi.

Pug içini çekti. "Bu çok karmaşık bir konu. Yani çok dolambaçlı konuşmaya başlarsam durdurup açıklamamı isteyin. Gedikler uzay dokusundaki yırtıklardır. Yaratılmaları için özel bilgi ve çok büyük miktarda enerji gerekir. Varen'in kullandığı enerji, benim daha önce hiç karşılaşmadığım cinstendi. Fakat bana tam olarak çıkaramadığım bir şeyi hatırlattı."

"Nesi farklı?" diye sordu Kaspar.

"Varen, kurbanlarından korkunç işkence ve cinayetler sırasında emdiği yaşam enerjisini kullandı. Murmandamus'un Yaşamtaşı'nı çözmeye çalışırken topladığı yaşam enerjisi gibi."

Kaspar bu bahsedilen isimleri bilmiyor gibiydi. Fakat Tomas, "Pantathialılar mı?" dedi.

Pug kafasını salladı. "Belki de. Köklerinin kuruduğunu düşünsek ve Yılan Savaşı'ndan bu yana Yılan Rahiplerine dair tek bir eser görmemiş olsak da bu mümkün, evet. Gidip Talnoy'u inceleyeyim."

Pug birden yok oldu. Kaspar, Tomas'ın karşısında öylece kalmıştı. "Cehaletimi mazur görün fakat benim hiç bilmediğim şeylerden bahsediyorsunuz."

Tomas sırıttı. Bir an için çocuk gibi görünmüştü. "Söz konusu böyle şeyler olunca arkadaşım Pug daldan dala atlayabiliyor. Benimle gelirsen bu bilgi boşluklarını birkaç bardak güzel cüce birası içerek kapatabiliriz."

Kaspar kafasını salladı. "Memnun olurum."

Düzlükten ayrıldılar ve Tomas, onu takip eden Kaspar'la birlikte, kişisel odası gibi görünen bir yere geldi. Kaspar, kraliyet ailesi için böyle bir odanın fazla sade olduğunu düşündü. Ancak bu insanların eda ve duruşlarında öyle soylu bir şey vardı ki, başkalarına ne kadar önemli olduklarını anımsatmak için etraflarını zenginlik tuzaklarıyla doldurmalarına lüzum olmadığına karar verdi.

Tomas iki bardağa buz gibi bira doldurarak birini Kaspar'a uzattı. Eski Olasko Dükü'ne oturmasını işaret etti. "Anlatacaklarım uzun ve çapraşık, sorduğun sorularla da iç içe. Yılan Rahipleri'ni ve Gediksavaşı'yla Büyük İsyan'da oynadıkları rolü öğrenmek istiyorsan, Pug'la benim delikanlıyken Crydee Kale'sinde babamın mutfağında çalıştığımız günlerden başlamamız gerekecek..."

Tomas öyküsünü bitirdiğinde, birkaç bardak birayı bitirmişlerdi. Kaspar'ın sandalyesinin yanındaki mum da yanmaya başlamıştı. Elf Kraliçe odaya girince Kaspar ayağa kalktı.

"Demek buradasınız," dedi kadın gülümseyerek.

Kaspar selam verdi. "Majesteleri."

"Rahatın yerinde mi Lord Kaspar?"

"Artık böyle bir unvanım yok Majesteleri, fakat evet, rahatım son derece yerinde. Eviniz insanı kendine getiriyor. Son yıllarda olduğumdan çok daha mutlu hissediyorum kendimi."

Tomas gülümsedi. "Elflerle yaşamanın faydalarından biri de bu," dedi.

"Eşiniz bana gençliği, Gediksavaşı ve Yaşamtaşı'yla ilgili muhteşem bir hikâye anlattı."

"Yaşamtaşı zamanımızın en iyi muhafaza edilen sırlarından biriydi. Artık var olmadığı için ondan rahatlıkla bahsedebiliyoruz."

"Tomas bana oğlunuzdan ve farklı tabiatının -yani insan, Ejderha Efendisi ve elf karışımının- Yaşamtaşı'nın anahtarı olduğundan

bahsedince... Aklıma bir şey geldi. Sanırım bu konuyu Pug'la konuşmalıyım."

Aglaranna kapının ağzından çekilerek, "Kütüphanenin başındaki odadalar Kaspar," dedi.

"Gel, göstereyim," dedi Tomas.

Kaspar Elf Kraliçeye veda ederek Elvandar'ın ağaç ve dallardan oluşan yollarında, kılavuzunu takip etti. Sonunda devasa büyüklükte bir ağacın yanına geldiler. Gördüğü tüm ağaç gövdeleri arasında, bu açık ara en büyük olanıydı. Yaklaşık yirmi iki veya yirmi üç metre genişliğindeydi ve tam ortasında bir açıklık vardı.

Tomas, Kaspar'ı ağaca yaklaştırdı. Kaspar, katlardan oluşan iç kısmı ve içinden ta dibine kadar bir merdiven uzanan ortadaki kuyuyu görünce çok şaşırdı. "Burası bizim kütüphanemiz," dedi Tomas. "İçerisinde kitap ve ciltlerden başka şeyler de bulundurduğumuz için insanların kütüphanelerine benzemiyor. Kimi kadim eserleri ve diğer ilgi çekici nesneleri de burada tutuyoruz."

"Büyüleyici," dedi Kaspar. Ortadaki kuyunun etrafından dolaşarak girdiklerinin tam karşısında duran bir geçitten çıkarak kütüphaneyi terk ettiler. Kaspar, dalların tepesinde büyük bir açıklık gördü. İleride bir başka oda daha vardı. Talnoy'u inceleyen Pug ve iki yaşlı elf buradaydı.

Tomas, "Kaspar'ın aklına bir fikir geldi Pug," dedi.

Pug kafasını kaldırdı. "Duymayı çok isteriz."

"Tomas'ın anlattıklarını anlayabildiysem, Yaşamtaşı Ejderha Efendileri tarafından tanrılara karşı kullanılmak için yaratılmış, öyle mi?"

"Evet," dedi Tomas. "Amacı dünyadaki tüm hayat güçlerini alarak tanrılara karşı bir silah gibi kullanmaktı."

"Nasıl?" diye sordu Kaspar.

"Ne demek istiyorsun?"

"Tomas'ın oğlu Yaşamtaşı'nı açıp içinde esir kalmış hayat gücünü serbest bırakınca eşi yeniden gebe kalabilmiş, değil mi?" "Evet," dedi Pug. "Fakat aradaki bağlantıyı anlayamadım." "İzin ver lütfen," dedi Kaspar. "İnsanların doğmasını sağlaması, bu silahın amaçlarındanmış gibi görünmüyor. Aynı şekilde yaraları iyileştirmek ya da o dönemde bu olaylara maruz kalanların başına gelen tüm o şeyler de amaç değildi."

Pug kafasını salladı.

"Demek istiyorum ki... Murmandamus?" Tomas'a baktı.

"Evet, adı Murmandamus."

"Murmandamus Yaşamtaşı'nı yönetebilmek için aldığı hayatları nasıl kullanacaktı? Ejderha Efendileri bunu tanrılara karşı nasıl kullanacaktı?"

Pug, Tomas'a baktı. Tomas, "Taş harekete geçseydi, dünyadaki tüm hayat gücünü yutardı. Dev gibi ejderhalardan küçücük bir çimen sapına kadar her şey solup giderdi. Tanrılar kendilerine ibadet edenleri ve kimliklerini kaybederdi. Valheru diğer gezegenleri istila edip Midkemia'ya insanları yeniden yerleştirebileceklerini biliyordu," dedi.

"Bu delilik," dedi Kaspar. "Koruyucu Samas bana kötülüğün doğasıyla ilgili biraz bilgi verdi. Ulaştığı sonuca göre kötülük deliliktir."

"Katılıyoruz," dedi Tomas. "Burada elfler arasında dahi kötülüğün etkisini gördük."

"Yani Pantathialılar kendilerininki de dahil olmak üzere bu dünyadaki tüm hayatı yok etmek mi istediler?"

Tomas, "Sapkın bir ırktı onlar. Valherulardan biri olan ve tanrıça olduğuna inandıkları Alma-Lodaka, kendisine ibadet etmeleri için yaratmıştı onları. Bu inanca bağnazca tutunarak, döndüğünde onları

yeni yarı tanrılar olarak çıkaracağını düşündüler. Üzücü, sapkınca bir dalaletti bu. Valheru özünü kötüye kullanmıştı," dedi.

"Benim demek istediğim şu. Bu şeyin burada olmasıyla ilgili olarak delice bir cevap aslında çok daha makul geliyorken neden mantık çerçevesinde bir cevap bulmaya çalışıyorsunuz?"

Pug Tomas'a baktı. İkisi de gülmeye başladı. "Kaspar," dedi Pug, "Aklında net bir şey var mı?"

"Leso Varen'le daha önce karşılaştığını söylüyorsun fakat o adam benim kalemde senelerce yaşadı. Onunla yemek yedim. İnsanlara bir şeyler yapışını izledim öylece... Bunu yalnızca delilik olarak nitelendirebilirim. Fakat yaptıklarında deli bir mantık vardıysa da bunun herkes açısından mantıklı olduğunu nasıl bilebiliriz?"

"Devam et," dedi Tomas.

"Pantathialılar nerede yaşıyordu?"

"Necropolis'in güneyinde, Ratn'gary Dağları'nın eteklerinde," diye yanıtladı Tomas.

"Öyleyse bu ilenç birilerinin Talnoy'u bulup tanrılara götürmesi için yapılmış zekice bir planın parçası değil de Pantathialıların yaratığı yaşadıkları yere taşıyabilmek için geliştirdikleri bir şey olamaz mı?"

"Neden?" dedi Pug.

"Neden?" diye tekrarladı Kaspar. "Çünkü onlar deli! Nasıl olduysa o şeylerden biri bu dünyaya girmiş. Belki de Ejderha Efendileriyle beraber gedikten girmiştir. Belki de birileri ganimet olarak almış, bir yerlerde bırakmıştır. Fakat sonra gömülmüş. Pantathialılar da saklamak için çevresini koruyucu büyülerle kaplamışlardır. Kimden saklamak istediler bilemiyorum. Fakat belki de kazara biri farkına varırsa yaratık yine de evine dönebilsin diye böyle bir güvence düşünmüşlerdir."

"Neden oraya gömdüler peki?" diye sordu Tathar.

"Bilmiyorum. Belki başka birisinin onu bulmasını istemediler ve kıtanın öbür ucuna o şeyi taşımaktansa oraya saklamak daha mantıklı geldi," dedi Kaspar. "Belki de Tanrıçaları böyle yapmalarını söyledi. Sebebi ne olursa olsun, her şey Flynn ve arkadaşlarının eski bir tuzak olmaktan başka hiçbir ehemmiyeti olmayan bir şeyi bulmalarından öteye geçmemiş olabilir."

"Şayet öyleyse Pantathialıların deliliği işimize yaradı diyebiliriz," dedi Acaila. "Çünkü ilenç ortaya çıkmamış olsaydı bu şey gömülü olduğu yerde öylece kalır, gedikler açılmaya başladığında da kimse tüm bunların neden yaşandığını anlayamazdı."

"Talnoylardan oluşan bir ordu üzerimize çullanana kadar," dedi Kaspar.

"Magnus'a bu şeyi Kelewan'a götürmesini söyleyeceğim," dedi Pug. "Talnoy'un Novindus'un neresinden geldiğini bulmaya çalışacağım ben de." Kaspar'a dönerek, "İçinden alındığı mağarayı bulmama yardım eder misin?" dedi.

Kaspar omuzlarını kaldırdı. "Elimden geleni yaparım."

Pug, "Bir şey daha var," dedi.

"Gece Şahinleri," dedi Tomas. "Evet, o konu beni endişelendiriyor."

Kaspar, "Leso Varen bu kadar çabuk başlarına geçebilir mi yine? Talwin Hawkins onun boynunu kırmıştı," dedi.

Pug, "Onunla defalarca karşılaştım ve seneler içinde yaptıklarıyla ilgili başka kanıtlar da buldum," dedi. "Örneğin seneler önce, Karanın Ucu'ndan bir baron, ölmekte olan karısını kurtarmak için başarısız bir girişimde bulunarak büyü yapmaya çalışırken ölmüş. Aranorlu bir asilzadenin oğlu, nişan gecesi tüm ailesini öldürmeye kalkmış. Kesh'ten bir beyefendi de, devlet sırlarını Roldem Krallığı'na baskı görmeksizin anlattıktan sonra hiçbir sebep yokken kendi canına kıymış.

"Evet, sahip olduğuna inandığım gibi bir gücü varsa 'ölüm'ünün ardından bir sene içinde geri dönebilir, emrindekileri yeniden karanlık

görevlerini gerçekleştirmek için yollayabilir." Pug, Kaspar'a baktı. "Bir büyücünün kendi ruhunu bir kapta, şişede veya kapalı herhangi bir şeyde tutabilmesini sağlayan oldukça tehlikeli ve nahoş bir büyü vardır. Kap sağlam kaldığı sürece, bedene ne olduğu mühim değildir. Beden öldüğü sırada bir başka beden ruhun bulunduğu kaba yakın bir yerdeyse, büyücünün ruhu o bedeni ele geçirir.

"Varen herhangi biri gibi görünüyor olabilir. Küçük bir çocuk veya güzel bir kadın olabilir. Benim dışımda herkesten kimliğini gizleyebilir. Onunla defalarca karşılaştığım için ben onu hemen tanıyabilirim."

Kaspar, "O kabı bulman gerek," dedi.

"Bir gün bulacağım," dedi Pug.

Tomas içini çekti. "Hadi yemek yiyelim dostlar. Yarın yüzleşmeniz gereken meşum görev her neyse onunla ilgilenebilirsiniz. Fakat o zamana dek zihninizi ve kalplerinizi ferah tutun."

Kaspar ve Pug bakıştı. Her ikisi de, güzel bir gece geçirseler de rahat olamayacaklarını biliyordu.

-21-
YANGIN

Kaspar sabırla bekliyordu.

O ve Pug, Elvandar'dan ayrılmak üzereydiler ve Kraliçeyle Tomas'ın sabah oturumu için gelmelerini bekliyorlardı. Talnoy, Kaspar'ın arkasında hareketsizce duruyordu.

Soylu çift göründüğünde, herkes ayağa kalkıp selam verdi. Kraliçe tahttaki yerini aldı. "İşlerin tehlikeli bir noktaya doğru gittiği konusunda bizi uyardığın için teşekkür ederiz Pug. Sana da teşekkürler Olaskolu Kaspar."

Kaspar Kraliçeye eğilerek selam verdi. "Majesteleri, nezaketiniz de aynı güzelliğiniz gibi. Cömertliğiniz ve kibarlığınızla mağrur bir adamın bile kibrini kırabilirsiniz."

Aglaranna gülümsedi. "Geçmişinin karanlık olduğunu biliyorum Lord Kaspar. Fakat daha iyi bir yol bulmak için mücadele ettiğini hissedebiliyorum. Bu uğraşında başarılı olabilmeni diliyoruz."

"Yine zarafetiniz beni utandırıyor Majesteleri," dedi Kaspar.

"Vakit geldi mi?" dedi Kraliçe Pug'a bakarak.

Pug, "Majestelerinin izniyle artık Büyücünün Adası'na gitmemiz gerekiyor," dedi.

Kraliçe Aglaranna gülümseyerek kafasını eğdi. "Seni sevgiyle uğurluyoruz. İyi yolculuklar dostumuz Pug. Seni sarayımıza her zaman bekleriz."

Tomas, Kaspar'ın elini sıktı. "Umarım daha uygun koşullar altında, yeniden karşılaşırız. Eşimin de dediği gibi, umarım şimdiye kadar gittiğin yoldan çok daha iyisini bulursun."

"Umarım bir gün ziyaret için buraya geri dönebilirim Tomas."

Pug'a dönen Tomas, "Benim yeminimi biliyorsun. Elvandar'ı korumak için gerekli olmadığı takdirde buradan ayrılamam. Fakat Tathar bu tehdidin, bir Tsurani istilasından daha ciddi olduğunu anlattı. Bana ihtiyacınız olursa haber vermeniz yeterli," dedi.

Pug, "Umarım böyle bir şeye ihtiyacımız olmaz. Ancak sana böyle bir haber gelirse, hafife almaman gerektiğini unutma," dedi.

"Biliyorum."

Pug, Talnoy'a emir vermesini sağlayan yüzüğü parmağına geçirerek, "Yaklaş," dedi. Yaratık itaat etti.

Pug yüzüğü parmağından çıkararak Kaspar'a geri verdi. Kaspar da yüzüğü kemerindeki keseye koydu. Pug, elini Kaspar'ın omzuna koyarak, "Elvandar, dünyanın hiçbir yerinde olmayan büyülerle korunuyor. Doğrudan eve gidebilmek için Efsunörücülerinin yardımına ihtiyacım olacak. Aksi takdirde önce nehir kenarına gitmemiz ve suyu yeniden geçmemiz gerekecek," dedi. Tathar'a işaret verdi.

Yaşlı Efsunörücü kafasını eğerek bir ilahi okumaya başladı. Diğer Efsunörücüleri de hemen ardından ona katıldı. "Az sonra biz..."

Birden bir şeyler korkunç derecede ters gitmeye başladı. Gökyüzü, Kaspar'ın kulaklarını yırtan bir gümbürtüyle doldu. Acı onu öyle vurmuştu ki ellerini kafasına doğru götürürken sendelemeye başladı.

Kaspar'ın acıdan gözleri yaşarmıştı. Kırpıştırarak gözlerindeki yaşlardan kurtulmaya çalışırken dizlerinin üzerine düştü ve Kraliçenin sarayında bulunan pek çok kişinin de yere düştüğünü fark etti. Tahtında gözlerini sıkıca kapamış oturan Kraliçenin yüzünde büyük bir acı ifadesi vardı. Tomas açıkça görülen bir sıkıntıyla ayağa kalktı. Yine de bu sıkıntıyı diğerlerine göre daha rahat kaldırabiliyor gibiydi.

Kaspar, bulanan midesinin düğümlendiğini hissediyordu. Pug'ın bulunduğu yere baktığında, büyücünün dikkatini toplamaya çalıştığını gördü.

Pug yüzünü buruşturmuştu ancak bakışları anlamlı ve açıktı. Elini kafasının üzerine kaldırarak kulağa oldukça sert gelen bir büyünün sözlerini okumaya başladı. Korkunç ses birden kesildi. Bir an için, bu beklenmedik olaylara karşı karşıya kalan herkes öylece kalakalmıştı. Derken gökyüzü alev aldı.

Kaspar, ağzı açık bir fırının sıcaklığının üzerine doğru boşaldığını, ciğerlerini kızartıp tenini yakmakla tehdit ettiğini hissetti. Ancak Pug'ın verecek başka bir cevabı vardı. Elini salladı ve gökyüzünden inen alevleri geri püskürttü. Görünmez bir güç tabakasıyla çevrelenmişlerdi sanki ancak Kaspar yine de neredeyse dayanılmayacak derecedeki sıcaklığı hissedebiliyordu.

Efsunörücüler hâlâ sallanıyorlardı. Yukarıdan gelen saldırı, sarayı çevreleyen ağaçlara olduğu kadar, Elvandar'ı korumakla yükümlü olanlara da büyük zarar veriyordu.

Kaspar nereye baksa bütün ağaçların tepesinin alev almış olduğunu görüyordu. Yaşlı meşeler, Elvandar'ın merkezini çevreleyen ormanlardaki ağaçlardan daha iyi kaldırıyordu bu saldırıyı, Dalların ve ağaç gövdelerinin arasından, Kaspar alevlerin her yana dağıldığını görebiliyordu. Çığlıklar ve bağrışmaları da duyabiliyordu.

Pug, "Tathar! Hava büyüsü yapmayalı yıllar oldu. Sen yağmur yağdırabilir misin?" diye bağırdı.

Yaşlı elf kafasını salladı. "Koruyucu duvarların aşılması bizi afallattı ancak deneyeceğiz."

Elfler birlikte diz çöküp ne yapacaklarını tartışmaya başladılar. Saray merkezini korumakta olan Pug, "Çabuk," dedi.

Kaspar etrafına bakarken, karalar içindeki büyücünün büyüsüyle korunmayan yerlerde yaşayan Elvandar insanlarına ne olduğunu düşündü. Zemindeki veya aşağı düzlüklerdekiler güvende olabilirlerdi, çünkü alevler yalnızca en yukarıdaki dallara erişiyordu. Ancak evleri daha yukarıda olanların büyük olasılıkla kurtulma şansı yoktu.

Kaspar çocukken Olasko ormanlarında çıkan bir yangına şahit olmuştu. Kurak bir sene yazın babası onu ava çıkarmıştı. Bir yıldırım çakmasıyla beraber dağlarda yangın başlamıştı. Alevler, bu büyük yangından kaçmaya çalışan hayvanlar gibi hızla bir ağaçtan öbürüne sıçrarken, çocuk orada durmuş ve olup biteni seyretmişti. Sahiden de korkunçtu.

Birden bir başka korkunç his kapladı Kaspar'ın içini-. Omurgasından aşağı doğru karnına kadar uzanan bir ürperti. Hiç düşünmeden kılıcını çekti. Elflerin hepsi önce dönüp ona, ardından da etraflarına baktılar. Az önce orada olmayan bir şey, şu an oradaydı.

Derken Kaspar gölgeyi gördü. Hızla geçen bu silik silueti, gözünün ucuyla yakalamayı başarmıştı. "Orada!" diye bağırdı şekli işaret ederek.

Birden ani bir hareketlenme oldu. Elf Efsunörücüleri sağa sola yığılırken Kaspar şaşkınlık içinde etrafına bakıyordu. Yalnızca yaşlı Tathar, kökleri derine inen bir meşe gibi ayakta duruyordu. Kraliçeyi korumaya çalışırken ellerini havada gezdiriyordu. Tomas bir adımda eşinin yanına geldi ve onu kollarına aldı. Sanki bir çocukmuş gibi büyük bir rahatlıkla, onu biraz daha güvenli olabileceğini düşündüğü az uzaktaki odalarına taşıdı.

Kaspar, gördüğü şeyi tekrar yakalayabilmek için etrafına bakındıysa da hiçbir şey göremedi.

Bir elini yukarıda tutan Pug, tehditkâr alevleri uzak tutarken diğer eliyle de yeni bir büyü yapmaya başladı. Gözleri kör eden mavi bir ışık yükseldi elinden. Işığın parlaklığı tüm sarayı daha da belirgin bir hale getirirken, etrafa hem aydınlık hem de karanlık gölgeler saçıyordu. Sarayın tam ortasında, elindeki kılıçla sanki bir şey arıyormuş gibi duran silueti gördü. Derken iki kişi oldular. Sonra da üç.

Pug, "Ölüm dansçıları!" diye bağırdı.

Kaspar bu şeylerin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. İnsan şeklindeydiler, ancak ne belli bir özellikleri ne de hacimleri vardı.

Öylece şekil verilmiş siluetlerdi sanki. Öyle siyah bir maddeden yapılmışlardı ki, ışığı yansıtmıyorlardı bile. Pug'ın yaptığı büyü olmasa, bu şeylerin görünmez kalacağını tahmin edebiliyordu Kaspar.

Elfler hemen harekete geçti. Kaspar, tüm Elvandar'dan yükselen bağrış ve çığlıkları, çınlayan çelik seslerini duyabiliyordu.

Derken bir ölüm dansçısı önüne geldi. Eski Dük, canını kurtarmak için savaşmaya başladı. Kaspar daha önce hiç bu kadar çevik ve dikkatli bir şeyle karşılaşmamıştı. Saldırılarını savuşturmaya çalıştı, çünkü tek yapabildiği kendini savunmaktı. Ne bir karşı saldırı ne de başka bir hamle düşünecek vakti vardı. Sadece hayatta kalmaya çalışıyordu.

Tomas geri döndüğünde, elinde altından bir kılıç vardı. Ezici bir hamleyle, Kaspar'la dövüşen yaratığın omzuna vurdu. Yaratık ince, inler gibi bir sesle çığlık attı.

Ölüm dansçısı bu kez Tomas'a döndü. Sertçe saldırıya geçen Kaspar'ın kılıcı, yaratığı arkasından yakaladı. Yaratık yeniden çığlık atsa da, bu hamle onu pek az yavaşlatmış gibi görünüyordu.

Derken Kaspar'ın yanından bir şey geçti. Gözünün ucuyla bakabildiği noktada iki ölüm dansçısının Talnoy'u kaldırıp taşımaya başladığını gördü.

Kaspar kesesindeki yüzüğü çıkararak parmağına taktı. Yüzüğü takarken hissettiği o tuhaf duyguya kapıldı yine. Kaçmakta olan ölüm dansçılarının arkasından giderek Talnoy'un omzuna dokunmayı başardı. "Ölüm dansçılarını öldür," dedi.

Kaspar, canlanan Talnoy'a baktı. Dizlerini kırarak bacaklarını kaldırdı, sonra da yukarı doğru bir tekme attı. Bacağı neredeyse dümdüz duruyordu. Bir insanın omzunun çıkmasına sebep olabilecek bir hamleyle iki ölüm dansçısını ittirerek onlardan kurtuldu ve kendini havaya attı. Eğildi, parende attı, döndü. Sonunda tam düşmanlarının karşısına, ayakları üzerinde indi. Elinde kara kılıcı vardı.

Talnoy bir adım attı. Olağanüstü bir hızla ilerleyerek iki ölüm dansçısını da bel hizasından biçti. İkisi de dumana dönüşerek bir çığlıkla ortadan kayboldu. Ardından iki elf savaşçısını öldürmek üzere olan diğer ölüm dansçısına engel olmak için arkasına döndü. Siyah ve biçimsiz dansçı, Talnoy'un saldırısını hissetmiş gibi döndü ve kılıcını kaldırdı. Talnoy, inanılmaz bir güçle aşağı doğru saldırdı. Ölüm dansçısı, hamlenin etkisiyle geri çekildi. Talnoy hemen arkasından güçlü bir hamle daha yaptı. Ölüm dansçısı, arkasına doğru düşüp büzülür gibi oldu. Kara kılıcın üçüncü darbesi, dansçının gölge kılıcını geçti ve tayfın boynunu kesti. Bütünlüğünü kaybeden şey, Kaspar'ın gözleri önünde dumana dönüşerek rüzgârla uçup gitti.

Kaspar daha ne olduğunu anlayamadan, Talnoy dördüncü bir ölüm dansçısına saldırdı. Tomas da iki elini birden kılıcının kabzasına yapıştırmış, bir örsü bile kesebilecek hamlesiyle bir diğer dansçıyı indiriyordu. Ölüm dansçısı un ufak olup buharlaştı.

Tomas etrafına bakındı. Elfler ve insanlar akıllarını toparlamaya çalışırken, Talnoy ağaçların arasından bir elf gibi rahat ve hızlı bir şekilde koşmaya başladı.

Tathar ellerini çırptı ve birden şimşekler çakmaya başladı. Yağmur yağıyordu.

Kaspar bir an için duraksadı, fakat Tomas ve Pug'ın farklı dünyadan gelen şeyin ardından hızla gitmesi üzerine onları takip etti. Koşarken sinirlenmeye başladı Kaspar. *Bu canavarlar, bu ölüm dansçıları,* dedi kendi kendine, *bunlar ne hakla hayatımda gördüğüm en sakin ve harika yeri işgal ederler!* Zihninin bir parçası, bu duygunun yüzüğü takınca gelen deliliğin ilk habercisi olduğunu söylüyordu. Bir saat içinde yüzüğü çıkarmalıydı. Fakat şimdilik Elvandar'daki tehlike çok büyüktü.

Merdivenleri derin nefesler alıp vererek hızla çıkıyordu Kaspar. En tepeye ulaştığında -gözleri ve ciğerleri havayı kaplayan keskin dumandan yanıyordu- Pug'ın birden gözden kaybolduğunu gördü.

Yağmur yukarılardaki alevleri önlese de sıcaklık yüzünden havaya buhar dağılıyordu.

Kaspar nefesini tuttu. Başka bir düzlükte duran Tomas'ın ahşap korkuluklardan atlayarak gözden kaybolduğunu gördü. Kaspar korkuluklara doğru koşarak aşağı baktığında, Tomas on iki metre kadar aşağıdaki bir başka büyük düzlüğe inmişti. Kanlar içinde yatan pek çok elf vardı burada. Yeşillikler ve dumanın arasından pek bir şey göremeyen Kaspar, Tomas'ı gözden kaçırdı. Ancak çarpışmanın çok yakınlarda olduğunu duyabiliyordu. Etrafına bakındı ve aşağıya inen merdivenleri bulup çatışmanın olduğu yere doğru hızla ilerlemeye başladı.

En aşağıdaki düzlüğe indiğinde, çarpışmanın yeri yine değişmişti. Seslerin geldiği yöne doğru ilerlemeye devam etti, ancak bir türlü yakalayamadı. Çok hararetli bir dövüş vardı. Kaspar'ın bu zamana kadarki savaşlarda gördüğünden çok daha delice bir şeyler oluyordu.

Bir sonraki düzlüğe geldiğinde nefes almak için durmak zorundaydı. Savaşmak şöyle dursun, ayakta zor duruyordu. Ciğerleri buhar ve duman yüzünden yanmış gibiydi. Ellerini baldırlarına koyarak öne doğru eğildi. Öksürdü, yere tükürdü. Dövüş seslerinin uzaktan geldiğini duyabiliyordu. Fakat birden ses kesildi.

Kaspar bu hafif eğik pozisyonda güçlükle nefes almaya çalışırken, yağmurun sesini duyabiliyordu yalnızca. Fırtınanın şiddeti artmıştı. Son bir defa daha derin nefes aldı ve son olarak dövüşün olduğunu duyduğu yere doğru gitmeye başladı.

Son çarpışmanın yaşandığı alana geldiğinde Tomas, Pug ve Talnoy'u kıyımın tam ortasında buldu. Dört elf, garip ölü pozisyonlarında yatıyor, bir düzine kadarı da küçük ya da hayati boyutlardaki yaraları tedavi ediyordu.

Topluluğun her kesiminden elfler, yaralılara yardım için geliyordu. "Neler oldu?" dedi Kaspar.

Pug döndü ve elini kaldırarak Kaspar'a sessiz kalmasını işaret etti. Tomas ona baktığında, Kaspar neden böyle yaptığını anlamıştı.

Kaspar hayatında hiç böyle bir öfke ifadesi görmemişti. Öfkeyle bastırdığı kısık sesiyle Tomas, "Buna kim cesaret eder?" dedi. Etrafındaki cesetlere bakarak sesini yükseltti. "Bunu benim halkıma yaşatmaya kim *cesaret* edebilir?"

Pug, Talnoy'u işaret ederek, "Bunu isteyen biri," dedi. "Ne olduğunu tam olarak bilmiyor olabilirler, ancak önemli olduğunun farkındalar. Bu topraklarda kuvvetli bir karanlık büyü olduğunu hissederek onu kontrol altına almak istediler."

Kaspar, "Bunu nereden biliyorsun?" dedi. Sonunda yüzüğü parmağından çıkarmıştı.

Pug, "Başka bir sebebi olamaz. Ayrıca bu ölüm dansçılarını kimin gönderdiğini bildiğim için de bundan eminim," dedi.

"Kim gönderdi?"

Pug, Kaspar'a baktı. Kaspar, adamın hakim olmaya çalıştığı yüzündeki o öfkeyi gördü. Tomas'ın ifadesinden daha az korkunç değildi bu yüz de. Hattâ buz gibi bir hakimiyetle üstesinden gelmeye çalıştığı için daha korkunç olduğu bile söylenebilirdi.

Pug yavaşça, "Eski dostun Leso Varen," dedi. Etrafına bakarak çevredekileri gösterdi. "Bu, onun geri döndüğünü kanıtlıyor. Çünkü bu kadar çok ölüm dansçısını yaratabilecek güçteki tek büyücü o."

"Peki neden burada?" dedi güçlükle soluk alan Kaspar.

Pug, Talnoy'u işaret etti. "Tathar ve Efsunörücüleri benim çıkmam için Elvandar'ın savunmasını indirdiğinde bu şeyin varlığını sezmiş olmalı." Pug, Tomas'a baktı. "Bu işte kendimi sorumlu hissediyorum. Bizi doğrudan nehre ışınlasaydım, mabedinize asla giremezdi."

Tomas kafasını salladı. "Hayır eski dostum. Bu senin hatan değil. Bana kalırsa büyülerimizi aşabilirdi zaten. Unutma ki sen Tsurani dünyasında esirken, Tsurani Yüceleri'nin saldırısını geri püskürtmek için Kara Macros'un yetenekleri gerekmişti. Onlar bizim savunmamızı aşabildiyse Varen neden aşamasın?"

Pug kafasını salladı. "Belki de haklısın. Eve döndüğümde Tathar ve diğerleriyle savunmanızı güçlendirmeniz konusunda konuşması için Miranda'yı yollayacağım." Dumanla dolu havaya bakarak, acı ve ıstırap dolu sesleri dinledi. "Bunun tekrar olmasına izin veremeyiz."

Kaspar sessizce kafasını sallamaktan başka bir şey yapamadı.

Zararın boyutları konseye bildirildiği için, Kraliçenin Sarayında oldukça kasvetli bir toplantı yapılıyordu. On altı elf, evlerini korumak için hayatlarını feda etmişti. Bir düzine kadarı da yangında can vermişti. Aralarından üçü de çocuktu.

Aglaranna ve Tomas, savunmayla ilgili anlatılanları dinlerken, Pug Kaspar'ı bir kenara çekti. "Bu insanların asırda bir veya daha uzun süreler sonra çocuk sahibi olabildiklerini bilmelisin. Gediksavaşı'ndan bu yana yaşadıkları en büyük kayıp bu. Önümüzdeki seneler boyu bunun yasını tutacaklardır."

Kaspar sessizce, "Böyle olduğunu tahmin etmiştim. Bu çok büyük bir facia," dedi.

Acaila, Kraliçeyle konuşuyordu. "Koruyucu büyülerimiz kaldırılmış Majesteleri. Sanki birileri sessizce, göze çarpmadan ve hissettirmeden uzunca bir süre büyülerimizi incelemiş. Büyüler gücünü yitirdiğinde iki büyü daha isabet etti. Alevler ateş büyüsüydü sadece fakat etki alanı büyüktü." Pug'a döndü. "Senin gitmenle ilgili değildi dostum. Büyüler tam güçlerini koruyor olsa bile sonuç değişmezdi bana kalırsa."

Tathar öne çıktı. Gür kaşlarının gölgesinde kalan yaşlı gözleri, hâlâ öfkeyle parlıyordu. "Acaila'nın söylediği gibi Pug. Bu tesadüfi bir saldırı değildi." Hareketsiz duran Talnoy'a baktı. "Bu şeyin burada olduğunu fark eden eski düşmanın fırsatı kaçırmamış. Ancak saldırının etkisi ve büyülerimizi aşmak, ağaçları ateşe vermek ve o kadar ölüm dansçısını ormanımızın ortasına göndermek için gerekli olan hazırlığın bütünlüğü, detaylı ve sabırla beklenilmiş bir plan olduğunu gösteriyor. Elvandar saldırısı çok uzun bir zaman önce

ayarlanmış olmalı. Son dakikaya bırakılan tek şey zamanlaması olabilir ancak."

Pug, yaşlı elfe bakarak kafasını salladı. "Varen Elvandar saldırısını bir olasılık olarak düşünmüş olmalı, çünkü bunu buraya getireceğimizi bilemezdi. Etkili ve basit bir plan olmasına karşın büyük bir sanat gerektiriyordu. Yönelimsizlik büyüsü, koruyucu büyüler kalktığında yapıldı. Ölüm dansçılarının birden ortaya çıkması da öyle kolayca yapılacak şey değil. Saldırının dikkat dağıtmak için -büyük, kanlı ve zalim bir yolla dikkat dağıtmak için- yapıldığı açık. Böylece onlar da Talnoy'u kaçırabileceklerdi."

Pug iç geçirdi. "Yine de bu şeyi buraya getirmemiş olsam bunları yaşamamış olacağınızı da düşünmeden edemiyorum."

Tomas, "Öyleyse için rahat olsun Pug," dedi. Talnoy'a baktı. "İşin tuhaf yanı da, o şey Kaspar'ın hâkimiyeti altında olmasaydı kaybımız çok daha büyük olurdu. Elbette sonunda ölüm dansçılarını yok ederdim, ancak bu sırada halkımdan çok kişi can verirdi. Bu şeyin neler yaptığını gördüğüm için artık şu kadarını biliyorum: Bu durum bir an evvel çözüme kavuşturulmalı, çünkü böyle yaratıklardan oluşan bir ordu bize karşı kullanılırsa sonumuz geldi demektir." Arkadaşına doğru bir adım atarak yaklaştı. "Ashen-Shugar olarak anılarım başka, Tomas olarak burada yaşadıklarım başka şeyler. Pug, Krallık ve Kesh'in; Yıldızlimanı ve Büyücünün Adası'ndaki büyücülerin gücü birleşse bile bu şeylerden oluşan on bin kişilik bir ordunun karşısında duramaz. Acele et."

"Hemen gitmeliyiz," dedi Pug. "Meclis'in rakibi olan güçlerin başına bir kez daha Varen'in geçtiği aşikâr. Çok cesurca, hattâ dikkatsizce hareket ediyor. Elvandar'ı koruyan büyüleri kaldırmak az bir iş değil. İki düzine ölüm dansçısı göndermek de," dedi çocukluk arkadaşı ve Kraliçeye bakarak, "O Talnoy'un yaratılmış olması kadar canavarca bir şey. Çünkü her bir ölüm dansçısı, büyücüye isteyerek verilen bir ruhla yaratılıyor. Buna yalnızca bağnaz birileri boyun eğebilir."

Kaspar, Tomas'ın yeniden Aglaranna'nın yanına geçerek eşiyle sessizce konuşmaya başladığını gördü. Kraliçe Tomas'ın elini

tutarken gözlerindeki endişeyle söylediklerine cevap veriyor gibiydi. Sonunda ona boyun eğer gibi yere baktı. Tomas kadını öptü, sonra geri çekildi. Pug ve Kaspar'ın yanından geçerek, "Lütfen burada bekleyin," dedi ve kraliyet odalarına girdi.

Az sonra yanlarına geri döndüğünde, adamın anlaşılmaz görüntüsü, Kaspar'ın dikkatini çekti. Altın zırhının üzerine beyaz bir cüppe giymişti ve elinde de beyaz bir kalkan taşıyordu. Cüppe ve kalkanın üzerinde altından bir ejderha resmi vardı. Tomas'ın kafasındaki altın miğfer de parlıyordu. Ejderha kafası şeklindeki miğferin iki yanından altın kanatlar çıkıyordu.

Pug sessizce, "Bir insanın Ejderha Efendilerine en yakın görebileceği canlı şey budur," dedi.

Tomas eşine döndü, bir kez daha onunla kısaca görüştü, sonra da bir araya toplanan elflerin yanına geldi. "Dostlarım, Prens Calin ve Prens Calis'e bir an önce dönmeleri ve benim yerime hizmet etmeleri için haber yollayacağım. Büyük bir tehdit altında olup savunulması gerekmediği sürece Elvandar'dan ayrılmayacağıma dair yemin etmiştim. Haklı bir sebep olmaksızın saldırıya uğradık ve sevgili kardeşlerimiz katledildi. Savaş kapımızı çaldı. Yalan sanmayın, bu gerçekten de bir savaş. Elvandar Savaşlideri olarak yerimi ben dönene kadar Prens Calin'e bırakıyorum."

Kaspar, "Nerede..." diye söze başlamıştı ki Pug onu susturdu. "Bizimle," dedi.

Tomas, Pug'ın yanına geldi. "Sana eşlik edeceğim eski dostum. Bu iş hallolmadan Elvandar'a dönmeyeceğim."

"Bu biraz zaman alabilir."

Tomas acı bir tebessümle, "Ne kadar sürerse sürsün Pug. Ne kadar sürerse sürsün," dedi.

Pug kafasını salladı. Ardından elini Tomas'ın kolunun üzerine koydu. "Ne kadar sürerse sürsün."

Pug, Tomas, Kaspar ve Talnoy, ortadan kayboldu.

-22-
SALDIRI

Kaspar gözlerini kapadı.

Az önce Elvandar'dayken, şimdi birden Büyücünün Adası'na dönmüşlerdi. Kaspar, burada da bir şeylerin kesinlikle yolunda olmadığını hissedebiliyordu. Havadaki duman kokusunu alıyordu: Ocaklardan veya mutfaklardan yükselen ince odun kokusu değildi bu. Az evvel Elvandar'da gördükleri gibi acı ve gözleri kör eden yoğun duman bulutları vardı. Döndü ve gözlerini kırpıştırarak yaşlardan kurtulmaya çalıştı.

Konağı büyük bir yangın sarmıştı.

Her yerde öğrencilerin ve üzerlerinde siyah zırhlar olan savaşçıların cesetleri vardı. Sövmeye başlayan Pug, savaşçılardan birine baktıktan sonra, "Kara Caniler!" dedi öfkeyle.

Tomas birden koşmaya başladı. Kaspar da çarpışmanın sesini duyabiliyordu. Yüzüğü parmağına geçirerek hafifçe Talnoy'un omzuna dokundu. "Beni takip et!" diye bağırdı.

Pug, "Miranda!" diye bağırdıktan sonra ortadan kayboldu.

Beyaz ve altın sarısı zırhını taşıyan Tomas, arka arkaya etkisini çabuk kaybeden koruyucu büyüler ve hücum büyüleri yapan bir avuç öğrencinin çaresiz sihirleriyle geride tutulmaya çalışılan bir grup Kara Caninin arasına girerken, Kaspar da peşinden gitti. Kaspar Canilerden birine arkadan var gücüyle saldırarak, kafasını kesti. Siyah zırhlı şey yere düşerken, Kaspar yaratıkların öldürülebildiğini görünce rahatladı.

Talnoy'un yanına doğru giderek, "Bu Kara Canileri öldür!" diye emir verdi.

Talnoy, Tomas'la Kaspar'a katılınca, Kara Caniler bir dakikadan az bir süre içinde öldürüldü. Tomas etrafına bakarak, "Başka var mı?" diye bağırdı.

Yüzü gözyaşı, kir ve kanla çizgi çizgi boyanmış bir öğrenci, "Her yerdeler," dedi.

Tomas'la yürümeye başlayan Kaspar, Talnoy'a, "Beni takip et!" emrini verdi.

Üçü yan yana koşmaya başladılar. Sonunda alev alabilecek her şeyi sağa sola atarak kütüphaneye saldıran diğer Canileri buldular.

Tomas içten gelen bir öfkeyle bağırarak saldırdı. Kaspar, Talnoy'a savaşa katılması emrini verene kadar Tomas Canilerden birini öldürmüş, birini kolundan kasığına kadar ortadan ikiye ayırmıştı ve şimdi de üçüncüsüyle çarpışıyordu. Kaspar ne yapacağına karar verene kadar dördüncü ve beşinci yaratık da ölmüştü.

Tomas etrafına baktı ve hemen ardından diğer çarpışmaların sesini takip ederek koşmaya başladı. Kaspar Talnoy'a, Tomas'ı takip etmesini ve Kara Canileri gördüğü anda öldürmesini emretti. Talnoy döndü ve Tomas'ın ardından koşmaya başladı. Kaspar peşlerinden gitmeye çabaladıysa da birkaç saniye içinde ikisini de gözden kaçırdı.

Yağmur yağmaya başladı.

Kaspar, Elvandar'da Efsunörücülerin yaptığı gibi birilerinin yine yağmur çağırdığını fark etti. Durdu. Duman ve karmaşanın arasında, nerede olduğunu idrak etmeye çalışıyordu. Kütüphanede hiçbir şey göremediğinden, avluya çıktı yine.

Ciğerleri Elvandar'da içine dolan onca duman yüzünden hâlâ yanıyordu. Kaspar aklını toparlamak için bir kez daha durdu. Dumanı artık kaldıramıyordu ve öksürmekten boğazına acı, ekşi bir tat çıkıyordu. *Buradan kurtulabilirsem,* diye düşündü içinden, *umarım beni akciğer iltihabından da kurtarabilecek bir şifacıları vardır.*

Öksürdü, tükürdü ve ardından hızla yoluna devam etti.

Konağın ilerisine doğru bir otlak uzanıyordu ve en uç kısmında da ağaçlık bir bölge vardı. Kaspar, öğrencilerin saklanmak umuduyla ağaçlara doğru koştuklarını gördü.

Kaspar'ın üç metre kadar ötesindeki aralıktan, Kara Canilerden biri çıktı ve öğrencilerin kaçıştığını gördü. Kaspar'ın bulunduğu tarafa bakmamıştı. Eski Olasko Dükü kılıcını çekerek var gücüyle fırlattı. Bundan başka çaresi yoktu, çünkü kara zırhlı savaşçıyı asla yakalayamayacağını biliyordu.

Caniyi tam sırtından vurmuştu. Kaspar'ın kılıç darbesiyle, yaratık dizlerinin üzerine düştü. Yere düşen savaşçının arkasında duran Kaspar, cani kendine gelmeden kılıcını yerden aldı. Et dilimleyen usta bir aşçı gibi Kaspar kılıcının ucunu, Caninin kolunun hemen altındaki boşluktan içeri dikkatlice geçirdi, kılıcı batırdı ve çevirdi. Zırhın içindeki adam, insani bir acıyla haykırdığında, Kaspar bunların aslında doğaüstü yaratıklar olmadığını, yalnızca gösterişli siyah zırhlara bürünmüş bağnaz adamlar olduklarını fark etti.

Bu durum onu sevindirmişti. En azından karşısında öldürebileceği bir şey vardı.

Kaspar'ın bedeni, yeni bir öksürük nöbetiyle sarsılırken soluklanmak için biraz durdu. Ardından tekrar kavga seslerini dinlemeye başladı ve en yakından gelen çarpışmaya kulak verdi.

Mutfak yakınlarındaki binalardan birinde bulunan odaya girdi hızla. Neredeyse ikiye ayrılmış ölü iki Caniyi gördü içeride Yaratıkları Talnoy mu yoksa Tomas mı öldürdü bilmiyordu, fakat bu sorunun gereksiz olduğunu düşündü.

Kaspar bir kadının çığlığını duydu. Sesi takip ederek, müştemilatı {5} ana binaya bağlayan uzun koridordan geçti. Mavi cübbeli birinin köşeyi dönerek kaybolduğunu gördü. Birkaç metre ötedeyse kadının cesedi duruyordu.

Kaspar kadının yanına gelerek dizlerinin üzerine oturdu. Onu görür görmez tanımıştı. Kendi kanı içinde hareketsizce yatan bu kadın Alysandra'ydı. İçi acıdı. Bir an neden bu kadar üzüldüğünü düşündü. Sevgili olarak bir müddet geçirmişlerdi ancak bu bir şehvet ilişkisiydi, aşk değil. O Pug'ın ajanıydı ve emir gelse pişmanlık duymadan onu öldürürdü. Buna rağmen cesedini görmek Kaspar'a acı vermişti. Kadının yüzünde bir şaşkınlık ve sersemlik ifadesi vardı. Uzandı, yavaşça gözlerini kapadı ve ayağa kalktı.

Ardından köşeyi dönerek mavili adamın peşinden koşmaya başladı.

Kaspar, ya Tomas ya da Talnoy'dan kaçan bir çift Kara Caniyle yaşadığı karşılaşmanın ardından, terden sırılsıklam olmuştu.

Her ikisi de ağır yaralı olduğundan Kaspar'ın adamları öldürmesi çok zor olmamıştı. Fakat yine de sıkıntılı bir karşılaşmaydı. Dumandan ciğerleri yanmıştı ve güçlükle nefes alabiliyordu. İnsanların savaşlarda yoğun duman yüzünden öldüğünü biliyordu. Artık kendisinin de bu şekilde ölüp ölmeyeceğini merak ediyordu.

Öksürürken ağzından kan gelen Kaspar, siyahlar içinde yerde ölü olarak yatan iki adama baktı. Caniler korkunç görünüyorlardı ve iyi savaşçıydılar. Ancak Kaspar daha iyilerini de görmüştü. Efendilerine hizmet ederken ölme istekleri onları bu kadar tehlikeli yapıyordu. Düşmanlarından kaçıyor olmaları, bunu sebepsizce yapmadıklarını da gösteriyordu.

Talnoy göründüğünde Kaspar, "Buraya gel!" diye bağırdı. Yaratık, Kaspar'ın ona tekrar dokunmasına gerek duymadan sesine tepki verdi. Kaspar daha sonra, emirlerini yerine getirmesi için yaratığa yalnızca bir kere dokunmasının -yüzüğü takarken- yeterli olduğunu anladı. Bu mantıklıydı. Bir komutanın savaş alanında koşturarak emri altındaki tüm Talnoy'lara tek tek dokunması imkânsızdı.

"Beni takip et," dedi Kaspar. Birlikte diğer işgalcileri aramaya koyuldular.

Kaspar konağın uzun koridorlarında yolunu bulmaya çalışıyordu. Duman yüzünden görüşü iyice daralmıştı. Neredeyse kör olacaktı. Kendine gelerek Talnoy'a, "Düşersem beni kaldır ve güvenli bir yere taşı," dedi.

Önünde uzanan dumanın içinden bir çıkış gören Kaspar, hızla oraya doğru ilerlemeye başladı. Dışarı çıktığında yolunu iyice şaşırmış olduğunu gördü. Konağın hemen dışına, çayıra inen yokuşa çıkacağını zannediyordu. Ancak ana bahçeye çıkmıştı.

Avlu, etrafındaki yanmış binaların tam aksi bir görüntü çiziyordu. Nasıl olduysa alevler yeşilliklere veya havuzlara dokunmamıştı, ancak duman burada da yoğundu.

Kaspar bir süre kımıldamadan durdu ve yanan binadan çıkabilmek için hangi yolun daha güvenli olduğuna karar vermeye çalıştı. İçini saran o sıcaklık dalgasından kurtulmuştu bir an için. Havuzlardan birinde yıkanarak bahçede kalmayı, alevlerin sönmesini beklemeyi düşündü. Ancak birden bir korku kapladı içini. Yüzüğün etkisini göstermeye başladığını fark etti. Tam çıkaracaktı ki rüzgârın yönü değişti ve kalın bir duman bulutu üzerine doğru gelmeye başladı. Hangi tarafa gideceğine karar vermeye çalışırken dumanların arasında biri belirdi.

Kaspar önce bu gelenin Tomas olduğunu düşündü, çünkü yaklaşan kişi de oldukça uzun boyluydu. Ancak yaklaştıkça, Pug'ın arkadaşı gibi geniş omuzları olmadığını fark etti. Açık renk saçları omuzlarına dökülüyordu. Duman yüzünden yaşaran gözleri parlak yeşil renkteydi. Köşeli, yassı bir çenesi vardı ve yirmi beş yaşından büyük göstermiyordu. Üzerinde açık mavi bir cüppe vardı. Kaspar karşısındakinin, Alysandra'nın cesedini bulmadan birkaç dakika önce köşeden dönerek ortadan kaybolan adam olduğunu fark etti.

Kaspar'ı gören adam, yüzünde onu tanıdığını gösteren bir ifadeyle gülümsedi. "Kaspar! Ne beklenmedik bir sürpriz!"

Kaspar duraksadı, çünkü daha az evvel kaçışına şahit olduğu bu adamı, öncesinde hiç görmemişti.

Adam gözlerini Talnoy'a dikti sonra. "Harikulade! Her yerde bu şeyi arıyordum ben de." Talnoy'a doğru bir adım attı. "Şimdi seni ondan kurtaracağım."

Kaspar o an farkına vardı. "Varen!"

Büyücü sırıttı. "Yeni halimi beğendin mi? Beni öldürmeye çalışan o sürtük -Leydi Rowena- bana senelerdir yaşamadığım güzellikleri anımsattı." Yüzündeki gülümseme iyice büyümüştü. "Ben de daha genç biri olursam daha mutlu olabilirim diye düşündüm. Ölüm insanı epey sarsıyor." Omzunun üzerinden arkasını işaret etti. "İşin ilginç tarafı, az evvel onu gördüm de en son duvarımda -aslında senin duvarın demeliyim, senin kalendeydi ne de olsa- asılı bıraktığım halinden daha iyi görünüyordu. Onu neden öldürdüğümü anlayamamış gibi bakıyordu. Bunu anlamadan ölmesine izin vermek mi yoksa doğrudan ona durumu anlatmak mı daha komik olurdu karar veremedim. Ne yazık ki ben kararımı verene kadar çoktan ölmüştü."

"Neden?"

"Çünkü onun öldüğünü görmek hoşuma gitti," dedi büyücü. "Fakat ölümün sıkıcı tarafı da bu. Öldükleri zaman bütün eğlence de bitiyor. Cesede işkence yapmak da eğlenceli değil. Biliyorum, ölüleri geri getirmek için kullanılan büyüler var, fakat... Yeniden hayata döndürülenler acıyı yaşayanlar gibi algılayamıyor. Pek çok eğlenceli şeyi yaptırabiliyorsun ama acı çekemiyorlar işte!" Kaspar'ın kılıcına bakarak, "Müttefiklerini değiştirmişsin anlaşılan," dedi.

"Uzun hikâye," dedi Kaspar.

"Bir sandalye çekip seninle konuşmak isterdim tabii. Eminim anlatacakların çok ilginçtir. Ancak zamanım dar ve etrafta bana zarar vermek isteyen insanlar var, o yüzden de yoluma devam etmeliyim. Fakat itiraf etmeliyim ki ne aradığımı ben de bilmiyordum, çünkü yaydığı güç bana çok yabancıydı. Fakat kokusunu alır almaz özel bir şey olduğunu anlamıştım. Karmaşa yaratacağı ve düşmanları çileden çıkaracağına emin olabileceğim, eğlenceli bir şey olmalıydı.

Yine de biraz hayal kırıklığına uğradım. Yeterince... büyük görünmüyor."

Kaspar kılıcını indirdi. "Üzerinde hâkimiyet kurmak sorun yaratabilir. Yardımıma ihtiyacın olacak," dedi Kaspar.

Varen, "Bir anlaşma mı öneriyorsun?" dedi. Sırıttı. "Durumun zorluğunu kabullenmen hoş tabii. Fakat endişelenme, yaratığı kontrol etmek için bir yol bulurum. İşin sırrını çözdükten sonra çok vaktimi almaz. Eski ev sahibim, artık veda vaktidir."

Kaspar, Varen'in onu öldürmek niyetinde olduğunu anladı.

Büyücü elini geriye doğru kaldırdı ve elinin etrafında tuhaf bir ışık toplanmaya başladı. "Üzgünüm Kaspar, fakat artık öbür tarafı tutuyorsan senin hayatta kalıp onlara yardım etmene izin veremem." Gözleri irileşmişti. Kaspar, hangi kılıkta olursa olsun Varen'in hâlâ eskisi kadar deli olduğunu görebiliyordu. Gülümseyerek, "Bu canını epey yakacak," dedi.

Varen elini ileri doğru savururken Kaspar yana kaçtı. Sadece birkaç santimle büyücünün parmaklarından kurtulmuştu.

"Öldür onu!" diye bağırdı Kaspar.

Varen'in gözleri iyice irileşti. Karnından simsiyah kan aktığını gördü. Burnundan ve ağzından da kan geliyordu. Kaspar'a bakarak, "Bunun olacağını düşünmeliydim," dedi güçlükle. Sonra yere yığıldı.

Kaspar, Leso Varen'in cesedinden uzaklaşarak ayağa kalktı. Hildy'nin ona hamamböcekleriyle ilgili söylediklerini hatırladı. Varen ölü gibi görünse de bir başka bedende uyanıyor olabilirdi.

Kaspar'ın başı dönüyordu, ancak karşısındaki tek sorunun yüzükten yayılan delilik olmadığının farkındaydı. Bir an evvel buradan çıkmanın bir yolunu bulamazsa duman solumasından ölmesi muhtemeldi.

"Buradan çıkmak için en güvenli yolu bul," diye emretti Talnoy'a. Yaratık döndü ve içinden buram buram duman yayılan bir kapıya

yöneldi. Kaspar, en güvenli yol olsa da tamamen tehlikeden uzak bir yol bulabileceklerini düşünmemişti zaten.

Talnoy'u takip ederek bir başka kapıdan geçti ve duman dolu salona girdiğinde, evin öteki tarafına çıktığını görünce rahatladı. Tekrar yaratığı takip etmeye başladı, ancak o kadar çok öksürüyordu ki iki büklüm olmuştu.

Kaspar birden nefes alamamaya başladı. Az sonra dizleri üzerine düştü, Talnoy'u gözden kaçırdı. Sürünerek ilerlemeye çalışırken yüz üstü yere düştü. Düştüğü nokta taş değil, nemli toprak gibiydi. Ayağa kalkmaya çalıştıysa da düştü ve bilincini yitirdi.

Kaspar öksürerek uyandı. Ciğerleri biraz acıyordu, fakat yangın sırasında yaşadıkları düşünülürse bu acının daha fazla olmaması onu şaşırtmıştı. Amafi, köşede oturuyordu. "Haşmetlim! Uyanmışsınız."

"Haber verdiğin için teşekkürler."

"Yalnızca şaşırdım. Kısa boylu komik adam dün gece içmeniz için bir şey verirken iyileşeceğinizi söylemişti fakat buraya getirdiklerinde ölmek üzereydiniz."

Kaspar doğruldu ve etrafına baktı. "Neredeyiz?"

"Alevlerin sıçramadığı binalardan birinde," dedi Amafi. "Öğrencilerin çoğu öldü Haşmetlim. Pek çoğu da yaralandı. Binaların büyük kısmı fena halde zarar gördü. Fakat bu insanlar muhteşem. Tahmin edebileceğiniz gibi büyücülerin çoğu şu an burayı düzeltmek için sanatını kullanıyor. Bir ay içinde burası yine yeni gibi olur diyorlar."

Kaspar, "Kıyafetlerim nerede?" dedi.

Amafi, Kaspar'ın yatağının ucunda duran sandığa uzanarak bir bohça çıkardı ve ona uzattı. "Temiz ve emrinize hazır Haşmetlim."

Kaspar ayağa kalkarken başının biraz döndüğünü hissetti. "Ne kadardır uyuyorum?"

"Üç gün oldu Haşmetlim. Talnoy sizi alıp güvenli bir yere taşımasaydı yattığınız yerde bina üzerinize çökerdi. O kısa boylu adam, Nakor size içecek bir şey hazırladı ve birkaç dakika içinde yeniden rahat nefes almaya başladınız."

"Sen bu katliamdan nasıl kurtuldun?" dedi Kaspar çizmelerini giyerken.

"Mümkün olduğunda saklandım, gerektiğinde savaştım ve biraz da şansım yaver gitti Haşmetlim."

Kaspar ayağa kalktı. "Kısa ve öz anlattın. Aferin Amafi. Pug ve ailesi nasıl?"

"Ne kadar iyi olabilirlerse o kadar iyiler," dedi Amafi yüzünde hüzünlü bir ifadeyle kafasını sallarken. "Acı içindeler. Hayatlarını kaybedenlerin çoğu çok gençti. Siyah zırhlı işgalciler fark gözetmemişler. Buraya kıyım yapmak için gelmişler resmen."

Kapıya doğru yürüyen Kaspar, "Başlarındaki sarışın büyücüyü gördün mü?" diye sordu.

"Evet."

"Kendisi eski dostumuz Leso Varen'di."

Amafi kafasını salladı. "Pug da öyle söyledi Haşmetlim. Görüntüsü değişmiş olmasına rağmen kim olduğunu hissedebiliyormuş. Aslına bakarsanız Talnoy ciğerlerini sökene kadar Varen gayet iyi görünüyordu."

Odadan çıktılar. Kaspar, "Pug'ı nerede bulabilirim?" diye sordu.

"Hemen göstereyim Haşmetlim."

Amafi'yle dışarı çıktıklarında, Kaspar zararın boyutlarını gördü. Salonun yalnızca bir kısmı sağlam kalmıştı, fakat mucizevi bir şekilde bahçeye hiçbir şey olmamıştı. Çalışanlar tamiratlara başlamıştı bile. Kaspar durdu ve hayretler içinde onları izledi bir süre.

On dört yaşından daha büyük olmayan bir kız, kesilmiş kereste yığınının yanında duruyordu. Elini uzatmış, yanmış fakat hâlâ sağlam görünen iki desteğin üzerine zihin gücüyle bir kereste koymaya çalışıyordu. Bunu başarıp kirişi oluşturduğunda, iki genç adam köşelere demir çiviler çakmaya başladı. İşleri bittiğinde de yeni bir tane yapması için kıza seslendiler.

Başka yerlerde daha olağan yöntemler kullanılıyordu. Çekiç ve testere sesleri, her yanı doldurmuştu.

"Ölülere ne oldu?" diye sordu Kaspar.

"Tören dün gece yapıldı Haşmetlim. Malikai denilen çocuk da ölenler arasındaydı."

Kaspar bir şey söylemedi fakat üzülmüştü.

İçerideki saban, koşum takımları ve kapının hemen dışındaki diğer eşyalara bakılırsa önceden çiftlik malzemelerinin konulduğu bir yer olarak kullanılan bir binaya girdiler.

Pug odanın ortasında, basit bir taburenin üzerinde oturuyordu. Çalışma masası olarak önünde yanıklardan kararmış bir mutfak masası duruyordu. Üzerinde de bir yığın kâğıt vardı. Kafasını kaldırdı. "Kaspar, hayatta kalmayı başarmışsın."

"Pug," dedi eski dük. "Bunun için sana teşekkür etmeliyim."

"Nakor'a teşekkür etmelisin aslında," dedi Pug ayağa kalkarak. "İçinde kaybolabileceğin o çıkınında ciğerlerini dumanın yarattığı zarardan kurtarabilecek bir iksir de varmış. İlk gece bu iksiri birkaç defa kullandı senin için."

Pug masaya yaslandı. "Seni Talnoy'un ayağının dibinde bulduk. Mavili büyücü de bahçede ölü bulundu."

"Talnoy onu öldürüp beni güvenli bir yere taşıdı."

Pug, "Varen miydi?" dedi.

Kaspar, "Evet, Varen'di. Yine öldü... Tabii bu bir şey ifade ediyorsa," dedi. Pug'a bakarak, "Sen haklıydın. Talnoy'un peşindeymiş. Talnoy da onu öldürdü," dedi.

Miranda girdi odaya. Son konuştuklarını duyduğu belliydi. Öncesinde hiçbir şey söyleme gereği duymadan, "O şeyin buradan götürülmesi gerekiyor," dedi. "Saldırı sırasında nerede olduğunu tam olarak bilmiyorlardı fakat burada veya Elvandar'da olduğundan haberdardılar."

"Aksi takdirde elindeki adam gücünü ikiye bölmezdi," dedi dışarıdan bir ses.

Kaspar arkasını döndüğünde, kapının ağzında duran Tomas'ı gördü.

"Ölüm dansçılarıyla Kara Canileri birlikte yollayarak bizi alt edebilirdi."

Pug kafasını salladı. "Varen geri dönecektir. Biz ruhunu taşıyan kabı bulana dek geri dönmeye devam edecektir."

Kaspar, "Öyleyse biz de o kabı bulmalıyız," dedi.

Pug gülümsedi. "Biz mi dedin?"

Kaspar omuzlarını kaldırdı. "Son konuştuğumuzda buradaki seçeneklerimin sınırlı olduğu izlenimine kapıldım."

Pug kafasını salladı. "Öyle. Hadi gel biraz yürüyelim."

Miranda ve Tomas diğer ikisinin kulübeden çıkabilmesi için kapının önünden çekilirken Pug, "Hemen dönerim," dedi. Çıkmadan önce durdu ve Miranda'ya, "Magnus, Talnoy'u Kelewan'a götürmek için hazırlansın. Kurul en deneyimli beyinlerini bu sorunun çözümünde kullanacak," dedi.

Miranda kafasını salladı. "Burada yaşananlardan sonra bu yardıma ihtiyacımız olacak."

Pug gülümseyerek kadının koluna dokundu. "Caleb'ı da çağırt. Varen'in bulunması için Kaspar'la çalışmasını istiyorum."

"Hallederim," dedi.

Pug Tomas'a dönerek, "Sen bir süreliğine ailenin yanına dön. Varen bu iki saldırıyla elindeki gücü tüketmiş olmalı," dedi.

"Katılıyorum. Fakat o canavarla yüzleşme vakti geldiğinde ben de orada olacağım."

"Evet," dedi Pug. "Nakor seni Elvandar'a götürecek. Tabii bir ejderha çağırmak istersen o başka."

Tomas gülümsedi. "Çağırırdım, fakat yolculuk tehlikeli olmayınca ejderhalar huysuzlanabiliyor. Ben Nakor'u bulayım." Kaspar'a dönerek, "Hoşçakal Kaspar. Yeniden karşılaşacağımıza hiç şüphem yok," dedi.

El sıkıştılar. "Benim için bir onurdu Tomas," dedi Kaspar.

Pug, Kaspar'a kendisiyle yürümesini işaret etti. Baş başa kaldıklarında, "Bize katılmaya karar vermen çok güzel," dedi.

Kaspar güldü. "Başka bir seçeneğim olduğunu düşünmedim."

"Her zaman başka bir seçenek vardır. Fakat bu sefer senin elindeki diğer seçenek o kadar çekici değildi. Sen kurnaz, akıllı ve sezgileri kuvvetli bir adamsın. Ayrıca sende öyle bir merhametsizlik var ki, bu iş bitmeden kesinlikle faydalanabileceğimizi düşünüyorum. Yalnız işimiz kesinlikle bitmiş değil. Hattâ bu yeni mücadele henüz başladı diyebiliriz. Acı bir ders aldık. Evimizi koruma işini ihmal ettik. Bir daha asla bu hataya düşmeyeceğiz."

Kaspar, "Ne zaman başlıyoruz?" dedi.

Pug, "Hemen. Hadi, plan yapacağız," dedi.

Artık Gölgeler Meclisi ajanlarından biri olan eski dük ve şu an Midkemia'nın en kuvvetli büyücüsü olan eski aşçı yamağı, otlağa doğru birlikte yürüyerek plan yapmaya başladılar.

-Sonsöz-
GÖREVLER

Magnus eğilerek selam verdi.

Siyah cüppeli beş büyücüden oluşan bir grup, bu selamına karşılık verdi. İçlerinden biri öne çıkarak, "Selamlar, Milamber oğlu. Bu yaşlı gözler seni gördüğü için pek memnun," dedi.

Magnus gülümsedi. "Çok asilsin Joshanu." Büyücüler Kurulu'ndaki diğer dört Yüce'ye baktı. "Hepinizi görmek çok güzel."

Midkemia'daki Yıldızlimanı'nda bir eşi bulunan gedik çarkının durduğu platformdan aşağı indi. Oda epey büyüktü, ancak gedik çarkı ve etrafında bekleyen beş adam dışında içerisi bomboş sayılırdı. Seneler önce geliştirdikleri bir işaret tertibatı sayesinde Magnus'un geleceğinden haberdar edilmişlerdi. Oda tamamen taştan yapılmıştı ve bu sıcak gezegene göre soğuktu. Ancak duvarlardaki apliklerin üzerine yerleştirilen gaz lambalarıyla içerisi güzelce aydınlatılmıştı.

"Arkandaki şey nedir?" diye sordu büyücülerden biri.

Tsurani dilini mükemmel konuşan Magnus, "Buraya geliş sebebim," dedi. "İnsan eliyle yapılmış bir şey, ancak içinde canlı bir ruh var. İkinci Çember'e ait." Bunu ifade ederken, ikinci gerçeklik kademesi için Tsurani dilinde kullanılan terimi kullandı.

Bu dikkatlerini çekmişti. "Sahiden mi?" dedi uzun boylu, sırım gibi bir büyücü.

"Evet Shumaka," dedi Magnus. "Bunun özellikle senin ilgini çekeceğini biliyordum." Grubun geri kalanına dönerek, "Babam Kurul'un bilgeliğine başvurmak istedi. Sizleri, olabildiğince yoldaşınızı çağırmaya razı edebilirsem, hepsiyle konuşmak isterim," dedi.

Kısa boylu, iri bir büyücü gülümsedi. "Ben haberi yayarım. Zaten böyle bir şey duyulunca tüm azalarımız buraya gelecektir. Gel de sana dinlenebileceğin bir oda bulalım. Konuşmanı ne zaman yapmak istersin?"

Magnus yüzüğü parmağına geçirdiğinde, ona yabancı gelen büyünün etkisini hissetti. "Takip et," diye emretti Talnoy'a ve ona hafifçe dokundu.

Talnoy'u Kelewan'a götürme görevi kendisine verildiğinden beri, büyücü yaratığın tüm dillere tepki verdiğini keşfetmişti. Dolayısıyla Magnus, Talnoy'un yüzüğü takan kişinin zihninden geçenleri okuyabildiğini, emrin dile getirilmesininse yalnızca durumu açıklığa kavuşturmak için yapıldığını düşünüyordu.

Magnus ve Talnoy, büyücüler kentinin tam içinden geçiyordu. Bu geniş bina, tüm adayı kaplıyordu. Tıpkı Yıldızlimanı'nın üzerinde bulunduğu adayı kapladığı gibi. Ancak burası, taklidini yanında küçücük bırakıyordu. Yıldızlimanı bir yüzyıldan bile az bir süredir varken, burası sahiden de eskiydi.

Gedik büyüsünü Pug'dan daha iyi bilen kimse yoktu. Dolayısıyla Magnus babasından kurulun birkaç üyesine bildiği, tahmin ettiği, şüphelendiği ve korktuklarıyla ilgili detaylı bilgi getirmişti. Magnus, babasının gönderdiği tebliği okudu. Güven tazelemek için yazılmış hiçbir şey yoktu.

Ancak Talnoy evinden uzaktaydı ve Varen de durdurulamasa bile şimdilik nispeten yavaşlamış sayılırdı.

Gitmeden önce babasının kendisine söylediği şey, ona gerçekten sıkıntı vermişti.

Pug oğluna sarılırken, "Korkarım ince çatışmalar artık geride kaldı. Bir kez daha açık savaşla karşı karşıyayız," demişti kulağına fısıltıyla.

Magnus, babasının yanıldığını umsa da haklı olduğunu tahmin ediyordu.

Kafasını mağaranın tavanına çarpan Nakor küfrediyordu. Kaspar'ın verdiği bilgiyle bir hafta içinde burayı bulmuştu. Bir elinde meşale, öbüründe bastonuyla aşağı kadar uzanan sarkıtın altından geçti.

Kaspar'ın, Talnoy'un ilk bulunduğu yer olduğunu tahmin ettiği Shingazi Sahanlığı'na yakın bir yere sihirle gelebilmek için, Pug'ın Tsurani kürelerinden birini kullanmıştı. Büyücünün Adası'ndan öğleden sonra ayrılmıştı, Novindus'a geldiğindeyse gecenin bir yarısıydı.

Nakor, Shingazi Sahanlığındaki evinden çıkıp kasaba gözden kaybolana dek yürüdü. Ardından Pug'ın numaralarından birini kullanarak küreyle kendini gözlem hattına nakletti. Bir noktadan bildiği bir diğer noktaya atlamaya kıyasla bu elbette daha yavaştı, ancak küre aracılığıyla bilinmeyen bir yere gitmeye çalışmak tehlikeliydi. Çünkü küre, kullanıcısını öylece kayaların ortasına da götürebilirdi.

Krallık tüccarlarının Doğu İlleri'nin kuzey bölgelerinde gerçekleştirdikleri etkinliklerin merkezi olarak kullandıkları köyü bulmuştu. Biraz altın ve uygun şekilde sorulmuş birkaç soruyla, mağaranın yerini de tespit etmişti.

Nakor, mezar hırsızlarının geride bıraktıkları tahribata bakarken elindeki meşaleyi iki büyük kayanın arasına yerleştirerek içerinin biraz aydınlanmasını sağladı. Üzerindeki yazılar okunamayacak hale gelen porselen kavanozlar, küçük parçalara bölünmüştü. Kil tabletler de parçalanmıştı. Nakor iç geçirdi. "Ne dağınıklık ama!"

Pug daha seslenmeden geldiğini fark etmişti. "Buradayım!" diye bağırdı. Az sonra tünelde bir ışık belirdi.

Pug, arkadaşının yanına geldi. "Neler buldun?"

"Bunu," dedi Nakor. Eğilerek yerden kırık bir tablet parçası aldı. "Bunları yanımızda götürürsek öğrenciler hepsini bir araya getirebilir ve biz de bir şeyler bulabiliriz belki."

"Pantathia yeraltı mezarlarının tüm ayırt edici özellikleri görülüyor burada," dedi Pug. "Bak." Bir zırhı işaret etti. "Bu Pantathialılara özgü bir şey."

"Arka tarafta ne var?" dedi Nakor.

Pug elini kaldırdı ve elinden çıkan ışıkla, mağaranın arka tarafı aydınlandı. "Kaya gibi görünüyor."

"Senin gibi birinin görünenin arkasındakini görebilmesi lazım Pug." Nakor mağaranın arka tarafına doğru yürüyerek duvarı incelemeye başladı. Ardından taşlara, elindeki bastonla vurdu.

Pug dizlerinin üzerine çökerek köşede bir noktayı incelemeye başladı. "Şu büyü işaretlerini gördün mü?"

"Evet," dedi Nakor. "Macros koymuş."

Pug ayağa kalktı. "Yani Kara Macros içinde bir Talnoy olan Pantathia kabrine rast geldi ve dünyayı bu şeyden kurtarmak yerine etrafına birkaç büyü yapıp bulunması için bıraktı, öyle mi?"

"Düşünsene," dedi Nakor, "Sen bu şeyi yok edemediysen Macros nasıl yok edecekti?" Arkasına baktığında Pug'ın yüzündeki alaycı gülümsemeyi gördü. "Hala senden güçlü olduğunu düşünüyorsun ama öyle değil. En azından bir süredir öyle değil." Nakor duvarı incelemeye devam etti. "Hem son birkaç senedir kendisi epey meşgul."

Pug, "Öyle herhalde. Fakat yazdıklarında ne bana ne de kızına böyle bir şeyden bahsetmişti," dedi.

"Eşinle çok vakit geçirmedi ki Pug."

"Fakat bu önemli bir şey. Bu zamana kadar karşıma çıkan en tehlikeli şeylerden biri."

Arka duvar bir gümbürtüyle kımıldamaya başladı. Nakor kendinden hoşnut bir şekilde homurdandı. "İşte buldum!"

Pug, Isalani'nin yanına geldi hemen. "Ne düşünüyorsun?"

"Bana kalırsa öylece dışarıda bırakılan şey bir Talnoy'sa, burada saklanan her neyse çok önemli olmalı."

"Ve belki de tehlikeli," dedi Pug.

Nakor meşalesini tekrar eline aldı ve tünelden aşağı doğru yürümeye başladılar. Bir kilometre kadar ilerlemişlerdi ki zemin düzleşmeye başladı. Nakor, "İleride bir oyuk var. Bu ışıkta çok bir şey göremiyorum ama," dedi.

Pug elini kaldırdı ve gün ışığı gibi parlak bir ışık, avucundan dışarı yayılmaya başladı.

"Tanrılar adına," diye fısıldadı Nakor. "Pug, bir sorunumuz var."

Mağaranın bu bölmesinin duvarları, otuz metre belki de daha fazla uzunluktaydı. Ancak zemin yalnızca üç metre kadar aşağılarında kalıyordu. Mağaranın zemini, geniş bir daire şeklinde uzanıyordu ve üzerinde, sanki bekliyormuş gibi sıra sıra, arka arkaya dizili duran Talnoylar vardı.

"Burada yüzlercesi olmalı," diye fısıldadı Pug.

"Binlercesi. Bir sorunumuz var," diye tekrarladı Nakor.

TEŞEKKÜR

Her zaman olduğu gibi, Midkemia’yı yaratanlara ve bana kullanma izni verenlere bir teşekkür borçluyum. Onların bu cömertliği olmasa bugün az maaşla başka bir yerlerde çalışıyor olabilirdim. Bu yüzden Steve A, Jon, Anita, Conan, Steve B, Bob, Kirli, April, Ethan ve katkıda bulunan diğer herkese teşekkürlerimi sunuyorum.

Bu kez de özel teşekkürlerim, delirdiğimi sandığım zamanlar da bana bitmek bilmeyen destek ve dostluklarını veren Andy Abramson, Richard Sphal ve Kim ve Ray McKevon'a gidiyor.

En derin sevgi ve teşekkürlerim Hanımlara: Annah Brealey, Jennifer Evins, Heather Haney, Candace Serbian, Jennifer Sheetz, Tami Sullivan, Rebecca Thornhill, Amaliya Weisler, Elyssa Xavier Roseanna Necochia’ya da ayrıca teşekkür ediyorum. Sayenizde hayatım daha canlı ve ilginç bir hal aldı. Dostluğunuzla hak ettiğimden daha da zengin bir adam oldum.

Bir kez daha Jonathan Matson'a teşekkür ediyorum.

Yanımda olduğu için anneme teşekkür ediyorum.

Son olarak, verdikleri sevgi ve tüm güzellikleri için tüm içtenliğimle çocuklarıma teşekkür ediyorum. Bir yandan beni deli ederken akıl sağlığımı korumamı sağlıyorlar.

ePubPDF.WordPress.com
Tarama: marchriuz

Düzenleme: ERASMUS

[1] *Universitas Apprehendere*: Kainatı anlamak.

[2] *Videre*: Dünyayı anlamak.

[3] *Akîde, Akâid veya İtîkâd*: İslam'da inanç olarak bağlanmayı gerekli kıldığına inanılan inanç esaslarının bütünü olarak bilinir. Akd aynı zamanda bağlılık ve (Akit) sözleşme anlamlarına da gelir. -D.N.-

[4] *Görünge*: Perspektif -D.N.-

[5] *Müştemilat*: Binalarda bulunan avlu, ahır, bahçe, ardiye, kömürlük gibi alanlar müştemilat olarak nitelendiriliyor. Ana binaya yapılan eklentiler. -D.N.-